

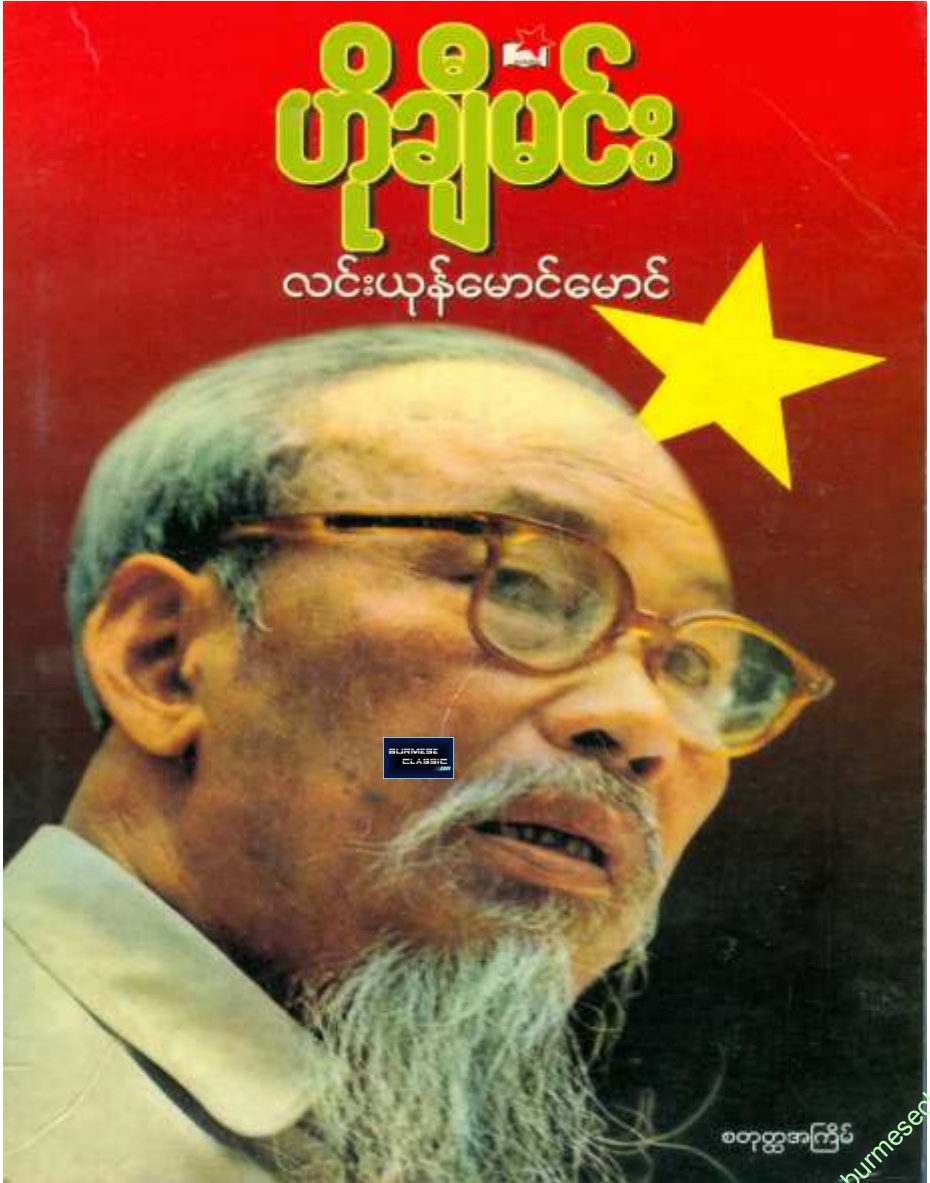
June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

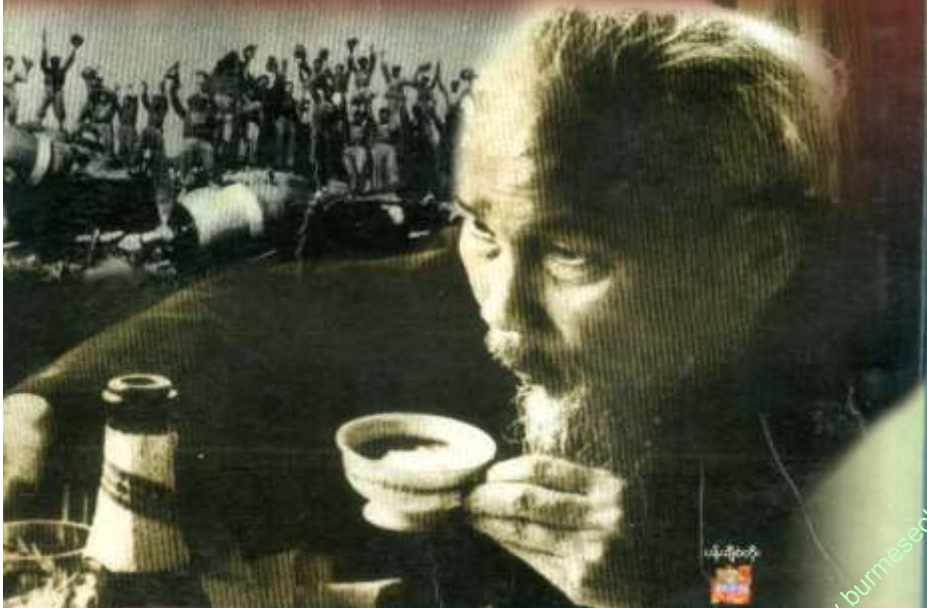
စတုတ္ထအကြိမ်

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

သူသည် နိုင်ငံပေါင်း ၁၀ နိုင်ငံထက်မနည်း
 လှည့်လည်သွားရောက်ခဲ့၏။
 သူသည် ဘာသာစကား ၆ ချို့ခန့်
 ရေစရာလည်လည်ပြောဆိုနိုင်ခဲ့၏။
 သူသည် နားမည်ပေါင်း ၂၀ ခန့်
 ပြောင်းလဲခဲ့ဖူးခဲ့၏။
 သို့သော် . . . သူရည်ရွယ်ချက်မှာ
 တစ်ခုတည်းသာရှိ၏။
 ယင်းကား ဝိယက်နမ်နိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးတည်း။

ဟိုချီမင်း လင်းယုန်မောင်မောင်

စာမူခွင့်ပြုချက် ၉/၂၀၀၀ (၅)

အဖုံးခွင့်ပြုချက် ၇/ ၂၀၀၀ (၆)

ပုံနှိပ်မှတ်တမ်း

၂၀၀၀ ပြည့်နှစ်၊ ဩဂုတ်လ

စာအုပ်ချုပ်

ပပစိုးနှင့် အဖွဲ့

အုပ်ရေး

၁၀၀၀

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

စံတို

မျက်နှာဖုံးပုံနှိပ်

ဦးတိုးဝင်း၊ နေလရောင် အော့ဖ်ဆက်

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

အမှတ် (၆၉)၊ ၁၁ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

စာအုပ်ရောင်းဈေး

၅၀၀ ကျပ်

ပုံနှိပ်သူ

ဒေါ်ရှင် (၀၅၄၄၉)

ဝင်းလိုက် မိတ်ပုံနှိပ်တိုက်၊

အမှတ်- ၃၅၂၊ စည်းပင်လမ်း၊ သယ်န်းကျွန်းမြို့နယ်။

ထုတ်ဝေသူ

ဦးမောင်ကလေး

သောကြာစာအုပ်တိုက်

အမှတ် - ၁၅၊ ဩဘာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

လမ်း၊ ကျောက်မြောင်း

တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့

မာတိကာ

စာရေးသူ၏ အမှာ

သက်သေအရာ တည်ပါစေသတည်း

တော်လှန်သော နယ်မြေ

တော်လှန်သော မိသာစု

နှလုံးသားထဲမှ ရည်မှန်းချက်

မိုင်ရှစ်တောင်ခရီးနှင့် ငွေတစ်ဆယ်

ကာလယ်တန်ဟိုတယ်မှ ပန်းကန်ဆေးသမားသမားလေ

လမ်းစတုပျံ

ယုံကြည်ချက်ရှိသော သတင်းစာဆရာ

မော်စကိုမှ ကန်တုန်သို့

ခမောက်စုပ်တစ်လုံးနှင့် နဖားကြိုးတစ်ချောင်း

အရူးတစ်ယောက်၏ ကြေးနန်းသတင်း

ဟိုချီမင်း သို့မဟုတ် အလင်းရောင်ပေးသူ

သံတိုင်ကြားမှ ကဗျာများ

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

အဝတ်လဲစရာ မရှိသော သမ္မတကြီးတစ်ဦး

အမှန်တရားသည် မုချအောင်ပွဲခံရမည်

ဒင်ဗင်ဖူးမှသည် ဂျီနီဗာသို့

တစ်ယောက်အပြင် နှစ်ယောက်မရှိ

ဦးလေဟိုနှင့် ဦးလေးဆဲမ်

သစ္စာအဓိဋ္ဌာန်ပြုပါ၏

နောက်ဆက်တွဲ

ဟိုချီမင်း သေတမ်းစာ

စာရေးသူ၏ အမှာ

ဤစာအုပ်သည် ကွယ်လွန်သူ ဝိယက်နန် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း၏ ၁၀ အတ္ထုပ္ပတ္တိပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဟိုချီမင်းသည် ၁၈၉၀ပြည့်နှစ် မေလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ဖွားမြင်၍ ၁၉၆၉ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့တွင် ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ခဲ့ပါသည်။ သူကွယ်လွန်သည့် အချိန်တွင် အသက် ၇၉နှစ်ကျော်၍ ၈၀တွင်းသို့ ရောက်ရှိနေပြီး ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းသို့ လူ့ဘဝတွင် အသက် ၆၀ ကျော်မျှ ကာလပတ်လုံး တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်အတွက် ရုန်းကန်လှုပ်ရှားပြီး ကြိုးပမ်းသွားခဲ့ပါသည်။ ယင်တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်မှာ အခြား မဟုတ်ပါ။ ဝိယက်နန် လွတ်လပ်ရေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဝိယက်နန်လွတ်လပ်ရေး အတွက် ယင်းသို့ အံ့ချီးဖွယ်ရာ နှစ်ပေါင်းများစွာ အဆက်မပြတ် တစ်သမတ်တည်း ရုန်းကန် ကြိုးပမ်းလာခဲ့ခြင်းကြောင့် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် ဝိယက်နန် တစ်မျိုးသားလုံး၏ “အသည်းစွဲ” ဖြစ်ခဲ့ရသည့်ပြင် ကမ္ဘာ့ပြည်သူများကပါ ကြည်ညိုလေးစားခြင်းခံရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ပြင် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းအား ဝိယက်နန်ပြည်သူများနှင့် တကွ ကမ္ဘာ့ပြည်သူများကပါ ရိုသေလေးစား အားထားကြည်ညိုခဲ့ကြသည်မှာ သူ၏ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု များကြောင့်သာလျှင် မဟုတ်သေးဘဲ သူ၏ အပြောအဆို၊ အနေအထိုင်၊ ရိုးသား စင်ကြယ်မှုနှင့် မွန်မြတ်သန့်ရှင်းသည့် နှလုံးသားပိုင်ရှင် တစ်ဦးဖြစ်သောကြောင့် ဟူ၍လည်း ဆိုနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ဟိုချီမင်း၏ ၁၀အတ္ထုပ္ပတ္တိ ဖြစ်သော ဤစာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုရာ၌ အထက်ဖော်ပြပါ ဝိယက်နန် လွတ်လပ်ရေးအတွက် အဆက်မပြတ် တစ်သမတ်တည်း ရုန်းကန် လှုပ်ရှားခဲ့သော သူ၏ လွတ်လပ်ရေးကြိုးပမ်းမှုများကို

လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ယောက်အနေဖြင့် သူမတူအောင် ရိုးသားလှသည့် သူ၏ အနေအထိုင် အပြောအဆိုနှင့် အကျင့်အကြံများကို လည်းကောင်း၊ အရာရာတွင် စိတ်ကောင်းနှလုံးကောင်း ရှိလှသည့် သူ၏ မွန်မြတ်သန့်စင်လှသော စိတ်နေသဘောထားများကို လည်းကောင်း အတတ်နိုင်ဆုံး ခြယ်မှုန်းရေးသား ဖော်ပြထားပါသည်။

သို့ ရေးသားပြုစုရာ၌ အကြောင်းအရာ အချက်အလက်နှင့် အဖြစ်အပျက်များ ပိုမို ပြည့်စုံသည်ထက် ပြည့်စုံစေရန်နှင့် ပိုမို ခိုင်လုံသည်ထက် ခိုင်လုံစေရန် ရနိုင်သမျှသော စာအုပ်စာတန်းများကို ရှာဖွေ စုဆောင်း၍ ဖတ်ရှုထုတ်နုတ်ကိုးကားခဲ့ပါသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဤစာအုပ်သည် ဘာသာပြန် စာအုပ်တစ်အုပ် မဟုတ်မူ၍ ယခင်က ကျွန်တော် ရေးသားပြုစုခဲ့သည့် "ဟစ်တလာ၊ ကပ်စထရီ၊ ချေငွေဗားရား" စသည့် အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာအုပ်များကဲ့သို့ပင် ကျွန်တော်၏ ပင်ကိုယ်ရေဟန်အတိုင်း ရေးသား ပြုစုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟရေးသားရလျှင် ဤ "ဟိုချီမင်း" ဘဝ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားရန် ကြံရွယ်ကာ စာအုပ်စာတမ်းများကို ရှာဖွေစုဆောင်း ဖတ်ရှုပြင်ဆင် လာခဲ့သည်မှာ လွန်ခဲ့သည့် ၅ နှစ်ခန့် (၁၉၆၅ ခုနှစ်) ကပင် ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် အမျိုးမျိုးသော အကြောင်းကြောင်းတို့ကြောင့် မရေးနိုင် မရေးအားဘဲ ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သို့နှင့်ပင် ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ် မေလ ၁၉ ရက်နေ့သည် ဟိုချီမင်း၏ အသက် ၈၀ ပြည့်မွေးနေ့ ဖြစ်ကြောင်း သတိပြုမိသဖြင့် ဤနှစ်တွင် ဤစာအုပ်ကို ဆက်ဆက်ရေးသားပြုစုမည်ဟူ၍ လွန်ခဲ့သည့် ၁၉၆၉ ခုနှစ် မေလ (ဟိုချီမင်း အသက် ၇၉ နှစ်ပြည့်သည့်လ) ကပင် စိတ်ပိုင်းဖြတ်ခဲ့ပါသည်။

ထို့နောက် များမကြာမီ (၁၉၆၉ခု၊ စက်တင်ဘာလတွင်) ဟိုချီမင်းသည် ရုတ်တရက် မမျှော်လင့်လဲ နှလုံးရောဂါ ဖြစ်ပွား၍ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်သွားရှာခဲ့ရာ သူ၏

နောက်ဆုံး နေ့ရက်များနှင့် သူကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်ခဲ့သည့် အဖြစ်အပျက် အချက်အလက်များကို စောင့်ဆိုင်း၍ ထပ်မံလေ့လာ စုဆောင်းခဲ့ရပြီး ယခု ၁၉၇၀ ပြည့်နှစ်၊ ဩဂုတ်လတွင်မှ ဤစာအုပ်ကို လုံးဝရေးသားပြီးစီးခဲ့ပါသည်။

ဤ စာအုပ်နှင့် စပ်လျဉ်၍ စာဖတ်သူများအား ရိုးသားစွာ အစီရင်ခံလိုသည် အချက်တစ်ချက် ရှိပါသည်။

ကျွန်တော် ဟိုချီမင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ရေးသားပြုစုရန် ပြင်ဆင်စိုင်းပြင်းနေသည့် ကာလအတွင်း အချို့သော ရေးဖော်ရေးဖက်များနှင့် ရင်းနှီးသည့် စာအုပ်(ဆိုင်) ကိုယ်စားလှယ်များက “ဟိုချီမင်း” အကြောင်း အခြားစာရေးဆရာများ ရေးသားထားသည့် စာအုပ်များ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်သဖြင့် မရေးသင့်ကြောင်း တိုက်ရိုက် တစ်မျိုး သွယ်ဝိုက်၍ တစ်ဖုံ ဟန့်တားခဲ့ကြပါသည်။ သို့ ဟန့်တားကြသည်မှာလည်း ကျွန်တော်တို့ မြန်မာစာပေလောက စာအုပ်လောက၏ လက်ရှိ အခြေအနေအရ ကမ္ဘာကျော် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး၏ အတ္ထုပ္ပတ္တိကို စာရေးဆရာ တစ်ယောက်ရေးသားပြီး အခြားတစ်ယောက်က ထပ်မံရေးသား ထုတ်ဝေမည်ဆိုပါက “ဈေးကွက်တွင် မစွန့်” ဘဲ ဖြစ်နေမည်စိုးသဖြင့် ရိုးသားစွာ စေတနာဖြင့် ဟန့်တားကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန် (လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ကျော် နှစ်နှစ်ခန့်) တွင် ကျွန်တော်၏ ရေးဖော်ရေးဖက်များ ဖြစ်ကြသော စာရေးဆရာ မိုးညိုနှင့် မောင်နေဝင်းတို့ ဘာသာပြန်ဆိုခဲ့ကြသည့် “ဟိုချီမင်း” အမည်ဖြင့် စာအုပ်နှစ်အုပ် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်နေပါသည်။ (ထို့ပြင် လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်၂၀ လောက်ကာလလည်း လူထု ဒေါ်အမာ ပြန်ဆိုသည့် “ဟိုချီမင်း” စာအုပ် ထုတ်ဝေခဲ့ဖူးကြောင်း ကောင်းစွာ မှတ်မိနေပါသည်။)

ယင်းသို့ “ဟိုချီမင်း” အကြောင်း စာရေးဆရာ ၃ ဦးက ရေးသားခဲ့ကြဖူး၍ စာအုပ် ၃ အုပ်ပင် ထုတ်ဝေခဲ့ပြီး ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်ရေးသားမည့် “ဟိုချီမင်း” အတ္ထုပ္ပတ္တိစာအုပ်မှာ

မုချ “စွန်လိမ့်မည် မဟုတ်” ဟု ယူဆ၍ ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေအချို့နှင့် ရေးဖော်ရေးဖက် အချို့က စေတနာဖြင့် ကန့်ကွက်ဟန့်တားကြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ယင်းသို့ “ဈေးကွက်” ကို ကြည့်၍ ၎င်းတို့က ကန့်ကွက်နေကြချိန်မှာပင် “ဟိုချီမင်း” အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကျွန်တော် ရေးသားပြုစုရန် စိုင်းပြင်း ပြင်ဆင်နေကြောင်း ကြားသိကြရသော ကျွန်တော်၏ စာဖတ်သူအချို့က ယင်းစာအုပ်ကို “ဆက်ဆက် ရေးပါရန်နှင့် အမြန်ဆုံး ပြီးစီးအောင် ရေးပါရန်” တိုက်တွန်းအားပေး လာကြသည်ကို တွေ့ရသောအခါ ကျွန်တော့်မှာ တအံ့တဩ ဖြစ်ရသည်နှင့် အမျှ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာလည်း ဖြစ်မိပါသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဤ “ဟိုချီမင်း” အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ကျွန်တော် မူလ စီစဉ်ရာထားချက်အတိုင်း ကြိုးစားပြုစုရေးသားခဲ့သည် မှန်သော်လည်း အထက် ဖော်ပြပါ မိတ်ဆွေ စာဖတ်သူများ၏ တိုက်တွန်းအားပေးမှုလည်း အပါအဝင် ဖြစ်ကြောင်း ကျေးဇူးတင်စွာ ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ရေးသားပြုစုရာ၌ လိုအပ်သည့် စာအုပ်စာတမ်းများ ရှာဖွေစုဆောင်းပေးခဲ့ကြသည့် မိတ်ဆွေများ ရေးဖော်ရေးဖက်များ ဖြစ်ကြသော စာရေးဆရာစိုးမြိုင်၊ မောင်ဇနိယနှင့် အထောက်အကူအညီတို့အား လည်းကောင်း၊ ကျွန်တော်၏ ညီဖြစ်သူ မောင်အောင်မြင့်အား လည်းကောင်း၊ ဤစာအုပ်ကို မန္တလေးမြို့သို့ သွားရောက်ရေးသားခဲ့စဉ်က လိုအပ်သော အကူအညီများ ပေးခဲ့ကြသည့် ဦးသန်းညွန့် (စန်းသော်တာစာပေ) ဦးသောင်းမွန်၊ ဒေါ်လှသန်း (မွန်မိသားစု) နှင့် မောင်ကျော်သိန်း၊ ခင်မမ (မန္တလေးရုပ်ရှင်) တို့အား လည်းကောင်း၊ အထူးတလည် ကျေးဇူးတင်ရှိပါကြောင်း ဖော်ပြအပ်ပါသည်။

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

လေးစားစွာဖြင့်
လင်းယုန်မောင်မောင်
ဩဂုတ်လ ၉ ရက်၊ ၁၉၇၁

အကိုးအကား အထောက်အထား ပြုခဲ့သော စာအုပ် စာတမ်းများ

Ho Chi Minh _Jean Lacouture

President Ho Chi Minh _ Truong Chin

President Ho Chi Minh Glimpses of the Life of _ Phan Van Dong

Ho Chi Minh _ Tran Dan Tien

Days With Ho Chi Minh _ Vo Nguyen Giap and Others

On Revolution _ Ho Chi Minh

Selected Works _ Ho Chi Minh

Prison Diary _ Ho Chi Minh

North Of 17th Parallel _ Wilfred Burchett

Viet Nam _ M.E. Gettleman

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

No Peace For Asia _ Harold R. Isaacs

Viet Nam _ 1969

Life Magazine _ -----

Newsweek Magazine _ Sep 12, 1969

Time Magazine _ Nov 22, 1954

သက်သေအရာ တည်ပါစေသတည်

ရုတ်တရက်အားဖြင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ကြားလိုက်ရသည့် သတင်းကြောင်း ဟန့်ငြိုးမြို့သူ မြို့သား အားလုံးတို့မှာ နွေခေါင်ခေါင်တွင် မိုးကြိုးအပစ်ခံလိုက်ရသလို ဖြစ်သွားခဲ့ကြ၏။ မိမိတို့ မျက်စိအောက်တွင် နေ့ခင်းကြောင်တောင် အမှောင်ကြီး ကျသွားသလို ခံစားလိုက်ကြရ၏။ မိမိတို့ ပတ်ဝန်းကျင်မှ မြင်မြင်သမျှ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထု အားလုံး ဖြုန်းခနဲ ပျောက်ကွယ်၍ မဟာပထဝီ မြေပြင်ကြီးသည် လွင်တီးခေါင်ပမာ ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်သွားသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ရ၏။

သို့သော်... ရေဒီယို အသံချဲ့စက်မှ တစ်ဆင့် ထွက်ပေါ်လာသော ကြေညာချက်သည် ခါတိုင်းထက် ပို၍ ကျယ်လောင်တုန်ခါသော အသံဖြင့် မိမိတို့ နားထဲသို့ အဆက်မပြတ် စူးဝင်လာနေပေသည်။

“ဗီယက်နမ် အလုပ်သမားပါတီ၏ ဥက္ကဋ္ဌကြီးနှင့် ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ၏ ရဲဘော်ဟိုချီမင်းသည် ရုတ်တရက် ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားလာသော နှလုံးရောဂါကြောင့် ယနေ့ ၁၉၆၉ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလ ၃ ရက် ဟန့်ငြိုးမြို့ စံတော်ချိန် နံနက် ၉နာရီ ၄၇ မိနစ် တိတိတွင် ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သွားပြီး ဖြစ်ပါသည်...”

ဟန့်ငြိုးမြို့ရေဒီယို အသံလွှင့်ဌာနမှ သတင်းကြေညာသော ပုဂ္ဂိုလ်၏ အသံသည် တုန်တုန်ရီရီဖြင့် လေးလေးမှန်မှန်ကြီး ထွက်ပေါ်နေသည်။ သူ့ အသံမှာ နှလုံးသား၏ မျိုသိပ်စိတ်မှ ယိုဖိတ်စီး အံလာသည့် အသံမျိုး ဖြစ်သည်။ မိမိနှင့်တကွ ဗီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံးအတွက် ဝမ်းအနည်းဆုံး ယူကြိုးမရ ဖြစ်ကြရမည့် ဤ အမင်္ဂလာ သတင်းကြီးကို မိမိမကြား ချင်သလို၊ အခြားသူများလည်း ကြားချင်ကြမည် မဟုတ်။ သို့ပါလျက်... ဤ အနိစ္စရုံ သတင်းကြီးကို ကြိုကြိုတင်တင် ဦးဦးဖျားဖျား

ကြားသိခဲ့ရပြီးနောက် မိမိ တစ်ဦးတည်း ကြိတ်မှိတ်၍ ပူဆွေးမနေနိုင်၊ မနေအားဘဲ တစ်မျိုးသားလုံးက မကြားချင်ဆုံး ဖြစ်သည့် ဤ သတင်းဆိုးကြီးကိုမှ တစ်မျိုးသားလုံး မကြားကြားအောင် အခါခါ အထပ်ထပ် ဖတ်ကြား ကြေညာနေရသည်မှာ သူ့အဖို့ ရင်နာစရာကောင်းလှသည်။

“ယနေ့ ၁၉၆၉ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၃ ရက် ဟန့်ဦးစံတော်ချိန် နံနက် ၉နာရီ ၄၇ မိနစ်တိတိတွင် ဗီယက်နမ်အလုပ်သမား ပါတီ ဥက္ကဋ္ဌကြီးနှင့် ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ၏ သမ္မတကြီး ရဲဘော် ဟိုချီမင်းသည် ရုတ်တရက် အပြင်းအထန် ဖြစ်ပွားလာသော နှလုံးရောဂါကြောင့် ကွယ်လွန် အနစ္စ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်...။”

ရေဒီယိုမှ အထပ်ထပ်အခါခါ ဖတ်ကြား ကြေညာနေသည့် သတင်းကြေညာ ချက်ကြောင့် ဟန့်ဦးမြို့သူ မြို့သားများမှာ ဤသတင်းကို မယုံလိုသော်လည်း ယုံကြရသည်။ “မမှန်ပါစေနှင့်” ဟု ဆုတောင်းသော်လည်း အမှန်တကယ် ဖြစ်ကြောင်း ရင်နာစွာဖြင့် သိကြရသည်။

ယူကြီးမရ ဝမ်းနည်း ကြေကွဲဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည့် ဤသတင်းကြီးသည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဟန့်ဦးတစ်မြို့လုံးသို့ တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ တစ်ခဏချင်းမှာပင် ဟန့်ဦးတစ်မြို့လုံး ဝိုင်း ရှိက်သံများဖြင့် ဖုံးသွားခဲ့သည်။

စာသင်ကြောင်းများတွင် ဆရာ ဆရာမများ သင်ခန်းစာများကို ဆက်မသင်နိုင် တော့ဘဲ မျက်ရည်များ တတွေတွေ ကျဆင်းရင်း မှင်သက်မိသလို ဖြစ်နေကြသည်။ သူတို့ရေမှ ကျောင်းသား ကျောင်းသူများမှာလည်း စာသင်ခုံများပေါ်သို့ မျက်နှာမှောက်ကာ ရှိုက်ကြီးငင်ကြီး ဝိုင်းကြွေရှာကြသည်။ စက်ရုံအလုပ်ရုံများတွင် အလုပ်သမားများနှင့်တကွ စီမံခန့်ခွဲသူများနှင့် ကြီးကြပ်အုပ်ချုပ်သူများပါ ကူခြေ မဆောင်နိုင်ဘဲ ဝမ်းနည်းပက်လက် ဝိုင်းကြွေကြသည်။ အစိုးရရုံးများနှင့် ဌာနများတွင် စာရေးစာချီ အမှုထမ်း အရာထမ်းများမှ အစ ဌာနဆိုင်ရာ တာဝန်ခံများမှာ ဘာလုပ်၍ ဘာကိုင်ရမှန်း မသိကြတော့ဘဲ

ကိုယ့်စားပွဲတွင် ကိုယ်ထိုင်ကာ မျက်ရည်ဖြိုင်းဖြိုင်း ကျသူကကျ။ မျက်နှာကို လက်ဝါးနှစ်ဖက်ဖြင့် အုပ်၍ ငိုသူကငို ဖြစ်ကြရရှာသည်။

ဟန့်ဦးမြို့လယ် ပြည်သူ့ကုန်တိုင်းကြီးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် လမ်းဘေး ပလက်ဖောင်းပေါ်တွင် အင်္ကျီဘောင်းဘီ အနက်ဝတ်စုံဖြင့် နောက်ကြောတွင် ရိုင်ဖယ် သေနတ်များ လွယ်ထားသည့် ပြည်သူ့စစ် အမျိုးသမီးငယ် နှစ်ယောက်သည် ဒေါက်ထောက် မထားလဲ လဲကျနေသော စက်ဘီးအနီးတွင် ငုတ်တုတ်ထိုင်ကာ ချန်းမဲချ၍ ငိုကြွေးနေကြရှာသည်။ သူမတို့ ရှေ့တွင် ဥဒဟို ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသော ဝိယက်နမ် အမျိုးသား အမျိုးသမီးကြီးငယ် မှန်သမျှမှာလည်း ဆောက်တည်ရာမရသလို တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ လမ်းမကြီးပေါ်မှာပင် သွားရင်းလာရင်း ငိုကြွေးကြသည်။ ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာမှ အဆောက်အဦး တစ်ခုဘေးတွင် အသက် ၆၀ ခန့်ရှိ အဖိုးကြီး တစ်ယောက်သည် အုတ်နံရံကို မျက်နှာအပ်ကာ ကလေးငယ် တစ်ယောက်ပမာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးနေရှာသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် နိုင်ငံတော် အထိမ်းအမှတ် အခမ်းအနားများ ကျင်းပရာ ဘာဒင်းကွန်ဖရင့် ခန်းမဆောင်ကြီးတွင် နိုင်ငံတော်ဝန်ကြီးချုပ် **ဖန်ပန်းဒေါင်း**၊ ပါတီ အတွင်းရေးမှူးချုပ် **လေဖွမ်း**၊ အမျိုးသား လွှတ်တော် ဥက္ကဋ္ဌ **ထရောင်ချင်း**၊ ပြည်သူ့ တပ်မတော် သေနာပတိ ဝိုင်းချုပ်ကြီး **ငုယင်ဂီယက်** နှင့် အခြားသော ခေါင်းဆောင်များသည် သူတို့နှင့် တကွ ဝိယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံးအား နှစ်ပေါင်းများစွာ ရှေ့ဆောင် လမ်းပြ "အလင်းရောင်ပေးခဲ့သူ" ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုချီမင်း (ဝါ) ယခု အသက် ၇၉ နှစ်ရွယ် ကွယ်လွန်သည်အထိ သူတို့နှင့်အတူ လက်တွဲ၍ အမျိုးမျိုးသော တိုက်ပွဲများနှင့် မရေတွက်နိုင်သော အခက်အခဲများကို ရုန်းကန် ကျော်လွှားခဲ့ရာ၌ သူတို့အပေါ် သားရင်းပမာ တူရင်းတမျှ အစစ အရာရာ ကြင်နာသော နှလုံးသားဖြင့် နိုင်မာပြတ်သားသော ဩဝါဒများကို အမြဲတစေ ပေးလာခဲ့ရာသော ဦးလေးဟို၏ ကြွင်းကျန်ရစ်သည့် ရုပ်သလာပ်ကို လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက်များနှင့် တကွ ဝိယက်နမ်

တစ်မျိုးသားလုံး နောက်ဆုံး ဂါရဝပြုခြင်းဖြင့် ဦးညွတ်အလေးပြုကြရန် လိုအပ်သမျှ ဈာပန ကိစ္စအဝဝတို့ကို မချီတင်ကဲ ဝမ်းနည်းပက်လက် စီစဉ်ဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြသည်။

ဟိုချီမင်းတစ်ယောက် ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ခဲ့ပေပြီ...။

ဦးလေးဟိုကား ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွားရှာပေပြီ...။

ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ အစိုးရ၊ ဗီယက်နမ် အလုပ်သမား ပါတီနှင့် ဗီယက်နမ် ပြည်သူ့တပ်မတော်တို့ အတွက် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုချီမင်းသည် မှီခိုရာ အားထားရာ အစစ်ဖြစ်ခဲ့၏။ ဗီယက်နမ် အလုပ်သမား၊ လယ်သမားနှင့် လုပ်သားပြည်သူ တစ်ရပ်လုံးအတွက် ဦးလေးဟိုသည် ကြည်ညိုရာ လဲလျောင်းရာ အစစ်ဖြစ်ခဲ့၏။

ယခုသော် အစိုးရ၊ ပါတီ၊ တပ်မတော်နှင့် ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး၏ မှီခိုရာ၊ အားထားရာ၊ ကြည်ညိုရာ၊ လဲလျောင်းရာ ဖြစ်သော ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုချီမင်းသည် ဤနေ့ ဤရက်တွင် ဘဝတစ်ပါးသို့ ပြောင်းသွား ကွယ်လွန်ခဲ့ပေပြီ။ ဤနေ့ ဤရက်သည် ဗီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံးအတွက် မိမိတို့ ရှေ့မှောက်တွင် ရတနာ ရွှေတောင်ကြီး ပျောက်ကွယ်ခဲ့ရသော နေ့ပေတည်း။

မှန်သည်။ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ် အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်မှ မျှော်ခေါ် ရှုမော၊ ရင်သပ် အံ့ဩခဲ့ကြရသည့် အရှေ့တောင်အာရှ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကလေးမှ အဘိုးအနွှု ထိုက်တန်သော ဗီယက်နမ်အမျိုးသားများ၏ ဥသျှောင်၊ ရတနာရွှေတောင်ကြီးသည် ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပေပြီ။

သို့သော်... သို့သော်...။

ရတနာရွှေတောင်ကြီး ယခုကဲ့သို့ ရုတ်ခြည်း ပျောက်ကွယ်သွားသော်လည်း ဤရွှေတောင်ကြီး၏ ဝင်းပြောင်သော အရောင်သည်ကား ဝီယက်နမ် နိုင်ငံတစ်ဝန်းလုံးနှင့် ဝီယက်နမ်တစ်မျိုးသားလုံး၏ နှလုံးသားတွင် လုံးဝ ကွယ်ပျောက်မသွားဘဲ သားစဉ်မြေးဆက် ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက်၊ တလက်လက် ထွန်းလင်း တောက်ပနေမည်မှာ မုချဆတ်ဆတ် မြေကြီးလက်ခတ် မလွဲတည်း။

ဤစကားသည် အမှန်တရား သစ္စာစကားပင် ဖြစ်သည်။

အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော်.... ဤရွှေတောင်ကြီးသည် ဤနိုင်ငံကလေးတွင် အံ့ဩဖွယ်ရာ အလိုအလျောက် မြေကြီးမှ ဘွားကနဲ ပေါက်လာသည် မဟုတ်။ နေ့ချင်း ညချင်း တဝင်းဝင်း တလက်လက်ဖြင့် ပြီးပြီးပြက်ပြက် ပေါ်ထွက် လာသည် မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ရှစ်ဆယ်ခန့်က စ၍ အမေတေတည်ကာ၊ တစ်စတစ်စ အခြေတည်၍ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။ ထိုအချိန် ထိုအခါမှ စ၍ နိုင်ငံတကာ လူမျိုးစုံ သွေးစည်းရေးလုပ်ငန်းများ။ အမျိုးသားရေး အုံကြွမှုများ၊ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုများ၊ ဖက်ဆစ်တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုများနှင့် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲများအတွက် အကြိမ်ကြိမ် အဖန်ဖန် မှတ်ကျောက် တင်ခံပြီးမှ တစ်နေ့ထက် တစ်နေ့၊ တစ်လထက် တစ်လ၊ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် မြင့်မားကြီးကျယ်၍ အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလောက်အောင် ဝင်းလက်ထိန်ပြောင်လာခဲ့သော ရွှေတောင်ကြီး ဖြစ်၏။

မှန်သည်။ ဝီယက်နမ် ပြည်သူများအတွက် အဘိုးအနွှတ်တန်သည့် ရွှေတောင်ကြီးနှင့် ပမာပုံခိုင်း၍ နှိုင်းဆိုလောက်အောင် ဟိုချီမင်းသည် အရွယ် ရောက်ကာ လူလားမြောက်သည့် အချိန်မှ စ၍ လူလောကသို့ ကျောခိုင်းသွားသည့် ဤရက်အထိ သူ့ဘဝနှင့် သူ့အသက်ကို တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် ပေးအပ် လှူဒါန်းကြီးရွှက်ဆောင် သွားခဲ့သည်မှာ ကမ္ဘာကြေသော်လည်း ဥဒါန်း မကြေဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။

တစ်မျိုးသားလုံး ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမား လက်အောက် ကျွန်သပေါက် ဘဝသို့ ကျရောက်၍ ဒုက္ခအဖုံဖုံ တွေ့ကြုံခံစားနေကြ ရသည်ကို တွေ့မြင်ရသော ဟိုချီမင်းသည် လူမှန်း သိတတ်သည့် အရွယ်မှာပင် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးအသိများ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ထိုအရွယ်မှာပင် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက် လုပ်ငန်းများကို အကူအညီပေးခဲ့သည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့် လူလားမြောက်၍ ၂၁ နှစ်အရွယ်တွင် နိုင်ငံတကာမှ အတွေ့အကြုံများကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ လေ့လာဆည်းပူးရန်၊ ပယ်လယ်ရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ စွန့်စား သွားရောက်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် သူ၏ အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်သည် လူမျိုးစုံ သွေးစည်းစိတ်ဓာတ်ဖြင့် ရစ်ပတ် လွှမ်းခြုံကာ ပိုမို ပြည့်စုံကြွယ်ဝလာခဲ့သည်။

သူသည် ပယ်လယ်ရပ်ခြား နိုင်ငံများတွင် နှစ်ပေါင်း ၃၀ နီးပါးမျှ လှည့်လည် သွားလာနေထိုင်ခဲ့သည်။ ဤနှစ်ပေါင်း ၃၀ မျှသော ကာလအတွင်း ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလန်၊ ရုရှား၊ အမေရိကန်၊ ထိုင်း စသည်ဖြင့် နိုင်ငံအများ အပြားသို့ ရောက်ခဲ့သည်။ ဤ နှစ်ပေါင်း ၃၀ မျှသော ကာလအတွင်း သင်္ဘောကြမ်းတိုက်သမား၊ ထမင်းချက်၊ ဟိုတယ်စောင့်၊ ဓာတ်ပုံအချောပြင်ဆရာ၊ သတင်းစာ အယ်ဒီတာ၊ နိုင်ငံရေးသမား၊ ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ် ကိုယ်စာလှယ် စသည့် လုပ်ငန်းတာဝန်များကို လုပ်ကိုင် ထမ်းရွက် ခဲ့သလို၊ နယ်ချဲ့ သူလျှို ပုလိပ်စုံထောက်များ၏ မျက်စိအောက်မှ ဈေးသည်၊ လယ်သမား၊ ဘုန်းကြီး၊ ကုန်သည် စသည်ဖြင့် အမျိုးမျိုး ရုပ်ချက်၍ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့ဖူးသည်။ ဤနှစ်ပေါင်း ၃၀မျှသော ကာလအတွင်း အင်္ဂလိပ်ဘာသာ၊ ပြင်သစ်ဘာသာ စသည့် ဘာသာစကားများကို ရေရေလည်လည် ပြောနိုင် ရေးနိုင်၊ ဖတ်နိုင်သည်အထိ တတ်မြောက်ခဲ့သည်ပြင် ငှက်စင်းကွန်၊ ငှက်တတ်သန်း၊ ငှက်အိုက်ကုတ်၊ မစ္စတာဖောင်း၊ ဘ၊ မစ္စတာချင်၊ မစ္စတာထရန်၊ မစ္စတာလင်း၊ ဟိုချီမင်း စသည်ဖြင့်လည်း နာမည် အမျိုးမျိုး ခံယူခဲ့သည်။

ယင်းသို့ တိုင်းပြည် အမျိုးမျိုးတွင် ဘာသာစကား အမျိုးမျိုးကို ပြောဆိုကာ ဘဝအမျိုးမျိုးကို ဖြတ်သန်း၍ လုပ်ငန်းအမျိုးမျိုးကို လုပ်ကိုင်ရင်း နာမည်အမျိုးမျိုး

ခံယူသော်လည်း သူ၏ ရည်မှန်းချက်မှာ တစ်ခုတည်းသာ ဖြစ်သည်။
ယင်းတစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်ကား ဝီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံး တိုင်းတစ်ပါး
နယ်ချဲ့သမားများ လက်အောက်မှ လုံးဝ လွတ်မြောက်ရေးပင်တည်း။

မှန်သည်။ ဟိုချီမင်းအတွက် သူရောက်လေရာ နိုင်ငံတိုင်းတွင် သူရေးသား
ပြောဆိုလေသမျှ ဘာသာစကားများသည် ဝီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအတွက်သာ
ဖြစ်သည်။ သူလုပ်ကိုင်သမျှ လုပ်ငန်းများနှင့် ခံယူသမျှ အမည်နာမများသည် ဝီယက်နမ်
လွတ်လပ်ရေးအတွက်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝသည် ဝီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအတွက်
အတွက်သာ ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝသည် ဝီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး အတွက်ဖြစ်၍
သူ့အသက်သည် ဝီယက်နမ် ပြည်သူများအတွက် သာတည်း။

ဤတစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်ဖြင့် သူသည် ပြင်သစ်ကွန်မြူနစ် ပါတီကို
စတင်တည်ထောင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် လှုပ်ရှားမှုတွင် ရှေ့တန်းမှ
ပါဝင်ခဲ့သည်။ အင်ဒိုချိုင်းနား ကွန်မြူနစ်ပါတီကို စည်းရုံးတည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ဝီယက်မင်း
ခေါ် ဝီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး အစည်းအရုံးကြီးကို လှုံ့ဆော် တည်ထောင်ခဲ့သည်။

ဤတစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်ကို ရှေ့ရှု၍ ဝီယက်နမ် သမ္မတ နိုင်ငံကို
ကြေညာခဲ့သည်။ ဝီယက်နမ် အလုပ်သမားပါတီကို ဖော်ထုတ်ခဲ့သည်။ ဝီယက်နမ် ပြည့်သူ့
တပ်မတော်ကို တည်ဆောက်ခဲ့သည်။

ဤတစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်ကို ဦးတည်၍ ပြင်သစ် နယ်ချဲ့ သမားများကို
မောင်းထုတ်ခဲ့သည်။ ဖက်ဆစ်ဂျပန်များကို တော်လှန်ခဲ့သည်။ အမေရိကန် နယ်ချဲ့
သမားများကို ပြတ်ပြတ်သားသား ခုခံခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်တွင်
နှစ်ပေါင်း တစ်ရာနီးပါးမျှ စိုးမိုးအုပ်ချုပ် သွေးစုတ်ချယ်လှယ်လာခဲ့ကြသော ပြင်သစ်နယ်ချဲ့
သမားများအား တစ်ယောက်မကျန် အပြီးအပိုင် မောင်းထုတ်နိုင်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ဟိုချီမင်း၏
အမည်သည် ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ယခင်ကထက် ထင်ပေါ် ကျော်ကြားခဲ့သည်။ ယခုတစ်ဖန်

ကမ္ဘာပေါ်၌ စစ်လက်နက်အင်အား အကြီးမားဆုံးဟူ၍ ဝင်ကြားနိုင်စွမ်းရှိသည့် အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမား၏ လူ့သမိုင်းတွင် အရိုင်းစိုင်းဆုံး အရက်စက်ဆုံးဖြစ်သော ကျူးကျော်ရေးစစ်ကို ကြုံကြုံခံကာခုခံ တွန်းလှန်ခြင်းဖြင့် ကမ္ဘာ့ပြည်သူများက လက်ဖျားခါ၍ ချီးကျူး အံ့ဩရလောက်အောင် ဝီယက်နမ် ပြည်သူများအား ဂုဏ်ရောင်ပြောင်သည့် သူရဲကောင်းများအဖြစ် ပို့ဆောင်ဖန်တီးပေးခဲ့သော ဟိုချီမင်း၏ ကြိုးစားချက်များသည် သမိုင်း အဆက်ဆက်တွင် မပျောက်မပျက် ထာဝစဉ် ဝင်းလက်နေမည်သာ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍ ရွှေတောင်ကြီး ရုတ်တရက် ပျောက်ကွယ်သွားသော်လည်း ထွန်းလင်း တောက်ပြောင်သည့် ရွှေရောင်များ မကွယ်မပျောက်ဘဲ ဆက်လက်တောက်ပနေသကဲ့သို့ သူရဲကောင်း ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများ၏ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုချီမင်း ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ခဲ့ရာပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့ဘဝ အတ္ထုပ္ပတ္တိနှင့် ရုန်းကန် လှုပ်ရှားမှုများကို စုဆောင်းရှာဖွေ၍ လေ့လာပြုစုအပ်သော ဤ စာအုပ်ငယ်သည် ကွယ်လွန်လေပြီးသော ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုချီမင်း ဂုဏ်ရောင်ပြောင်သော ကြိုးပမ်းချက်များ ထာဝစဉ် တည်မြဲရေးအတွက် သက်သေအရာ တည်ပါစေသတည်း။ ။

တော်လှန်သော နယ်မြေ

အရှေ့အနောက် တောင်မြောက် တစ်ခွင် ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးမှာ မြစ်မီးရောင် ကမ္မလာကြီးကို ခင်းဖြန့်ထားဘိ သကဲ့သို့ ပြန့်ပြော ကျယ်မောလှသည့် လယ်ကွင်း ပြင်ကြီးများဖြင့် မျက်စိတစ်ဆုံး ဖုံးလွှမ်းနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ရှုမဆုံးသည့် လယ်တော့၏ ဟိုမှာဘက်တွင် ကွင်းစပ်တွင် လူတစ်ရပ်သာသာ လက်ခုတ်တစ်ဖောင်ခန့် မြင့်သည့် ပြောင်းပင်များနှင့် ကြံပင်များမှာလည်း စိုစိုစိမ်းစိမ်းဖြင့် လေယူရာ တိမ်း၍ ယိမ်းနွဲ့လှုပ်ရှား ဆော့ကစားလျက် ရှိကြသည်။ ထိုမှ တစ်ဖန် အပြာရောင် နောက်ခံထားသည့် မိုးကောင်းကင်ကြီး အောက်တွင် စိုပြေစိမ်းလန်းနေသည့် တောင်တန်းကြီးများသည် ဤနေရာ ဤဒေသ၏ သဘာဝအလှကို ပို၍ ရှုမငြီးအောင် ဖန်တီးပေးသလို ရှိနေသည်။

ဤနေရာ ဤဒေသမှာ ဝိယက်နမ် အလယ်ပိုင်း ဝဲအန်းပြည်နယ် နန်းဒန်ခရိုင်အတွင်းမှ **စွန်လမ်** အမည်ရှိ တောင်ကြား ဒေသကလေးပင် ဖြစ်သည်။ သာယာလှသော **လမ်** မြစ်ကလေးသည် ကွေကာဝိုက်ကာဖြင့် ဤတောင်ကြား ဒေသအတွင်း တသွင်သွင် ဖြတ်သန်းစီးဆင်းလျက် ရှိသည်။ **ဗင်းမြို့**မှ ၉ မိုင်ခန့်အကွာ **ဒူလျောင်းမြို့**သို့ သွားရာ ပြည်နယ်လမ်းမကြီး၏ လက်ဝဲဘက် တစ်မိုင်နီးပါးခန့် ဝင်လိုက်လျှင် **လမ်မြစ်**နှင့် ပြည်နယ် လမ်းမကြီး အကြား စိမ်းလန်းစိုပြေသည့် လယ်ကွင်းပြင်ထဲ၌ ဝါးရုံပင်များ ဝိုင်းရံနေသည့် ရွာကလေးတစ်ရွာကို သွားကန် တွေ့ကြရမည် ဖြစ်သည်။ ဤရွာကလေးအတွင်း ဝါးကို အကွက်ကြဲကြဲ ယက်၍ ဝင်းခတ်ကာ ကျေးလက်တောရွာမှ လယ်သမားတို့၏ သဘာဝ ထရံကာ သက်ငယ်မိုးထားသည့် တဲကလေး တစ်လုံးကို တွေ့မြင်ကြရသည်။

ဗီယက်နမ် အလယ်ပိုင်း ငဲအန်ပြည်နယ်အတွင်း ကင်လီယင် အမည်ရှိ ဤရွာကလေးမှ ဤတဲကလေးသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၈၀ ခန့်လောက်က ၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်၊ မေလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ဟိုချီမင်းအား ဖွားမြင်သန့်စင်ရာ ဇာတိ ချက်ကြွ မွေးရပ်ဌာနေ ဖြစ်သတည်း။

“ငဲအန်နယ်မှာ မွေးတဲ့ လူမှန်သမျှ ဘာမဆို ဆန့်ကျင်ကြမှာ ချည်းပဲ”

အနီးပတ်ဝန်းကျင်မှ နယ်သူနယ်သားများ ရွာသူ ရွာသားများအတွင်း ယင်းသို့ ဆိုရိုးစကား တစ်ခု ရှိခဲ့သည်။

ဒေသတစ်ခု၊ ပြည်နယ် တစ်နယ်တွင် အများပြည်သူတို့ မကြာခဏ ပြောလေ့ ပြောထရှိကြသည့် ဆိုရိုးစကား (ဝါ) လက်သုံးစကား ဆိုသည်မှာ ဦးစွာ ပထမ ထိုနယ် ထိုဒေသမှ သြဇာတိတ္တမရှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး တစ်ယောက်က သူ့အတွေ့အကြုံနှင့် သူ့ခံစားချက်အရ ကောက်ချက်ချ၍ ရုတ်တရက် အမှတ်မထင် ပြောကြားလိုက်ရာမှ တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်ကြား၍ အများပြည်သူတို့၏ ပါးစပ်ဖျားတွင် လက်သုံးစကား တစ်ခုအဖြစ် ဆိုရိုးစကား တစ်ခုအဖြစ် ရောက်ရှိ သွားကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းခလေ့၊ ယင်းအစဉ်အလာအရ ငဲအန်နယ်သားများနှင့် စက်လျဉ်းသည့် အထက်ပါ ဆိုရိုးစကားမှာလည်း ထိုနယ် ထိုဒေသ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ဝိုက်တွင် အရှိန်အဝါ သြဇာအာဏာ ကြီးမားသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ပါစပ်ဖျားမှ ဦးစွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်များက အခြားမဟုတ်၊ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကလေးအား စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်ခဲ့ကြသည့် နယ်ချဲ့သမား ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များပင်တည်း။

“ငဲအန်နယ်မှာ မွေးတဲ့ လူမှန်သမျှ ဘာမဆို ဆန့်ကျင်ကြမှာ ချည်းပဲ”

မှန်သည်။ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမား အာဏာပိုင်များသည် ငဲအန် နယ်သူ နယ်သားများအပေါ် ဤသို့ပင် ကောက်ချက်ချ သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်မှာလည်း ပြင်သစ် အာဏာပိုင်များအဖို့ သူတို့ အတွေ့အကြုံနှင့် သူတို့ ခံစားချက်အရပင် ဖြစ်သည်။

၁၈၈၃ ခုနှစ် ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမားသည် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံအား လုံးဝ သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြပြီးနောက် ဗီယက်နမ်ဟူသော အမည်ကိုပင် ကမ္ဘာ့မြေပုံပေါ်မှ ဖျောက်ဖျက်ပစ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် နိုင်ငံကို သုံးပိုင်းခွဲကာ တောင်ပိုင်းကို ကိုချင်ချိုင်းနားဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အလယ်ပိုင်းကို အန်နမ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ မြောက်ပိုင်းကို တုန်ကင်ဟူ၍ လည်းကောင်း အမည်များ ခွဲခြား သတ်မှတ်၍ စိုးမိုးအုပ်ချုပ် ကျွန်လုပ်လာခဲ့ကြသည်။

နယ်ချဲ့သမားတို့၏ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အရ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကလေးကို ယင်းသို့ သုံးပိုင်းခွဲ၍ ခွဲခြမ်းအုပ်ချုပ်ခဲ့ကြရာ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ဗီယက်နမ် ပြည်သူ ပြည်သားများကလည်း သူ့ကျွန်မခံဘဲ ရရာလက်နက် စွဲကိုင်၍ ခုခံတွန်းလှန်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ ခုခံတွန်းလှန်လှဲကြ၍ ဤငဲအန်နှင့် ဟာတင်းပြည်နယ်မှ တောင်သူလယ်သမားများ၏ ခုခံမှုသည် အကြီးမားဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။ အပြင်းထန်ဆုံး ဖြစ်ခဲ့သည်။ တောသူတောင်သား လယ်သမားများသာမက ဤဒေသမှ မြို့နေ ပညာတတ် လူတန်းစား မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားများ၏ အုပ်စိုးမှုကို သူနည်း သူဟန်ဖြင့် တော်လှန်ခြားနားခဲ့ကြသည်။ ဟိုချီမင်းအား ဖွားမြင်သည့် အချိန်ကာလမှာပင် ဗန်သန်း လှုပ်ရှားမှု (၁၈၈၅ - ၁၈၉၆) ခေါ်ပညာတတ် မျိုးချစ်များ၏ ပြင်သစ်ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြီးသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိသည်။

တစ်ဖန် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံအား ပြင်သစ် ကိုလိုနီ နယ်ချဲ့သမားများ လက်အောက်မှ လုံးဝလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဂျပန်နိုင်ငံမှ အတွေ့အကြုံများကို ရယူကြရန် "အရှေ့တို သွားကြ" ဟူ၍ လှုံ့ဆော်သည့် ဒေါင်လူး လှုပ်ရှားမှု (၁၉၀၄ - ၁၉၀၉) ကြီး ဖြစ်ပွား ပေါ်ပေါက်

ခဲ့သည်။ ယင်းလှုပ်ရှားမှုကြီးကို ခေါင်းဆောင်ခဲ့သည့် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖန်ဘိုင်းချောသည်လည်း ငဲအန်နယ်သားပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ပြင် ၁၉၃၀ - ၃၁ ခုနှစ်များက အင်ဒိုချိုင်းနားကွန်မြူနစ် ပါတီ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားအား တစ်နိုင်ငံလုံး ပုန်ကန်တော်လှန်၍ ဆိုဗီယက် (ပြည်သူ့) အုပ်ချုပ်ရေးအဖွဲ့များ ထူထောင်ကြရာ ငဲအန်နှင့် ဟာတင်းပြည်နယ်သည် အတက်ကြွဆုံးနှင့် အပြင်းထန်ဆုံးဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ထိုပြည်နယ်နှစ်ခုဖြင့် နောင်အခါ၌ ယင်းပုန်ကန် ထကြွမှုကြီးကို ပြည်နယ်နှစ်ခုအမည်များဖြင့် ပေါင်းစပ်ကာ "ငဲ-တင် ဆိုဗီယက် ထကြွမှုကြီး" ဟူ၍ပင် အမည်ပေးခဲ့ကြသည်။

ထိုမျှသာမက ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားများ၏ အုပ်စိုးမှုကို တော်လှန်ပုန်ကန်၍ လွတ်လပ်သော ဗီယက်နမ်သမ္မတနိုင်ငံ ထူထောင်ရေးအတွက် ရှေ့ရှု၍ အင်ဒိုချိုင်းနားကွန်မြူနစ်ပါတီကို တည်ထောင်ခဲ့ကြသည်။ ယင်း အင်ဒိုချိုင်းနား ကွန်မြူနစ် ပါတီ၏ ပထမဆုံး အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးချုပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေခိုက် ဖမ်းဆီးခြင်းခံခဲ့ရပြီး ၁၉၃၁ ခု စက်တင်ဘာလ ၆ ရက်နေ့တွင် အကျဉ်းထောင်အတွင်း၌ အညှင်းဆံခံရ၍ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရာသော ရဲဘော် ထရန်ဖူးမှာလည်း ဤ ငဲအန်းနယ်သား ဇာတိဘွားတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ပြင်သစ်နယ်သမားများအဖို့ "ငဲအန်နယ်သားများသည် ခေါင်းမာသူများ၊ ဘာမဆို ဆန့်ကျင်သူများ" ဟူ၍ သူတို့ အတွေ့အကြုံအရ ကောက်ချက်ချခဲ့ကြသည်။ သူတို့ ကြားဖူးနားဝ ရိုသမျှမှာလည်း ငဲအန်နယ်သားများနှင့် ပတ်သက်၍ ဤသို့ ကောက်ချက်ချစရာ ဖြစ်နေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဤနယ်သားများသည် သူတို့ မျက်မှောက် သူတို့ လက်အောက်ကျမှ ယခုကဲ့သို့ အုံကြွဆန့်ကျင်နေကြသည် မဟုတ်ဘဲ သူတို့အရင် ယခင်ယခင်က ဤနယ်မြေပေါ်သို့ ဝင်ရောက် ကျူးကျော်၍ စော်ကားမော်ကား လုပ်ခဲ့ကြသော တရုတ်ပဒေသရာဇ်၏ စစ်တပ်များကိုလည်း အလားတူ အုံကြွတော်လှန်ပုန်ကန်ဆန့်ကျင်ခဲ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ဥပမာ ဆိုကြပါစို့.....

လွန်လေပြီးသော ခရစ်သက္ကရာဇ် ၇၂၂ ခုနှစ်က ဤဇာနည်နယ်သား မေဟက်ဒီ အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် တရုတ်ပဒေသရာဇ် ကျူးကျော်ရေးတပ်များအား ခုခံတွန်းလှန် ပြီးနောက် ဘုရင်အဖြစ် နန်းတက်ခဲ့ဖူးသည်။ ထိုနောက် ၁၅ ရာစုနှစ် တရုတ်ပဒေသရာဇ် "မင်း" မင်းလက်ထက်တွင် ဝိယက်နမ် နယ်မြေပေါ်သို့ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာကြသည့် တရုတ်စစ်သည်တော်များအား ဆယ်နှစ်တိုင်တိုင် တွန်းလှန် ခုခံခဲ့ပြီနောက် ၁၄၂၈ ခုနှစ်တွင် ဘုရင်အဖြစ် ရောက်ရှိသွားခဲ့သည့် ခေါင်းဆောင်ကြီး လီလွိုင်သည်လည်း ဇာနည်နယ်တွင် ဖွားမြင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ခေါင်းဆောင်ကြီး လီလွိုင် ဦးစီး၍ တရုတ်ပဒေသရာဇ်တပ်များကို တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြစဉ်က ဇာနည်နယ်သည် အခြေခံစခန်း ဖြစ်ခဲ့၍ မရေမတွက်နိုင်သော ခုခံတော်လှန်ရေး တပ်သားများအား နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ကာ ကျူးကျော်ရေးတပ်များ အပေါ် အပြီးအပိုင် အောင်နိုင်သည် အထိ ထောက်ခံအားပေးခဲ့သည် ဒေသဖြစ်သည်။

ထိုမှတစ်ဖန် နှစ်ပေါင်းသုံးရာ ကြာပြန်သောအခါ ၁၇၈၉ ခုနှစ်တွင် နောက်တစ်ကြိမ် တရုတ်ဘုရင် "ချင်"၏ စစ်သည်တော်များ ကျူးကျော် ဝင်ရောက် လာကြပြန်ရာ ငယ်ပွေးအမည်ရှိ မျိုးချစ်သူရဲကောင်းကြီးသည် ဤ ဇာနည်နယ်တကွ နယ်ချင်းဆက်ဆံသော သန်းဟွာပြည်နယ်များတွင် စည်းရုံးလှုံ့ဆော်ကာ လူပေါင်း ငါးသောင်းကျော် ပါဝင်သည့် တပ်ကြီးဖြင့် တရုတ် ပဒေသရာဇ် ကျူးကျော်ရေး တပ်များအား အပြီးအပိုင် မောင်းထုတ်ခဲ့ဖူးသည်။

ဇာနည်ပြည်နယ်သည် ဤသို့ ဤသို့အားဖြင့် ဝိယက်နမ်သူရဲကောင်း မျိုးချစ် တော်လှန်ရေးသမားများအား မွေးထုတ်ခဲ့ရုံမျှ မက ငယ်ငွေ (၁၇၆၅- ၁၈၂၀) ကဲ့သို့သော ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် ပြည်သူ့ဘက်တော်သား ကဗျာ ဆရာကြီးများနှင့် အခြားသော

စာပေပညာရှင်များကိုလည်း ဖွားမြင်သန့်စင်ပေးခဲ့သည့် စခန်းအောင်မြေ ဌာနေတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ “ဇဲအန်နယ်သားမှန်လျှင် ဘာမဆို ဆန့်ကျင်ကြသည်” ဟူ၍ ကောက်ချက်ချခဲ့ကြသော ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များ၏ လက်သုံးစကားသည် စဉ်းစားစရာ ဖြစ်လာသည်။ ဤလက်သုံးစကားမှာ သူတို့ အတွေ့အကြုံနှင့် သူတို့ ခံစားချက်အရ သူတို့ လိုသလို တစ်ဖက်သတ် ကောက်ချက်ချခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ သမိုင်းစဉ် အဆက်ဆက် အဖြစ်ပျက် အကြောင်းချင်းရာများ အရ ဆိုလျှင် ယင်းကောက်ချက်ကို ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်မှ ပိုမိုတိကျမည်။ ပိုမို ပြည့်စုံမည်။ ပိုမို မှန်ကန်မည် ဖြစ်သည်။

“ဘာမဆို ဆန့်ကျင်ကြသည်” ဟူသော ကောက်ချက်၏ အနက် အဓိပ္ပာယ် အတိုင်းသာ ဆိုပါလျှင် ဇဲအန်နယ်သားများသည် တရားဝေ တစ်ဖက်စွန်း ဝါဒသမားများ၊ တယူသန် တဇောက်ကန်းသမားများ ဖြစ်နေသည်။ တရားလက်လွတ် မင်းမဲ့ဝါဒသမား၊ တယူသန် တဇောက်ကန်းသမားများ၊ တရားလက်လွတ် မင်းမဲ့ဝါဒသမားများ ဟူ၍ ယူဆ သတ်မှတ်စရာ ဖြစ်နေသည်။ ပြင်သစ် အာဏာပိုင်များသည် ဇဲအန်နယ်သားများအပေါ် အများပြည်သူတို့က သည်အတိုင်း ယူဆစေချင်ကြသည်။ သည်အတိုင်း သတ်မှတ် စေချင်ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဇဲအန်နယ်သားများအား ပြောမရ ဆိုမရသည့် လူ့ဂုဏ်များ အဖြစ် အများက ထင်မှတ်လာအောင် အထက်ပါ ကောက်ချက်ကို တစ်ဖက်သတ်ချခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သည်ကောက်ချက်ကို လက်သုံးစကားအဖြစ် အများ နားယောင်အောင် တမင်ကြံဆောင် ပြောဆိုခဲ့ကြဟန် တူသည်။

စင်စစ် အထက်ဖော်ပြပါ ဇဲအန်နယ်သားများ၏ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်သော အစဉ်အလာများကို ထောက်ခြင်းအားဖြင့် ဤနယ်သားများသည် “ဘာမဆို” ဆန့်ကျင်ကြသည့် သူများ မဟုတ်။ နယ်ချဲ့ကျူးကျော်မှု မှန်သမျှကိုသာ ဆန့်ကျင်ကြသည့်

သူများ မဟုတ်။ နယ်ချဲ့ကျူးကျော်မှု မှန်သမျှကိုသာ ဆန့်ကျင်ခဲ့ကြသူများ ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး ထင်ရှားနေသည်။

သို့ဖြစ်ရာ “ဘာမဆို ဆန့်ကျင်ကြသည်” ဟူသော ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမား အာဏာပိုင်များ၏ ကောက်ချက်မှာ တရားလွန် တစ်ဖက်သတ်ကျ၍ တုံးတိတ် နိုင်လွန်းလှသည့်ပြင် တကယ့် အစဉ်အလာ အနှစ်သာရနှင့်လည်း ကင်းကွာလှသည်။

မှန်သည်။ ငဲအန်နယ်သားများသည် ဆန့်ကျင်ကြသည်။ တော်လှန်ကြသည်။ သို့သော် ဘာမဆို ဆန့်ကျင်ခဲ့ကြသူများ မဟုတ်။ တိုင်းတစ်ပါးမှ နယ်ချဲ့သမားများ၊ ကျူးကျော်ရေးသမားများ၊ အဓမ္မ အုပ်စိုးရေးသမားများကိုသာ ဆန့်ကျင်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ တော်လှန်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ အကယ်၍သာ “ငဲအန် နယ်သားများသည် ဘာမဆို ဆန့်ကျင်ကြသည်” ဟူ၍ မျက်စိမှိတ်ကာ ကျားကျားမီးယပ် တစ်ဖက်သပ် စွပ်စွဲလာပါက “မှန်ပါသည်။ သို့သော် အရာရာတိုင်းတွင် ဘာမဆို ဆန့်ကျင်ကြသည် မဟုတ်ပါ။ နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးမှ ကျူးကျော်ရေးသမားများ၊ နယ်ချဲ့သမားနှင့် အဓမ္မ အုပ်စိုးရေးသမားများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် ဘာမဆို ဆန့်ကျင်ကြပါသည်။ “ဘာမဆို ဆန့်ကျင်ကြပါသည်။ ဘာမဆို တော်လှန်ကြပါသည်။” ဟူ၍ ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက် လျှောက်လဲချက် ပေးရုံသာ ရှိသည်။

ဤ ပြင်ဆင်ဖြည့်စွက်ချက်ကို အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ရောစုနှစ်၊ ၁၅ ရာစုနှစ်များအတွင်းက ဗီယက်နမ်နိုင်ငံအတွင်း ချင်းနင်း ဝင်ရောက်ခဲ့ကြသော တရုတ်ဘုရင် ဧကရာဇ်များ၏ ကျူးကျော်ရေးတပ်များအား သဲသဲမဲမဲ ခုခံတွန်းလှန်ခဲ့ကြသည့် ငဲအန်နယ်သားများ၏ ပုန်ကန်ထကြွမှုများက အခိုင်အမာ ထောက်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ၁၉ ရာစုနှစ်၏ နောက်ပိုင်းတွင် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံအား အဓမ္မ ကျွန်လုပ်၍ သွေးစုတ် ချယ်လှယ်လာကြသော ပြင်သစ် ကိုလိုနီ နယ်ချဲ့သမားများအား အစဉ်တစိုက် တော်လှန်

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့် င်အန်နယ်သားများ၏ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်သော တိုက်ပွဲများက အပြည့်အဝ သက်သေပြုခဲ့ကြပြီး ဖြစ်သည်။

မှန်သည်၊ င်အန်သည် တော်လှန်သော နယ်မြေဖြစ်၍ တော်လှန်သော အစဉ်အလာ ရှိခဲ့သည်။

ယခုတစ်ဖန် ဤတော်လှန်သော အစဉ်အလာကို မပျောက်မပျက် ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းသွားမည့် ဗီယက်နမ် သားကောင်း ရတနာတစ်ဦးသည် ဤတော်လှန်သော နယ်မြေ၌ ၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်၊ မေလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ဖွားမြင် သန့်စင်လာပြန်ပေပြီ။ သူကား ဟိုချီမင်းပေတည်း။

တော်လှန်သော မိသားစု

ဟိုချီမင်း၏ ပထမဆုံးသော ငယ်နာမည်မှာ ငယ်စင်စင်ကွန်း ဖြစ်သည်။ မိဘ
ဆွေမျိုးများနှင့် ရွာသူ ရွာသားများက “ကွန်း” ဟူ၍ အတိုကောက် ခေါ်လေ့ရှိသည်။

ဟိုချီမင်း၏ အမည်များနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အနောက်နိုင်ငံများမှ သမိုင်း
သုတေသီများသည် အချိန်အတော်ကြာအောင် “ဦးနှောက်ခြောက်” ခဲ့ကြရသည်။
ဗီယက်နမ် နိုင်ငံ၏ သမ္မတကြီး အဖြစ်သို့ မရောက်မီက ဟိုချီမင်းသည်
နိုင်ငံအများအပြားသို့ လှည့်လည်သွားလာ၍ နာမည်အမျိုးမျိုးကို ခံယူခဲ့သည်။ နောင်တွင်
အင်္ဂလန်၊ ပြင်သစ်၊ အမေရိကန်နိုင်ငံများမှ သမိုင်းသုတေသီများနှင့် သတင်းစာဆရာများ၊
စာရေးဆရာများသည် ဟိုချီမင်း၏ ယင်းအမည်များကို ခရုကောက်သလို တစ်ခုစီ တစ်ခုစီ
စုံစမ်းထောက်လှမ်း၍ ကောက်ယူမှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြရာ နာမည်ပေါင်း တစ်ဒါဇင်ခန့်
ရရှိခဲ့ကြသည်။ အချို့သော သမိုင်းဆရာများကမူ ယင်းသို့သော နာမည်ပေါင်း ၂၀
ခန့်ရှိသည်ဟူ၍ပင် အဆိုအမိန့် ရှိကြသည်။

သို့စဉ်လျက် ဟိုချီမင်း ပထမဆုံး ငယ်နာမည်ကို ဖော်ပြကြရာ၌ ကာလ
အတန်ကြာအောင်ပင် မရေရာ မသေချာဘဲ ဝိဝါဒကွဲပြား၍ အလွဲလွဲ အမှားမှား
ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။ အချို့က ငယ်စင်စင်ကွန်းဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အချို့ကမူ ငယ်စင်စင်ထွေး
ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ အချို့ကလည်း ငယ်စင် စန်းသန်းဟူ၍ လည်းကောင်း
အကွဲကွဲအပြားပြား မှတ်သား ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ယင်းနာမည်အားလုံးမှာ လွဲမှားနေ၍ ဟိုချီမင်း ပထမဆုံးသော
ငယ်နာမည်ရင်း အစစ်အမှန်မှာ အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သည့်အတိုင်း ငယ်စင်စင်ကွန်း
ဖြစ်သည်။

ငယ်တတ်သန်းဟူသော အမည်မှာ ဟိုချီမင်း၏ ဒုတိယအမည် ဖြစ်သည်။ ထိုအရပ် ထိုဒေသ ငဲ့အန်ပြည်နယ်မှ ဝိယက်နမ် အမျိုးသားတို့သည် မိမိတို့ သားသမီးများကို ကလေးအရွယ် ငယ်စဉ်က ခပ်လွယ်လွယ် နီးစပ်ရာ နာမည် တစ်ခုခုဖြစ် ကင်ပွန်းတပ်၍ မှည့်ခေါ်ကြရာမှ လူမှန်းသူမှန်း သိတတ်စ ဆယ်နှစ်သားအရွယ်ခန့်တွင် အခြားနာမည် တစ်ခုခုသို့ ပြောင်းလဲပေးလေ့ ရှိကြသည်။ ဤသည်မှာ မိရိုးဖလာ ယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အလာ တစ်ခုပင် ဖြစ်သည်။

ယင်းအစဉ်အလာအရ ဟိုချီမင်း ဆယ်နှစ်သား အရွယ်တွင် ဖခင် ဖြစ်သူက ငယ်နာမည် ငယ်စင်ကွန်းကို ဖျောက်၍ ငယ်တတ်သန်း ဟူသော ကြီးနာမည်ကို ပေးခဲ့သည်။

ဟိုချီမင်း ဖခင်အမည်မှာ ငယ်စင်စက် ဖြစ်သည်။ ငယ်စင်စက်၏ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် ဆွေမျိုး အစဉ်အဆက်မှာ သာမန် တောသူတောင်သား ဆင်းရဲသား လယ်သမား အမျိုးအနွယ်များ ဖြစ်ကြသည်။ သို့သော် ဟိုချီမင်း တစ်ယောက် လူ့ဘဝသို့ မရောက်မီကပင် သူ့အတွက် ဘဝလမ်းကြောင်း ပြောင်းလဲစရာ ကံကြမ္မာ ဖန်လာလေသလား မသိ၊ ငယ်စင်စက်သည် မိဘဘိုးဘွား တောင်သူလယ်သမား ဆွေမျိုးသားချင်းများ အလယ်တွင် "တစ်မိပေါက် တစ်ယောက်ထွန်း" ဆိုသလို ပညာ အရည်အချင်းအားဖြင့် ထူးချွန်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ငယ်စင်စက်သည် ငယ်စဉ်ကပင် မိဘနှစ်ပါး ဆုံးပါးသွားသဖြင့် အစ်ကို ဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က စောင့်ရှောက် ကျွေးမွေးခဲ့ရသည်။ လူ့လောက အလယ်တွင် မိဘမဲ့ ကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် အစ်ကိုဝမ်းကွဲ၏ အိမ်တွင် အခိုင်းစေပမာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေလာခဲ့ရသော ငယ်စင်စက်သည် သူ့ဘဝ နောင်ရေးအတွက် တစ်ခုတည်းသော ထွက်ရပ်လမ်းမှာ ပညာတတ်မြောက်ရေးပင် ဖြစ်မည်ဟု အခိုင်အမာ သိနားလည်

ထားခဲ့သည်။ ယင်းအသိတရား၏ စေ့ဆော်ချက်ဖြင့် ငှက်စင်စက်သည် အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ပညာကို ကြိုးစားရှာခဲ့သည်။

ဤရွာကလေးတွင် ဟွန်ဖွမ်းအန်အမည်ရှိ ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦးရှိသည်။ ဤရွာမှ ရွာသူရွာသားများနှင့်တကွ ရွာနီးချုပ်စပ်မှ နယ်သူနယ်သား အားလုံးကပင် ဤဆရာကြီးကို ပညာရှိ ပညာတတ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအဖြစ် ယုံကြည်အားထား လေးစား ဆည်းကပ်ကြသည်။ ဆရာကြီးအန်ကလည်း အဖက်ဖက်က အောက်ကျ နောက်ကျနိုင် လှ၍ ဗဟုသုတ ခေါင်းပါးလှသည့် မိမိရွာသူ ရွာသားများနှင့် နယ်သူ နယ်သားများအား တတ်နိုင်သမျှ ပါရမီဖြည့်စွမ်းမည်ဟူသော စေတနာ ရည်မှန်းချက်ဖြင့် ကျောင်းတစ်ကျောင်း ဖွင့်လှစ်ကာ မိမိတတ်သမျှ ပညာများကို သင်ကြားပေးခဲ့သည်။

သို့နှင့်ပင် ဆရာကြီး၏ စာသင်ကျောင်းသို့ ဤရွာကလေးနှင့် ရွာနီးချုပ်စပ်မှ ပညာဗဟုသုတ ရှာမှီးလိုကြသော လူငယ်လူရွယ်များ လာရောက် သင်ကြားခဲ့ကြသည်။ ဤလူငယ်လူရွယ်များထဲတွင် ငှက်စင်စက်သည် တစ်ယောက်အပါ အဝင် ဖြစ်လာခဲ့ ရုံမျှမက သူ၏ ကြီးမားလှသည့် ရည်မှန်းချက်အရ ဤကျောင်းတွင် အကြိုးစားဆုံးနှင့် အထူးချွန်ဆုံး ကျောင်းသား တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အခြားကျောင်းသားများအဖို့ စာသင်ချိန်တွင်သာ ဆရာကြီး သင်ကြားသမျှ နာယူ မှတ်သား ကြိုးစားသင်အံ့ကြသည်။ ကျန်အချိန်များတွင်မူ ဆန်ဖွတ်၊ မောင်းထောင်း၊ ကျွဲကျောင်း၊ ရေခပ်စသည့် အလုပ်များဖြင့် မအားမလပ်အောင် ရှိနေကြ၍ ကျောင်းစာကို ပစ်ထားကြရသည်။

သည်အထဲက ငှက်စင်စက် တစ်ယောက်မှာ အများတကာထက် ပို၍ ထူးထူးခြားခြား အချိန်ရှိသရွေ့ ပညာကြိုးစားရှာသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ စာသင်ချိန်တွင် ဆရာကြီး သင်ကြားသမျှ မျက်စိနှစ်လုံးနှင့် နားနှစ်ဖက်ကို ဖွင့်၍ စွင့်၍ လိုလိုလားလားဖြင့် ကြိုးစားမှတ်သားသလို ကျန်အချိန်များတွင်လည်း သူ့ကိုယ်သူ "ဖိုးရာဇာထုံး" နှလုံးမူကာ ဆန်ဖွတ်ရင်း၊ မောင်းထောင်းရင်း၊ ကျွဲကျောင်းရင်း ပါးစပ်က တဖွဖွ၊ နှုတ်က တရွရွ

လက်က တဆဆဖြင့် သင်အံသည်။ ရွတ်ဆိုသည်။ ရေးမှတ်သည်။ သူတကာထက် ထူးထူးခြားခြား ပညာလိုလားသည့် စိတ်ဓာတ်ဖြင့် ကြိုးစားခဲ့သလောက် တစ်နေ့တခြား ထူးချွန်ပြောင်မြောက်လာသော ငှက်စင်းစက်ကို ဆရာကြီး အန်ကလည်း မသိမသာ တစ်မျိုး၊ သိသိသာသာ တစ်ဖုံ၊ နည်းမျိုးစုံဖြင့် အကဲခတ်လျက် နေခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ပညာအရည်အချင်း အားဖြင့် လက်ဖျားခါရအောင် ထူးချွန် လာသည်နှင့်အမျှ မူလ ဥပဓိရုပ်အားဖြင့်လည်း သန့်သန့်ပြန်ပြန် ခန့်ခန့်ချောချော ရှိနေသော ငှက်စင်းစက်အား “တက္ကသိုလ် ဒီဃာပါမောက္ခကြီး” ပမာ အမြော်အမြင် ကြီးလှစွာသော ဆရာကြီး အန်သည် မိမိ၏ သမီးအကြီး ဖြစ်သူ ဟွန်သီလုန်နှင့် လက်ထပ်ထိမ်းမြား၍ အကြောင်းဆက်ကာ ပေါင်းဖက်ပေးစားလိုက်သည်။

ဤနေရာတွင် ဟိုချီမင်း၏ ဘဝကို နောင်အခါ၌ သူ့ရဲဘော်မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းများက တစုတစောင်း စုဆောင်းဖော်ပြ၍ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့ကြရာ၌ ဟိုင်သန်းနှင့် သန်းတင်အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ဦး၏ ရေးသားချက်တွင် ပို၍ သဘာဝကျကျ တွေ့ကြရသည်။ ယင်းအချက်မှာ အခြားမဟုတ်။ ဆရာကြီး အန်သည် ဟိုချီမင်း၏ ဖခင်လောင်းဖြစ်သော ငှက်စင်းစက်အား မိမိ၏ သမီးနှင့် ပေးစားရန် ဇနီးဖြစ်သူ ဆရာကတော်နှင့် နှစ်ကိုယ်ကြား တိုင်ပင်ရာ၌ ဆရာကတော်က “ရှင်နယ်တော်... ရှင်သမီးကို ဒီလိုကလေးကချေ အစေခံလို ကောင်မျိုးနဲ့မှ ပေးစားရအောင် အခြား ပေးစားစရာ လူမရှိတော့ဘူးလား” ဟူ၍ တုံ့ပြန်ကာ နှုတ်လှန်ထိုးခဲ့ရာ ဆရာကြီးက “ဟ ဒီကောင်လေး ရုပ်ရည်က ကောင်းစားမယ့် ရုပ်ရည်မျိုးကွ၊ ပြီးတော့ မကြာခင် ဘုရင့်စာမေးပွဲ အောင်မှာ သေချာတယ်” ဟူ၍ နားချခဲ့ရကြောင်း သဘာဝကျကျ တွေ့ရသည်။

ဆရာကြီးအန်သည် ပညာရှိ သုခမိန်ပီပီ နဖူးရေ ဒူးရေကြည့်၍ ကောင်းစားမည့် ရုပ်လက္ခဏာ ရှိသော တပည့်ရင်း ငှက်စင်းစက်အား ပညာသာမက ကြင်ယာပါ

ပြည့်စုံအောင် သမီးဖြစ်သူ ဟွန်သီလုန်နှင့် ပေးစားခဲ့သည့်ပြင် သားမက်နှင့် သမီးတို့အတွက် လယ်ကွက်အချို့နှင့် ခြံတစ်ခြံကိုပါ ခန်းဝင်ပစ္စည်းအဖြစ် လက်ဖွဲ့ခဲ့သေးသည်။

ငှာယင်စင်စက်တို့ ညားကာစ ဇနီးမောင်နှံမှာ မိရိုးဖလာ လယ်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်းရင်း၊ မင်္ဂလာလက်ဖွဲ့ အဖြစ် ရရှိခဲ့ကြသည့် အထက်ပါ ခြံမြေကလေးပေါ်တွင် ကျေးလက်တောရွာ ဘာသာဘာဝ တွဲကလေး တစ်လုံးဆောက်ကာ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာ နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဤ တဲကလေးမှာပင် သားသမီး သုံးယောက် ထွန်းကားခဲ့ရာ အဆိုပါ သုံးယောက်တွင် ဟိုချီမင်းလည်း အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ဟိုချီမင်းတွင် မွေးချင်းပေါက်ဖော် အစ်မကြီး တစ်ယောက်နှင့် အစ်ကိုတစ်ယောက် ရှိခဲ့သည်။ အစ်မကြီးအမည်မှာ သန်း ဖြစ်၍ အစ်ကိုမှ ခင် ဖြစ်သည်။

ပညာရှိ တွေးကြည့်လျှင် ပြေးကြည့်တာထက် မှန်သေးသည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ငှာယင်စင်စက်အား လူတော်လူမွန်၊ လူရည်ချွန်တစ်ယောက် အဖြစ် တထစ်ချ ယူဆသတ်မှတ်ကာ သမီးနှင့် ပေးစားလိုက်သော သုခမိန်ဆရာကြီးအန်၏ အနာဂတ်အရေး တွေးခေါ်ချက်မှာ သွေးထွက်အောင် မှန်နေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ငှာယင်စင်စက်သည် ကြင်ယာသက်ထား ဇနီးမယား တစ်ယောက် ရခဲ့ပြီးနောက် အခြားတစ်ယောက် ထပ်မံ မရှာသော်လည်း ပညာကိုမူ ရှိရင်းစွဲဖြင့် မကြေနပ် အားမရနိုင်ဘဲ အသက်ကြီး၍ မယားတွဲလွဲ၊ သားတွဲလွဲဘဝသို့ ရောက်နေသည့်တိုင်အောင် ဆထက်တပိုး ထက်မြက်တိုးပွားအောင် ဆက်လက် ကြိုးစား၍ ရှာဖွေခဲ့ပြန်သည်။ စင်စစ် "ပညာရှာရာတွင် ဘယ်အခါမှ အသက်မကြီး" ဟူ၍ ဆိုရိုးစကား ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

သို့နှင့်ပင် ဝေးလံသီခေါင်၍ ချောင်ကျလှသည့် တောရွာလေးမှ တောင်သူ လယ်သမား မျိုးရိုးနွယ်ဘွား ကျေးတောသား ငှာယင်စင်စက်သည် သူ၏ ထက်မြက်လှသော ပညာအရည်အချင်းကြောင့် မင်းနေပြည်တော်ဖြစ်သော ဟွေးမြို့ကြီးသို့ သွားရောက်၍ ပညာဆက်လက် ဆည်းပူးနိုင်ခဲ့သည်။ ဟိုချီမင်းအသက် လေးနှစ်သားအရွယ် ၁၈၉၄

ခုနှစ်တွင်မူ ဖခင်ဖြစ်သူ ငုယင်စင်စက်သည် တက္ကသိုလ်အထက်တန်းပညာကို ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ဖိုးရာဇာထုံးကို ထာဝစဉ် နှလုံးသွင်းခဲ့သောည သုခမိန်ပေါက်စကလေး ငုယင်စင်စက်သည် ဟွေးမြို့တော်ကြီး၌ မင်းခမ်းမင်းနားဆိုင်ရာ လွတ်တော်အကျိုးဆောင် ရာထူးကို ထိုက်ထိုက်တန်တန် ချီးမြှင့်ခန့်အပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

မြို့ကြီးပြကြီးတွင် ရာထူးဌာနန္တရကြီး ရရှိခဲ့ပြီးဖြစ်သော ငုယင်စင်စက်တို့ မိသားစုသည် ဟွေးမြို့တော်ကြီးသို့ တပျော်တပါး ပြောင်းရွှေ့လာခဲ့ကြသည်။

“တစ်ရွာပြောင်း၍ သူကောင်းဖြစ်” လာခဲ့သည့်တိုင်အောင် ငုယင်စင်စက်သည် ပညာရေးဘက်တွင် လက်မလျှော့သေးဘဲ အသက်ကြီးလေ ပညာပို၍ ရှာမှီးလေ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ သူ့အတွက် ပညာဗဟုသုတ ဆိုသည်မှာ ရွှေအိုးပင် ဖြစ်စေ၊ ရေအိုးပင် ဖြစ်စေ “စဉ်ဆက်ကျများ၊ ပြည့်သောလားသို့” အမြဲတစေ ဖြည့်ပေးနေရမည်ဟု ယူဆထားဟန် တူသည်။ သို့ဖြင့် ငုယင်စင်စက်သည် ဘုရင့် အမှုတော်ကို ထမ်းရွက်ရင်း ပထမ ဂီယမ်သိပ္ပံကျောင်းကြီးနှင့် ထို့နောက် စိုက်ပျိုးရေး သိပ္ပံကျောင်းကြီးများတွင် ဆက်လက် တက်ရောက်၍ ပညာရှာမှီး ခဲ့ပြန်သည်။

ဟိုချီမင်း ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်တွင် မိခင်ဖြစ်သူ ဟွန်သီလုန်သည် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သွားခဲ့ရှာသည်။ ထို အချိန်တွင် ငုယင်စင်စက်မှာ အိမ်တွင် မရှိဘဲ ပြည်နယ်ဆိုင်ရာ အစိုးရ စာမေးပွဲများကို ကြီးကြပ်ရန် အတွက် သန်းဟွာမြို့သို့ သွားရောက်နေခိုက် ဖြစ်သည်။ ချစ်လှစွာသော အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယား ကွယ်လွန်အနိစ္စ ရောက်သွားသည့်အတွက် ငုယင်စင်စက်မှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရသည်။ မိမိအတွက် အရွယ်ကြီးလာပြီဖြစ်၍ ဖြေဆိုက ဖြေနိုင်စရာ ရှိသော်လည်း လူ့လောကအလယ်တွင် အမိမဲ့သား ရေနည်းငါးပမာ ကျန်ရစ်ခဲ့ရရှာသည့် သားသမီး သုံးယောက်အတွက် တွေးမိတိုင်း ရတက်မအေးအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော် ပညာဆည်းပူးရာတွင် အထုံပါရမီ ကြီးလှသော ငှယ်စင်စက်သည် ဇနီးသည် ကွယ်လွန်ခဲ့၍ ပူဆွေးသောက ဗျာပါဒများဖြင့် ပရိဒေဝ တောက်လောင် နေရသည့်ကြားမှ တစ်နှစ်ခန့်အကြာ ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင် ထိုခေတ် ထိုအခါက အဆင့် အမြင့်ဆုံးသော ဘုရင့်တော်ဝင်စာပေးပွဲကို ဝင်ရောက်ဖြေဆိုရာ ဒုတိယအဆင့်မှ အောင်မြင်ခဲ့ပြီး သုခမိန်ဒေါက်တာဘွဲ့ထူးကို ဆွတ်ခူးရရှိခဲ့သည်။

တော်လှန်သော အစဉ်အလာရှိခဲ့၍ တော်လှန်သော နယ်မြေဖြစ်သည့် ငဲအန်နယ်သား ငှယ်စင်စက်သည် အထက်ပါအတိုင်း ပညာရေးဘက်တွင် သူမတူအောင် ထူးချွန် တတ်မြောက်လာခဲ့သလို နိုင်ငံရေး အမျိုးသားရေးနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ငဲအန်နယ်သားများ၏ အစဉ်အလာကို ထိန်းသိမ်းလာခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ငယ်စဉ်ကမိဘမဲ့အဖြစ် အစ်ကိုဝမ်းကွဲ၏ အိမ်တွင် ကပ်နေခဲ့ရစဉ်က လူတစ်ယောက်အပေါ်တွင် အခြားလူတစ်ယောက်က ကျေးကျွန်ပမာ ပြုမူဆက်ဆံလာသည့်အခါ မည်မျှ ရင်နာစရာ ကောင်းသည်ကို တွေ့ကြုံခံစားခဲ့ရသော ငှယ်စင်စက်သည် မိမိတို့ ဗီယက်နမ်လူမျိုး တစ်မျိုးလုံး ပြင်သစ်လူမျိုးများ၏ ကျွန်သဘောက်ပမာ အနိုင်အထက် နိပ်စက်ခြယ်လှယ်ခြင်းခံစားနေရသည့် အဖြစ်ကို ပို၍ နာကြည်းခဲ့သည်။

ထိုအချိန် ထိုအခါက ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားတို့၏ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ကျွန်လုပ်မှုကို ခုခံဆန့်ကျင်ကြရန်အတွက် ပညာတတ်လူငယ်များအား ငဲအန်နယ်သား ဖန်ဘွိုင်ချောဆိုသူ မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက စည်းရုံးလှုံ့ဆော်လျက် ရှိသည်။ တိုင်းတစ်ပါးမှ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်ကာ လူမျိုးအချင်းချင်း နိုင်ငံထက်စီးနင်း ဓားမိုး၍ အုပ်စိုးသည့် အပြုအမူကို မူလကပင် မလိုလား မရှုစိမ့်နိုင်သော ငှယ်စင်စက်သည် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖန်ဘွိုင်ချော၏ ပြင်သစ်ဆန့်ကျင်ရေး သဘောတရားများကို အထူးပင် လိုလား ထောက်ခံအားပေးခဲ့သည်။ ငှယ်စင်စက် အပါအဝင် ပညာတတ် လူငယ်များသည် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖန်ဘွိုင်ချော၏ “နိုင်ငံခြားမှ သွေးဖြင့်ရေးသောစာ” ဟူ၍ ခေါင်းစဉ်

တတ်ထားသည့် ပြင်သစ်ဆန့်ကျင်ရေး စာတမ်းကို အထူးသဘောကျမိကြသည်။
ယင်းစာတမ်းကို လျှို့ဝှက် မိတ္တူများ ကူးယူ၍ လက်ဆင့်ကမ်းကြသည်။ စာတမ်း
သဘောတရား အချက်အလက်များကို လျှို့ဝှက် ဆွေးနွေးကြသည်။

များမကြာမီ ၁၈၈၅ ခုနှစ်တွင် ဖန်ဘွိုင်ချော၏ လှုံ့ဆော် ဦးဆောင်မှုဖြင့်
“ပညာတတ်များ၏ ပုန်ကန်မှုကြီး” ဖြစ်ပွားခဲ့ရာ ငှယ်စင်စက်သည် အဆိုပါ
အရေးတော်ပုံတွင် ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ယင်းသို့ တော်လှန်သော နယ်သားပီပီ တော်လှန်သော အစဉ်အလာရှိသည့်
ငှယ်စင်စက်သည် ပညာထူးချွန်၍ အသိဉာဏ် တိုးပွားလာလေလေ၊ တောင်သူ
လယ်သမား ဆင်းရဲသား နှင်းပြားများအပေါ် ပိုမို၍ ကရုဏာ သက်လေလေ
ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အဖက်ဖက်က ဗဟုသုတ ကြွယ်ဝလာလေလေ အမျိုးသားရေး
စိတ်ဓာတ်များ ပိုမိုကိန်းအောင်း လာလေလေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ငှယ်စင်စက်
တစ်ယောက်မှာ တစ်နှစ် ပညာအရည်အချင်း မြင့်မားလာသော်လည်း ပညာတတ်မာန ဟူ၍
လုံးဝ မရှိရုံမျှမက သူတတ်မြောက်လာသည့် ဗဟုသုတဖြင့် အများပြည်သူတို့အား
တတ်နိုင်သမျှ အကူအညီ ပေးခဲ့သည်။ လမ်းညွှန်ပြသခဲ့သည်။

ယခုဆိုလျှင် ငှယ်စင်စက်သည် သုခမိန်ဒေါက်တာဘွဲ့ကို ဆွတ်ခူးခဲ့ပြီးနောက်
ဗင်းမြို့သို့ ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်ခဲ့သည်။ သူ ဒေါက်တာဘွဲ့ရပြီဟူသော သတင်းကို
ကြားလျှင်ကြားခြင်း ဇာတိ ချက်မြုပ်ရွာမှ ငယ်သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်း
မိတ်ဆွေများသည် အားရဝမ်းသာဖြင့် သူနေထိုင်ရာ ဗင်းမြို့သို့ တစ်စုတစ်ဝေးကြီး
လိုက်လာကြသည်။ သူတို့ ကျေးရွာ မြို့နယ်နှင့် ခရိုင်မဆိုထားဘိ ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးတွင်
ယခုကဲ့သို့ ဘုရင့်စာမေးပွဲကို ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်၍ ဒေါက်တာဘွဲ့ရဖူးသည်မှာ
အပြေးအလွှား ရေတွက်ပါမှ ငှယ်စင်စက် တစ်ယောက်တည်းသာ ရှိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ
ဆွေမျိုးသားချင်းများနှင့် အပေါင်းအသင်းမိတ်ဆွေများသည်။ ငှယ်စင်စက်အား တက်ယုံ

လူရည်ချွန်ကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် ချီးကျူးဂုဏ်ပြုကြရန် ပင်းမြို့သို့ အသော့နှင့်ကာ အလျင်အမြန် လိုက်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူတို့အနေဖြင့် သုခမိန် ဒေါက်တာကြီး ငှယ်စင်စက်အား ပင်းမြို့တွင် အိမ်ကြီးရခိုင်ဖြင့် စတိုင်ကျကျ အထက်တန်း လူဂုဏ်တန်ဘဝတွင် တွေ့မြင်ကြရလိမ့်မည်ဟု တထစ်ချ ယူဆလာခဲ့ကြသည်။ သို့သော် သူတို့ အထင်နှင့် အမြင်မှာ ပါစင်အောင် လွဲနေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သုခမိန်ကြီး ဒေါက်တာ ငှယ်စင်စက်မှာ ရွာမှ လိုက်လာ ကြသည့် ဆွေမျိုးသားချင်း အပေါင်းအသင်းများအား ပင်းမြို့တွင် တည်ခိုစရာ နေရာထိုင်ခင်း လုံလောက်အောင် မပေးနိုင်ရုံမျှမက သူကိုယ်တိုင်ပင် နေစရာ ထိုင်စရာ မရှိဘဲ ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြင့် ဖြစ်သလို နေနေရသည်ကို တွေ့ကြသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ နောက်ဆုံး၌ ရွာမှ လိုက်လာကြသူ အားလုံး စုရုံးတိုင်ပင်၍ သုခမိန်ကြီး ငှယ်စင်စက်အတွက် အခြေကျကျ နေထိုင်သွားရန် စန်းအမည်ရှိ ရွာကလေးတွင် အိမ်တစ်လုံး ဆောက်ပေးခြင်းဖြင့် ဂုဏ်ပြုလိုက်ကြရတော့သည်။

ပြည်သူလူထု၏ ကျေးဇူးဖြင့် အိမ်တစ်ဆောင် မီးတစ်ပြောင် ဖြစ်လာသော ငှယ်စင်စက်သည် ကျေးဇူး တုံ့ပြန်သောအားဖြင့် ကျေးရွာလူထု၏ သာမုနာရေး အစရှိသည့် လူမှုရေးကိစ္စ အဝဝနှင့် ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ စီးပွားရေး၊ နိုင်ငံရေး စသော အရေးအခင်း မှန်သမျှတွင် ကိုယ်စွမ်းရှိသလောက် ဉာဏ်စွမ်းရှိသလောက် အားတက်သရော ကူညီခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ပညာအရည်အချင်း ပြည့်ဝသလောက် စိတ်ရင်း ကောင်းလှ၍ နှုတ်၏ စောင်မခြင်း၊ ကိုယ်၏ စောင်မခြင်းတို့ဖြင့် အများ အကျိုးဆောင်လာသော ဒေါက်တာငှယ်စင်စက်သည် ထိုဒေသတစ်ဝိုက်မှ ပြည်သူများ၏ ကြည်ညိုလေးစားခြင်းကို တစ်နေ့တခြား ခံယူလာခဲ့ရသည်။

ငှယ်စင်စက်သည် ပြည်သူလူထုအား ယခုထက်ပို၍ စနစ်တကျ ပညာဗဟုသုတ ပေးရန် ရည်ရွယ်၍ မကြာမီ သန်းချောင်ရွာတွင် စာသင်ကျောင်း

တစ်ကျောင်း တည်ထောင်ဖွင့်လှစ်ကာ ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဝါယမစိုက်၍ သင်ကြား ပို့ချခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဖန် စာသင်ကျောင်းကို စီလော့ရွာသို့ ပြောင်းရွှေ့ ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ပညာတတ် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြီးမှာ နေရာအနှံ့အပြား အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဖြစ်ပွား ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိသည်။ သို့ဖြင့် ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များသည် အထက်တန်း ပညာတတ် ပုဂ္ဂိုလ်မှန်သမျှကို အလစ်မပေးပဲ မျက်စိဒေါက်ထောက်၍ ကြည့်လျက်ရှိသည်။ ချောသင့်သူကို ချော၊ ချောက်သင့်သူကို ချောက်၍ တစ်ဖက်က သိမ်းသွင်းရင်း အခြားတစ်ဖက်က အပြင်းအထန် နှိပ်ကွပ်လျက် ရှိသည်။ သည်အချိန်မှာ ငှယ်စင်စက်အား ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များက ဟွေးမြို့သို့ လာရောက်၍ အမှုထမ်းရန် ဆင့်ခေါ်လိုက်သည်။

ငှယ်စင်စက်သည် ပြင်သစ်တို့ လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းလိုသဖြင့် ကာလအတန်ကြာ အကြောင်းအမျိုးမျိုး ပြာကာ ဟွေးမြို့သို့ မသွားဘဲ နေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များသည် ငှယ်စင်စက်အား ဟွေးမြို့သို့ လာရောက် အမှုထမ်းခြင်း မပြုပါက အရေးယူခံရမည်ဟူ၍ အကြပ်ကိုင်လာခဲ့ကြရာ ပြင်သစ် ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြီးနှင့် တစ်ဖက်တွင် အဆက်အသွယ်ရှိနေသော ငှယ်စင်စက်သည် မိမိဘဝလုံခြုံမှုအတွက် ဟွေးမြို့သို့ ထွက်လာခဲ့သည်။ ဤကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ သူ့မိတ်ဆွေ ရောင်းရင်းများက “တခြားလူတွေများတော့ စည်းစိမ်ခံချင်လို့ ဂုဏ်လိုချင်လို့ အစိုးရရာထူးကို ဝင်လုပ်ကြတယ်၊ တို့ သုခမိန်ကြီးကျတော့ ခေါင်းဖြတ်ခံရမှာ စိုးလို့ ဝင်လုပ်ရတယ်” ဟူ၍ ခေါင်းတညိတ်ညိတ် လည်တဆတ်ဆတ်ဖြင့် မှတ်ချက်ချခဲ့ကြသည်။

ငှယ်စင်စက်သည် ဟွေးမြို့သို့ ရောက်ရှိ၍ အစိုးရအလုပ်ကို ဝင်လုပ်ခဲ့ရ သော်လည်း နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်ကိုမူ ဆက်လက် ထိန်းသိမ်းထားခဲ့သည်။ အခါသင့်၍ အခွင့်သာတိုင် လူငယ်လူရွယ်များအား အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်များ

သွင်းပေးခဲ့သည်။ ဟွေးမြို့တွင် လူငယ်ကျောင်းသားများ၏ စကားရည်လှပွဲများ၊ ဟောပြောပွဲများ မကြာခဏ ကျင်းပလေ့ရှိရာ ၎င်းပွဲများတွင် ယင်းဟောပြောပွဲများ၊ စကားရည်လှပွဲများသို့ မကြာခဏ သွားရောက်နားထောင်၍ အားလပ်ချိန်များတွင် ကျောင်းသားလူငယ်များနှင့် ဆွေးနွေးလေ့ ရှိသည်။ “နယ်ချဲ့ အစိုးရ လက်အောက်မှာ အရာရှိဆိုတဲ့ လူတွေဟာ တကယ်တော့ ကျွန်တွေပါပဲ။ ရာထူးကြီးလေ ပိုပြီး ကျွန်ုပ်တို့ပေးလေပဲ” ဟူ၍ ကျောင်းသားလူငယ်များအား သူက ဩဝါဒ ပေးခဲ့သည်။

၁၉၅၉ ခုနှစ်တွင် ၎င်းပွဲများတွင် ဟွေးမြို့မှ ဘင်းခေခရိုင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ကာ ခရိုင်ဝန်အဖြစ် ပြင်သစ်တို့ လက်အောက်တွင် အမှုထမ်းရခြင်းမှာ နောက်ဆုံး အကြိမ်ပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များသည် များမကြာမီ ၎င်းပွဲများအား အမျိုးသားရေး စိတ်ဓာတ်များရှိသည်ဟုဆိုကာ ခရိုင်ဝန်ရာထူးမှ ထုတ်ပယ်လိုက်ကြသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

၎င်းပွဲများအား ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များက အလုပ်မှ ထုတ်ပယ်ခဲ့ပုံများကို တစ်ခါသော် လူဝစွအား နှော့ အမည်ရှိ ပြင်သစ်ပုလိပ်မင်းကြီးတစ်ဦးက ထုတ်ဖော် ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။ အားနှော့သည် ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများက ပြင်သစ်တို့အား တော်လှန်ရန် ပြင်ဆင်စိုင်းပြင်း ကြရာ၌ ဟိုချီမင်း၏ လှုပ်ရှားမှုများကို နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်နီးပါမျှ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လံစုံစမ်း ထောက်လှမ်းခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဟိုချီမင်း၏ ဖခင် ၎င်းပွဲများအကြောင်းကို သူက အောက်ပါအတိုင်း ရေးသား ဖော်ပြခဲ့ဖူးသည်။

“ကျွန်ုပ်သည် ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် အန်နန်းသို့ ပထမဆုံး ရောက်ရှိသွားခဲ့ရာ ဟွေးမြို့သို့ အစိုးရအရာရှိများက ဟာတင်းပြည်နယ်မှ ထူးချွန်သည့် ပညာတတ်အရာရှိ တစ်ယောက်အကြောင်း ပြောပြပါသည်။ ထိုသူသည် ထိုအချိန်အခါက ဗီယက်နမ် တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် ပညာအထူးချွန်ဆုံး လူတစ်ယောက်အဖြစ် ထင်ပေါ်ကျော်ကြားနေသူ ဖြစ်ပါသည်။

ထိုနောက် လအနည်းငယ်မျှ ကြာသောအခါ ထိုသူမှာ ရာထူးမှ ထုတ်ပယ်ခြင်း ခံလိုက်ရပါသည်။ ပုလိပ်ဘက်မှ အစီရင်ခံစာအရ ဆိုလျှင် ထိုသူသည် ကိုယ့်သိက္ခာကိုယ် မထိန်းသိမ်းသူ တစ်ယောက်ဟု ဖော်ပြ၍ အခြားဌာနများမှ အစီရင်ခံစာများအရမူ ထိုသူသည် အခွင့်အရေးများကို အလွဲသုံးစား လုပ်ခဲ့သည်ဟု ဆိုပါသည်.... စင်စစ်အားဖြင့် ထိုအရာရှိမှာ မျိုးချစ်စိတ်ကြောင့် ရာထူးမှ အထုတ်ခံရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ပြင် ပြင်သစ်ဘာသာစကားကိုလည်း “ခက်သည်” ဟူ၍ အကြောင်းပြကာ မသင်ဘဲ နေသောကြောင့်ဟု သိရပါသည်... သူ့ သားတစ်ယောက်၏ အမည်မှာ ငှက်တတ်သန် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသားမှာ နောင်အခါ၌ ငှက်တတ်ကုတ် ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ကြပြီး နောင်တွင် ဟိုချီမင်းဟု အမည်တွင်လာသူ ဖြစ်ပါသည်.... သို့ဖြင့် ဟို၏ ဘဝသည် အမျက်ထွက်မှု၊ မတရားမှု၊ နာကြည်းမှုများနှင့် ပြင်သစ်တို့အပေါ် မုန်းတီးမှုများ၏ ပတ်ဝန်းကျင်တွင် စတင်ခဲ့ရပါသည်။

(ဂျိုး၊ လာကိုချာရေး "ဟိုချီမင်း" အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာမျက်နှာ ၇)

ဤသည် ဤသည်တို့မှာ တော်လှန်သော အစဉ်အလာရှိသည့် တော်လှန်သော နယ်မြေမှ ဟိုချီမင်း၏ ဖခင် ငှက်တတ်၏ ဘဝဇာတ်လမ်း မှတ်တမ်းအချို့ပင် ဖြစ်သည်။

ဖခင်ဖြစ်သူ၏ နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်သည် ဟိုချီမင်းတို့ ညီအစ်ကို မောင်နှမ သုံးယောက်စလုံးတွင်လည်း “အထုံ” ပါလာခဲ့သည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

ဟိုချီမင်း၏ အစ်မကြီးဖြစ်သူ သန်သည် အရှေ့တိုင်းဆေးပညာကို လေ့လာ လိုက်စား၍ ထူးချွန်စွာ တတ်မြောက်လာခဲ့ပြီး ပင်မြို့ရှိ စစ်တပ်တွင် ဝင်ရောက် အမှုထမ်းခဲ့သည်။ သူမသည် ဆေးဘက်တွင် တာဝန်ကျေပွန်သည်နှင့်အမျှ စစ်တပ်မှ လက်နက်နှင့် ခဲယမ်းမီးကျောက်များကို ခိုးထုတ်၍ ပြင်သစ် ဆန့်ကျင်ရေး

ပြောက်ကျားရဲဘော်များထံ ပို့ဆောင် ပေးခြင်းဖြင့်လည်း တော်လှန်ရေး တာဝန်ကို သတ္တိပြောင်စွာ ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတွင်လည်း ဟေးမြို့သို့ သွားရောက်၍ ကွယ်လွန်သူ မိခင်ကြီး၏ ကျန်ရစ်သည့် ပစ္စည်းများကို သယ်ယူလာသည့် ဟန်ဖြင့် မျိုးချစ် သူပုန်များအတွက် လက်နက်များကို ခပ်တည်တည် ခိုးထုတ်လာခဲ့ဖူးသည်။

သို့နှင့်ပင် အစ်မကြီးသန်သည် လက်နက်ခိုးထုတ်မှု၊ သူပုန်အားပေးမှုတို့ဖြင့် ထောင်ထဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာ နေခဲ့ရပြီး နယ်နှင့်ဒဏ် ခံခဲ့ရသည်။ လက်နက်ခိုးထုတ်မှုဖြင့် သူမအား ထောင်ချလိုက်သည့် ပြည်နယ် ဘုရင်ခံ ဒေါ်ဒင်နန်းက “တခြားမိန်းမတွေဆိုရင် ကိုယ်ဝန်ဆောင်ပြီး ကလေးတွေ မွေးကြတယ်။ မင်းကတော့ ဗိုက်ထဲက သေနတ်တွေပဲ ထွက်ထွက်လာတယ်။ တကယ့် မိန်းမပဲ...” ဟူ၍ပင် ရှုံ့ကာမဲ့ကာ ကဲ့ရဲ့သင်္ဂြိုဟ်စကားတင် ဆိုလိုက်သေးသည်။ သူမသည် သတ္တိရှိရှိ ရဲရဲရင့်ရင့်ဖြင့် တစ်သက်လုံး အိမ်ထောင် မပြုဘဲ နေသွားခဲ့သည်။”

ဟိုချီမင်း၏ အခြားမွေးခြင်းပေါက်ဖော် အစ်ကိုတော်သူ “ခင်” မှာလည်း လူရိုးစိတ်မြန်၊ မဟုတ်မခံသည့် အစားထဲက ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မျက်နှာဖြူ ပြင်သစ်များ၏ အဖက်ဖက်က ဗိုလ်ကျမှုများကို မျက်မုန်းကျိုးလာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ အဖက်ဖက်က ဗိုလ်ကျမှုများဆိုရာ၌ လူမှုရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး၊ စစ်ရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး စသည်တို့ပင်ဖြစ်သည်။

ပြင်သစ်ကိုလိုနီ နယ်ချဲ့သမားများသည် ထိုစဉ်က ဗီယက်နမ်နိုင်ငံကို အဓမ္မ သိမ်းပိုက်၍ အုပ်ချုပ်ခဲ့ကြရာ၌ တစ်ဖက်စောင်းနင်း ဥပဒေစည်းမျဉ်းများ သတ်မှတ် ထားရှိခဲ့သည်။ ယင်းဥပဒေ စည်းမျဉ်းများအနက် အထင်ရှားဆုံးမှာ လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီ နိုင်ငံများအတွက် စရိတ်စကများကိုပါ လက်အောက်ခံ နိုင်ငံများက ပေးဆောင်ကြရမည် ဟူသော သတ်မှတ်ချက်ပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းသတ်မှတ်ချက်အရ အခွန်အတုတ်များကို ကြီးလေးစွာ ကောက်ခံခဲ့ကြရာ ဗီယက်နမ် အမျိုးသား အများစုကြီးမှာ ကုန်းကောက်စရာ

မရှိလောက်အောင် “ဖွတ်ကြောပြာစု၊ ခရုဆံကျွတ်၊ ခါးဝတ်လွှာခြင်း” ဖြင့် အဆင်းရဲကြီး ဆင်းရဲခဲ့ကြသည်။

ဟိုချီမင်း၏ အစ်ကိုဖြစ်သူ “ခင်” သည် တစ်ခါသော် ငဲအန်ပြည်နယ်အတွင်း အငတ်ဘေးဆိုက်နေကြသည့် တောသူတောင်သား ဆင်းရဲသားများအတွက် ကန့်ကွက် အရေးဆိုသည့် စာတမ်းတစ်စောင်ကို ပြည်နယ် ဘုရင်ခံဖြစ်သူ အဲလ်ဘတ်ဆာရော့ထံ ပေးပို့ခဲ့ဖူးသည်။

ယင်းသို့ စီးပွားရေးအရ သွေးစုတ်ချယ်လှယ်ခြင်း ခံနေရသည်ကို မကြေမချမ်း ဖြစ်နေသော ခင်သည် လူမှုရေးအရ မျက်နှာဖြူ ပြင်သစ်များ၏ စော်ကားမော်ကား လူပါးဝပုံများကိုလည်း မခံမရပ်နိုင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ နယ်ချဲ့စနစ်နှင့် အသားအရောင် ခွဲခြားသည့် စနစ်များကို အခြေခံ၍ ဝီယက်နမ်လူမျိုးများသည် ပြင်သစ်မျိုးများကို တွေ့ရာ နေရာတိုင်း၌ ဦးညွတ်အရိုအသေပေးရမည် ဟူ၍ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များက အမိန့်ထုတ်ပြန်ထားသည်။

ယင်းသို့ လူလူချင်း နှိမ့်ချစော်ကားမှုကို အကြောင်းပြု၍ တစ်ခါတွင် ပြင်သစ်အရာရှိတစ်ယောက်နှင့် ခင်တို့ အချင်းဖြစ်ပွားကြရာ ပြင်သစ်အရာရှိက ခင်အား ခွေးတစ်ကောင်လို သဘောထားကာ ခြေထောက်နှင့် လှန်းကန်သည်။ နဂိုကမှ အလိုလိုနေရင်း လူလူချင်း နှိမ့်ချစော်ကားမှုကို မြင်ပြင်းကပ်နေသော ခင်သည် သူ့ကို လှမ်းကန်လိုက်သည့် ပြင်သစ်အရာရှိ ခြေထောက်ကို ဖမ်းကိုင်၍ တအား တွန်းလှန်ပစ်လိုက်ရာ မျက်နှာဖြူပြင်သစ်ခမျာ မြေပေါ်သို့ ဂျမ်းပြန်၍ ခွေးကျ ကျသွားခဲ့ဖူးသည်။ ထိုသို့ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များအား မရှိမသေ မလေးမစားဘဲ ကာယကံမြောက် စော်ကားမှုအတွက် ခင်မှာ အကျယ်ချုပ်ဖြင့် ဖမ်းဆီးထားခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ခင်သည် မျက်နှာဖြူ ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမားများအပေါ် ထိုသို့ စိတ်မြန်ကိုယ်မြန် မဟုတ်မခံ ဆက်ဆံပြုမူတတ်သော်လည်း ပင်ကိုယ်အားဖြင့် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း

ရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူကိုယ်တိုင်က ချောင်ချောင်လည်လည် မရှိလှသော်လည်း ရှိသမျှကို ပေးကမ်းစွန့်ကြဲခြင်းဖြင့် အမျိုးသားချင်း ယိုင်းပင်း တတ်သည်။ စာပေဗဟုသုတ လေ့လာလိုက်စားရာတွင်လည်း ထူးချွန်ထက်မြက်လှ၍ ဗီယက်နမ် ဘာသာစကားကို ပိုမို လွယ်ကူအောင် ရောမပုံစံဖြင့် ပြောင်းလဲခဲ့ရာ၌ ရှေးဦးစွာ တီထွင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ကိုယ့်အမျိုးသားများအပေါ် စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် အဖက်ဖက်က ကူညီစောင့်မရှု တိုးတက်အောင် ကြံဆောင်လိုစိတ် ရှိသော ခင်သည် ပြင်သစ် အာဏာပိုင်များနှင့် ပတ်သက်လာလျှင်မူ ကြက်ခေါင်းဆိတ်မခံဘဲ တုံ့ပြန် ဆန့်ကျင်လေ့ ရှိသည်။ ဤသည်မှာလည်း ငဲအန်နယ်သားများ၏ ဗီဇဟူ၍ပင် ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ ငဲအန်နယ်သားများသည် နယ်ချဲ့သမား ကျူးကျော်သူများအပေါ် “ဘာမဆို ဆန့်ကျင်ကြသည်” ဟူ၍ ဆိုရိုးစကား ရှိခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

“ဟိုချီမင်း၏ ဆွေစဉ်မျိုးဆက်များအနက် ချွင်းချန်ထားရစ်၍ မဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ရှိသေးသည်။ ထိုသူမှာ ဟိုချီမင်း၏ မိခင် ဟွန်သီလုန်၏ ဦးလေး ဟုန်ဖွန်းဟန်းပင် ဖြစ်သည်။

ဟန်းသည် မျိုးချစ်စိတ် ပြင်းထန်တက်ကြွသူ တစ်ဦးဖြစ်၍ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့ သမားများ ဗီယက်နမ်မြေပေါ်တွင် ကျူးကျော် ဝင်ရောက်လာစကပင် ခုခံဆန့်ကျင် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သည့် သူရဲကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဟန်းသည် သူနှင့် ဘဝတူ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး ခေါင်းဆောင် ဒေသမ်းဆိုသူ ရှိရာ မြောက်ပိုင်းသို့ သွားရောက်၍ ပြင်သစ်တို့အား တွန်းလှန်တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်။ ဒေသမ်းနှင့် ဟန်းတို့ အပါအဝင် မျိုးချစ်သူရဲကောင်းများ ဦးစီးခေါင်းဆောင်ခဲ့ကြသည့် ပြင်သစ်ဆန့်ကျင်ရေး ပုန်ကန် ထကြွမှုကြီးသည် ဘက်ကီယန်ပြည်နယ် ယန်သီဒေသတွင် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဖြစ်ပွား ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည်။ ယင်းပုန်ကန်မှုကြီးသည် ၁၈၈၈ ခုနှစ်မှ စတင်၍ နှစ်ပေါင်း

သုံးဆယ်နီးပါးမျှ ကြာခဲ့ပြီး နေရာအနှံ့အပြားသို့ ကူးစက် ပြန့်ပွားခဲ့ရာ မျိုးချစ်သူပုန်များ၏ လက်ချက်ဖြင့် ပြင်သစ်တပ်သား အမြောက်အမြား ကျဆုံးခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် ဟန်းသည် ဝီယက်နမ်မြောက်ပိုင်း အလယ်ပိုင်းဒေသမှ ငဲအန်နယ်သို့ ပြန်လာ၍ သန်းချောင်ခရိုင် တိုလူးဒေသတွင် ပြင်သစ်တို့အား ထပ်မံ တိုက်ခိုက်ခဲ့ပြန်သည်။ နောက်ဆုံး၌ တိုက်ပွဲတစ်ခုတွင် ပြင်သစ် အာဏာပိုင်များ၏ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရပြီး ပေါင်လိုကွန်ဒိုအမည်ရှိ တကျွန်းသို့ အပို့ခံခဲ့ရသည်။

ဟန်းအား လက်ရဖမ်းဆီးမိခဲ့စဉ်က သူ၏ ပြင်းထန်ပြတ်သားသော နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ပြင်သစ် အာဏာပိုင်များမှာ ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်သွားခဲ့ကြရသည်။ ဖြစ်ပုံမှာ တိုက်ပွဲတွင် ဖမ်းမိလာသော မျိုးချစ်သူပုန်ကြီး ဟန်းအား စစ်ဆေးမေးမြန်းရန်အတွက် ငဲအန်ပြည်နယ် ဘုရင်ခံ၏ ရုံးခန်းသို့ ခေါ်ဆောင် လာခဲ့ကြသည်။ ရုံးခန်းထဲတွင် စစ်ဆေးမေးမြန်းသမျှ ဘာတစ်ခုမျှ မဖြေဘဲ ဇွတ်ပေ၍ ခေါင်းမာနေသော ဟန်းအား ပြင်သစ်ပါးကွက် အာဏာသားများက ညှင်းပန်းနှိပ်စက်ရန် စီစဉ်နေခိုက် ဟန်းသည် ရုတ်တရက် သူ့လျှာကို အထက်သွား အောက်သွားများဖြင့် တအားညှပ်ကာ ဇော်ကနဲ ကိုက်ဖြတ်ပစ်လိုက်ရာ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များမှာ ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် တုန်လှုပ်ခြောက်ခြားသွားကြသည်။ နောက်ဆုံး ပါးစပ်ထဲတွင် သွေးသံရဲရဲဖြင့် လျှာပြတ်ကာ သတိမေ့မတတ် ဖြစ်နေသော ဟန်းအား ဘာတစ်ခုမှ မမေးရဲကြတော့ဘဲ လက်လျှော့၍ တစ်ကျွန်းသို့ ပို့လိုက်ကြရသည်။ ရန်သူ့လက်တွင် အနှိပ်စက်ခံရပါက စိတ်ဓာတ်မခိုင်လျှင် ရန်သူ့သိလိုသမျှ ဖွင့်ဟပြောမိမည် စိုးသဖြင့် ကိုယ့်လျှာကိုယ် ကိုက်ဖြတ်ခဲ့သည်အထိ သတ္တိပြောင်လှသော မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟန်း၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် လုပ်ရပ်မှာ နောင်လာနောင်သား ဝီယက်နမ် မျိုးချစ်များအတွက် ပြောစမှတ် ဖြစ်ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

ဤသို့လျှင် ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ဆင်းသက်လာခဲ့သည့် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်နှင့် တော်လှန်ရေး အစဉ်အလာများအရ ငှက်တတ်သန်အမည်ရှိ ဆယ်နှစ်သားအရွယ် ငါ့အနံ့နယ်သား တစ်ယောက်သည် နောင်နှစ်ပေါင်း ၅၀ မျှ ကြာသောအခါ ဟိုချီမင်းဟူသော အမည်ဖြင့် အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်မှ ကြည်ညိုအားထားခြင်းကို အပြည့်အဝ ခံယူရရှိသည့် ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် ထွန်းတောက် ရောက်ရှိ လာသည်မှာ ဘာများ အဆန်းတကျယ် ဆိုဖွယ်ရာ ရှိပါသေးသနည်း။

နလုံးသားထဲက ရည်မှန်းချက်

ရုတ်တရက်ကြည့်လိုက်လျှင် အခန်းထဲတွင် ဘာကိုမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ၊ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ပင် ဖြစ်သော်လည်း အလင်းရောင်မရသဖြင့် မှောင်နှင့်မဲမဲ ဖြစ်နေသည်။ အတန်ကြာ၍ မျက်စိကျင့်သားရလာမှ အခန်းထဲရှိ သက်ရှိသက်မဲ့ အရာဝတ္ထုများကို မှုန်မှုန်မွှားမွှား ဝိုးတဝါး မြင်လာရသည်။

အခန်းထဲတွင် အိမ်ထောင်ပရိဘောဂဟူ၍ ပြောပလောက်အောင် မရှိ၊ ရှိသမျှလည်း အဟောင်းနှင့် အနွမ်းများသာ ဖြစ်ရာ အားနည်းဖျော့တော့လှသည့် အလင်းရောင်ကြောင့် ပို၍ ညစ်ထေးဆွေးမြေ့နေသည်ဟု ထင်သည်။

အခန်း၏ တစ်ဖက်သော နံရံတွင် ကပ်လျက် မဲညစ်ညစ် ကုတင်အိုကြီး တစ်လုံးကို မြင်ရသည်။ ကုတင်ခြေရင်းတွင်မူ အကွက်မပေါ်လောက်အောင် နွမ်းနေသည့် ခေါက်စောင်နှစ်ထည် သုံးထည်ကို ဖရိုဖရဲ တွေ့ရသည်။ ကုတင်ပေါ်တွင် ကြိုလှီဖျော့တော့သော မိန်းမတစ်ယောက်သည် တစ်ဖက်သို့ စောင်း၍ လဲလျောင်းနေပြီး သူမ၏ ရင်ခွင်ထဲတွင်မူ မွေးကင်းစ ကလေးငယ်သည် မိခင်၏ ရင်ခွင်ထဲ၌ နို့စို့ရင်း တလှုပ်လှုပ် တရွရွ ဖြစ်နေသော်လည်း လူရုပ်မပေါ်တော့လောက်အောင် အရိုးပေါ် အရေတင်နေသည့် မိခင်မှာမူ အိပ်ပျော်ဟန်ဖြင့် မလှုပ်မယှက် ငြိမ်သက်နေသည်ကို တွေ့ကြရမည် ဖြစ်သည်။

ခဏအကြာတွင် ဆယ်နှစ်သား အရွယ်ခန့်ရှိ သူငယ်တစ်ကလေး တစ်ယောက်သည် ထိုအခန်းထဲသို့ ခပ်သုတ်သုတ် ဝင်လာသည်။ သူငယ်လေးသည် မှောင်နှင့်မဲမဲ ဖြစ်နေသော ထိုအခန်းကလေးထဲတွင် နေသားထိုင်သားကျနေသူပမာ ကုတင်ရှိရာသို့ ရုတ်တရက် တန်းသွားကာ "အမေ... အမေ" ဟူ၍ ပါးစပ်ကမိခင်ရင်း

ကုတင်ပေါ်မှာ မိခင်၏ လက်ကို ကိုင်လှုပ်နှိုးလိုက်သည်။ သို့သော် မိခင်၏ လက်မှာ ခါတိုင်းနှင့် မတူပဲ အေးစက်တောင့်တင်း၍ မသင်္ကာစရာ ဖြစ်နေလေရာ သူငယ်ကလေးသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် “အမေ ... အမေ... အမေ” ဟူ၍ အဆက်မပြတ် ထပ်ခါခေါ်ရင်း မိခင်၏ ပခုံးကို တအားကိုင်လှုပ်၍ ရိုက်ကြီးတင် ငိုကြွေးရှာတော့သည်။

ဤ ကြေကွဲဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည့် ရှုခင်းနှင့် ဖြစ်ရပ်မှာ နောင်အခါ၌ ဟိုချီမင်းဟု ထင်ရှားကျော်ကြားလာမည့် ငှယ်တတ်သန် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်က ပထမဆုံး ကြုံတွေ့ခံစားခဲ့ရသည့် စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က မိမိတို့ မိသားစုသည် ဟွေးမြို့တွင် ဆင်းဆင်းရဲရဲ နေထိုင်ခဲ့ကြရာမှ မိခင်ဖြစ်သူမှာ မကျန်းမမာဖြင့် မီးဖွားခဲ့ရပြီး တစ်နေ့သ၌ အိပ်ရာထဲတွင် ကလေးနို့တိုက်ရင်း ရောဂါဖောက်၍ ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ခဲ့သည် ဖြစ်ရာ ထိုအချိန်တွင် ဖခင်ကလည်း အခြား တစ်မြို့သို့ အလုပ်ဝတ္တရားဖြင့် ခရီးသွားနေခိုက်ဖြစ်၍ လူမှန်းသိတတ်စ ငှယ်တတ်သန်မှာ စိတ်အလွန်ထိခိုက်ပြီး ဤ အဖြစ်အပျက်မှာ သူ့တစ်သက်တာတွင် မေ့မရအောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ငှယ်တတ်သန်ခေါ် သန်၏ ငယ်စဉ်ဘဝတွင် တစ်သက်တာ မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်လောက်သည့် အခြားဖြစ်ရပ်မှာ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များက ဗီယက်နမ် တောသူ တောင်သား ဆင်းရဲသားများအား ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်များပမာ ရက်ရက်စက်စက် ညှင်းပန်းနှိပ်စက်သည့် မြင်ကွင်းများပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်က ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များသည် အင်ဒိုချိုင်းနားဒေသမှ မြေပေါ် မြေအောက် သယံဇာတ သဘာဝအစွမ်းများကို သွေးစုပ်ထုတ်ယူရန်အတွက် ဗီယက်နမ်နှင့် လာအိုနိုင်ငံ အကြားတွင် လမ်းမကြီးတစ်ခုကို အပူတပြင်း ဖောက်လုပ် လျက်ရှိသည်။ ကွာရီအမည်ရှိ ထိုလမ်းမကြီး အမြန်ဆုံး ပြီးမြောက်ရေးအတွက် င်အန်

ပြည်နယ်တစ်ခုလုံးရှိ အသက် ၁၀ နှစ်အရွယ် အတွင်း ယောက်ျားမှန်သမျှကို အတင်းအဓမ္မ ချွေးတပ် ဆွဲခဲ့ရာ တစ်နယ်လုံးမှာ ကျီးလန့်စာစား ချောက်ချားလျက်ရှိကြသည်။ အိုးပစ် အိမ်ပစ် လယ်ပစ်ယာပစ် သားတကွ မယားတကွ ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြင့် ချွေးတပ်ထဲသို့ မလိုက်လိုကြသော ရွာသူ ရွာသားများသည် နေ့အခါ ရွာမှ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်နေကြပြီး ညအချိန်မှ အိမ်သို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်လာလေ့ ရှိကြသည်။ ဤ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းကြီး ရိပ်မိသိရှိနေကြသော ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များနှင့် နောက်ပါ အရာရှိဆိုးများကလည်း ညဘက်လူခြေတိတ်၍ အိပ်ချိန်ရောက်မှ ရွာကိုဝိုင်း၍ ယောက်ျားမှန်သမျှ အဓမ္မရိုက်နှက်ကန်ကျောက်၍ အိမ်ပေါ်မှ အိမ်အောက်သို့ ဆွဲချကာ ဖမ်းကြဆီးကြသည်။ သို့ဖြင့် ထိုနယ်တစ်ဝိုက်တွင် ညစဉ်ညတိုင်း မောင်းသံတူဒုခွ ခွေးအူသံ တစ်စီဖြင့် ငိုသံယိုသံ၊ ဆိုသံဆဲသံများ အကြားတွင် လှံစွပ်ရောင် တဖွေးဖွေး မီးရောင်တလက်လက်ဖြင့် ကမ္ဘာပျက်သလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ရွာသားများအနေဖြင့် ချွေးတပ်သားဘဝကို ကြောက်မည်ဆိုက ကြောက်စရာပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့အဖို့ ချွေးတပ်သားဘဝကို ကြောက်မည်ဆိုက ကြောက်စရာပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကွာရီလမ်းမကြီး ဖောက်လုပ်ရာ ချွေးတပ်စခန်းသို့ ရောက်လျှင် တစ်နေကုန်တစ်နေခမ်း ပင်ပန်းကြီးစွာ လုပ်ရသလောက် အစားအသောက်ကိုမူ မသေရုံစားရပြီး သည်ကြားထဲက ကျွဲနွားတိရစ္ဆာန်ပမာ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များ၏ အရိုက်အနှက် အကန်အကျောက်ကို နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တဘုံးဘုံးခံကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထိုပြင် ဤချွေးတပ်စခန်းအဖြစ် လမ်းမကြီး ဖောက်လုပ်နေသည့် ဒေသမှာလည်း ရာသီဥတု ဆိုးဝါးလှသည့် တောကြီးမျက်မဲထဲတွင် ဖြစ်ရာ မှက်၊ ခြင်၊ ယင်တို့ ပေါများသလောက် အဖျားအနာထူထပ်သည့် အရပ်ဒေသပင် ဖြစ်သည်။ သို့ပါလျက် ဖျားကြ နာကြပြီးပါက ကုသစရာ ဘာဆေးမှ မရှိသည့်ပြင် လုပ်ငန်းတွင်ကျယ်ဖို့နှင့် လမ်းမြန်မြန်ပြီးဖို့သာ အရေးတကြီးထားနေသည့် ပြင်သစ် အာဏာပိုင်များသည်

ချွေးတပ်သား အလုပ်သမားများအား ဖျားသော နှာသော ရဂူမစိုက်၊ ဆေးမတိုက်၊ ဆေးမကုရုံမျှမက အတင်း အဓမ္မ ရိုက်နှက်ကန်ကျောက်၍ အလုပ်ဆင်းရန် အပြင်းအထန် အလုပ်ဆင်းခိုင်းကြသည်။ သည်ကြားထဲက ရောဂါဆိုးဝါးလှသဖြင့် အလုပ်ဆင်းရန် အပြင်းအထန် ငြင်းဆန်သူမှာ ရက်ရက်စက်စက် မသေမချင်း အရိုက်သတ် ခံကြရသည်။ အချို့မှာလည်း ရောဂါဝေဒနာ ဆိုးဝါးနေပါလျက် အဓမ္မနှိပ်စက် ခိုင်းစေမှုကြောင့် အလုပ်လုပ်ရင်း အားပြတ်ကာ မတ်တတ်ကလဲ၍ သေပွဲဝင်ကြရရှာသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ရွာသားများအဖို့ ချွေးတပ်ထဲသို့ လိုက်ရသောနေ့သည် သေရွာသို့ လိုက်ရသောနေ့၊ မပြန်လမ်း မြန်းရသောနေ့ဟူ၍ သဘောထားကြသည်။ ထို့ကြောင့်တည်း “ကွာရီချွေးတပ် စခန်းကို လိုက်ရမယ်ဆိုရင် မသေခင် ခင်းအိပ်ဖို့နဲ့ သေရင် အလောင်းလိပ်ဖို့အတွက် ဖျာတစ်ချပ်တော့ ယူသွားကြဟေ့” ဟူ၍ ထိုနယ် တစ်ဝိုက်တွင် ပြောစမှတ် ပြုကြသည်။

ငုယင်တတ်သန်သည် အထက်အဆိုပါ ချွေးတပ်သား ငရဲစခန်းသို့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ မြင်ရတွေ့ရခြင်းဖြင့် နယ်ချဲ့များအပေါ် ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးသည့် စိတ်ဓာတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်ပေါက်ကာ တစ်သက်တာတွင် မေ့ပျောက်မရအောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

တစ်ချိန်တည်းတွင် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ထူးချွန်ထက်မြက်လှသည့် စာပေပညာ ဗဟုသုတနှင့် အမျိုးသားရေးစိတ်ဓာတ်များလည်း သားဖြစ်သူ ငုယင်တတ်သန်အား အမြဲတစေ ရိုက်ခတ် နှိုးဆွပေးခဲ့သည်။ ကလေးသူငယ်တို့၏ သဘာဝ၊ အပေါင်း အဖော်များနှင့် ရွာအပြင်ဘက်ရှိ ရေအိုင်သို့ သွား၍ ကစားသည်ကို ပျော်ပိုက် နှစ်ခြိုက်မိသလို ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် စာသင်ကျောင်းသို့ လိုက်၍ ကျောင်းသားကြီးများ အကြားတွင် စာစကား ပေစကား နားထောင်ရသည်ကိုလည်း မပျင်းမရိပဲ စိတ်ပါဝင်စား အားကျမိသည်။

သူ့အသက်အရွယ်နှင့် စာလျှင် တိုင်းရေးပြည်ရေး နိုင်ငံရေး စသည်များကို လုံးဝ နားမလည်သေးသော်လည်း ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် ပညာတတ်လူငယ်များ၊ တိုးတက်သော ကျောင်းဆရာများ အချင်းချင်း ပြောကြားကြသည့် အကြောင်းအရာများကို နားထောင်ရခြင်းဖြင့် မိမိတို့ ဝိယက်နမ်လူမျိုးများအပေါ် စော်ကားနှိပ်စက်နေသည့် မျက်နှာဖြူပြင်သစ်များကို ရွံရှာမုန်းတီးရမုန်း သိလာခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် တိုးတက်သော ပညာတတ်များ၏ ပြင်သစ်ဆန့်ကျင်ရေး အုံကြွလှုပ်ရှားမှုကြီးမှာ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်တွင် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်လျက် ရှိသည်။ ထို့ပြင် မျိုးချစ်သူပုန်ကြီး ဟောင်ဟွာသမ်း ခေါင်းဆောင်သည့် လက်နက်ကိုင် ပုန်ကန်မှုကြီးမှာလည်း တစ်နိုင်လုံးသို့ ပျံ့နှံ့လျက် ရှိရာ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များသည် ယင်းအုံကြွမှု ပုန်ကန်မှုကြီးများကို ရက်ရက်စက်စက် အကြမ်းဖက် နှိမ်နင်းချေဖျက်လျက် ရှိသည်။ အရှေ့တောင် အာရှအင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်မှ ခေတ်နောက်ကျ၍ “ရိုင်းစိုင်း” လှသည့် လူမျိုးများကို မိမိတို့ ဥရောပတိုက်သားများကဲ့သို့ “ယဉ်ကျေး” တိုးတက်လာအောင် သင်ကြားပေးမည်ဟူ၍ ကြွေးကြော်လာကြသော ပြင်သစ် အာဏာပိုင်များသည် တိုက်ပွဲတွင် ဖမ်းမိလာသော ဝိယက်နမ် မျိုးချစ်များအား လူလယ်ခေါင်တွင် ခေါင်းဖြတ်၍ သတ်ပြခဲ့သည်။

မုချမလွဲ၊ ဤတိုက်ပွဲသည်
သဲမဲပြင်းထန် လိမ့်မည်တည်း။

နဒီမြစ်တွင်း၊ အလောင်းချင်းထပ်
ဒလစပ်တည့်၊ ပိုင်းဖြတ်ခုတ်ထစ်
ညိုညစ်နီတွေ့၊ လည်ချောင်းသွေ့ကို
ဓားရောင်ဖွေးဖွေး သောက်သတည်း။

မျိုးချစ်စာဆိုကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သူ ဘင်သပ်သည် ထိုအခါက ဝီယက်နမ်မျိုးချစ်များအား ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားများက ရက်စက်ရိုင်းစိုင်းစွာ နှိမ်နင်း သတ်ဖြတ်ခဲ့ပုံများကို အထက်ပါအတိုင်း စပ်ဆိုရေးသားခဲ့သည်။

အမြို့မြို့ အရွာရွာ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်တွင် ရိုက်ခတ်နေသော နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်နှင့် အမျိုးသားရေး လှုပ်ရှားမှုကြီးသည် ဖခင်ဖြစ်သူ ဆရာကြီး ငုယင်စင်စက်မှ တဆင့် သားဖြစ်သူ ငုယင်တတ်သန်အထိ ကူးစက် ယှက်နွယ်လာခဲ့သည်။ ငုယင်စင်စက်သည် ပညာတတ်မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ ပြင်သစ်ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြီးကို ထောက်ခံအားပေးလျက် ရှိရာ မိမိတို့ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များ အချင်းချင်း မကြာခဏ လျှို့ဝှက် ဆွေးနွေးခြင်း၊ လျှို့ဝှက် ဆက်သွယ်ခြင်းများ ပြုလုပ်လေ့ရှိကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် ငုယင်တတ်သန်သည် ဖခင်ဖြစ်သူအား အရေးပါ အရာရောက်သော အကူအညီများ ပေးခဲ့ရသည်။ ဖခင်ဖြစ်သူနှင့် အခြားပညာတတ် မျိုးချစ်များ၏ လျှို့ဝှက် ဆွေးနွေးပွဲများနှင့် လျှို့ဝှက်အဆက်အသွယ်များ ပြုလုပ်ရာတွင် ငုယင်တတ်သန်သည် "ဆက်သား" အဖြစ် သွာလာဆောင်ရွက်ပေးရသည်။

အခြားသူများအတွက် ဆယ်ကျော်သက် အရွယ်တွင် ပျော်တုန်းပါးတုန်း၊ ကစားတုန်းပင် ဖြစ်သော်လည်း ငုယင်တတ်သန် အဖို့ရာ၌မူ ဤအရွယ်တွင်ပင် အမျိုးသားရေး လှုပ်ရှားမှု လုပ်ငန်းများ၌ တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ ပါဝင်ထမ်းရွက်နေရပြီ ဖြစ်ရာ အန္တရာယ်များလှသည့်ကြားမှ လျှို့ဝှက် လုပ်ကိုင်ရသည်ကိုပင် အားရကျေနပ်၍ မဆုံး ဖြစ်ခဲ့ မိသည်။

ဤအတောအတွင်း ပညာရေး ဘက်တွင်လည်း သူ့အခြေအနေမှာ တစ်နေ့ တခြား တိုးတက်လာလျက် ရှိသည်။

ခုနစ်နှစ်၊ ရှစ်နှစ်သား အရွယ်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ အလုပ်ပြောင်းရွှေ့ရာ ဟေ့ မြို့သို့ လိုက်ပါလာခဲ့သော ငုယင်တတ်သန်သည် နှစ်နှစ်ခန့်အကြာတွင် မိခင်သေဆုံးပြီးနောက်

ဇာတိချက်မြုပ် ကျေးရွာသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ လာခဲ့ပြန်သည်။ ခေတ်မှီသော မြို့ကြီးပြကြီးတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသဖြင့် ပညာဗဟုသုတ အတော်အတန် ကြွယ်ဝလာခဲ့သည် ဖြစ်ရာ သူသည် ရွာသို့ ပြန်ရောက်၍ ကျောင်းဆက်နေရသောအခါ ရွာခံ အခြားကျောင်းသားများကဲ့သို့ ကျောင်းစာများသာ မဟုတ်တော့ဘဲ အပြင်အပမူ ဗဟုသုတ စွယ်စုံရသည့် စာအုပ်များကိုပါ လေ့လာဖတ်ရှုတတ်လာခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ထဲတွင် ကျောင်းစာကို စာမေးပွဲအောင်ဖို့ သက်သက်အတွက် မဟုတ်ဘဲ လူနှင့် လူ့ပတ်ဝန်းကျင်၊ လူ့ဘဝအကြောင်းများကို လေ့လာဆည်းပူးရာ၌ အထောက်အကူ ဖြစ်စေရန် သင်နေခြင်း ဖြစ်သည် ဟူ၍ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ယူခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် စာပေကို လေ့လာလိုက်စားရင်း ပတ်ဝန်းကျင်မှ အဖြစ်အပျက်များ၊ အပြောင်းအလဲများ၊ အတွေ့အကြုံများကို လေးလေးနက်နက် ဆည်းပူးမှတ်သားခဲ့ရာ အသိဉာဏ် ရင့်သန်လာသည်နှင့်အမျှ အတွေးအခေါ်ပါ ထက်မြက်လာခဲ့သည်။ ပင်ကိုယ်အားဖြင့် အနေအထိုင် တည်ငြိမ်သိမ်မွေ့သလောက် အစစ အရာရာ ထူးချွန် ထက်မြက်သူ တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် သူ့အသက်မှာ ၁၆ နှစ်အရွယ် ရောက်လာပြီ ဖြစ်သော်လည်း သူ့မှာ အခြားလူပျိုကာလသားများကဲ့သို့ အပျော်အပါး အလှအပများနှင့် ချစ်ရေးချစ်ရာ ပြဿနာများတွင် လုံးဝ စိတ်ပါဝင်စားခြင်း မရှိဘဲ သူ့ခေါင်းထဲတွင် တစ်မျိုးသားလုံး ချွေးတပ်ဆွဲခံနေရသည့် ကိစ္စ၊ မြို့ရော တောပါ တစ်နေ့တခြား ဆင်းရဲတွင်း နက်သည်ထက် နက်လာသည့် ကိစ္စ စသည်များကိုသာ အာရုံဝင်စား နေခဲ့မိသည်။

သို့သော် တကယ့်တကယ်အားဖြင့် ဤ အခြေအနေဆိုးမှ ဝီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံး လွတ်မြောက်ရန်မှာမူ ဘယ်ကစ၍ ဘာလုပ်ရမည်ကို လမ်းစရာမရအောင် ဖြစ်နေမိသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် ထိုနယ်တစ်ဝိုက်တွင် မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်တစ်ဦး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ ထိုမျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ အမည်မှာ ဖန်ဘွိုင်ချော ဖြစ်သည်။

ဖန်ဘွိုင်ချောသည် ၁၉၀၀ ပြည့်နှစ်ကပင် ဘုရင့်စာမေးပွဲကို ပထမအဆင့်မှ ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ခဲ့၍ တစ်နိုင်ငံလုံးက ချီးကျူးခြင်း ခံရသူ ဖြစ်သည်။ သူသည် ပညာထူးချွန်သလောက် မျိုးချစ်စိတ် ထက်သန်၍ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ် အပြည့်အဝရှိသူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ဘုရင့်စာမေးပွဲကို ပထမဆင့်မှ အောင်မြင်ခဲ့သော်လည်း အစိုးရအမှုထမ်းအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခြင်း မပြုရုံမျှမက လက်နက်စွဲကိုင်၍ ပုန်ကန်ထကြွရန်ပင် အပြင်းအထန် ကြိုးစားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဖန်ဘွိုင်ချောသည် မျိုးချစ်စိတ် ပြင်းထန်သည့် လူငယ်လူရွယ်များကို စုစည်း၍ ဝဲအန်ပြည်နယ်အတွင်းရှိ မြို့ကြီးပြကြီးများကိုပင် ဝင်ရောက် စီးနင်း တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုင်၍ လှုံ့ဆော်စိုင်းပြင်းခဲ့သည်။ သို့သော် သူ့အကြံအစည်မှာ မအောင်မြင်ဘဲ အရေးနိမ့်သွားခဲ့ သဖြင့် မြောက်ပိုင်းဒေသသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ သူသည် မြောက်ပိုင်းဒေသ ဘက်ဂီယင် ပြည်နယ်တွင် ၁၈၈၇ ခုနှစ်မှစ၍ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားများအား တော်လှန်ခြားနားနေသည့် မျိုးချစ်သူပုန်ကြီး ဒေသန်းနှင့် သွားရောက် ပူးပေါင်းခဲ့သည်။ ထိုမှတဖန် ဟွေးမြို့သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ၁၉၀၃ ခုနှစ်တွင် နိုင်ငံခြားမှ အကူအညီများ ရယူရန် ဂျပန်သို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။

သူသည် ဂျပန်နိုင်ငံတွင် ခြောက်လခန့် နေထိုင်၍ ဂျပန်အစိုးရ ခေါင်းဆောင်များ၊ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးကာ ဗီယက်နမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ထို့နောက် ၁၉၀၄ ခုနှစ်တွင် မျိုးချစ် ပညာတတ်များအား စည်းရုံး၍ “ဟိုင်ဒွေတန်” ခေါ် “ခေတ်မီတိုးတက်ရေးအဖွဲ့” ကို စတင် တည်ထောင်ခဲ့သည်။ ဗီယက်နမ်ဘုရင်များ၏ ဆွေတော်မျိုးတော် တစ်ဦးဖြစ်သော ကွန်ဒေမင်းသားကို အဆိုပါ အဖွဲ့ချုပ် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် တင်မြှောက်ခဲ့သည်။

ဖန်ဘိုင်ချော ခေါင်းဆောင်သည့် “ခေတ်မီတိုးတက်ရေး အဖွဲ့ချုပ်” ၏ အဓိက ရည်မှန်းချက်မှာ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံအား နယ်ချဲ့လက်အောက်မှ ရုန်းထွက်၍ လုံးဝ လွတ်လပ်သော နိုင်ငံထူထောင်ရန်ပင် ဖြစ်သည်။ အဆိုပါ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ရေး အတွက် မျိုးချစ်လူငယ် လူရွယ်များကို တိုးတက်သည့် နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ စေလွှတ်ကာ အုပ်ချုပ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စစ်ရေးပညာရပ်များ သင်ကြားပေးရန် ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ ဗီယက်နမ် လူငယ် လူရွယ်များအား နိုင်ငံခြားသို့ ခေတ်မီ တိုးတက်သော ပညာရပ်များ သင်ကြားရန် စေလွှတ်ရာ၌ အသင့်တော်ဆုံးမှာ ဂျပန်နိုင်ငံဖြစ်သည်ဟု သူက ယူဆခဲ့သည်။ သတ်မှတ်ခဲ့သည်။

ဤယူဆချက် ဤသတ်မှတ်ချက်ကို အဖြေခံ၍ “ခေတ်မီ တိုးတက်ရေး အဖွဲ့ကြီး” ၏ ခေါင်းဆောင် ဖန်ဘိုင်ချောသည် “ဒေါင်ဂူ လှုပ်ရှားမှု” ခေါ် “အရှေ့ကို သွားကြ” (ဝါ) “ဂျပန်ပြည်ကို သွားကြ” ဟူ၍ လှုံ့ဆော်ခဲ့သည်။ ဤတွင် သူလိုအလားတူ ဘုရင့်စာမေးပွဲကို ထူးထူးချွန်ချွန် အောင်မြင်ခဲ့သည့် မျိုးချစ် ပညာတတ်တစ်ဦးဖြစ်သော ငုယင်စင်စက်၏ သားများ ဖြစ်ကြသည့် ငုယင်တတ်သန်းနှင့် ခင်တို့ ညီအစ်ကိုအား အခြားလူငယ် လူရွယ်များနည်းတူ ဂျပန်သို့ သွားကြရန် လာရောက်စည်းရုံးသိမ်းသွင်းခဲ့သည်။

ငုယင်တတ်သန်သည် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖန်ဘိုင်ချော၏ ပညာအရည်အချင်းနှင့် အမျိုးသားရေး ကြိုးပမ်းမှုများကို အချိန်အတော်ကြာပင် ကြည်ညိုလေးစား၍ အားကျ လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဖခင်ဖြစ်သူကို အကြောင်းပြု၍ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖန်ဘိုင်ချောကို ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ သိကျွမ်းခင်မင်၍ သူ၏ ဆုံးမဩဝါဒကိုလည်း မကြာခဏ နာယူမှတ်သားခဲ့ရ ဖူးသည်။

သို့သော် ယခုကိစ္စတွင်မူ သူသည် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဖန်ဘိုင်ချော၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် လုပ်ငန်းစဉ်ကို သဘောမပေါက် နားမလည်နိုင်အောင် ရှိခဲ့သည်။ ပို၍

အတိအကျဆိုရလျှင် ဤရည်ရွယ်ချက်နှင့် လုပ်ငန်းစဉ်ကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

အထူးသဖြင့် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးတွင် လူ့လတ်တန်းစား ပညာတတ်များကို အဓိက အင်အားစုအဖြစ် သဘောထားနေခြင်းနှင့် ပဒေသရာဇ် အနွယ်မင်းသားတစ်ပါးကို ခေါင်းဆောင်နေရာ၌ တင်မြှောက်ထားခြင်း စသည့် ဖန်ဘွိုင်ချော၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကို လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ထိုထက်ပို၍ မိမိတို့ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုး၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တိုင်းတစ်ပါးမှ အကူအညီကို အဓိကထားနေခြင်းသည် လုံးဝ မှားယွင်းသည်ဟု အခိုင်အမာ ယူဆခဲ့သည်။ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ့်လူမျိုး၏ အသိဉာဏ် ဖွံ့ဖြိုးရေး အတွေးအခေါ် ခေတ်မီရေးနှင့် အယူအဆ တိုးတက်ရေးတို့အတွက် နိုင်ငံရပ်ခြားတိုင်းတစ်ပါးမှ အတွေ့အကြုံများ ရယူသင့်သည်မှာ လုံးဝ အငြင်းပွားစရာ မလို။ အတွေ့အကြုံ အယူအဆ အသိဉာဏ် စသည်တို့ ပိုမို ကြွယ်ဝလာစေရန် နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ သွားရောက် လေ့လာသင့်သည်မှာလည်း အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးနှင့် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးအပေါ် မှီခိုအားထားရမည် ဟူသော အယူအဆနှင့် လုပ်နည်းလုပ်ဟန်ကိုမူ သူ့အနေဖြင့် လုံးဝ လက်မခံနိုင်။ အမှန်စင်စစ် အဓိက အင်အားသည် ပြည်တွင်းမှာသာ ရှိသည် မဟုတ်ပါလော။

သို့ဖြင့် ငှယ်တတ်သန်သည် ဖန်ဘွိုင်ချောက မိမိအား ဂျပန်သို့ သွားရန် လာရောက် သိမ်းသွင်း ဆွေးနွေးသည်ကို လုံးဝ လက်မခံဘဲ ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ငြင်းဆိုလိုက်သည်။

မကြာမီ သန်သည် ဟွေးမြို့သို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံထွက်ခွာ လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ငှယ်စင်စက်သည် ဟွေးမြို့သို့ ရောက်နေသည်ဖြစ်ရာ ငှယ်တတ်သန်သည် ဖခင်ရှိရာသို့ လိုက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

မိမိရွာမှ ဖခင်ရှိရာ ဟွေးမြို့သို့ ထွက်ခွာမလာမီ သူသည် စိတ်ထိခိုက်စရာ အဖြစ်အပျက် တစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသေးသည်။ “အရှေ့သို့ သွားကြ” ဟူသော ဒေါင်းဇူးလှုပ်ရှားမှုကြီး တစ်နေ့တခြား ကြီးထွားကျယ်ပြန့်လာသည်ကို အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေကြသော ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များသည် ငဲအန်ပြည်နယ်အတွင်းရှိ ဘွဲ့ရ ပညာတတ်များ အားလုံး တစ်ယောက်မကျန် ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေး အရာရှိရုံးသို့ ရောက်ရှိ နေပြီးဖြစ်ရာ ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးသို့ လာရောက် သတင်းပို့ကြရန် ဆင့်ဆိုခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင် ငှယ်စင်စက်မှာ ဟွေးမြို့သို့ ရောက်ရှိ နေပြီးဖြစ်ရာ ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးရုံးသို့ သွားရောက် သတင်းမပို့နိုင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ဤတွင် ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူး တုန်သက်ဟုန်သည် အကြီးအကျယ် ဒေါပွ၍ ငှယ်စင်စက် ဟွေးမြို့သို့ ထွက်ခွာ သွားသည်ကို မိမိထံ စောစောက ကြိုတင် အကြောင်းမကြားရ ကောင်းလားဟု ဆိုကာ ကျေးရွာသူကြီးအား တာဝန်ပေးလျော့မှုဖြင့် အရေးယူ ဖမ်းဆီးခဲ့သည်။ ယင်းသို့ “ကြွက်မနိုင် ကျီမီးရိုး” သည့် သဘောဖြင့် ကျေးရွာသူကြီးအား မတရားဖမ်းဆီးထားကြောင်း ကြားသိရသော သန်သည် မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး အပြစ်မရှိသည့် သူကြီးကို ပြန်လွှတ်ပေးရန်နှင့် ဖမ်းခြင်းဖမ်းလျှင် သူကြီးအစား မိမိအား ဓားစာခံအဖြစ် ဖမ်းဆီးထားပါရန် ပြည်နယ်အုပ်ချုပ်ရေးမှူးထံ သွားရောက်အရေးဆိုခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ ပြည်နယ် အုပ်ချုပ်ရေးမှူးသည် သူကြီးအားချွင်းချက်မရှိ ပြန်လွှတ်ပေးခဲ့ရသည်။

သို့နှင့်ပင် ငှယ်စင်စက်သည် အထက်ပါကိစ္စ ပြီးပြတ်လျှင် ပြီးပြတ်ချင်း ဖခင်ရှိရာ ဟွေးမြို့သို့ ချောမောစွာ လိုက်လာနိုင်ခဲ့သည်။

ဤအချိန်တွင် ပညာတတ် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ လှုပ်ရှားမှုကြီးမှာ လမ်းခုလပ် မှာပင် ဖရိုဖရဲဖြင့် ပြိုကွဲခဲ့ရပြီး ဖြစ်သည်။ အနယ်နယ်အရပ်ရပ်မှ လက်နက်ကိုင် ပုန်ကန်မှုများမှာလည်း ရက်ရက်စက်စက် အချေမှန်းခံရ၍ ကြေပြန်းခဲ့ကြရပြီး ဖြစ်သည်။ အခြားသော မျိုးချစ်ခေါင်းဆောင်ကြီးများမှာလည်း ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမားများအား မောင်းထုတ်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြနေသော်လည်း လမ်းစ ရှာမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေကြသည်။

ထိုသို့ အမျိုးသားရေးနှင့် တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုများ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် မှေးမှိန် ငြိမ်သက်နေချိန်တွင် သူ့ဖခင်က ရုတ်တရက် စိတ်ကူးပေါက်လာပြီး သူ့အား ပြင်သစ်စာ သင်ရန် ကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ သွားအပ်လိုက်သည်။ ထို့ပြင် အသက်ငါးဆယ်ကျော်နေပြီ ဖြစ်သော သူ့ဖခင်ကြီး ကိုယ်တိုင်လည်း ပြင်သစ်စာကို ကောက်ကာငင်ကာ သင်အံ့ လေ့လာတော့သည်။

နောက်မှ သူ့ဖခင်က ရှင်းပြသဖြင့် အကျိုးအကြောင်းကို သိရသည်။ သူ့ဖခင်ကြီး၏ အကြောင်းပြချက်အရဆိုလျှင် မိမိတို့ ဝိယက်နမ်လူမျိုးများသည် အခြား တိုးတက်နေသော နိုင်ငံများနှင့် ရင်ဘောင်တန်းလိုပါက ဝိယက်နမ်ဘာသာ တစ်ခုတည်း တတ်မြောက်နေ၍ မဖြစ်။ အခြား ကမ္ဘာသုံး နိုင်ငံခြား ဘာသာများကိုပါ တတ်မြောက်မှ အဖက်ဖက်က တိုးတက်မှုကို ရှာကြိုနိုင်မည် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် မိမိတို့သည် ပြင်သစ်တို့၏ အုပ်စိုးမှုအောက်မှ လွတ်မြောက်ရန်အတွက် ပြင်သစ်တို့ကို ခြားနား ပုန်ကန်တော်လှန် တိုက်ခိုက်လိုပါက ပြင်သစ်ဘာသာ ပြင်သစ်စာပေကို တတ်မြောက်ရန် အထူးလိုအပ်လှသည် ဟူ၍ ဖခင်ကြီးက ရှင်းပြသည်။ ဤအချက်ကို သားဖြစ်သူ ငှုယင်တတ်သန်ကလည်း သဘောပေါက် လက်ခံသည်။

သို့ဖြင့် သန်နှင့် သူ့အစ်ကို ခင်တို့နှစ်ယောက်စလုံး ကော့ဟော့ အမည်ရှိ စာသင်ကျောင်းတွင် ခေတ်ပညာများ ဖြစ်ကြသော သဘာဝသိပ္ပံ၊ သမိုင်း၊ ပထဝီ စသည့် ဘာသာရပ်များကို စနစ်တကျ သင်ကြားကြရသည်။ သို့သော် အဓိကအားဖြင့် ပြင်သစ်ဘာသာစာပေကို အရေးတကြီးထား၍ သင်ကြားရသည်။ ပြင်သစ်ဘာသာမှ ဝိယက်နမ်ဘာသာကို လည်းကောင်း၊ ဝိယက်နမ် ဘာသာမှ ပြင်သစ်ဘာသာသို့ လည်းကောင်း၊ အပြန်အလှန် ဘာသာပြန်သည့် လေ့ကျင့်ခန်းများကို နေ့စဉ် ပြုလုပ်ကြရသည်။

ထိုစာသင်ကျောင်းတွင် အစပထမ ကျောင်းအုပ်ကြီး အဖြစ် ဆောင်ရွက်သူမှာ ဝိယက်နမ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ကျပြီး ဝိယက်နမ်စကားကို ရေရေလည်လည် ပြောတတ်သည့် ပြင်သစ်လူမျိုး နော်ဒီမန် (ဝိယက်နမ်အမည် "ငိုဒီမန်" ဟု ပြောင်းထားသည်) ဆိုသူ ဖြစ်၍ နောင်တွင် လိုပွီးဆိုသူ ပြင်သစ်အမျိုးသား တစ်ဦးက ဆက်လက် အုပ်ချုပ်လာခဲ့သည်။

ကျောင်းအုပ်ကြီး လိုပွီးသည် ယခင်က ပြင်သစ်စစ်တပ်တွင် အမှုထမ်းရွက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဝိယက်နမ် မြောက်ပိုင်းတွင် ၁၈၈၇ ခုနှစ်က စတင်၍ ပုန်ကန်တော်လှန်ခဲ့သည့် သူပုန်ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒေသမ်း၏ လက်နက်ကိုင် ပြောက်ကျားတပ်များနှင့် တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားရာတွင် လိုပွီးမှာ အဖမ်းခံခဲ့ရဖူးသည်။ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားများက ဝိယက်နမ် သူပုန်များသည် အဖမ်းခံရသော ပြင်သစ်စစ်သားများအား ရက်ရက်စက်စက် ညှင်းဆဲသည်ဟူ၍ ဝါဒဖြန့်ခဲ့ကြသော်လည်း လိုပွီးမှာ မျိုးချစ် ပြောက်ကျားများ၏ စခန်းတွင် ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်ခဲ့ရသည်။ သို့နှင့်ပင် သူသည် စစ်တပ်မှ ထွက်ခွင့်ရသောအခါ ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ မပြန်တော့ဘဲ ဝိယက်နမ်မှာပင် ကျောင်းဆရာ အလုပ်ဖြင့် ဆက်လက်နေထိုင်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သန်နှင့် ခင်တို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သည် ဖခင်ဖြစ်သူ၏ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း ထိုကျောင်းတွင် ပြင်သစ်ဘာသာနှင့် ပြင်သစ်စကားကို ကြိုးစား၍ သင်ကြားခဲ့ကြရာ လအနည်းငယ်အတွင်း ရေးနိုင်ဖတ်နိုင် ပြောနိုင်လာခဲ့ ကြသည်။

ထိုအချိန် ၁၉၀၇ - ၁၉၀၈ ခုနှစ်များတွင် ဝိယက်နမ် အမျိုးသားများ၏ နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုများသည် နောင်တစ်ကြိမ်ထပ်မံ၍ အုံကြွလာပြန်သည်။ ကျေးလက် တောရွာများတွင် လက်နက်ကိုင် အကြမ်းဖက်မှုများ ဖြစ်ပွား ပေါ်ပေါက်လာသလို မြို့ကြီးပြကြီးများတွင်လည်း ဆန္ဒပြပွဲများ၊ လူထု တရားပွဲများဖြင့် ပြင်သစ် အာဏာပိုင် များအား ဆန့်ကျင်လာကြပြန်သည်။ အမျိုးသားချင် ရိုင်းပင်းရေး၊ နိုင်ငံခြား ပစ္စည်းများ

သပိတ်မှောက်ရေး၊ တိုင်းရင်းဖြစ်များကို အားပေးရေး စသည့် ဝံသာနု လုပ်ငန်းများမှာလည်း နေရာတိုင်းတွင် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိသည်။

အခွန်အတုတ် ကြီးမားခြင်း၊ ကုန်ဈေးနှုန်း ကြီးမြင့်ခြင်း၊ အလုပ်လက်မဲ့ ပေါများခြင်း စသည် အကျပ်အတည်းများကြောင့် တောရောမြို့ပါ စီးပွားရေး ကပ်ဆိုက်လျက် ရှိရာ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို မကျေနပ်မှုများမှာ နေရာတကာတွင် ဖြစ်ပွားလျက်ရှိသည်။

ဤမကျေနပ်မှုများကို အကြောင်းပြု၍ ၁၉၀၈ ခုနှစ် မတ်လအတွင်း ကွမ်းနမ် ပြည်နယ်တွင် ဆန္ဒပြပွဲကြီး တစ်ခု ပေါ်ပေါက်သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် အနယ်နယ် အရပ်ရပ်သို့ ဂယက်ရိုက်ခတ် သွားခဲ့ပြီး ဧပြီလတွင် ပြည်နယ်ခြောက်ခုမှ ထောင်ပေါင်း များစွာသော လူထုကြီးသည် ဟွေးမြို့သို့ ချီတက်၍ တစ်ခဲနက် အုံကြွဆန္ဒပြကြသည်။ အနယ်နယ် အရပ်ရပ်မှ ချီတက်လာသော ဆန္ဒပြသမားများသည် ဟွေးမြို့သို့ ရောက်ရှိလာကြသော အခါ တစ်စုတစ်ဝေးတည်း ပေါင်းစည်း၍ ပြင်သစ်ဘုရင်ခံချုပ်၏ နန်းတော်တစ်ပိုက် လမ်းမကြီးများနှင့် တံတားများပေါ်တွင် ပိတ်ဆို့ကာ နေရာယူတပ်စွဲ၍ လူထုတရားပွဲများ နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး ကြွေးကြော်သံများ တစ်ခဲနက် ကျင်းပ ဟစ်အော် ကြွေးကြော်ကြသည်။

သဘောတရားတစ်ခု၏ စုစည်းမှုဖြင့် အင်ကြီးအားကြီး ဖြစ်လာသော လူထုကြီးကို မြင်ရသောအခါ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမား အုပ်စိုးသူများမှာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆံပြူး ဖြစ်လာကြရသည်။ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်မထွက်ရဲဘဲ ဘယ်နည်းဘယ်ပုံ နှိမ်နင်းရမည် ခေါင်းချင်းရိုက်ကာ တိုင်ပင်ကြရတော့သည်။

ပြင်သစ်တို့ လက်အောက် ကျရောက်ခဲ့ပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း ၂၅ နှစ်အတွင်း မကြုံဖူးလောက်အောင် ကြီးမားများပြားသည့် လူထုကြီးသည် ဗီယက်နမ် မင်းအဆက်ဆက် ထီးနန်းဆက်ခံလာကြသည့် ဟွေးမြို့တော်ကြီး၏ အလယ်တွင် နယ်ချဲ့သမား ပြင်သစ်

အာဏာပိုင်များအား အခွန်အတုပ်များ လျော့ပေါ့ရေး၊ ချွေးတပ်ဆွဲမှုများ ရပ်ဆိုင်းရေးနှင့် အခြားသော နိုင်ငံရေး စီးပွားရေး တောင်းဆိုချက်များဖြင့် တစ်ခဲနက် ဆန္ဒပြလျက်ရှိကြသည်။ မြို့နေ လူတန်းစား အလွှာအသီးသီးကလည်း ပြည်နယ်များမှ ဆင်းရဲကျပ်တည်း လွန်းလှသဖြင့် ဒုက္ခခံကာ ချီတက်လာကြသော ဆန္ဒပြသမားများအား ထမင်းထုပ်များ၊ မုန့်ပဲသားရေစာများနှင့် စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များ ဆီးကြို ပေးကမ်းခြင်းဖြင့် နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြီးကို ထောက်ခံအားပေးခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြင့် နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြီးကို ထောက်ခံအားပေးခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြင့် တောနေ တောင်သူလယ်သမား အင်အားစုကြီးနှင့် မြို့နေ အလုပ်သမား၊ ကျောင်းသား၊ မှုထမ်းရာထမ်းနှင့် လူထုကြီးသည် နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး တပ်ပေါင်းစုကြီးအဖြစ် ပွားမြို့တော်တွင် ပူးပေါင်းကြသည်။

ထောင်ပေါင်းများလှစွာသော ဆန္ဒပြ လူထုကြီးသည် ပွားမြို့အတွင်းရှိ ပြင်သစ်ဘုရင်ခံချုပ်၏ နန်းတော်တစ်ဝိုက် ထရန်တီရင် တံတားကြီးနှင့် အန်ကူးလမ်းမကြီး တစ်လျှောက် ပိတ်ဆို့၍ သုံးရက်တိုင်တိုင် ထိုင်ရာမထ ဆန္ဒပြနေခဲ့ကြရာမှ လေးရက်မြောက်သောနေ့တွင် ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များသည် လက်နက်အပြည့်အစုံ ကိုင်ဆောင်ထားသော ပြင်သစ်စစ်သားများသည် လက်နက်မပါ အေးချမ်းစွာ ဆန္ဒပြနေကြသည့် လူထုကြီးအတွင်း သေနပ်ဖြင့် ဒလစပ် ပစ်ခတ်ကြရာ အပြစ်မဲ့ ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများမှာ အလောင်းချင်းထပ်၍ လဲကျသေဆုံးကာ ထိုနေရာ တစ်ဝိုက်တွင်လည်း သွေးချောင်းစီးခဲ့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ သွေးရူးသွေးတန်း ဖြစ်လာသော ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များသည် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တိုးတက်သော ပြည်သူ့ ခေါင်းဆောင်များကို တွေ့ရာသချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ် နှိမ်နင်းလာခဲ့သည်။ ပညာတတ် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ထန်ရန်ကွီက အပါအဝင် ပြည်သူ့ခေါင်းဆောင်များမှာ သေဒဏ်အပေးခံကြရ၍ ဖန်ချူထရင်း ငိုဒပ်ကီး၊ ဒန်ငုယင်ကင် အစရှိသည့်

ပုဂ္ဂိုလ်များမှာလည်း တစ်ကျွန်းသို့ အပိုခံကြရသည်။ ကျေးလက် တောရွာများတွင်လည်း ရိုးသား၍ အပြစ်မဲ့သော ရွာသူရွာသားများအား “သောင်းကျန်းသူများနှင့် ဆက်သွယ်သည်” ဟု စွပ်စွဲကာ ယောက်ျား၊ မိန်းမ၊ ကလေး၊ လူကြီးပါမကျန်၊ အစုလိုက် အပြုံလိုက် ပစ်သတ်ခဲ့ကြရာ ထိုနေ့ ထိုရက်များသည် ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများအတွက် “သွေးချောင်းစီးသော နေ့ရက်များ” ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များသည် ပြည်သူ အုံကြွလှုပ်ရှားမှုများကို မည်မျှ ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့၍ မည်မျှ ချုပ်ချယ် ညှဉ်းပန်းခဲ့ပါသနည်းဟူမူ ထိုအချိန်က ဝီယက်နမ် မြေပုံကို တွေ့ရုံမျှဖြင့် ထိုသူကို ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ အကြောင်းပြချက်မှာ ဝီယက်နမ်မြေပုံကို သိမ်းဆည်းထားသူသည် ဝီယက်နမ် နိုင်ငံအား ပြင်သစ်တို့ လက်အောက်မှ ပြန်သိမ်းရန် အကြံအစည် ရှိသူ ဖြစ်ရမည် ဟူသတည်း။

ထိုသို့ တစ်နိုင်ငံလုံး သွေးချောင်းစီးကာ ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမားတို့က ရက်ရက်စက်စက် ညှဉ်းပန်းဖိနှိပ်နေသည်များကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ ကြုံလာခဲ့ရသော ငှက်တတ်သန်သည် ဝီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံး၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် မည်သို့မည်ပုံ ဆောင်ရွက်ကြိုးပမ်းရမည်ကို ယခင်ကထက် ပို၍ အလေးအနက် စဉ်းစားလာမိသည်။ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ယဉ်ကျေးမှုကို အမြတ်နိုးဆုံး လူမျိုးများဟူ၍ သူတို့ကိုယ် သူတို့ ဂုဏ်ယူဝင့်ကြွားနေကြသည့် ပြင်သစ်လူမျိုးများသည် အရှေ့တောင် အာရှမှ ဝီယက်နမ် လူမျိုးများအား ကြက်ငှက် တိရစ္ဆာန်များပမာ ရက်စက်စွာ သတ်ဖြတ်၍ အစုလိုက် အပြုံလိုက် လူသတ်ပွဲများ ဆင်နွှဲနေကြသည်ကို တစ်ကမ္ဘာလုံး သိရှိအောင် မည်သို့ ကြံဆောင်ကြိုးစားရမည်ကို ခါတိုင်းထက်ပို၍ အလေးအနက် စဉ်းစားလာမိသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်လေးမှာပင် သူ့အတွက် မမျှော်လင့်သော ဖြစ်ရပ်တစ်ခု ကြုံတွေ့လာခဲ့ရသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များက သူ့ဖခင် ငှက်တတ်သန်အား အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သူ့ဖခင်သည် ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူး ပညာအရည်အချင်းကြောင့် အစိုးရအမှုထမ်းအဖြစ် ဆောင်ရွက်နေရ သော်လည်း ပင်ကိုယ်အားဖြင့် မျိုးချစ်စိတ်ထက်သန်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည့်ပြင် တော်လှန်ရေးသမားများနှင့်လည်း တိတ်တဆိတ် အဆက်အသွယ် ရှိနေသည်ဟု သင်္ကာမကင်း ဖြစ်နေခဲ့ရာ နောက်ဆုံးတွင် ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များက မလိုလားတော့ဘဲ ယခုကဲ့သို့ အလုပ်မှ ထုတ်ပစ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖခင် အလုပ်ပြုတ်သွားပြီဖြစ်၍ စီးပွားရေး အကြပ်အတည်း ဖြစ်ကာ ပညာ ဆက်မသင်နိုင်တော့သည့် အဆုံး ငှယ်တတ်သန်သည် မရှောင်မလွဲသာဘဲ ဖခင်နှင့် ခွဲခွာ၍ ဖန်သီယက်မြို့သို့ သွားရောက်ကာ ကျောင်းဆရာ အလုပ်ကို ယာယီ ဝင်လုပ်ခဲ့ရသည်။

“ယာယီ ဝင်လုပ်ခဲ့ရသည်” ဟု ဆိုခြင်းမှာ မူလကပင် ဤအလုပ်ကို သူ့စွဲစွဲမြဲမြဲ လုပ်ရန် မရည်ရွယ်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန်တွင် သူ့အသက်မှာ ၂၀ ခန့်ရှိနေပြီ ဖြစ်ရာ တစ်စုံတစ်ခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် စဉ်းစား၍ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်ကိုင်ရန် ဆုံးဖြတ်နိုင်သည့် ဦးနှောက်မျိုး ရှိနေပြီ ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် တစ်နိုင်ငံလုံး တစ်မျိုးသားလုံး ကြိမ်မီးအုံးသလို အပူလုံးကြွ၍ ဆင်းရဲဒုက္ခတွေ ပင်လယ်ဝေနေကြရသည့် အဖြစ်မှ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေအရ တစ်နည်းနည်းဖြင့် ကြီးပမ်းဆောင်ရွက်ရန် သူ့အဖို့ အခိုင်အမာ သံဓိဋ္ဌာန် ချပြီးနေသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်၍လည်း သူသည် ဖန်သီယက်တွင် ကျောင်းဆရာ အလုပ်ကို ကွန်းခိုရာ စခန်းထောက်အဖြစ် တစ်ထောက်နားရင်း ဝင်လုပ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယခုအခါ ဝီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ ကျန်းမာရေး ဝန်ကြီးဌာနတွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေသည့် ဒေါက်တာ ငှယ်ခင်ချီအမည်ရှိ ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး ရှိသည်။ ဤဆရာဝန်ကြီးသည် လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်ခန့်က ဖန်သီယက်တွင် မူလတန်းကျောင်းသားအဖြစ် ကျောင်းနေခဲ့ဖူးရာ ထိုစဉ်က သူ့အတန်းပိုင်ဆရာမှာ

နောင်အခါ၌ သမ္မတ ဟိုချီမင်းအဖြစ် ထင်ရှားကျော်ကြားလာမည့် ဆရာငုယင်တတ်သန်ပင် ဖြစ်သည်။

ဒေါက်တာငုယင်ခင်ချီက သူ မူလတန်းကျောင်းသားဘဝတွင် ဆရာ ငုယင်တတ်သန်နှင့် တွေ့ကြုံဆုံစည်းခဲ့ရပုံများကို အောက်ပါအတိုင်း တစ်ပိုင်းတစ်စ ပြောပြဖူးသည်။

“ဒီကျောင်း အဆောက်အဦးကို ပိုင်တာကတော့ လီယင်သန်ဆိုတဲ့ ကုမ္ပဏီပါပဲ။ ဒီ ကုမ္ပဏီက ငံပြာရည်နဲ့ ဟင်းသီးဟင်းရွက်ဆီတွေ ထုတ်လုပ် ရောင်းချပါတယ်။ ဒီကျောင်းနဲ့ ကုမ္ပဏီကို “ခေတ်မီတိုးတက်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြီး” လုပ်ခဲ့တုန်းက ဖွင့်လှစ်တည်ထောင်ခဲ့ကြတာပါပဲ။ အဲဒီတုန်းက ဝံသာနု လုပ်ငန်းတွေ ပြင်းပြင်းထန်ထန် လုပ်နေကြတဲ့ အချိန်ဆိုတော့ ပြည်သူ လူထုအတွက် ပညာဗဟုသုတရပြီး အမြင်ကျယ်လာအောင်နဲ့ လက်တွေ့ ကူးသန်း ရောင်းဝယ်ရေးကို အားပေးတဲ့အနေနဲ့ ဒီကျောင်းနဲ့ ဒီကုမ္ပဏီကို ထောင်ခဲ့ကြတာပါပဲ...။”

“ဒီကျောင်းဟာ ၁၉၁၁ ခုနှစ်အထိ ရှိနေပါသေးတယ်။ ကျောင်းသားကတော့ စုစုပေါင်း ခုနစ်ဆယ်လောက်ရှိပြီး နှစ်တန်းကနေ ငါးတန်းအထိ သင်ပေးပါတယ်။ သင်တဲ့ ဘာသာတွေကတော့ ပြင်သစ်၊ တရုတ်နဲ့ ဗီယက်နမ်ဘာသာတွေကို တစ်လှည့်စီ သင်ပေးသွားတာပါပဲ...။”

“ဆရာသန်ကတော့ နှစ်တန်းသုံးတန်းမှာ ပြင်သစ် ဗီယက်နမ် ဘာသာကို သင်ပါတယ်... သူဟာ အမြဲလိုလို ခါးတိုတို ကော်လာခပ်ကြီးကြီးနဲ့ အပေါ်အကျီကိုဝတ်၊ ခါးပတ်စိမ်းကြီးပတ်၊ ခုံဖိနပ်ကို စီးပြီး ကျောင်းတက်လေ့ရှိပါတယ်။ ဆံပင်ကိုလဲ ကတုံးဆံတောက် ညှပ်ထားပါတယ်။ ကျောင်းကလဲ ကျောင်းအိပ်ကျောင်းစား ဘော်ဒါ ထားတဲ့ကျောင်း ဆိုတော့ ဆရာသန်ဟာ ကျောင်းမှာပဲ နေပါတယ်။ ကျောင်းအားတဲ့

တနင်္ဂနွေနဲ့ ကြာသပတေး နေ့တွေမှာတော့ ပျောက်ပျောက်နေပါတယ်။ သူ့ဘယ်သွားသွား နေတယ် ဆိုတာတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြပါဘူး။”

“ဒီလိုနဲ့ သူဟာ ကျောင်းမှာ ရှစ်လလောက် စာပြနေရင်းက တစ်နေ့ ၁၉၁၁ ခု အောက်တိုဘာလထဲမှာ တနင်္လာနေ့ မနက်ကျတော့ ဆရာသန်တစ်ယောက် ဘာမပြော ညာမပြောနဲ့ ကျောင်းက ထွက်သွားထယ်လို့ ကြားရတာပါပဲ။ တပည့်တွေအနေနဲ့ ဒီအကြောင်းသိရတော့ အတော် စိတ်မကောင်း ဖြစ်ကြရပါတယ်။ ဘာလို့လဲဆိုတော့ သူဟာ ဆရာကောင်းတစ်ယောက် ဖြစ်ရုံတင်မကဘူး ကျောင်းဆရာလုပ်နေတာဟာ သူ့အတွက် စားဝတ်နေရေး သက်သက်ကြောင့် မဟုတ်ဘဲ တခြား အကြောင်းကြောင်းတွေကြောင့် ဆိုတာ သိထားကြလို့ပါပဲ”

(ဟိုချီမင်းနှင့် သန်းတင်ရေး "ဟိုချီမင်းနှင့် အတူ နေခဲ့ရစဉ်က စာမျက်နှာ ၃၆-၃၇)

ဒေါက်တာငုယင်ခင်ချီ၏ အထက်ပါ ရှေးဖြစ်ဟောင်း အောက်မေ့ဖွယ်ရာ ပြောပြချက်အရ ဖန်သီယက်မှ ကျောင်းဆရာကလေး ငုယင်တက်သန်သည် ၁၉၁၁ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလအတွင်း တစ်ခုသော နေ့တစ်နေ့၌ ရုတ်တရက် ထိုကျောင်းမှ ထိုသို့ ပျောက်သွားခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဆရာသန်သည် ကျောင်းမှ ထိုသို့ ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့သော်လည်း မြင့်မြတ်ကြီးမားလှသည့် သူ့ရည်မှန်းချက်မှာမူ သူ့နှလုံးသားထဲမှ ပျောက်ကွယ် မသွားပဲ အစိုင်အခဲအဖြစ် ခိုင်မြဲလျက်ပင် ရှိနေခဲ့သည်။ ယင်းမှာ ဝိယက်နမ်နိုင်ငံနှင့် ဝိယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံး၏ လုံးဝ လွတ်မြောက်ရေးတည်းဟူသော ရည်မှန်းချက်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

နောက်နှစ်လအတွင်း သုံးလနီးပါးမျှ ကြာသောအခါ ပစိဖိတ် သမုဒ္ဒရာအတွင်း ပယ်လယ်ကူး သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ် ဆရာသန်ခေါ် ငုယင်တက်သန်အား အထက်ပါ

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

ရည်မှန်းချက်ကို ရင်ဝယ်ပိုက်လျက် မထင်မရှား လိုက်ပါသွားသည်ကို ထိုစဉ်က မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မသိလိုက်ပါတကား။

မိုင်ရှပ်ထောင်ခရီးနှင့် ငွေတစ်ဆယ်

ထိုအချိန် ထိုရာသီမှာ ၁၉၁၁ ခုနှစ် ကုန်ဆုံးခါနီးဆဲဆဲအချိန် ဆောင်းဦးပေါက် ရာသီ ဖြစ်သည်။

ထိုနေရာမှာ ဝိယက်နမ်ထောင်ပိုင်း ဆိုင်ဂိုမြို့၊ ဆိပ်ကမ်း တစ်နေရာ ဖြစ်သည်။

ဆောင်းဝင်စ ပြုလာပြီ ဖြစ်သော်လည်း နေ့ခင်းဘက်မို့ နေမှာ ခြစ်ခြစ်တောက်အောင် ပူလောင်လျက် ရှိသည်။ ကမ်းနားတစ်လျှောက် ဆိပ်ခံတွဲကြီးများနှင့် ဘေးချင်းယှဉ်၍ အစီအရီ ဆိုက်ကပ်ထားကြသည့် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးများမှာ မလှုပ်မယုက် ငြိမ်သက်နေကြသော်လည်း ဤ သင်္ဘောကြီးများ အကြားတွင် လည်းကောင်း၊ ခပ်လှမ်းလှမ်း ရေပြင်တွင် လည်းကောင်း၊ ခုပ်မောင်းသွားလာ လှော်ခပ်နေကြသည့် ကူတို့ သင်္ဘောကလေးများ၊ လှေသမ္ဗန်များနှင့် မော်တော်ဘုတ် များ၏ စက်သံ တက်သံ ရွက်သံများမှာ နားမခံသာအောင် ဆူညံလျက် ရှိသည်။

ရေပြင်တွင် ထိုသို့ ရေယာဉ် အမျိုးမျိုး ကူးခပ် ခုတ်မောင်း၍ စက်သံ တဂျိုးဂျိုး တဂျောင်းဂျောင်းဖြင့် ဆူညံ လှုပ်ရှားနေသည်နှင့်အမျှ ကုန်းပေါ်ကမ်းနားတစ်ဝိုက်တွင်လည်း မော်တော်ကား၊ လံချား၊ ဆိုက်ကား၊ စက်ဘီးစသည့် ယာဉ် အမျိုးမျိုး၏ အသံဗလံများ ဆူညံရောယှက်လျက်ရှိသည်။ ဤ အသံများကို နားငြီးလောက်အောင် ကြားနေသလို အသက်အရွယ် အမျိုးမျိုးနှင့် အသွေးအရောင် အမျိုးမျိုး ဝတ်ဆင်ထားကြသည့် လူကြီးလူငယ် မိန်းမယောက်ျား အမြောက်အမြား ပျားပန်းခတ်မျှ သွားလာလှုပ်ရှား နေကြသည်ကိုလည်း မျက်စိနောက်လောက်အောင် မြင်နေရသည်။ သည်အထဲတွင် နေပူကျဲကျဲ၌ ချွေးသံ တရွဲရွဲဖြင့် သင်္ဘောကြီးများပေါ်မှ ကုန်ပစ္စည်းများ အတင်အချ

လုပ်နေကြသည့် ဆိပ်ကမ်း အလုပ်သမားများကိုလည်း စိတ်မသက်သာစရာ မြင်တွေ့နေရသည်။

ထိုအခိုက် ကမ်းနားလမ်းမှ ဆိပ်ကမ်းဘက်ဆီသို့ မယောင်မလည် လျှောက်လာသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင် လှမ်းမြင်ရသည်။ ထိုလူငယ်သည် သူ့အနီးအပါးမှ ဖြတ်သန်းသွားလာနေကြသည့် ယာဉ်များနှင့် လူများကို လုံးဝ သတိမထားသည့် ဟန်ဖြင့် ဆိပ်ကမ်းတစ်လျှောက် အစီအရီ ကျောက်ချ၍ ဆိုက်ကပ်ထားသည့် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးများဆီသို့ လည်တမော့မော့ လှမ်းကြည့်ရင်း လျှောက်လာလျက် ရှိသည်။

ခဏအကြာ တစ်နေရာတွင် သင်္ဘောကြီး တစ်စင်းကို စူးစမ်းသော မျက်လုံး အစုံတို့ဖြင့် ရပ်၍ ကြည့်သည်။ ထိုသင်္ဘောကြီး၏ အလံတိုင်ထိပ်ဖျားတွင် ခပ်ပြင်းပြင်းကလေး တိုက်ခတ်နေသည့် ပင်လယ်လေကြောင့် တဖျတ်ဖျတ် လွင့်နေသည့် သုံးရောင်ခြယ် ပြင်သစ်အလံနှင့် သင်္ဘောကြီး၏ မဲနက်သော နံရံတွင် အဖြူရောင် စာလုံးများဖြင့် ရေးခြယ်ထားသည့် 'LA TOUCHE TREVILLE' ဟူသော အမည်ကို တွေ့မြင်ရတော့မှ လူငယ်သည် တစ်စုံတစ်ခုကို စိတ်နှလုံး ဒုံးဒုံးချသည့် အမူအရာဖြင့် ဆိပ်ခံဘောတံတားမှ တစ်ဆင့် အဆိုပါ သင်္ဘောကြီးပေါ်သို့ တစ်လှမ်းချင်း ခပ်မှန်မှန် တက်လာသည်။

အဆင်သင့်ပင် သင်္ဘောကုန်းပတ်ပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း သင်္ဘောသား အဝတ်အစားနှင့် လူခပ်ရွယ်ရွယ်တစ်ယောက်ကို တွေ့ရသဖြင့် လူငယ်က "ဒီမယ်.... နောင်ကြီး" ဟု လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

သင်္ဘောသား လူရွယ်သည် ရုတ်တရက် ကြောင်နေမိသည်။ သူ့အသိလည်း မဟုတ်သဖြင့် ပြန်နှုတ်မဆက်မိ။ သည်အတိုင်း ငေးကြောင်နေမိသည်။

“ကျွန်တော် ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်ချင်လို့ပါ။ အဲဒါ နောင်ကြီး အနေနဲ့...”

လူရွယ်သင်္ဘောသား၏ အမူအရာကို ရိပ်မိသဖြင့် လူငယ်က အမေးကို မစောင့်တော့ဘဲ သူ့လာရင်း ကိစ္စကို ခပ်တိုတို ပြောချလိုက်ရာ ဤတွင် တည့်တည့်ပြောမှ ရိပ်မိသွားဟန် တူသည့် သင်္ဘောသား လူငယ်စကားမဆုံးမီ ကြားဖြတ်၍...

“ဒီမှာတော့ ဘာအလုပ်မှ မရှိဘူး၊ အစကတည်းက သူ့နေရာနဲ့ သူ အားလုံး ခန့်ထားပြီးသားပဲ” ဟု ခပ်တိုတို ပြန်ပြောလိုက်သည်။ ပြီးမှ သူ့စကားမှာ တုံးတိတ်နိုင်လှ၍ ရိုင်းရာများ ကျလေမလားဟု ပြန်စဉ်းစားမိသဖြင့်...

“တကယ်လို့ အလုပ်ရှိတောင်မှ မင်းကို ငါအလုပ်ခန့်နိုင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ ငါက ရိုးရိုးသင်္ဘောသားပဲ” ဟု ဆက်ပြောရသည်။

ထိုစကားကြောင့် လူငယ်မှာ ရုတ်တရက် မျက်နှာညှိုးသလို ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် သင်္ဘောသား၏ အသံနှင့် အမူအရာမှာ မောက်မာဝင့်ကြွားဟန် လုံးဝ မရှိပါဘဲ တစ်ဘက်သားအပေါ် စာနာသနားတတ်သည့် လက္ခဏာများ တစ်စွန်းတစ်စ မြင်တွေ့နေရသဖြင့် ပြောလက်စနှင့် ဆက်ပြောမိသည်။

“ဒါဖြင့် နောင်ကြီးရာ... တစ်ဆိတ်လောက် ဖြစ်နိုင်ရင် ကျွန်တော် ဒီသင်္ဘောမှာ အလုပ်ခန့်နိုင်တဲ့ လူနဲ့ တွေ့ပါရစေ..”

သင်္ဘောသားသည် လူငယ်၏ အသနားခံချက်ကို နားထောင်ရင်း သူ့ကို မသိမသာ အကဲခတ်မိသည်။

လူငယ်မှာ အသက် ၂၀ ပတ်ဝန်းကျင် အရွယ်လောက်ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ကိုယ်လုံးကိုယ်ထည် ပိန်ပိန်ပါးပါးဖြင့် ထူးခြားသည့် ရုပ်လက္ခဏာ မရှိသော်လည်း

သူ့အသံနှင့် ဟန်အမူအရာ စကားအသုံးအနှုန်းကို ထောက်ရှု၍ ပညာအတော်အတန် တတ်မြောက်ခဲ့ဟန် တူသည်။

ထိုအခိုက် စောစောက သူတို့နှစ်ယောက် အချီအချ ဝကားပြောနေသည်ကို မလှမ်းမကမ်းမှ နားထောင်၍ အကဲခတ်နေကြသည့် အခြားသင်္ဘောသား နှစ်ယောက် သုံးယောက်သည် အနားသို့ ဝိုင်းလာကြသည်။

“ကဲကွာ... လာ... ဝါနဲ့ လိုက်ခဲ့၊ ရရင်လဲ မင်းကုသိုလ်ပေါ့..”

သင်္ဘောသားသည် ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် ရှေ့ကထွက်သွားရာ လူငယ်သည် နောက်မှ ခပ်မှန်မှန်လိုက်သွားသည်။ ကုန်းပတ်တစ်နေရာရှိ လှေကားမှ တစ်ဆင့် သင်္ဘောသားခေါ် ဆေအင်ရာ အပေါ်ထပ်သို့ ရောက်သောအခါ သင်္ဘောသားသည် သူတို့ နှစ်ယောက်နှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာနေသော သင်္ဘောအရာရှိ ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည့် လူတစ်ယောက်အား လှမ်း၍ “ဆလု” ရိုက်လိုက်သည်။

“ဘာလဲဟေ့ ... ဘာကိစ္စလဲ”

“ဟောဒီ ကောင်လေးက ဒီသင်္ဘောပေါ်မှာ အလုပ်လုပ်ချင်လို့တဲ့ ကပ္ပတိန်...”

သင်္ဘောသားသည် သတိအနေထားဖြင့် ခြေစုံရပ်နေရာမှ ကပ္ပတိန်၏ အမေးကို ဖြေကြားရင်း သူ့နောက်နားက လူငယ်ကို စောင်းငဲ့၍ ပြလိုက်သည်။

ဤတွင် နောက်ကရပ်နေသည့် လူငယ်သည် သင်္ဘောသားနှင့် ဘေးတိုက် ဖြစ်အောင် ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးရင်း....

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ.... ကျွန်တော် ဒီသင်္ဘောမှာ အလုပ်လုပ်ချင်လို့ပါ...”

“မင်း... ဘာလုပ်တတ်သလဲ”

“ဘာပဲ ခိုင်းခိုင်း ခိုင်းသမျှ ကျွန်တော် လုပ်ပါ့မယ်”

ကပ္ပတိန်သည် လူငယ်၏ မျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ ခေတ္တမျှ စဉ်းစားပြီး ချက်ချင်းပင် အဖြေပေးလိုက်သည်။

“ကိုင်း ဒါဖြင့် ထမင်းချက်ရိက္ခာဌာနမှာ ဝင်လုပ်၊ နက်ဖြန်က စပြီး အလုပ်ဆင်း၊ ကြားလား...”

ဤသို့ဖြင့် ယခုအခါ ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်း ခုတ်မောင်းနေသည့် “လာတူချီး ထရီးဗီးလီး” အမည်ရှိ ပြင်သစ်ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောပေါ်တွင် ထမင်းချက် ရိက္ခာဌာန၌ တောက်တိုမယ်ရ အလုပ်သမားဘဝဖြင့် လိုက်ပါလာခဲ့သည့် ထိုလူငယ်ကလေးကား အခြားသူမဟုတ်၊ ဆရာသန်ခေါ် ငှာယင်တတ်သန်ပင် ဖြစ်သတည်း။

သန်သည် ဖန်သီယက် ကျောင်းဆရာ ဘဝမှ ရုတ်တရက် အလုပ်ထွက်ခဲ့ပြီးနောက် ဆိုင်ဂုံမြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ဆိုင်ဂုံတွင် ဝင်ရောက်၍ စက်မှုပညာများကို သင်ကြားလိုက်သေးသည်။

သို့သော် ဤကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားသည်မှာလည်း ယာယီသဘောပင် ဖြစ်သည်။ တိုင်းပြည် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် နိုင်ငံခြားသို့ ခရီးထွက်နိုင်မည့် အခြေအနေနှင့် အခွင့်အလမ်းများ ရှာဖွေနေရိုက် တစ်နည်းနည်းဖြင့် အထောက်အကူ ရလိုရငြား ဝင်ရောက်သင်ကြားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆိုင်ဂုံတွင် ရှိနေစဉ်အတွင်း မစ္စတာလီဆိုသူနှင့် အတော်ကလေး ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့သည်။ မစ္စတာလီမှာ သူနှင့် ရွယ်တူသက်တူ ဖြစ်သည်။ သို့သော် မြို့သားတစ်ဦး ဖြစ်၍ အစစအရာရာ လယ်လယ်ဝယ်ဝယ် ရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်ရာ သန်သည် ဆိုင်ဂုံတွင် မစ္စတာလီကိုပင် “ဆရာတင်” ထားရသည်။ မစ္စတာလီကလည်း စိတ်သဘော ကောင်းသလောက် အနေအထိုင် ရိုးသားလှသည့် သန်ကို ညီရင်း အစ်ကို သဘောထား၍

အစစ ကူညီခဲ့သည်။ ဆိုင်ဂုံအကြောင်း သိကောင်းစရာများကို ရှင်းလင်းပြောဆို လိုက်လံပြသခဲ့သည်။

သန်သည် ရုပ်ရှင်ရုံ၊ ပျော်ပွဲစားရုံ စသည် နေရာဌာနများ ဆိုင်ကြီး ကနားကြီးများသို့ ယခင်က တစ်ခါဖူးမျှ သွားဖူး လာဖူး ရောက်ခဲ့ဖူးသည် မဟုတ်။ ယခု ဆိုင်ဂုံတွင် မစ္စတာလီ လိုက်လံပြသမှ ရောက်ဖူး၊ မြင်ဖူးသူ ဖြစ်သည်။ ယုတ်စွအဆုံး ရေခဲမုန့်ဆိုသည်ကိုပင် မစ္စတာလီ ကျွေးတော့မှ စားဖူးသည်။ ဒါအတွက် မစ္စတာလီမှာ အံ့ဩ၍မဆုံး ဖြစ်မိသည်။

သို့သော် မစ္စတာလီသည် ထိုသို့ ရုပ်ရှင်ရုံနှင့် ရေခဲမုန့်ကို ယခင်က မစားဘူး မကြည့်ဘူးသည့် သူ့မိတ်ဆွေ ငှယ်တတ်သန်ပါးစပ်မှ တစ်နေ့သ၌ ထူးထူးခြားခြား စကားများကို ကြားလိုက်ရသောအခါ သည့်ထက်ပို၍ အံ့ဩသွားမိသည်။

ထိုနေ့က သူတို့နှစ်ယောက် သည်မြို့ထဲမှ လမ်းလျှောက်၍ ပြန်လာကြရာ တစ်နေရာ အရောက်တွင် သန်က မစ္စတာလီအား ရုတ်တရက် မေးခွန်းတစ်ခုကို ကောက်ကာ ငင်ကာ မေးလိုက်သည်။

“မင်း ကိုယ့်တိုင်းပြည်ကိုယ်ချစ်ရဲ့လား”

မစ္စတာလီသည် သန်၏ ထူးခြားလှသည့် မေးခွန်းကြောင့် ရုတ်တရက် ကြောင်တက်တက်ပင် ဖြစ်သွားမိသည်။ ပြီးမှ ...

“ချစ်တာပေါ့ကွ ...” ဟု ဖြေလိုက်ရသည်။

“ဒါဖြင့် ငါ မင်းကို လျှို့ဝှက်တဲ့ ကိစ္စတစ်ခု ပြောစရာ ရှိတယ်။ အဲဒါ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပေါက်ကြားစေချင်ဘူး”

မစ္စတာလီသည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် ကုန္တရေရ ပြောကြားနေသည့် သန်၏ အမူအရာနှင့် အသံနေအသံထားကြောင့် သူ့ကိုယ်တိုင်ကလည်း စောစောကထက် ပို၍ အလေးအနက် ထားကာ စကားပြန်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ စိတ်ချပါကွာ မင်းပြောစရာ ရှိတာသာ ပြောပါ”

“ငါ နိုင်ငံခြားကို သွားမလို့ကွ၊ ပြင်သစ်ကိုလဲ ရောက်အောင်သွားမယ်။ အဲဒီနိုင်ငံတွေမှာ ဘယ်လိုနေတယ်ဆိုတာ ကြည့်ချင်လို့ပဲ။ ပြီးရင် ပြန်လာမယ်။ ဒါပေမယ့် တစ်ယောက်တည်း သွားဖို့ သိပ်မလွယ်လှဘူး။ လမ်းမှာ မကျန်းမမာ ဖြစ်ရင် ဒုက္ခပဲ။ အဲဒီတော့ မင်း ငါနဲ့ မလိုက်နိုင်ဘူးလား”

“လိုက်တာက အရေးမကြီးဘူးကွ ဟကောင်ရ၊ ခရီးစရိတ်က ဘယ်က ရမလဲ ...”

“ဒီမှာလေကွာ ... ဒါတွေက ငွေတွေပေါ့ကွ”

သန်က ပြောပြောဆိုဆိုဖြင့် မစ္စတာလီအား သူ့လက်နှစ်ဖက်ကို ဆန့်တန်း၍ ပြရင်း.... “ဒီလက်နှစ်ဖက်နဲ့ အလုပ်လုပ်ရင် ငွေရမှာပေါ့ ကဲ မင်းလိုက်မလား” ဟု တိုတိုတုတ်တုတ် မေးလိုက်သည်။

“မင်းသာ တကယ်သွားရင် ငါခဲ တကယ်လိုက်မှာပေါ့ကွာ”

ပြောမယ့်သာ ပြောလိုက်ရသည်။ မစ္စတာလီ၏ စိတ်ထဲတွင် ရုပ်ရှင်ကိုပင် သူပြုမှ ကြည့်ဖူး၍ ရေခဲမုန့်ကိုလည်း သူ့ကျွေးမှ စားဖူးသည့် သန်လို လူတစ်ယောက်က နိုင်ငံခြားသွားပြီး ကိုယ့်တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးအတွက် အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတများ ရှာမှီးမည်ဆိုသော စကားမှာ သူ စိတ်အားထက်သန်၍ အပြောလွယ်သလောက် လက်တွေ့တွင် အကောင်အထည် ပေါ်ပေါက်စရာမရှိဟု တထစ်ချ ယူဆထားလိုက်သည်။

ယခုသော်မူ သူ့ယူဆချက်မှာ တက်တက်စင် လွဲခဲ့ပေပြီ။ စက်မှုအတတ်သင်ကျောင်းတွင် ပညာသင်ကြားနေရာမှ နှစ်လကျော်မျှ အကြာတွင် သန်သည် ရုတ်တရက် လျှို့ဝှက်၍ အဖော်မပါ တစ်ကိုယ်တည်း ပင်လယ်ခရီးဖြင့် နိုင်ငံရပ်ခြားသို့ စွန့်စားထွက်ခွာသွားခဲ့ပေပြီ။

ဆိုင်ဝုံစက်မှု အတတ်သင်ကျောင်းတွင် နှစ်လကျော်မျှ နေခဲ့စဉ်အတွင်း သန်သည် ပညာတတ် အလုပ်လက်မဲ့များ၊ ကုန်သည်ပွဲစားလုပ်ငန်းရှင်များနှင့် မြို့နေ လူတန်းစား အလွှာအသီးသီး၏ ဘဝကို အနီးကပ် လေ့လာခွင့်ရ၍ အသိဉာဏ်များ တိုးတက်ကြွယ်ဝလာခဲ့သည်။ အပြင်တွင် လည်ပတ်နံ့စပ်သည့် မစ္စတာလီကဲ့သို့သော မိတ်ဆွေမျိုးဖြင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံခဲ့ရသလို စက်မှု အတတ်သင်ကျောင်းတွင်လည်း တုန်ဒတ်သန်ကဲ့သို့သော တိုးတက်သည့် လူငယ်လူရွယ်များနှင့် ရင်းနှီးဆက်သွယ်ခဲ့ရ၍ အထွေထွေ ဗဟုသုတ ပွားများခဲ့ရသည်။

တိုစဉ်က စက်မှုအတတ်သင်ကျောင်းတွင် သန်နှင့်အတူ ပညာသင်ကြားခဲ့သည့် အထက်ပါ တုန်ဒတ်သန်ဆိုသူက အခြားသူမဟုတ်။ နောင် နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်မျှ ကြာသောအခါ ဝိယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံတွင် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းနှင့်အတူ *ဒုတိယသမ္မတအဖြစ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်း ခံရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပင်တည်း။

- ၁၉၆၉ ခု စက်တင်ဘာလတွင် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း ကွယ်လွန်အနိစ္စရောက်ပြီးနောက် တုန်ဒတ်သန်သည် သမ္မတအဖြစ် ဆက်လက် တာဝန်ထမ်းရွက်ခဲ့ရသည်။ စာရေးသူ

တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် လွတ်မြောက်ရေး လမ်းစရုရန် ပင်လယ်ရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးသို့ ခရီးထွက်လာခဲ့သော ငှုယင်တတ်သန်သည် သူ့ဘဝနှင့် အတိတ်က သူ့ဇာတ်ကြောင်းကို တတ်နိုင်သမျှ လျှို့ဝှက် မြုပ်နှံထားမည်ဟူသော အကြံအစည်ဖြင့် သူ့နာမည်ကိုပင် အမှန်အတိုင်း မပြောဘဲ ထားခဲ့သည်။ သို့နှင့်ပင် ဆယ်နှစ်သားအရွယ်တွင် ဖခင်ဖြစ်သူ ပေးခဲ့သည့် “ငှုယင်တတ်သန်” ဟူသော အမည်ဖြင့် ဖန်သီယက် မူလတန်းကျောင်း၌ ကျောင်းဆရာ ဝင်လုပ်လာခဲ့သော ဆရာသန်သည် ယခုအခါ

“လာတူချ ဝရီဗီးလီး” သဘောကြီးပေါ်မှ သဘောသားများနှင့် ခရီးသည်များအကြားတွင် “မီးဖိုချောင် ထမင်းချက်သမားလေး ဘ” ဟူ၍ နာမည်ရော ဘဝပါ ပြောင်းလဲလာခဲ့သည်။

သူကိုယ်တိုင် ပေးခဲ့သည့် အဆိုပါ “ဘ” ဟူသော အမည်မှာ ဝီယက်နမ်ဘာသာအားဖြင့် “လူကလေး (ဝါ) ကောင်ငယ်လေး” ဟု အဓိပ္ပာယ်ရ၍ ခေတ်မီသော အရပ်သုံးစကားဖြင့် ဘာစာပြန်ရလျှင် “ချာတိတ်” ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ထွက်သည်။

“ဟေ့ ချာတိတ်၊ ရေယူခဲ့ပါအုံးကွ”

“ဟေ့ ... ကောင်ငယ်ကလေး၊ အိုးတွေ ခွက်တွေ အဆင့်သင့် လုပ်ထားနော်”

“ဟေ့ ... ဘ၊ မီးသွေး ထပ်ထည့်လကွာ...”

ဤသို့လျှင် သူ့နာမည်မှာ သဘောအရာရှိများ၊ သဘောသားများနှင့် ခရီးသည်များ အကြားတွင် ထင်ရှားလာခဲ့သည်။

သဘောတစ်စင်းလုံးက သူ့နာမည်ကို ခံတွင်းတွေနေကြသည့်အလား ပါးစပ်ဖျားမှ ထပ်မနားခေါ်နေကြသည်နှင့်အမျှ မီးဖိုချောင် ထမင်းဟင်း ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူ့အလုပ်မှာ “ယားလို့မှ မကုတ်အား” အောင် အလုပ်များလှသည်။ မနက် အာရုံတက်ချိန်မှ ညအိပ်ချိန်အထိ အလုပ်နှင့် လက်နှင့် မပြတ်အောင် လုပ်နေရသည်။ မနက်လေးနာရီ အိပ်ရာမှထ၍ မျက်နှာသစ်ပြီးလျှင် ပြီးချင်း မီးဖိုချောင် ခန်းမတစ်ခုလုံးကို ရှင်းရလင်းရသည်။ ထိုနောက် ဘွိုင်လာ အိုးကြီးများထဲသို့ ကျောက်မီးသွေးများ သယ်ထည့်ရသည်။ နောက် မီးမွှေးရသည်။ နောက် ဟင်းသီးဟင်းရွက် သားငါးများကို ဆေးရ ရွေးရသည်။ နောက် ချက်ရ ပြုတ်ရ ကြော်ရ လှော်ရသည်။ နောက် ခူးရ ခပ်ရသည်။ နောက် ကျွေးမွှေးရသည်။ ပြီးလျှင် နေ့လည်စာအတွက် ပြင်ရ ဆင်ရသည်။

ပြီးလျှင် ညနေစာအတွက် နွေးရ လွေးရသည်။ တစ်ဖန် ကျွေးရ မွေးရ ပြန်သည်။ ကိစ္စ ဝိစ္စ ပါဟီရများ အားလုံး ပြီးစီး၍ နာရီကို မော့ကြည့်လိုက်သည့်အခါ ညကိုးနာရီ ကျော်နေပေပြီ။

သူစီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးသည် စက်သံမှန်မှန်ဖြင့် ခုတ်မောင်းနေသလို ဘ မှာလည်း အထက်ပါ အလုပ်များကို နေ့စဉ်မှန်မှန် လုပ်ခဲ့ရသည်။

ဤအလုပ်များကို ဘ တစ်ယောက်တည်း အကုန်သိမ်းကျုံး၍ လုပ်ရသည်တော့ မဟုတ်။ အခြား ရိက္ခာဘက်ဆိုင်ရာ သင်္ဘောသားများ၊ ထမင်းချက်များပါ တစ်စုတဝေးကြီး ဝိုင်းလုပ်ကြရခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဘမှာ အသက်ကလည်း အငယ်ဆုံး၊ ရာထူးကလည်း အနိမ့်ဆုံး၊ လူကလည်း လူသစ်ဖြစ်သဖြင့် မီးဖိုချောင်နှင့် ပတ်သက်သမျှ ကိစ္စအဝဝတွင် နေရာတိုင်း၌ လူတိုင်းက သူ့ကို ဝိုင်း၍ ခိုင်းကြ စေကြရာ သူမပါလျှင် ဘယ်အလုပ်မှ လက်စမသတ်အောင် ဖြင့်နေသည်။

အချက်အပြုတ်၊ အကျွေးအမွေး၊ အဆေးအကြော စသည့် ထိုအလုပ်အားလုံးကို ဘ တစ်ယောက်တည်း သိမ်းကျုံး၍ လုပ်ရလျှင်လည်း ဘ ချော မတ်တပ်ကလဲ၍ သေပွဲဝင်စရာသာ ရှိတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဤ သင်္ဘောကြီးပေါ်တွင် စီးနင်း လိုက်ပါလာကြ၍ နေ့စဉ် ချက်ပြုတ် ကျွေးမွေးရသည့် လူအရေအတွက်မှာ သင်္ဘောသား များရော ခရီးသည်များပါ စုစုပေါင်း ၇၀၀ ကျော် ၈၀၀ နီးပါးမျှ ရှိနေသောကြောင့်တည်း။

သည်ကြားထဲက ဟင်းသီးဟင်းရွက်တောင်းများ အသားငါး ထည့်ထားသည့် ဇလုံကြီးများမှအစ အာလူးအိတ်များ၊ ကျောက်မီးသွေးအိတ်များကို မနိုင်တနိုင် ထမ်းကာ သင်္ဘောလက်ရမ်းကို အားပြု၍ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ တစ်ခန်းမှ တစ်ခန်း သယ်ယူရွှေ့ပြောင်းရသည့် အခါမျိုး၌ ဘမှာ အားပြတ်၍ မှောက်လျက်လဲ မတတ် ပင်ပန်းလှသည်။ လူပေါင်းရာနှင့် ချီ၍ စားသောက်ရန် ချက်ရ ပြုတ်ရသည့် ဟင်းအိုးကြီး များကို နေ့စဉ် ဆေးရကြောရ သိမ်းရဆည်းရသည့် အလုပ်မှာလည်း မသက်သာလှ။ လူကသေးသေး၊ အိုးကကြီးကြီး ဖြစ်နေရာ ခွေးခြေ ခပ်မြင့်မြင့် တစ်ခုပေါ် တက်ပြီးမှ

ထိုအိုးကြီးများကို ဆေးကြော ပွတ်တိုက်ရသည်။ ပြီးလျှင် ကုန်းပတ်ပေါ်တွင် ဒရွတ်တိုက် ဆွဲကာ သိမ်းရဆည်းရသည်။

အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် ကြမ်းကြမ်းတမ်းတမ်း ပင်ပင်ပန်းပန်း တစ်နေကုန် တစ်နေခမ်း လုပ်နေရသဖြင့် ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး ဘ တစ်ယောက်မှာ ဘယ်တော့ ကြည့်လိုက်ကြည့်လိုက် ချွေးသံတရွံ့ခွံ့ အိုးမဲတပေပေဖြင့် ညစ်ပတ် ပေရေနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

အဆိုးဆုံးမှာ ကျောက်မီးသွေး မီးကျည် မီးခဲများဖြင့် ရဲရဲတောက်လောင် နေသော အပူရှိန်ပြင်းလှသည့် ထမင်းချက် မီးဖိုခန်းနှင့် ဟင်းသီးဟင်းရွက်အသားငါးများကို ရက်လကြာရှည်အောင် အအေးဓာတ် ပေးထားသဖြင့် အေးစိမ့်နေသည့် ရိက္ခာ စတိုခန်းများထဲသို့ တလှည့်စီ ဝင်လိုက်ထွက်လိုက်၊ ကူးလိုက် သန်းလိုက် လုပ်နေရသောကြောင့် ဘ၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ အခု အပူမီး အမြိုက်ခံရပြီး တော်တော်ကြာကြာ ရေလောင်းခံရသည့်ပမာ အလွန့်အလွန် မသက်မသာ ခံရရာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဘမှာ စိတ်ဓာတ် ပြင်းထန်သလောက် အပင်ပန်းခံနိုင်၍ ခိုင်းသမျှ အလုပ်ကို မညည်းမညူ မခိုမကပ်ဘဲ ဇွန်ပဲဖြင့် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

တစ်ခါသော် ဘမှာ ကံကြီးလှ၍ ပင်လယ်အောက်သို့ ရောက်မသွားဘဲ ရှိခဲ့သည်။ ထိုအချိန်က ပင်လယ်တစ်ပြင်လုံး တစ်နာရီလျှင် မိုင်တစ်ရာနှုန်းဖြင့် လေပြင်း တိုက်ခတ်လျက် ရှိရာ အိမ်တစ်လုံး တစ်လုံးစာမျှ ကြီးမားလှသည့် လှိုင်းလုံးကြီးများသည် ဝေါကနဲ ဝေါကနဲ သင်္ဘောဆီသို့ ရိုက်ပုတ်ဘျက် ရှိသည်။ လေဒဏ် လှိုင်းဒဏ်ကြောင့် သင်္ဘောတစ်စင်းလုံးမှာလည်း မဟန်နိုင်တော့ဘဲ လူးကာ လိမ့်ကာ နိမ့်ကာ မြင့်ကာဖြင့် ထိန်းမနိုင် သိမ်းမရ ဖြစ်နေ၍ သင်္ဘောသား အချို့နှင့် ခရီးသည် အားလုံးတို့မှာလည်း မူးကြဝေကြ၊ အော့ကြအန်ကြဖြင့် ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခိုက် ဘသည် ဟင်းသီးဟင်းရွက်အိတ်များကို ကြီးဖြင့် ချည်ပြီး ကြိုးစ တစ်ဖက်ကို ပခုံးတွင် စွပ်ကာ ကျွဲနွားများကို ရုန်းသလို တအားရုန်း၍ မီးဖိုချောင်ဖက်သို့ လှိုင်းကြား လေကြားထဲမှာပင် တအားဆွဲရွေ့နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ခဏခြင်းပင် တောင်ပူစာ ကလေး တစ်လုံးပမာဏ ကြီးမားလှသည့် လှိုင်းလုံးကြီးတစ်လုံးသည် သင်္ဘောဆီသို့ ဝုန်းကန် ရိုက်လိုက်သည်။ လှိုင်းလုံးကြီးသည် သင်္ဘောတစ်ဖက်မှ အခြားတစ်ဖက်သို့ ဝေီကန် ကျော်လွှားခဲ့ရာ ကုန်းပတ်ပေါ်မှ ဟင်းသီးဟင်းရွက်အိတ်များနှင့် အတူ ဘမှာ လှိုင်းလုံးအောက်တွင် တရှိန်ထိုး ပျောက်ကွယ် မြောပါသွားတော့သည်။

အဖြစ်အပျက်ကို ရုတ်တရက် လှမ်းမြင်လိုက်ကြသည့် သင်္ဘောသားများသည် ထိတ်လန့်တကြားဖြင့် ဝိုင်းအော်ကာ “ကောင်ငယ်ကလေး” ဘကို ကယ်ဆယ်ရန် ပြေးထွက်လာကြသည်။ သို့သော် ဘမှာ ပင်လယ်ထဲတွင် အသက်ဆုံးရမည့် ဇာတာ ပါဟန်မတူ။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် ကုန်းပတ်ပေါ်မှ လှိုင်းလုံးကြီး သင်္ဘောတစ်ဖက်သို့ လိမ့်ဆင်းသွားပြီးနောက် ကြည့်လိုက်သောအခါ သင်္ဘောအလယ်ရွက်တိုင်တစ်ခုနှင့် သံကြိုးများအကြားတွင် ဘမှာ ကားယားကလေး ညပ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်ကို တွေ့ကြရသောကြောင့်တည်း။

လူပင် ငယ်သော်လည်း ဖွဲ့နပဲ ကြီးလှ၍ ခိုင်းသမျှအလုပ်ကို မညည်းမညူ အပင်ပန်းခံကာ လုပ်ခဲ့ရုံမျှမက ယခုကဲ့သို့ အသက်ဆံဖျား ကြီးစားလုပ်ကိုင်သည်ကို မြင်တွေ့ကြရသော သင်္ဘောသားများသည် ဘအပေါ် ကြင်နာသနား လာကြသည်။ ချစ်ခင်တွယ်တာလာကြသည်။

တစ်စတစ်စဖြင့် မအား ညီရင်းတမျှ ခင်မင်လာကြသလို ဘနှင့် ပတ်သက်၍ ချီးကျူးစရာ၊ လေးစားစရာ အချက်များကို နောင်အခါ၌ “မေ” ဆိုသည့် သင်္ဘောသား တစ်ယောက် ထုတ်ဖော်ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။

အဆိုပါ သင်္ဘောသား “မေ” မှာ အခြားသူမဟုတ်။ ဆိုင်ဂုံဆိပ်ကမ်း၌ သင်္ဘောဆိုက်ထားစဉ်က ဘနှင့် ပထမဆုံးတွေ့၍ အလုပ်ရရန် ကပ္ပတိန်ထံ သွားရောက် ပြောဆိုပေးခဲ့သည့် သင်္ဘောသားပင် ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ဘတို့သည် သင်္ဘောပေါ်တွင် ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ဘ၏ အလုပ်ကြိုးစားပုံများကို အထူးသဘောကျမိခဲ့သော အဆိုပါ သင်္ဘောသား “မေ” သည် ဘ၏ ချီးကျူးစရာ လေးစားစရာ အချက်များကိုလည်း မချွင်းမချန် အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့သည်။

ခြေကုန်လက်ပမ်းကျ၍ ဖားနေပြီဖြစ်သော ဘသည် နေ့စဉ် ညကိုးနာရီတွင် အလုပ်ပြီးစီးပါသည်။ သို့သော် ကျွန်တော်တို့ တတွေ အိပ်နေသည် ဖြစ်စေ၊ ဖဲကစားနေကြသည် ဖြစ်စေ၊ သူ့မှာ မအိပ်သေးဘဲ ည ၁၁ နာရီအထိ တစ်ခါတရံ သန်းကောင်လောက် အထိ စာဖတ် စာရေးနေတတ်ပါသည်။ အလုပ်အဆင့်အတန်း အရဆိုလျှင် ဘသည် ကျွန်တော်တို့ထက် နိမ့်ကျပါသည်။ ကျွန်တော်တို့က လက်မှတ်ရ သင်္ဘောသားများ ဖြစ်ကြ၍ ဘမှာမူ စားဖိုမှူး၏ တောက်တိုမယ်ရ အခိုင်းအစေမျှသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ရာတွင် ဘယ်လိုပဲ ဖြစ်စေကာမူ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့သူ တစ်ဦး ဖြစ်၍ စာမတတ်သည့် ကျွန်တော့်မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်း သင်္ဘောသားများအား သူတို့ အိမ်သို့ စာရေးရာ၌ များစွာ အကူအညီပေးခဲ့သူ ဖြစ်ပါသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဘယ်တော့မှ ညစ်ညစ်ပတ်ပတ် ရိုင်းရိုင်းစိုင်းစိုင်း ပြောသည်ကို မကြားရပါ။ ဒါတွေကြောင့်ပင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံးက သူ့ကို ခင်မင် သဘောကျမိကြပါသည်။

(ထရန်တီယင်ရေး "ဟိုချီမင်း၏ ဘဝအကြောင်း၊ တစုတစ်စောင်း တွေ့မြင်ခဲ့ရပုံများ" စာမျက်နှာ ၇)

ထိုသို့ သင်္ဘောသားများ၏ ချစ်ခင်မှု လေးစားမှုနှင့် ခင်မင်တွယ်တာမှုတို့ကို ခံယူရရှိသည်အထိ အပင်ပန်း အဆင်းရဲခံကာ ယုံကြည်ချက်နှင့် ရည်မှန်းချက် အပြည့်အဝဖြင့် လိုက်ပါလာသည့် ထမင်းချက် သင်္ဘောသားကလေး ဘအား

တင်ဆောင်လာခဲ့သော ပြင်သစ် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီး “လာတူးချီ ထရီပီးလီး” သည် သမုဒ္ဒရာ အသွယ်သွယ် ပင်လယ်အတန်တန်ကို ရက်ပေါင်းများစွာ ဖြတ်ကျော် ခုတ်မောင်းလာခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံး၌ ခရီးလမ်းဆုံး ဖြစ်သော ပြင်သစ်နိုင်ငံ မာဆေးမြို့သို့ ဥဩသံ တည်ညံ့ အလံတလူလူဖြင့် ဝင်ရောက် ဆိုက်ကပ် လာခဲ့သည်။

ဤတွင် ဆိုင်ဂုံမြို့မှ လိုက်ပါလာခဲ့ကြသည့် ဗီယက်နမ် အမျိုးသား သင်္ဘောသားများသည် အလုပ်တာဝန် ကုန်ဆုံးကြပြီ ဖြစ်၍ မာဆေးမြို့ကြီးပေါ်သို့ အားရဝမ်းသာ တက်လာခဲ့ကြသည်။ သူတို့ အိတ်ထဲတွင်မူ သက်ဆိုင်ရာ သင်္ဘောသား တာဝန်ခံ အကြီးအကဲများက ထုတ်ပေးလိုက်သည့် သင်္ဘောသား လစာများ ပါလာကြသည်။ ယင်း လစာများအပြင် တစ်ဦးလျှင် အနည်းဆုံး ပြင်သစ်ငွေ ဖရန့် တစ်ရာကျော် နှစ်ရာနီးပါးမျှ အချို့မှာ သုံးရာ လေးရာခန့်အထိ ပါလာကြသည်။

ဤတွင် ထမင်းချက် အစေခံကလေးအဖြစ် လိုက်ပါလာခဲ့သည့် ဘသည်လည်း အခြား သင်္ဘောသားများနည်းတူ သူ့အတွက် ရရှိခဲ့သည့် အခကြေးငွေကို လက်ဝါးထဲတွင် ကျစ်ကျစ်ပါအောင် ဆုပ်ရင်း သူ အင်မတန် ရောက်လိုလှ၍ အကြိမ်ကြိမ် အိပ်မက် မက်ခဲ့ရသည့် ပြင်သစ်နိုင်ငံမြေပေါ်သို့ အပြေးအလွှား အားရဝမ်းသာ တက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် သူသည် အခြားသင်္ဘောသားများနှင့် သင်္ဘောပေါ်တွင် ရှိခဲ့စဉ်က အလုပ်အကိုင် အဆင့်အတန်းချင်း မတူသလို ... ဤပြင်သစ်နိုင်ငံမြေပေါ်သို့ တက်လာကြရာ၌လည်း ယုံကြည်ချက်နှင့် ရည်ရွယ်ချက်ချင်း မတူသလို ... သူ့လက်ထဲတွင် ပါလာသည့် ငွေအရေအတွက်မှာလည်း လုံးဝ မတူပါချေ။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ ဆိုင်ဂုံမြို့မှ ယခု ပြင်သစ်နိုင်ငံ မာဆေးမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်သည်အထိ မိုင်ပေါင်း ၈၀၀၀ နီးပါးမျှ ဝေးကွာသည့် ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ထမင်းချက်သမားကလေး ဘဝဖြင့် လိုက်ပါ၍ အလုပ်လုပ်ခဲ့ ရပြီးနောက် သူရရှိသည့် လုပ်ခမှာ စုစုပေါင်း ပြင်သစ်ငွေ တစ်ဆယ်မျှသာ ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ကာလ်တန်ဟိုတယ်မှ ပန်ကန်းဆေးသမားကလေး

မိုင် ၈၀၀၀ ခရီးတစ်လျှောက်လုံး ထမင်းချက်သမားကလေးဖြစ် ပင်ပင်ပန်းပန်း အလုပ်ကြမ်း လုပ်ခဲ့ရပြီး လုပ်ခငွေ တစ်ဆယ်မျှသာ ရသည့်အတွက် ဘာသည် သူ့ဘဝ သူ မကျေမနပ် မဖြစ်နိုင်ပေ။ သို့မဖြစ်ရုံမျှမက ခရီးလမ်း တစ်လျှောက်တွင် သူကြိုခဲ့ တွေ့ခဲ့ရသည့် အတွေ့အကြုံများ၊ သင်္ဘောသားနှင့် ခရီးသည်များအကြား နေထိုင်လုပ်ကိုင်ရင်း သူ ရရှိခဲ့သည့် အထွေထွေပဟုသုတများနှင့် အပြောကျယ်လှသည့် ဘဝ၏ သင်ခန်းစာများသည် သူ့အဖို့ ငွေတစ်ဆယ်မျှမက အဘိုးအနွှု ထိုက်တန်လှသည်ဟု ယူဆကာ ဝမ်းသာအားရပင် ဖြစ်မိသေးသည်။

ယခုတစ်ဖန် ပြင်သစ်နိုင်ငံ မြေပေါ်သို့ ခြေချမိလျှင် ချမိခြင်း သူ့ဘဝတစ်သက်တွင် တစ်ခါဖူးမျှ မမြင်ဘူး မတွေ့ဘူးသည့် မြင်ကွင်းတစ်ခုကို မြင်လိုက် တွေ့လိုက်ရပြန်သည်။

လင်းမြင်ကွင်းမှာ အခြား မဟုတ်။ သူတို့ သင်္ဘောပေါ်တွင် ပါလာသည့် ကုန်ပစ္စည်းများအနက်မှ ဆန်အိတ်များ ပြောင်းအိတ်များကို ဆိပ်ကမ်း အလုပ်သမားများက သယ်ယူထမ်းပိုး၍ ကုန်းပေါ်သို့ ချကြရာတွင် အိတ်ပေါက်များမှ ထွက်ကျသည့် ဆန်စေ့ပြောင်းစေ့များကို ဟောင်းနွမ်းညစ်ပတ်နေသည့် အဝတ်အစားများဖြင့် ဆင်းရဲ နွမ်းပါးလှဟန်တူသည့် “မျက်နှာဖြူ” ပြင်သစ်အမျိုးသမီး ကြီးငယ်များသည် အလှအယက် သူ့ထက်ငါ တိုးရှေ့၍ မြေကြီးပေါ်မှ ကောက်ယူကြသည့် မြင်ကွင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခင် ဝီယက်နမ်တွင် ရှိစဉ်က ကောင်းပေဆိုသည့် တိုက်တာနေအိမ် အဆောက်အဦးကြီးများ ပေါ်တွင် အခန့်သား နေထိုင်၍ ကောင်းပေဆိုသည့် အဝတ်အစားများကို ခန့်ခန့်ငြားငြား စတိုင်ကျကျ ဝတ်ဆင်ကာ ကောင်းပေဆိုသည့်

အစားအသောက်များကို နေ့စဉ် စားသောက် မှီဝဲနေကြသည့် ပြင်သစ်အရာရှိများ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များနှင့် ပြင်သစ် ကုမ္ပဏီပိုင်ရှင်၊ အရင်းရှင်ကြီးများကိုသာ မြင်ခဲ့ဖူး တွေ့ဖူးခဲ့သော ဘမှာ မိမိတို့ ဝိယက်နမ် လူမျိုးများအား စိုးမိုးအုပ်ချုပ်နေကြသည့် မျက်နှာဖြူ ပြင်သစ်လူမျိုးမှန်သမျှ ဤသို့ပင် အားလုံး ချမ်းသာကြွယ်ဝ၍ အားလုံး ကောင်းကောင်းနေ၊ ကောင်းကောင်း စားသောက်နေကြသည်ဟု တစ်ထစ်ချ စွဲမြဲမှတ်ယူခဲ့သည်။

ဤသို့လျှင် ထင်မြင်ယူဆကာ တစ်ထစ်ချ စွဲမှတ်ခဲ့ရာမှ ယခု ပြင်သစ်နိုင်ငံမြေပေါ် ရောက်လာ၍ အိတ်ပေါက်က ထွက်ကျသည့် ဆန်စေ့ပြောင်းစေ့များကို မြေကြီးပေါ်မှ ဖုတ်အလူးလူးဖြင့် ကောက်ယူနေကြသည့် မျက်နှာဖြူပြင်သစ် အမျိုးသမီးများကို ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့လိုက် မြင်လိုက်ရသောအခါ ဘသည် သူ့မျက်စိကိုပင် သူမယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားမိသည်။ မျက်လုံးအဝိုင်းသား ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားသည်အထိ အံ့ဩသွားမိရာက “ကြည့်စမ်း၊ ဟိုမှာ ကြည့်စမ်းပါအုံး၊ ပြင်သစ် နိုင်ငံမှာလဲ ကျုပ်တို့နိုင်ငံလို ဆင်းရဲတဲ့ လူတွေ ရှိတာပါပဲလား” ဟူ၍ပင် သူ့မိတ်ဆွေ သင်္ဘောသား “မေ” အား ထိတ်လန့်တကြား ပြောမိသည်။

ဤသို့ဖြင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံ မြေပေါ်သို့ ရောက်လျှင် ရောက်ခြင်း တွေ့မြင်လိုက်ရသည့် ဤမြင်ကွင်းသည် ဘအတွက် တစ်သက်တာ ခံယူကျင့်သုံးသွားရမည့် သဘောတရား တစ်ရပ်ကို အခိုင်အမာ ချမှတ်စေခဲ့သည်။ ယင်း သဘောတရားကား အခြားမဟုတ်။ ကိုလိုနီနယ်ချဲ့စနစ်ဟူသည် လက်အောက်ခံနိုင်ငံများမှ ပြည်သူများ အပေါ်တွင်သာ ချယ်လှယ်သွေးစုတ် အမြတ်ထုတ်နေသည် မဟုတ်။ မိမိနေရင်း နိုင်ငံမှ တိုင်းရင်းသား လုပ်သားပြည်သူများကိုလည်း ဆင်းရဲဒုက္ခ အဝဝ ရောက်အောင် ဖန်တီးလျက်ရှိရာ ဤနယ်ချဲ့စနစ်ကို အမြစ်ပါမကျန်အောင် တော်လှန်တိုက်ခိုက်နိုင်ရန် အတွက် လက်အောက် ကိုလိုနီနိုင်ငံမှ ပြည်သူများနှင့် အုပ်စိုးသည့် နယ်ချဲ့နိုင်ငံများမှ ပြည်သူများသည် တစ်သွေးထဲ တစ်သားထဲ ဆက်စပ် ပေါင်းစီး၍ တစ်ညီ တစ်ညာတည်း တိုက်ပွဲဝင်သွားကြရန် အထူးလိုအပ်သည်ဟူသော သဘောတရားပင် ဖြစ်သည်။

တစ်နည်းဆိုရလျှင် ထိုအချိန် ထိုအခါမှစ၍ ဘာသည် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲကြီးအတွက် လူမျိုးမရွေး၊ အသားအရောင်မရွေး၊ တိုင်းပြည်မရွေး၊ နိုင်ငံတကာ လူမျိုးစုံ သွေးစည်းရေးစိတ်ဓာတ်ကို စတင်ခံယူခဲ့သည်ဟူ၍ ဆိုရမည် ဖြစ်သတည်း။

ဤ သဘောတရားနှင့် ဤ စိတ်ဓာတ်မျိုး ခံယူကိန်းအောင်းမည်ဆိုက ကိန်းအောင်းစရာပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် မိမိတို့ ဗီယက်နမ် နိုင်ငံကဲ့သို့ပင် ယခု ပြင်သစ်တွင်လည်း လူများစု လူထုကြီး၏ စားဝတ်နေရေးမှာ ဆင်းရဲ ကျပ်တည်း လှသည်ကို တွေ့မြင်နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ မိမိတို့ ဗီယက်နမ် နိုင်ငံမှာကဲ့သို့ပင် ပြင်သစ်လုပ်သားပြည်သူများမှာ ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်မှု အဝဝကို ခံနေကြရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် ယခု ပြင်သစ်နိုင်ငံမြေပေါ်တွင် တွေ့မြင်ပေါင်းသင်း ဆက်ဆံရသည့် ပြင်သစ်အလုပ်သမား ဆင်းရဲသား ပြည်သူများမှာ ဗီယက်နမ်တွင် ကိုလိုနီနယ်ချဲ့စနစ်ကို ကိုယ်စားပြုနေကြသည့် ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များ အရာရှိများနှင့် အပြုအမူများ နေရာတကာတွင် တွေ့မြင်နေရသည်။

မာဆေးမြို့ပေါ်သို့ ပထမဆုံး စရောက်သည့်နေ့မှာပင် စားသောက်ဆိုင် တစ်ဆိုင်၌ ပြင်သစ်လူမျိုး အလုပ်သမား တစ်ယောက်က သင်္ဘောသား "မေ" နှင့် "ဘ" တို့အား "ခင်ဗျား ... ကျွန်တော်" စသည်ဖြင့် ရိုရိုသေသေ ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ဆက်ဆံ ပြောဆိုသည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါ ဘမှာ သူ့နားသူ မယုံနိုင်အောင်ပင် ဖြစ်သွားမိသည်။ ဗီယက်နမ် လူမျိုးမှန်သူမျှကို ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များက အမြဲတစေ ကျေးကျွန်ပမာ မောက်မာရိုင်းပျစွာ ပြောဆို ပြုမူလေ့ရှိကြရာ ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် အလားတူ မျက်နှာဖြူ တစ်ဦးက ပထမဆုံးအကြိမ် ယခုကဲ့သို့ "ခင်ဗျား ကျွန်တော်" ဟူသော

အသုံးအနှုန်းဖြင့် မိမိအား ယဉ်ကျေးစွာ ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုလာသောအခါ ဘမာ တအံ့တဩဖြင့် မျက်နှာမထားတတ်အောင်ပင် ဖြစ်မိရှာသည်။

မာဆေးမြို့တွင် လေးငါးရက်ခန့် နေထိုင်ခဲ့စဉ်အတွင်း သူတွေ့ခဲ့သမျှ ပြင်သစ် လူမျိုးများက သူ့အား ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ခေါ်ဝေါ် ဆက်ဆံပြောဆိုကြသည် ဖြစ်ရာ ဘမာ “ကျုပ်တို့ အင်ဒိုချိုင်းနားကို ရောက်လာတဲ့ ပြင်သစ်တွေ မောက်မာရိုင်းစိုင်းသလောက် ဒီမှာ ရှိတဲ့ ပြင်သစ်တွေကျတော့ တယ်ယဉ်ကျေးပါလား” ဟူ၍ နှုတ်က တဖွဖွ ပြောမိရှာသည်။

ဘတို့ စီးနင်းလိုက်ပါလာသည့် ပင်လယ်ကူးသင်္ဘောကြီးသည် မာဆေးမြို့တွင် ရက်အနည်းငယ် ဆိုက်ကပ်ရပ်နား ပြီးနောက် လွန်းတင်ရန်အတွက် ဟေဗာမြို့သို့ ထွက်ခွာသွားသည်။ ထိုမြို့မှ တစ်ဆင့် အရှေ့တောင်အာရှ အင်ဒိုချိုင်းနားဒေသသို့ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားမည် ဖြစ်ရာ ဘ၏ မိတ်ဆွေ “မေ” အပါအဝင် ဝိယက်နမ်လူမျိုး သင်္ဘောသားများသည် အဆိုပါ သင်္ဘောကြီးနှင့်ပင် ဟေဗာမြို့သို့ လိုက်ပါသွားကြသည်။ မေက ဘအား မိမိတို့နှင့်အတူ ဝိယက်နမ်သို့ ပြန်လိုက်လိုပါက တစ်ပါတည်း ပြန်လိုက်ခဲ့ရန် ခေါ်သေးသည်။ သို့သော် ဘမာ ရည်မှန်းချက် အပြည့်အဝနှင့် လာခဲ့သူ ဖြစ်ရာ ပြန်မလိုက်ဘဲ မာဆေးမြို့မှာပင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ဘသည် မာဆေးမြို့၌ အဆိုက်အတန့်အားဖြင့် ဖြစ်သလို နေကြည့်ဦးမည် ဟူသော အကြံအစည်ဖြင့် ပြင်သစ်လူမျိုး အရာရှိတစ်ဦးအိမ်တွင် အစေခံအလုပ်ကို ဖင်ရောက်လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ အဆိုပါ အရာရှိကြီးမှာ မာဆေးမြို့အစွန်အဖျားခြံကြီး တစ်ခြံတွင် ထမင်းချက်၊ ကလေးထိန်း၊ အစေခံ၊ ဒရိုက်ဘာ၊ မာလီ စသည့် အခိုင်းအစေ များဖြင့် တစ်ခမ်းတနားနေထိုင်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောပေါ်တွင် လူပေါင်း ၇၀၀ ကျော် ၈၀၀ ခန့်တို့ကို ချက်ပြုတ်ကျွေးမွေးရသည့် ထမင်းချက် အလုပ်နှင့် စာလျှင် ထိုအိမ်၌ အလုပ်ရသော အလုပ်မှာ အဆပေါင်းများစွာ သက်သာလှသည်။ ထို့ပြင် ထိုအိမ်၌ ဘကဲ့သို့ အစေခံအဖြစ်

အလုပ်လုပ်နေသည့် ဗီယက်နမ် အမျိုးသားတစ်ယောက် ရှိ၍ အစစ အရာရာ အဆင်ပြေလှသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

ထိုအစေခံမှာ အသက် ငါးနှစ်ခန့်ကြီး၍ သူ့အမည်မှာ “ဒန်” ဖြစ်သည်။ ဒန်သည် နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းတစ်ပါးတွင် တွေ့ရသည့် ကိုယ့်လူမျိုး အချင်းချင်း ဖြစ်သော ဘအား “ရပ်ဆွေရပ်မျိုး”ပမာ ခင်ခင်မင်မင် ရှိလှသည့်ပြင် ဘ၏ တည်ငြိမ်အေးဆေးသည့် အနေအထိုင် အပြောအဆိုကြောင့် ပို၍ သဘောကျမိသည်။

ဒန်နှင့် ဘတို့၏ အလုပ်မှာ အိုးခွက်များကို တိုက်ချွတ်ဆေးကြောရရှိမှုသာ ဖြစ်သဖြင့် အချိန်ပိုများစွာရ၍ အားနေကြသည်။ သို့ဖြင့် ဘသည် အားလပ်ချိန်များတွင် ပန်းခြံသွားကာ စာအမြဲဖတ်နေလေ့ရှိသည်။ ဒန်သည် ဘနှင့် အတူ ပန်းခြံထဲသို့ လိုက်လာသော်လည်း ဘဖတ်နေသည့် စာအုပ်စာတမ်းများကို တစ်ခါမျှ ဖတ်မကြည့်သည့်ပြင် လက်ဖျားနှင့်ပင် မထိဘဲနေရာ ဘစိတ်ထဲတွင် ဒန်အား စာဖတ်ပျင်းသူ တစ်ယောက်ဟု ထင်မိသည်။ နောက် အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်တော့မှ ဒန်မှာ ဗီယက်နမ်စာကို လုံးဝ မသင်ဘူးဘဲ စာမတတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်နေကြောင်း သိရသဖြင့် စိတ်ထဲတွင် အကြီးအကျယ် ထိခိုက်သွားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ဘ၏ တိုက်တွန်းချက်နှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်က စိတ်ပါလာသဖြင့် ဒန်သည် ဘထံမှ ဗီယက်နမ်စာကို ကြိုးစား၍ သင်ကြားလာခဲ့သည်။ ဘသည် ဒန်အား ဗီယက်နမ်စာကို ရေးတတ်ဖတ်တတ်အောင် နေ့စဉ် သင်ကြားပေးရင်း သူ့ကိုယ်တိုင်ကမူ ထိုအိမ်ရှိ သူတို့နှင့် ဘဝတူ ပြင်သစ်အစေခံကလေး တစ်ယောက်ထံမှ ပြင်သစ်စကားကို ကြိုးစားသင်ယူခဲ့သည်။ ဗီယက်နမ်တွင် ရှိစဉ်က ဟွေးမြို့၌ ပြင်သစ်စာပေနှင့် ဘာသာစကားကို သင်ကြားခဲ့ဖူး၍ အတော်အတန် ရေးနိုင်ဖတ်နိုင်သော်လည်း ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် လောလောဆယ် ရေးသားပြောဆိုနေကြသည့် ခေတ်သစ် စာပေ အရေးအသားနှင့် အရပ်သုံးဝေါဟာရများကို နားလည် သိရှိထားမှ ဖြစ်မည်ဟူသော

အသိဖြင့် ကြိုးစားသင်ကြားခဲ့ရာ မူလက အခြေခံရှိထားသော ဘသည် မကြာမီ ပြင်သစ်စကားကို ရေရေလည်လည် ပီပီသသကြီး ပြောနိုင်လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် အိမ်ရှင် အရာရှိကြီးသည် ရုတ်တရက် ဘအား ခေါ်၍ ... "အာဖရိကတိုက်ကို သွားမယ် သင်္ဘောတစ်စင်း ရှိနေတယ်။ ခရီးသည်တွေ မပါဘူး။ ကုန်သင်္ဘော သက်သက်ပဲ။ အဲဒီ သင်္ဘောမှာ သင်္ဘောသား လိုနေတယ်။ အဲဒါ မင်း လိုက်မလား" ဟု ကောက်ကာ ငင်ကာ မေးလိုက်သည်။ ဘကလည်း မဆိုင်းမတွ ဝမ်းသာအားရဖြင့် "ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် လိုက်ပါမယ်" ဟု ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

သို့နှင့်ပင် မကြာမီ ဘအား ပြင်သစ် ကုန်တင် သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်တွင် သင်္ဘောသား တစ်ယောက်အဖြစ် တွေ့ကြရပြန်သည်။

ဘသည် ရောက်လေရာရာတိုင်းတွင် ကိုယ့်အမျိုးသား အချင်းချင်း ဖြစ်သော ဝီယက်နမ်လူမျိုးများကို တမင်ရှာဖွေ မိတ်ဆွေဖွဲ့ခြင်း၊ ကူညီရိုင်းပင်းခြင်းဖြင့် သူတို့ ဘဝ သူတို့အကြောင်းကို လေ့လာစူးစမ်းလိုစိတ် ရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်ရာ ယခုတစ်ဖန် ဤ ကုန်သင်္ဘောပေါ်တွင်လည်း "ဘွန်"အမည်ရှိ ဝီယက်နမ် သင်္ဘောသား တစ်ယောက်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ပြန်သည်။ ဘွန်သည် မျိုးချစ်စိတ်ရှိသူ တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် စာလုံးဝမတတ်၊ ပညာအခြေခံ လုံးဝ မရှိသဖြင့် သူ့မျိုးချစ်စိတ်မှာ လူမျိုးရေး အမြင်သက်သက်ပေါ်တွင် ကြည့်တတ်သည့် မျက်ကန်းမျိုးချစ်စိတ်မျိုး ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဝီယက်နမ်နိုင်ငံအား ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမားက အဓမ္မသိမ်းပိုက်ကာ ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများအပေါ် နိပ်စက် စော်ကားသည်ကို ဘွန်က နိုင်ငံရေးအမြင်သဘော ကြည့်သည်၊ မြင်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူသည် ဝီယက်နမ်နိုင်ငံမှ စွန့်စား၍ ထွက်ခွာလာပြီး ပင်လယ်ကူးသင်္ဘော တစ်စင်းပေါ်တွင် ထမင်းချက် အလုပ်ဖြင့် ငွေကြေးစုဆောင်းကာ ပြင်သစ်အမျိုးသမီးကို ယူမည်ဟူ၍ "အကြံကြီးကြံ" ခဲ့သူတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ "ကျုပ်လို ဝီယက်နမ် ထမင်းချက်တစ်ယောက်က ပြင်သစ်မတစ်ယောက်ကို ယူနိုင်တယ်ဆိုတာ

ကမ္ဘာ့ပြပွဲပြီး ပြင်သစ်တွေကို လက်စားချေရရင် သေပျော်ပါပြီ” ဟူ၍ ကြွေးကြော်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဘနှင့်တွေ့သောအခါ သူ့အတွေးအခေါ်နှင့် သူ့အယူအဆ မှားယွင်းကြောင်း သိလာရသည်။ ဘ၏ စိတ်ရှည်လက်ရှည် ရှင်းလင်း ပြောပြချက် များကြောင့် ဘွန်သည် ပြင်သစ်နယ်ချဲ့စနစ်နှင့် ပြင်သစ်လူမျိုးများကို ခွဲခြား မြင်တတ် လာသည်။ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားနှင့် ပြင်သစ်ပြည်သူများကို ခွဲခြား ကြည့်တတ်လာသည်။

သသည် ဘွန်အား ထိုသို့ နိုင်ငံရေး အသိ၊ နိုင်ငံရေးအမြင်များကို ရှင်းလင်း ပြောပြခဲ့သည့်ပြင် စာမတတ်သည့်ကိုလည်း တတ်အောင် သင်ပေးခဲ့ပြန်သည်။

ဘနှင့် ဘွန်တို့ သဘောသားအဖြစ် လိုက်ပါလာသော ပြင်သစ် ကုန်သဘောသည် စပိန်၊ ပေါ်တူဂီ စသည့် ဥရောပတောင်ဘက်စွန်းများမှ တစ်ဆင့် မြေထဲပင်လယ်ကို ဖြတ်ကျော်၍ အာဖရိက မြောက်ပိုင်းမှ ပေါ်တူဂီ၊ အယ်လ်ဂျီးရီးယား နိုင်ငံများသို့ ပင်ရောက်ခဲ့သည်။ ထိုမှ တစ်ဖန် အာဖရိက အရှေ့ဘက် ကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက် ကွန်ဂို နိုင်ငံအထိ ခုတ်မောင်းလာခဲ့သည်။

ဘသည် အာဖရိကတိုက်မှတစ်ဆင့် အတ္တလန္တိတ် သမုဒ္ဒရာကြီးကို ဖြတ်ကျော်၍ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု အရှေ့ဖက်ကမ်းခြေမှ ဘော့စတွန်နှင့် နယူးယောက်မြို့ကြီးများ သို့တိုင်အောင် ပင်လယ်ကူးသဘောဖြင့် လိုက်ပါ၍ ဗဟုသုတ ရှာမှီးခဲ့သည်။

အချို့သော သမိုင်းသုတေသီများကမူ ဟိုချီမင်းသည် ထိုအချိန် (၁၉၁၅) လောက်က အမေရိကန်ပြည်ထောင်စု ဆန်ဖရန်စစ်စကိုမြို့သို့ပင် ရောက်ရှိခဲ့၍ ပျော်ပွဲစားရုံတစ်ခုတွင် စားပွဲထိုးအဖြစ် ခေတ္တပင်ရောက် လုပ်ကိုင် ခဲ့သည် ဟူ၍ပင် ဖော်ပြခဲ့သည်။ စာရေးသူ

ထိုသို့ နိုင်ငံအသီးသီး ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးများသို့ တစ်နိုင်ငံမှ တစ်နိုင်ငံ တစ်မြို့မှ တစ်မြို့ ဝင်ထွက်ဆိုက်ကပ်လာခဲ့သော ဤပင်လယ်ခရီးသည် ဘာ အတွက် ပို၍ အတွေ့အကြုံ ဗဟုသုတများ များစေခဲ့သည်။ ပို၍ အသိဉာဏ်ထက်သန် ကြွယ်ဝစေခဲ့သည်။

သို့သော် ရောက်လေရာ နိုင်ငံတိုင်း မြို့ကြီးပြကြီးတိုင်း၌ မြင်တွေ့လေ့လာခဲ့ရသမျှ နယ်ချဲ့စနစ်နှင့် နယ်ချဲ့သမားသည် နိုင်ငံတကာမှ လုပ်သား ပြည်သူများအား အသားအရောင်မရွေး လူမျိုးမရွေး တစ်ပုံစံတည်း တစ်သမတ်တည်း ဖိနှိပ် ချုပ်ချယ် သွေးစုပ်ခြယ်လှယ်နေသည်ကိုသာ မြင်တွေ့နေခဲ့ရသည်။ လေ့လာခဲ့ရသည်။

အာဖရိက အနောက်ပိုင်း ဒါကာမြို့တွင် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည့် မြင်ကွင်းနှင့် အဖြစ်အပျက်မှာ ဘာအတွက် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်စရာ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ထိုအချိန် ထိုနေ့ ထိုရက်က ဒါကာမြို့တွင် လေပြင်းမုန်တိုင်း တိုက်ခတ်လျက်ရှိရာ ဆိပ်ကမ်းပေါ်သို့ သင်္ဘောသားအချို့ကို စေလွှတ်ရန် စီစဉ်ပါသောလည်း ဆိုးဝါးပြင်းထန်လှသည့် လေမုန်တိုင်းကြောင့် အသက်ကယ်လှေများကိုပင် ရေပေါ်သို့ ချမရဘဲ ရှိနေကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ ဆိပ်ကမ်းရှိ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များသည် သင်္ဘောနှင့် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်ရန်အတွက် အာဖရိကတိုက်သား ဆိပ်ကမ်း အလုပ်သမားများ ဖြစ်ကြသော ကပ္ပလီအမျိုးသားများအား သင်္ဘောဆီသို့ ရေကူးသွားကြရန် အမိန့်ပေး ညွှန်ကြားတော့သည်။ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များ၏ အမိန့်ကြောင့် ကပ္ပလီ အမျိုးသား အလုပ်သမားများသည် ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းကြရသည်။

သို့သော် လေမုန်တိုင်းဒဏ်ကြောင့် ရေပြင်တွင် လှိုင်းလုံးကြီးများ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး လိမ့်၍ လိမ့်၍ တဝန်းဝန်း ရိုက်ခတ်နေသည် ဖြစ်ရာ ရေထဲသို့ ခုန်ဆင်းသမျှ ကပ္ပလီအမျိုးသားများမှာ လှိုင်းလုံးကြီးများအောက် စုန်းစုန်းမြုပ်ကာ တစ်ခါတည်း ပေါ်မလာ ပျောက်ကွယ်သွားကြသည်။ ဤတွင် ဆိပ်ကမ်းမှ ပြင်သစ်အရာရှိများသည် အကြီးအကျယ် ဒေါပွကာ ကပ္ပလီတစ်ယောက် ရေထဲသို့ နစ်၍ လှိုင်းလုံးအောက်တွင်

ပျောက်ကွယ်သွားတိုင်း နောက်တစ်ယောက်ကို အတင်း အဓမ္မ ခုန်ချခိုင်းလေရာ စုစုပေါင်း ကပ္ပလီ လေးယောက်မှာ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ရေအောက်တွင် နစ်မြုပ်၍ အသက်ဆုံးရှုံးကြရရှာသည်။ ဤသည်ကိုပင် ကမ်းနားမှ စောင့်ကြည့်နေကြသော ပြင်သစ်အရာရှိများသည် သဘောအကျကြီးကျကာ လက်ခုပ် လက်ဝါးများ တီး၍ တဟီးဟီး တဟားဟားဖြင့် တပျော်တပါးကြီး "ဗွဲကျ" နေကြသည်။

ဤကြေကွဲဖွယ်ရာ မြင်ကွင်းမှာ အခြားသဘောသားများအတွက် မထူးဆန်းသော်လည်း ဘအတွက်မူ အဆန်းတကြယ် ဖြစ်ရုံမျှမက နာကြည်းဖွယ်ရာ စိတ်ထိခိုက်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အာရှတိုက်သားပင် ဖြစ်စေ၊ အာဖရိကတိုက်သားပင် ဖြစ်စေ လက်အောက်ခံကိုလိုနီနိုင်ငံများမှ လူတစ်ယောက်၏ အသက်စည် နယ်ချဲ့သမားများ အတွက် ပုရွက်ဆိတ်တစ်ကောင်မျှပင် တန်ဖိုးမရှိပါတကား။

ဘသည် ထိုကုန်တင်သင်္ဘောဖြင့် ဥရောပတိုက်သို့ ပြန်လာခဲ့ပြီးနောက် ဟေဗာမြို့သို့ အရောက်တွင် သူ့မိတ်ဆွေ ဘွန်လည်း အလုပ်မှ ထွက်သွား၍ သူလည်း အခြား တိုင်းပြည်တစ်ခုသို့ ခရီးဆက်ခဲ့ပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် ဘ ရောက်လာသည့်တိုင်းပြည်မှာ အင်္ဂလန်ပြည်ပင် ဖြစ်သည်။

အချိန်မှာ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး မဖြစ်မီ တစ်နှစ်ခန့်အလို ၁၉၃၄ ခုနှစ်အတွင်းက ဖြစ်သည်။

အင်္ဂလန်ပြည် လန်ဒန်မြို့တော်တွင် အထက်တန်းလွှာ လူဂုဏ်တန်များ လာရောက် တည်းခို စားသောက်ကြသည့် နာမည်ကျော် ဟိုတယ်ကြီးများအနက် ကာလ်တန် ဟိုတယ်သည် ရှေ့တန်းမှ အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ဤဟိုတယ်တွင် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများအပြင် နိုင်ငံတကာမှ လာရောက် တည်းခိုကြသည့် လူမျိုးပေါင်းစုံတို့အတွက် စိတ်တိုင်းကျ စားသောက်နိုင်ရန် ဂျာမန်၊

ပြင်သစ်၊ ရုရှနှင့် အင်္ဂလိပ်လူမျိုးများ အပါအဝင် ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ်ရာ၌ အထူးတလည် ကျွမ်းကျင်သည့် ထမင်းချက် အလုပ်သမားပေါင်း တစ်ရာကျော်မျှ ခန့်ထားလုပ်ကိုင်လျက် ရှိသည်။

တစ်နေ့သ၌ ဤဟိုတည်ကြီး၏ နောက်ဖက်ပိုင်း ငွေပန်းကန်၊ ငွေဖွန်း၊ ငွေကရား စသည့် ငွေထည်ပန်းကန်ခွက်ယောက် ပစ္စည်းများ ဆေးကြောသည့် အခန်းသို့ အသက်နှစ်ဆယ်ကျော် အစ်တံခန့်ရှိ ပိန်ပိန်ပါးပါး လူရွယ်တစ်ယောက် ရောက်လာသည်။

သူသည် ဌာနသို့ နောက်ဆုံးရောက်လာသည့် အလုပ်သမားအသစ်ဖြစ်၍လား မသိ။ ရောက်စ တစ်ရက် နှစ်ရက်အတွင်း အခြား အလုပ်သမားများနှင့် ရောရော နောနော မရှိလှဘဲ သူ့အလုပ်သူ ခပ်ကုပ်ကုပ်ပင် လုပ်ကိုင်နေသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤအလုပ်ခန်းထဲတွင် လူမျိုးပေါင်းစုံ အလုပ်သမား ၂၀ ခန့်ရှိသည့် အနက် “နမ်” ဆိုသည့် ဝီယက်နမ် အမျိုးသား အလုပ်သမား တစ်ယောက်လည်း ရှိသည်။

နမ်သည် နောက်ရောက်လာသည့် အလုပ်သမားသစ်ကလေးအား တရုတ်လူမျိုး တစ်ယောက်ဟု ထင်မိသဖြင့် အစပထမတွင် စကားလည်း မပြောမိ၊ မိတ်လည်း မဆက်မိပဲ ဖာသီဖာသာ နေခဲ့သည်။ သို့သော် သုံးရက်မြောက်သော နေ့တွင်မူ ထိုအလုပ်သမား လေးသည် မိမိတို့ကဲ့သို့ပင် ဝီယက်နမ်လူမျိုး တစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်းကို သိရသဖြင့် အားရပမ်းသာ သွားရောက်၍ စကားစမည်း ပြောရင်း မိတ်ဖွဲ့တော့သည်။

ထိုအလုပ်သမား၏ အမည်မှာ ဘဖြစ်၍ ဝီယက်နမ်မှ ရောက်နေသည်မှာ ၂ နှစ်ကျော်မျှ ရှိပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။

“မင်း အင်္ဂလန်ကို ဘယ်လို ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ရောက်လာတာလဲ...”

“အင်္ဂလိပ်စကားကို ကျကျနန သင်ချင်တတ်ချင်လို့ပါ ...”

“ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အင်္ဂလိပ်စာဟာ တော်တော်ခက်တယ်ကွ။ ငါတောင် အခု ဒီရောက်တာ ၂ နှစ်လောက် ရှိနေပြီ။ ဒါပေမယ့် “ရက်စ်(အော်) နီး” ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူး ဆိုတာလောက်ပဲ တတ်သေးတယ်”

“ဒါတော့ ကျွန်တော်တို့ ကြိုးစားရမှာပေါ့ ...”

“ထားပါတော့ကွာ ... ဒါထက် နေပါအုံး မင်း ဒီကို ရောက်မလာခင်က တခြား ဘယ်မှာ နေခဲ့သေးသလဲ”

“ရပ်ဆွေ ရပ်မျိုး ဝီယက်နမ် အမျိုးသားချင်း ဖြစ်၍ နမ်က ဘအား ခင်မင်ရင်းနှီးသည့် စိတ်ဖြင့် မေးကြည့်သည်။ ဒါကို ဘကလည်း မဖုံးကွယ်ဘဲ သူ့ဘဝကို ပြန်ပြောပြခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ဒီအင်္ဂလန်ရောက်ရောက်ချင်း ကျောင်းတစ်ကျောင်းမှာ နှင်းခဲတွေကို တံမျက်စည်းနဲ့ လှဲပြီး ရှင်းရတဲ့ အလုပ်တစ်ခု ဝင်လုပ်ခဲ့တယ်။ အဲဒီအလုပ်ကလဲ တကယ်တော့ တော်တော်ပင်ပန်းတဲ့ အလုပ်ပဲဗျ။ အေးလွန်းလို့ ကျွန်တော့် လက်တွေ ခြေထောက်တွေ သွေးခဲမတတ် ဖြစ်နေတဲ့ အထဲက လုပ်ရတဲ့ အလုပ်က ပင်ပန်းလွန်းလို့ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးတွေ ရွဲနေတာပဲ။ ပြီးတော့ နှင်းခဲတွေကလဲ ခဲပြီး ပြောင်ချောနေတော့ လှဲရကျင်းရတာ မလွယ်လှဘူး။ အဲဒါ ၈ နာရီလုံးလုံး ဆက်တိုက်လုပ်ပြီးတယ် ဆိုရင်ပဲ ကျွန်တော့်မှာ တစ်ကိုယ်လုံး ခြေကုန်လက်ပန်းကျပြီး ဗိုက်ကလဲ အတော်ဆာလာတယ်။ ဒါနဲ့ ဆက်မလုပ်တော့ဘဲ အလုပ်ထွက်လိုက်ရတယ်။ အဲဒီ ကျောင်းက ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး အနေနဲ့ သဘောကောင်းပါတယ်။ သူက ကျွန်တော့်ကို လုပ်ခငွေ ပဲနီပေးပြီး “တကယ်တော့ ဒီအလုပ်ဟာ မင်းအတွက် ပင်ပန်းလွန်းပါတယ်ကွာ” လို့ ခပ်ပြုံးပြုံးနဲ့ ပြောလိုက်သေးတယ်။

နောက် နှစ်ရက်လောက်ကြာတော့ ကျွန်တော် တခြားအလုပ်တစ်ခု ရပါတယ်။ အဲဒီ အလုပ်ကတော့ ဘွိုင်လာအိုး မီးထိုးရတဲ့ အလုပ်ပါပဲ။ မနက် ၅ နာရီ လောက်ဆိုရင် ကျွန်တော်နဲ့ တခြားလူတစ်ယောက် ဘွိုင်လာအိုးရှိတဲ့ အခန်းကို သွားပြီး မီးမွှေးရပါတယ်။ နောက် တစ်နေ့ကုန် တစ်နေ့ခန်း ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်သား ဘွိုင်လာအိုးကို ကျောက်မီးသွေးထည့်ပေး နေရတာပါပဲ။ အဲဒီအလုပ်က တကယ်လန့်စရာ ကောင်းပါတယ်။ အဲဒီ ဘွိုင်လာခန်းရဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ ဘယ်သူတွေ ဘာလုပ်နေကြတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် မသိပါဘူး။ အဲဒီ အပေါ်ထပ်ကိုလဲ တစ်ခါမှ တက်မကြည့်ဖူးပါဘူး။

"ကျွန်တော်နဲ့ အလုပ်အတူလုပ်တဲ့ လူက ခပ်အေးအေးပဲ နေတတ်ပါတယ်။ သူ့ကြည့်ရတာ စကားမပြောတတ်ဘဲ အ နေတဲ့ လူလိုပါပဲ။ တစ်နေ့လုံး အလုပ်အတူ လုပ်နေပေမယ့် စကားတစ်လုံးမှ မပြောဘဲ နေပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မလုပ်လုပ်ရင်း ဆေးလိပ်တော့ သောက်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ရင်လဲ အမူအရာနဲ့ ခေါင်းညိတ် ခေါ်ပြီး လုပ်စရာ ရှိတာကို မေးဧည့်ပြန်ပဲ ပြပါတယ်။ စကားတော့ တစ်လုံးမှ မပြောပါဘူး။

"ဘွိုင်လာခန်းထဲမှာ ကြောက်စရာကောင်းအောင် ပူလောင်နေသလောက် အပြင်မှာတော့ ကြောက်စရာကောင်းအောင် အေးနေပါတယ်။ ကျွန်တော့်မှာ အနွေးထည် ကလဲ လုံလုံလောက်လောက် မရှိတော့ အအေးမိတာပါပဲ။ ဒါနဲ့ အလုပ်ကို တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်နားလိုက်ရပါတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်စုထားတဲ့ ငွေထဲကပဲ အခန်းငှားခပေး၊ ပေါင်မုန့်နဲ့ ထောပတ်ဝယ်၊ ပြီးတော့ အင်္ဂလိပ်ဖတ်စာအုပ် ၆ အုပ် ဝယ်လိုက်ပါတယ်။ နောက်ဆုံး ကျွန်တော့်လက်ထဲမှာ ၆ သျှိုလင်နဲ့ ၆ ပဲနီပဲ ကျန်တော့လို့ အလုပ်ထွက်ရှာရင်းနဲ့ ဒီကို ရောက်လာတာပါပဲ...."

ယခု ကာလတန် ဟိုတယ်တွင် လုပ်ရသော အလုပ်မှာ ဘွိုင်လာအိုး မီးထိုးရသည့် အလုပ်ထက် သက်သာသည့်အပြင် အချိန်နှင့် တိတိကျကျ လုပ်ရသဖြင့် နားချိန် အားချိန်များ ပိုရသည်။ အလုပ်ချိန်မှာ မနက် ၈ နာရီမှ နေ့ ၁၂ နာရီ၊ တစ်ဖန် ညနေ

၃ နာရီမှ ည ၁၀ နာရီအထိ ဖြစ်ရာ ဘာသည့် မနက်စောစော အလုပ်ချိန်မကျမီနှင့် နေ့ခင်း အားလပ်ချိန်များတွင် ကမ္ဘာကျော် ဟိုပတ်ဥယျာဉ်ကြီးထဲသို့ သွား၍ စာဖတ် စာရေးလေ့ရှိသည်။ ရုံးပိတ်ရက်များနှင့် အများပြည်သူ အားလပ်ရက်များတွင်မူ ဘာသည် အီတလီဆရာ တစ်ယောက်ထံသွား၍ အင်္ဂလိပ်စာကို သင်ကြားသည်။

အလုပ်ချိန်တွင် ဘာနှင့် နမ်တို့သည် သွေထည်ပစ္စည်း ပန်းကန် ခွက်ယောက်များကို တစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ ဆေးကြော ကြောကြရသည်။ ထိုသို့ ဆေးကြောလုပ်ကိုင်၍ နေ့စဉ်အတွင်း စားသောက်ခန်းမှ စားပွဲထိုးများသည် စားသောက်ခန်းမှ နေ၍ လူအများ စားသောက်ပြီးသည့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို လှုပ်စစ်အားဖြင့် လည်ပတ်သယ်ယူနေသော ကိရိယာပေါ်တွင်တင်ကာ နောက်ဖေးခန်းသို့ အဆက်မပြတ် ပို့ဆောင်ပေးနေကြသည်။ ထိုပန်းကန်ခွက်ယောက်များကို ဘာနှင့် နမ်တို့က အဆက်မပြတ် လက်မလည်အောင် တစ်ခုပြီးတစ်ခုယူ၍ ကြွေထည်နှင့် ငွေထည် ပစ္စည်းများကို ခွဲခြားကာ ငွေထည်များကို ဆေးကြောကြရသည်။

ဘလည်း ထိုအလုပ်ကို နေ့စဉ်လုပ်နေရင်း ပန်းကန်များထဲတွင် မကြာခဏ ပါလာသည့် စားကြွင်းစားကျန်များကို အခြားသူများကဲ့သို့ လွှင့်မပစ်ဘဲ သီးသန့် တစ်နေရာတွင် သိမ်းထားလေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတရံ ပန်းကန်များထဲတွင် ကြက်သားကင်များ၊ အမဲသားတုံးများမှာ အရာမယွင်း မဖဲ့ မရွဲ့ရသေးဘဲ အတော်များများ ပါလာတတ်သည်။ ဘာသည် အဆိုပါ ကြက်ကင်၊ ငါးကြော် အမဲတုံးများကို သပ်သပ်ယပ်ယပ် ဖယ်၍ စုထားပြီး နောက်ဖေးမီးဖိုချောင်ဘက်ဆီသို့ အလုပ်သမားများ စားရန် ပြန်ပို့ပေးလေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့တွင် ဤကိစ္စကို စာဖိုမှူးချုပ်ကြီးဖြစ်သူ အက်စ်ကောဖီးယားကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်သွားခဲ့သည်။ စားဖိုမှူးချုပ် အက်စ်ကောဖီးယားမှာ နှယ်နှယ်ရရ မဟုတ်၊ စားဖွယ် သောက်ဖွယ် ဟင်းလျာများကို အရသာရှိအောင် ခံတွင်းတွေ့အောင် ချက်ပြုတ် ကြော်လှော်စီမံ လုပ်ကိုင်ရာ၌ အင်္ဂလန်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီ၊ အီတလီစသည့် ဥရောပ

တစ်တိုက်လုံးတွင် ပြိုင်ဘက်ကင်းအောင် တတ်မြောက် ကျွမ်းကျင်သူ အဖြစ် နိုင်ငံတိုင်းက လက်ဖျားခါ၍ အသိအမှတ်ပြုထားရသူ ဖြစ်သည်။ မင်းပွဲစိုးပွဲများနှင့် အထက်တန်းလွှာ လူမလိုင်များ၏ ထမင်းစားပွဲများ၌ အမြဲတန်း တာဝန်ယူ၍ စီမံခန့်ခွဲရသည့် စားတော်ကဲကြီး ဖြစ်ရာ ကာလ်တန်ဟိုတယ် နာမည်ကျော်ခြင်းမှာ သူ့ကြောင့်ဟု ဆိုလျှင်ပင် ဆိုလောက်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်သည်။

သို့နှင့်ပင် စားကြွင်းစားကျန်များကို လွှင့်မပစ်ဘဲ မီးဖိုချောင်ဘက်က အလုပ်သမားများထံ ပြန်ပို့ပေးနေသော ဘကို တွေ့ရသောအခါ စားတော်ကဲကြီး အက်စ်ကောဖီးယားက အကျိုးအကြောင်း မေးမြန်းတော့သည်။

“မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဒီအကြွင်းအကျန်တွေကို အခြားလူတွေလို့ အမှိုက်ပုံးထဲ မထည့်တာလဲ”

“ဒါတွေဟာ လွှင့်ပစ်လို့ မတော်ပါဘူး ခင်ဗျာ။ တခြားမရှိဆင်းရဲတဲ့ လူတွေကို ပေးမယ်ဆိုရင် ပေးနိုင်ပါသေးတယ်”

အက်စ်ကောဖီးယားက ဘ၏ အဖြေကို သဘောကျသွားဟန်ဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးမှ “ဒီမယ် ငါ့လူ ငါပြောပြမယ် နားထောင်၊ အခု လောလောဆယ်အတွင်းမှာ မင်းရဲ့ တော်လှန်ရေး အယူအဆတွေကို ခဏ ဘေးချိတ်ထားရင် ကောင်းမယ် ထင်တယ်။ မင့်အတွက် ဝင်ငွေများများစားစားရအောင် ချက်တဲ့ ပြုတ်တဲ့ ပညာကို ငါသင်ပေးမယ်၊ ဘယ်နှယ့်လဲ သင်မလား” ဟု မေးလိုက်သည်။

သို့နှင့်ပင် ဘသည် စားတော်ကဲကြီး၏ ကူညီစောင့်မမှုကြောင့် “အရှင်မွေး နေ့ချင်းကြီး” ဆိုသကဲ့သို့ လခပိုရသော ကိတ်မုန့်ဖုတ်သည့် ဌာနသို့ ရောက်သွားခဲ့ရသည်။ စားဖိုချောင် အလုပ်သမားတိုင်း တစ်နဲ့တစ်နဲ့တုန်အောင် ထိတ်လန့် ကြောက်ရွံ့နေကြရသည့် စားတော်ကဲကြီး အက်စ်ကောဖီးယား ကိုယ်တိုင်က မနေ့တစ်နေ့ကမှ ရောက်လာသည့်

အလုပ်သမားသစ်ကလေး တစ်ယောက်အား စားကြွင်း စားကျန်များကို လွှင့်မပစ်ဘဲ ထားသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်၍ အလုပ်က ထုတ်မပစ်ဘဲ ရာထူး တိုးပေးလိုက်သော ထိုအဖြစ်အပျက်မှာ ကာလ်တန်ဟိုတယ် အလုပ်သမားများ အကြားတွင် ပြောစမှတ် ဖြစ်၍ ကျန်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဘာမှာ ရာထူးတိုး၍ လခပိုရသော်လည်း ဘဝင်မမြင့်၊ ခြေဖျား မထောက်ဘဲ ယခင်က အတိုင်းပင် အလုပ်ကို ဂရုတစိုက် လုပ်မြီတိုင်း လုပ်သည်။ အားလုံးနှင့် သင့်မြတ်ခင်မင်အောင် ပေါင်းမြီတိုင်း ပေါင်းသည်။ ရသည့် လခထဲက စာနယ်ဇင်းများနှင့် အင်္ဂလိပ်မှတ်စု စာအုပ်များကို ဝယ်၍ ဖတ်မြီတိုင်းဖတ် သင်မြီတိုင်း သင်သည်။

ဘသည် ကိုယ်ချင်းစာစိတ် ဂရုဏာစိတ် ရှိသူ ဖြစ်သည်။ လေးနက် တည်ငြိမ်သလောက် သိမ်မွေ့နူးညံ့သော နှလုံးသား ရှိသူလည်း ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် ဘသည် သတင်းစာတစ်စောင်ကို ဖတ်နေရင်းက မျက်ရည်များ တွေ့တွေ့ကျဆင်းလာသည်။ ဒါကို သူ့မိတ်ဆွေ ဝိယက်နမ် အမျိုးသား နမ်က ထိတ်လန့်တကြား ဖြစ်ကာ ပြာပြာသလဲဖြင့် ဘအား အကျိုးအကြောင်း မေးရှာသည်။

ဘသည် မျက်ရည်များကို သုတ်ရင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အမူအရာဖြင့် သတင်းစာထဲမှ သတင်းတစ်ပုဒ်ကို ထောက်ပြကာ နမ်အား ဖြစ်ပုံကို ပြောပြသည်။

"ဒီမှာ ကြည့်ပါအုံးဗျာ၊ အိုင်ယာလန်ပြည် ကော့ဆိုတဲ့ မြို့က မြို့တော်ဝန် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအကြောင်း ဒီသတင်းစာထဲမှာ ပါလာတယ်ဗျ။ သူ့ကို အင်္ဂလိပ်တွေက ဖမ်းပြီး ထောင်ချလိုက်တယ်တဲ့၊ အဲဒါကို သူက မကျေနပ်လို့ ထောင်ထဲမှာ ဆန္ဒပြတယ်။ ထောင်ထဲမှာ သူဟာ ရေလဲ မသောက်ဘူး၊ အစာလဲ မစားဘူး၊ စကားလဲ မပြောဘူး။ နောက်ဆုံးမှာ အိပ်ရာထဲ မလှုပ်မယှက် အဲဒီအတိုင်းနေပြီး ဆန္ဒပြသတဲ့၊ အဲဒါ ဒီလိုနဲ့ ၆၉

ရက်လုံးလုံး အစာငတ် ရေငတ်ခံပြီး သူတိုင်းပြည် အတွက် အသေခံသွားသတဲ့ဗျာ ...။
ကြည့်ပါအုံး ဘယ်လောက် သတ္တိရှိပြီး၊ ဘယ်လောက် သူရဲကောင်း ပီသသလဲလို့ ဒီလို
ပုဂ္ဂိုလ်မျိုးတွေ ရှိနေတဲ့ လူမျိုး တစ်မျိုးဟာ ဘယ်တော့မှ အညံ့မခံ အလံမလှဲဘူးဗျ”

ဘသည် အံ့ခဲ၍ နီရဲသော မျက်လုံးအစုံတို့ဖြင့် အထက်ပါ စကားများကို နမ်အား
ပြောပြခဲ့သည်။

သည်စကားများကို ပြောပြသည်မှာလည်း တကယ့် ယုံကြည်ချက်
အပြည့်အဝဖြင့် ပြောပြနေခြင်း ဖြစ်သည်။

မှန်သည်၊ တိုင်းပြည်အတွက် အသက်စွန့်ရန် ဝန်မလေးသူများ ရှိနေသမျှ
ကာလပတ်လုံး ထိုလူမျိုးသည် ဘယ်သောအခါမှ ဒူးထောက် အညံ့ခံ၍ အလံ လှဲလိမ့်မည်
မဟုတ်။

ထိုနည်းတူစွာ မိမိတို့ ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများသည်လည်း ပြင်သစ်
နယ်ချဲ့သမားများအား အညံ့မခံ၊ အလံမလဲ တိုက်ပွဲဝင်သွားကြမည် ဆိုပါက အခက်အခဲ
အကြပ်အတည်းမှန်သမျှ မိမိကအစ နောက်မတွန့်ဘဲ အသက်စွန့်ကြ ရမည်
မဟုတ်ပါလော။

ဤကာ လန်ဒန်မြို့ နာမည်ကျော် ကာလ်တန်ဟိုတယ်မှ ဗီယက်နမ် အမျိုးသား
အလုပ်သမားကလေး တစ်ယောက်၏ ပြောင်မြောက်သော အညံ့မခံ အလံမလှဲသည့်
နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်ပင်တည်း။

လမ်းစတွေပြီ

ဤနေ့ ဤရက်များအတွင်း ဗာဆေးမြို့ကြီးမှာ ခါတိုင်းထက် ပို၍ စည်ကားလျက် ရှိနေသည်။ မြို့တွင်းရှိ ဟိုတယ်ကြီးငယ်များနှင့် တည်းခိုခန်းများမှာ အခန်းလွတ် မရှိအောင် ပြည့်ကျပ်နေသည့်ပြင် အစိုးရ ဂေဟာများနှင့် နိုင်ငံခြားသား ရပ်ကွက်များတွင်လည်း ယခင်ကထက် စည်ကား၍ လူဝင်လူထွက် ပိုမိုများပြားနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

မြို့လယ်ခေါင် လူစည်ကားရာ ဌာနများနှင့် အစိုးရရုံးများရှိရာ နေရာတစ်ဝိုက်တွင်လည်း အရောင်အမျိုးမျိုး၊ အလံအမျိုးမျိုးဖြင့် သံတမန်များ စီးနင်း လိုက်ပါလာသည့် ကားကြီးကားငယ်များနှင့် အငှားကားအမျိုးမျိုးတို့သည် ဥဒဟို သွားလာ ဝင်ထွက်လျက်ရှိသည်။

မြို့သူမြို့သားများမှာလည်း လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြင့် ပျော်ပွဲစားရုံများ စားသောက် ဆိုင်များနှင့် ဘူတာရုံ၊ သင်္ဘောဆိပ်၊ လေဆိပ်စသည့် လူစည်ကားရာ ဌာနများတွင် တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ကျယ်ကျယ်တစ်မျိုး တိုးတိုးတစ်ဖုံ တစ်စုံတစ်ခုသော အရေးအခင်းကို စိတ်ပါဝင်စားစွာ ဆွေးနွေးပြောဆိုနေကြသည်ကို တွေ့မြင်နေကြရသည်။ အထူးသဖြင့် ဤရက်များအတွင်း သတင်းစာ လက်ပေ့ ရောင်းသမားများ၏ အော်သံဟစ်သံများမှာ ပိုမိုကျယ်လောင်သည်နှင့်အမျှ သတင်းစာကို ခါတိုင်းနေ့များထက်ပို၍ အလှူအယက် သူ့ထက်ငါ တိုးတို့ ဝယ်ယူ ဖတ်ရှုနေကြသည်မှာ သိသာ ထင်ရှားလှသည်။

အဘယ့်ကြောင့်ပါနည်း ဗာဆေးမြို့၏ အထက်ဖေါ်ပြပါ မြင်ကွင်း ရှုကွက်များသည် ဤနေ့ ဤရက်များတွင်မှ အဘယ့်ကြောင့် ဤသို့ ထူးခြားဆန်းကျယ်နေပါသနည်း။

အဖြေကား... အခြားကြောင့်မဟုတ် လွန်ခဲ့သည့် ၁၉၁၄ ခုနှစ်မှ စ၍ ဖြစ်ပွားလာခဲ့သည့် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးသည် ၄ နှစ်နီးပါးမျှ ကြာခဲ့ပြီး လူပေါင်း ၉ သန်းနီးပါးမျှ အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ကြ၍ လူပေါင်း ၆ သန်းခန့် ဒဏ်ရာ အနာတရ ဖြစ်ခဲ့ကြပြီးနောက် မကြာသေးမီ ၁၉၁၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလအတွင်း ပြီးဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ စစ်နိုင်သည့် နိုင်ငံများမှ ခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် ဤနေ့ ဤရက်များတွင် ဤ ဗားဆေးမြို့၌ တွေ့ဆုံစည်းဝေးကာ စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ်ကြီးကို လက်မှတ်ရေးထိုး ချုပ်ဆိုကြရန် စီမံ စိုင်းပြင်းနေကြသောကြောင့်ပင်တည်း။

သို့ဖြစ်ရာ ဤစစ်ပွဲတွင် အနိုင်ရရှိခဲ့ကြသည့် အင်္ဂလိပ်ပြင်သစ် စသည့် နိုင်ငံကြီးများမှ ခေါင်းဆောင်ကြီးများသည် ပြီးပြီးရွှင်ရွှင် ရယ်ကာမောကာဖြင့် ဗားဆေးမြို့သို့ တစ်သုတ်ပြီးတစ်သုတ် ဆိုက်ရောက်လာကြသလို ဂျာမနီ တူရကီ စသည့် စစ်ရှုံးနိုင်ငံများမှ ခေါင်းဆောင်ကြီးများမှာလည်း မသက်သာသည့် မျက်နှာ အမူအရာများဖြင့် ဦးခေါင်း ဂိုက်ဆိုက်ချကာ ဤဗားဆေးမြို့သို့ တဖွဲဖွဲ ရောက်ရှိလာနေကြသည်။

ဤနိုင်ငံကြီးများမှ ဤပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မရှေ့မနှောင်း ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့် ဆိုသလို မထင်ရှားသည့် အာရပ်အမျိုးသား၊ အိန္ဒိယအမျိုးသား၊ ကိုရီးယားအမျိုးသားနှင့် အိုင်ယာလန် အမျိုးသား စသည်များလည်း ရေကြောင်း၊ လေကြောင်း၊ ကုန်းကြောင်း ခရီးလမ်းများမှ တစ်ဆင့် အလှူလှူ ရောက်ရှိလာကြသည်ကို တွေ့နေကြရသည်။

သူတို့တတွေမှာ စစ်ရှုံးသူများလည်း မဟုတ်ကြသလို စစ်နိုင်သူများလည်း မဟုတ်ကြ။ သို့သော် သူတို့နိုင်ငံနှင့် သူတို့လူမျိုးများမှာ စစ်ကြီးနှင့် ပတ်သက်သည့် နှစ်ဖက်သော ကာယကံရှင်များ ဖြစ်ကြသည့် အင်္ဂလိပ်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီ၊ တူရကီစသည့် အင်ပိုင်ယာနိုင်ငံကြီးများ၏ လက်အောက်သို့ ကျရောက် နေခဲ့ကြရာ ယခု စစ်ကြီးအပြီးတွင် လွတ်လပ်ရေးနှင့် အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင်ဆိုင်မှုကို ပြန်လည် ရယူလိုသည့် ဆန္ဒဖြင့်

ဤစစ်ပြေငြိမ်းရေး စည်းဝေးပွဲကြီး ကျင်းပရာသို့ မျှော်လင့်ချက် ကြီးစွာဖြင့် လာရောက်ခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် စစ်ကြီးအပြီးတွင် အမေရိကန်သမ္မတကြီး ဝီလဆင်က အချက်ကြီး ၁၄ ချက်ပါဝင်သည့် ကမ္ဘာကျော် ကြေညာချက်ကြီးကို လူသိနတ်ကြား ထုတ်ပြန်ကြေညာခဲ့ရာ ယင်းကြေညာချက်၌ “ကိုလိုနီလက်အောက်ခံ နိုင်ငံများ၏ လွတ်လပ်မှု တန်းတူမှုကို နိုင်ငံကြီးများက အသိအမှတ်ပြုကြရန်” ဟူ၍ အတိအလင်း ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည်။ သို့ ဖြစ်ရာ အဆိုပါ ဝီလဆင်၏ ကြေညာချက်ကို အကြောင်းပြု၍ လက်အောက်ခံနိုင်ငံများမှ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မိမိတို့ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုး လွတ်လပ်ရေးကို ဤ စစ်ပြေငြိမ်းရေး အစည်းအဝေးကြီးက ဆောင်ကျဉ်းပြဌာန်း ပေးလိမ့်မည်ဟု တစ်ထစ်ချ မှတ်ယူကာ ရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီနိုင်ငံများမှ ရောက်ရှိလာကြသည့် ကိုယ်စာလှယ်များ အကြားတွင် ထူးထူးခြားခြား ဝီယက်နမ် အမျိုးသား တစ်ယောက်ကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ ထူးထူးခြားခြားဟု ဆိုရသည်မှာ အခြားကြောင့် မဟုတ်၊ သူ့ အသက်အရွယ်ကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

အိန္ဒိယ၊ ကိုရီးယား၊ အိုင်ယာလန်၊ အာရပ်စသည့် နိုင်ငံများမှ ကိုယ်စားလှယ် များမှာ များသောအားဖြင့် အသက်အရွယ် အတော်အတန်ကြီး၍ လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် ရှိကြသော်လည်း ဤ ဝီယက်နမ် ကိုယ်စာလှယ် ဆိုသူမှာမူ အသက်သုံးဆယ်ပင် မပြည့်သေးဘဲ လူရွယ်ပိုင်းမျှသာ ရှိသေးသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့သော်.... သူသည် အသက်အရွယ်နှင့် မလိုက်အောင် အတွေ့အကြုံ ရှိနေသည့်ပမာ လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီနိုင်ငံများ၏ ပြဿနာကို အခြားသော ကိုယ်စာလှယ် များနှင့် စိတ်အားထက်သန်စွာ ဆွေးနွေး၍ ထက်ထက်မြက်မြက် တက်တက်ကြွကြွ

လှုံ့ဆော်စည်းရုံးခဲ့ရာ ငှာယင်အိုက်ကုတ်ဟူသော သူ့အမည်မှာ ကိုလိုနီနိုင်ငံ ကိုယ်စာလှယ်များ အကြားတွင် ထင်ရှားလာခဲ့သည်။

ငှာယင်အိုက်ကုတ်သည် ဗီယက်နမ် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များအဖွဲ့ချုပ်၏ ကိုယ်စား အဆိုပါ ဗာဆေး စစ်ပြေငြိမ်းရေး ကွန်ဖရင့်တွင် လိုလားချက်များ တင်ပြတောင်းဆိုခဲ့သည်။ ယင်းတောင်းဆိုချက်များတွင် အဓိကအားဖြင့်

ဗီယက်နမ်တွင် ကိုယ်ပိုင်အုပ်ချုပ်ရေး ပေးရန်။

လွတ်လပ်စွာ စည်းရုံးဖွဲ့စည်းခွင့် လွတ်လပ်စွာ ကိုးကွယ်ခွင့်၊ လွတ်လပ်စွာ ရေးသားပုံနှိပ်ခွင့်၊ လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားခွင့်များ ပေးရန်နှင့် နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသား မှန်သမျှ လွတ်ငြိမ်းချမ်းသာခွင့် ပေးရန်။

ဗီယက်နမ်နှင့် ပြင်သစ် လူမျိုးများအကြားတွင် အခွင့်အရေး တန်းတူရည်တူ ထားရှိရန်။

အရက်နှင့် ဘိန်းကို အဓမ္မသုံးစေခြင်းနှင့် ချွေးတပ်ဆွဲခြင်း၊ ဆားခွန်တော် ကောက်ခြင်းများကို လုံးဝဖျက်သိမ်းပေးရန် စသည်တို့ ပါဝင်သည်။

အထက်ပါ တောင်းဆိုချက်များကို စစ်ပြေငြိမ်းရေး အစည်းအဝေးကြီးကို တင်ပြခဲ့ရုံမျှမက မဟာမိတ် ကိုယ်စာလှယ်အဖွဲ့များနှင့် ပြင်သစ်အမျိုးသားလွှတ်တော် အမတ်များထံသို့လည်း ပေးပို့ခဲ့သည်။

ဤသို့ ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး အပြီး၊ နိုင်ငံပေါင်းစုံ စစ်ပြေငြိမ်းရေး အစည်းအဝေးကြီးတွင် ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများ၏ လိုလားချက်ကို ပထမဆုံး အကြိမ် ကမ္ဘာ့သိအောင် တင်ပြတောင်းဆိုခဲ့သည့် “ငှာယင်အိုက်ကုတ်” သည် မည်သူများပင်တည်း။

စင်စစ် “ငှာယင်အိုက်ကုတ်” ကား အခြားသူ မဟုတ်။ ပြင်သစ် ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောပေါ်တွင် သင်္ဘောသားအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဗာဆေးမြို့တွင် အစေခံ အဖြစ် လည်းကောင်း၊ အင်္ဂလန်ပြည် ကာလ်တန်ဟိုတယ်ကြီးတွင် ပန်းကန်ဆေးသမားအဖြစ် လည်းကောင်း၊ “ဘ” ဟူသော အမည်ဖြင့် ဘဝအမျိုးမျိုး ကျင်လည် ခဲ့သည့် “ငှာယင်တတ်သန်” ခေါ် ဆရာသန်ပင် ဖြစ်သည်။

ငှာယင်တတ်သန်ခေါ် ဘသည် အင်္ဂလန်ပြည် ကာလ်တန်ဟိုတယ်တွင် အလုပ်လုပ်နေခိုက် ၁၉၁၄ ခုနှစ်တွင် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားလာခဲ့သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ စစ်ကြီးဖြစ်ပွားလာသဖြင့် ဘမှာ ရုတ်တရက် ဘာလုပ်ရမည်ကိုပင် မသိအောင် ဖြစ်သွားမိသည်။ ထိုအချိန်က နယ်ချဲ့စစ်များ ဖြစ်ပွားခြင်း၏ အဓိက အခြေခံ အကြောင်းတရားများကို ဂယဏန သိနားလည်ခြင်း မရှိသေးသဖြင့် ဘသည် ဗြိတိသျှ စစ်တပ်ထဲသို့ ဝင်ရန်ပင် ကြံရွယ်ခဲ့သေးသည်။ သူ့အနေဖြင့် ဂျာမန်နှင့် တူရကီတို့ မတရားသိမ်းပိုက်ထားသော နိုင်ငံကလေးများ၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဗြိတိသျှတပ်ထဲ ဝင်၍ တိုက်သင့်သည်၊ သူတစ်ပါးနိုင်ငံ၏ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ခိုက်ခြင်းသည် မိမိနိုင်ငံ လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟူ၍ သဘောထားခဲ့သည်။

သို့သော် ဗြိတိသျှ စစ်ရုံးက သူ့အား အရည်အချင်းမပြည့်စုံဟု ဆိုကာ လက်မခံသဖြင့် စစ်ထဲသို့ မဝင်ရဘဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သူ့အဖို့ အင်္ဂလန်တွင် ဆက်နေ၍ အကြောင်းထူးစရာ မရှိ။ စစ်ကြီးအတွင်း မိမိ၏ ဝိယက်နမ်နိုင်ငံ၊ ဝိယက်နမ်အမျိုးသားများနှင့် အဆက်အသွယ်ရရန်မှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ သွားမှ ဖြစ်မည်ဟု သဘောပေါက်မိသည်။ သို့သော် စစ်ကြီး၏ အရှိန်မှာ တစ်နေ့တခြား ပြင်းထန်လာသဖြင့် တစ်နိုင်ငံမှ တစ်နိုင်ငံ ကူးရန် မလွယ်ကူဘဲ ဖြစ်နေသည်။

သို့နှင့်ပင် စစ်ကြီး ပြီးလုဆဲဆဲ ၁၉၁၇ ခုနှစ် ရုရှားနိုင်ငံတွင် အောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးကြီး မဖြစ်ပွားမီ ရက်သတ္တပတ် အနည်းငယ်အလိုတွင် ဘာသည် အင်္ဂလန်မှ ပြင်သစ်သို့ ဖြစ်သည့်နည်းဖြင့် အရောက်ကူးလာခဲ့သည်။

ဘာသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း ဝီယက်နမ်မှ ထွက်ခွာလာကတည်းက ခံယူလာခဲ့သော သူ့နာမည်ကို တစ်မျိုးပြောင်းလိုက်သည်။ မပြောင်း၍လည်း မဖြစ်။

“လူကလေး” ၊ “ကောင်ငယ်ကလေး” (ဝါ) “ချာတိတ်” ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ် ရသော “ဘ” ဟူသည့် အမည်မှာ သင်္ဘောသား ဘဝ၊ အစေခံဘဝ၊ ထမင်းချက် ဘဝများတွင် သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများနှင့် ဆက်သွယ်စဉ်ရုံး၍ ဝီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်ရမည့် အခါသမယ၌ ဤနာမည်မှာ မဆီလျော် မအပ်စပ်တော့ဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်၍ “ဘ” ဟူသော အမည်ကို ဖျောက်ကာ “ငုယင်အိုက်ကုတ်” ဟူသော အမည်ကို ဆီလျော်အောင် ပြောင်းခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ငုယင်အိုက်ကုတ်” ဟူသော အမည်တွင် “ငုယင်” မှာ ဝီယက်နမ် လူမျိုးများ၏ မိရိုးဖလာ အစဉ်အလာ အခေါ်အဝေါ် ဖြစ်သည်။ “အိုက်ကုတ်” ဟူသော အမည်မှာ “တိုင်းပြည် သို့မဟုတ် လူမျိုး” ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ “ငုယင်အိုက်ကုတ်” ဟူသော အမည်၏ အဓိပ္ပာယ် အပြည့်စုံမှာ “တိုင်းပြည်ကို ချစ်သူ၊ အမျိုးကို ချစ်သူ” ဖြစ်၍ တစ်နည်းအားဖြင့် အရပ်သုံးစကား အခေါ်အဝေါ်ရဆိုလျှင် “မောင်မျိုးချစ်” ဟူသော အမည်မျိုးပင် ဖြစ်သည်။

ငုယင်အိုက်ကုတ်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် သူ့ အရင်ရောက်နေကြသော ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများ၏ အကူအညီဖြင့် နေရေးထိုင်ရေး ကိစ္စအဝဝတို့ကို အစစ အဆင်ပြေအောင် ဖန်တီးနေထိုင်ခဲ့ရသည်။

သူသည် ပထမတွင် ဖန်ပန်ထရောင်းဆိုသည့် ဝိယက်နမ် မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်နှင့်အတူ ပဲရစ်မြို့တော် မာကဒက်ရပ်ကွက်၌ အိမ်ခန်းငှား၍ နေထိုင်ခဲ့ကြ ရသည်။ ထို့နောက် ဂိုဘဲလင်းလမ်း အိမ်အမှတ် ၆ သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ကြပြီး ထိုမှ တစ်ဖန် အခြား ဝိယက်နမ် မိတ်ဆွေများနှင့် အတူ ကွန်ပျိုင့်လမ်းကြားကလေး အတွင်းရှိ အခန်းအမှတ် ၉ တွင် တစ်စုတဝေးတည်း စုပေါင်း နေထိုင်ခဲ့ကြသည်။

ပဲရစ်မြို့ကဲ့သို့သော မြို့ကြီးတစ်မြို့တွင် အလုပ်မရှိဘဲ နေသွားရန် လုံးဝ မဖြစ်နိုင်သည့် အလျောက် ငှယ်အိုက်ကုတ်သည် အသက်မွေး ဝမ်းကြောင်း အလုပ်တစ်ခုကို သင်ကြားလုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။ ထိုအလုပ်မှာ ဓာတ်ပုံအဟောင်းများကို ဆေးသား ထပ်တင်၍ အချောကိုင်သည့် အလုပ်ဖြစ်သည်။ ငှယ်သည် ထို လုပ်ငန်းကို ယခင်က လုံးဝမမြင်ဘူး မသင်ဘူးဘဲ ယခု ပဲရစ်ရောက်မှ သူနှင့် အတူနေထိုင်သည့် ဖန်ချူထရင်ဆိုသည့် ဝိယက်နမ် မိတ်ဆွေတစ်ဦးက ကူညီ သင်ကြားပေးသဖြင့် တတ်မြောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“သင်၏ မိသားစု ဓာတ်ပုံများကို ရာသက်ပန် အမှတ်တရ သိမ်းဆည်း ထားလိုပါက ငှယ်အိုက်ကုတ်ထံတွင် အချောပြင်ပါ။ လှပသော ဘောင်ဖြင့် လှပသော ဓာတ်ပုံ တစ်ပုံလျှင် ၄၅ ကျပ်။”

ထိုအချိန်က ပဲရစ်မြို့ထုတ် “လာဗီးအိုပီရီ” သတင်းစာတွင် ဓာတ်ပုံ အချောပြင်ဆရာ ငှယ်အိုက်ကုတ်၏ ကြော်ငြာတိုကလေးကို အထက်ပါအတိုင်း တွေ့ရသည်။

ဤအလုပ်မှာ စီးပွားရေးအရ သူဌေးဖြစ်ကာ ချမ်းသာနိုင်သည့် အလုပ် မဟုတ်သော်လည်း အထိုက်အလျောက် တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ အထောက်အကူရသည့် လုပ်ငန်းဖြစ်ရာ ငှယ်မှာ ပဲရစ်မြို့တော်တွင် စားရေးသောက်ရေးအတွက် မပူမပင်ရဘဲ အခြားတစ်ဖက်မှာ သူ့ရည်ရွယ်ချက်ကိုလည်း မပျက်အောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။

ငယ်သည် ပဲရစ်မြို့တော်တွင် နေထိုင်လျက်ရှိကြသော ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများကို သူနှင့် စိတ်တူသဘောတူ ရည်ရွယ်ချက်ချင်း တူသည့် ဖန်ဖန်ထရောင်း၊ ဖန်ချူထရင်နှင့် ငယ်သီတရယ် စသော မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အကူအညီဖြင့် လှုံ့ဆော်စည်းရုံးခဲ့သည်။

ငင်းတို့ အနက်မှ ဖန်ဖန်ထရောင်းမှာ ဝီယက်နမ်တွင် ရှိစဉ်က “အမ်နမ်” အမည်ရှိ တိုးတက်သော သတင်းစာတွင် အယ်ဒီတာအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းစာမှာ “ကွန်မြူနစ် ကြေညာစာတမ်းကြီး” ကို ဝီယက်နမ်ဘာသာဖြင့် ပထမဆုံးအကြိမ် ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့သဖြင့် အထူးပင် ထင်ရှားခဲ့သည်။ ဖန်ချူထရင်မှာလည်း ဝီယက်နမ်တွင် ရှိစဉ်က ပြင်သစ်ဘုရင်ခံအား အမျိုးသား ပြုပြင်ရေးလုပ်ငန်းများအတွက် စာဖြင့်ရေးသား တောင်းဆိုခဲ့ခြင်း၊ မျိုးချစ်လှုပ်ရှားများတွင် ပါဝင်ခဲ့ရာမှ တစ်ကျွန်းသို့ အပို့ခံခဲ့ရခြင်း စသည်တို့ကြောင့် ထင်ရှားသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ အခြားတစ်ယောက် ဖြစ်သော ငယ်ထရယ်ကလည်း တိုးတက်သော အယူအဆများရှိ၍ ပြင်သစ်နိုင်ငံရောက် ဝီယက်နမ် လူငယ်များအကြားတွင် ထင်ရှားသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

ငယ်သည် ဤပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အကူအညီဖြင့် အခြားသော ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများအား လှုံ့ဆော်စုစည်းကာ “ဝီယက်နမ်မျိုးချစ်များ အစည်းအရုံး” ကို စတင်တည်ထောင်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် စစ်ကြီးပြီးဆုံးပြီဖြစ်ရာ စစ်ကြီးအတွင်းက အင်္ဂလိပ် - ပြင်သစ် ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီနိုင်ငံများနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောဆို ပေးအပ်ခဲ့သည့် ကတိစကားများအရ နိုင်ငံငယ်ကလေးများမှာ နေ့ချင်းညချင်းပင် လွတ်လပ်ရေး ရတော့မလို ဖြစ်နေသည်။ ထိုနိုင်ငံများမှ အဖိနှိပ်ခံပြည်သူများအနေဖြင့် စစ်အတွင်းက နိုင်ငံကြီးများမှ ခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ ပြောကြားချက်များနှင့် မိန့်ခွန်းများ အပေါ်တွင် မျှော်လင့်ချက်ကြီး တစ်ခွဲသားဖြင့် ရှိနေခဲ့ကြသည်။ ဤအတောအတွင်း

အမေရိကန်သမ္မတ ဝီလ်ဆင်၏ ၁၄ ချက် မိန့်ခွန်းကြီးကို ကြားလိုက်ကြရသောအခါ နယ်ချဲ့နိုင်ငံကြီးများ၏ ကျွန်သားပေါက်ဘဝကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ကျရောက်နေခဲ့ကြရသည့် အညှင်းဆဲခံ ကမ္ဘာ့ပြည်သူလူထုကြီးမှာ ဝမ်းမြောက် ဝမ်းသာ နှစ်ထောင်းအားရ ဖြစ်မိကြသည်။

ထို့ပြင် ၁၉၁၇ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ရုရှားပြည်ကြီးတွင် ပစ္စည်းမဲ့ ဆင်းရဲသား နှင်းပြားလူထုကြီးက မဟာအောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးကြီးကို အောင်မြင်စွာ ဆင်နွှဲ၍ အလုပ်သမား အဖြစ်အပျက်ကြီးမှာလည်း ပူပူနွေးနွေး ဂယက်ရိုက်လျက်ပင် ရှိသေးသည်။

ဤသို့သော အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေတွင် ဗာဆေးမြို့၌ စစ်ပြေငြိမ်းရေး အစည်းအဝေးကြီးကို ခေါ်ယူကျင်းပခဲ့ရာ လက်အောက်ခံနိုင်ငံငယ်များမှ မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ပညာတတ်ခေါင်းဆောင်များသည် အပြေးအလွှား လာရောက်ကြ၍ အမျိုးသားရေး လိုလားချက်များ၊ လွတ်လပ်ရေးနှင့် ဒီမိုကရေစီရေး တောင်းဆိုချင်မှုများကို တင်ပြတောင်းဆို ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ... ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားရခြင်း၏ အဓိက အကြောင်းရင်းမှာ နယ်ချဲ့သမားအချင်းချင်း ကမ္ဘာကြီးကို ခွဲဝေကြရာမှ မဝေမတည့်သဖြင့် ပဋိပက္ခဖြစ်ကာ ပေါက်ကွဲခဲ့ရခြင်း ဖြစ်သည်ကို ထိုအချိန်က လူနည်းစု လူထုကြီးမှာ သဘောမပေါက် နားမလည်နိုင်သောဘဲ ရှိနေကြဆဲ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ် နယ်ချဲ့သမားများသည် မိမိတို့ အချင်းချင်း အဝေမတည့်ရာမှ ဖြစ်ပွားလာခဲ့သည့် စစ်ကြီးအပြီးတွင် စစ်ရှုံးသူများ၏ ကိုလိုနီနယ်မြေများကို စစ်နိုင်သူများက အောင်သေအောင်သား အဖြစ် ခွဲဝေစားသောက်ကြရန် ဗာဆေးမြို့၌ “စစ်ပြေငြိမ်းရေး” ဆိုင်းဘုတ်တင်ကာ အစည်းအဝေး ကျင်းပခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ရာ လက်အောက်ခံ နိုင်ငံများမှ အဖိနှိပ်ခံ ပြည်သူများ၏ လိုလားချက်များ

တောင်းဆိုချက်များနှင့် အသနားခံချက်များမှာ အရာမထင်ဘဲ စာရွက်ပေါ်နှင့် လေထဲတွင်ပင် ပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ရသည်။

သည်အထဲတွင် ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများ၏ ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ခွင့်ရရှိရေး၊ တန်းတူညီမျှရေးနှင့် ဒီမိုကရေစီ တောင်းဆိုချက်များလည်း အပါအဝင် ဖြစ်ကာ အရာမထင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့သော်.... ယင်းသို့ အရာမထင် ဖြစ်ခဲ့ရသည့်အတွက် ငှယ်သည် စိတ်မပျက်မိ၊ အားမငယ်မိ၊ နယ်ချဲ့သမား၏ မုသာဝါဒနှင့် နယ်ချဲ့စနစ်၏ သဘာဝကို သင်ခန်းစာအဖြစ် သိရှိနားလည်လိုက်ခြင်းသည်ပင် သူ့အတွက် အမြတ်ဟု သဘောထားခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် အဆိုပါ ဗာဆေးစစ်ပြေငြိမ်းရေး ကွန်ဖရင့်ကြီးတွင် ယခုကဲ့သို့ လူသိနတ်ကြား တောင်းဆိုချက်များ တင်ပြလိုက်ခြင်းဖြင့် မိမိတို့ လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီနိုင်ငံများမှ ပြည်သူများ၏ နိုးကြား တက်ကြွမှုကို နယ်ချဲ့သမားများက သတိပြုလာရသည်မှာလည်း တစ်စုံတစ်ခုသော အတိုင်းအတာအထိ ထူးခြားပြောင်းလဲလာသည့် လက္ခဏာတစ်ရပ်ဟု သတ်မှတ်ယူဆခဲ့သည်။

ထို့နောက် ငှယ်သည် ဗာဆေးမြို့ စစ်ပြေငြိမ်းရေး ကွန်ဖရင့်ကြီးတွင် ယင်းသို့ အရာမထင်ဖြစ်ခဲ့ရသည့် မိမိတို့ ဗီယက်နမ်အမျိုးသားများ၏ လိုလားတောင်းဆိုချက်များကို ယခုထက်ပို၍ လူအများသိအောင် ပုံနှိပ်စက်ဖြင့် ပုံနှိပ်၍ ဖြန့်ချိခဲ့သည်။ ပုံနှိပ်ထားသော ယင်းတောင်းဆိုချက် စာတမ်းကို ပဲရစ်မြို့ပေါ်ရှိ ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများထံ သာမက ပြင်သစ်တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများထံပါ ပေးပို့ လှုံ့ဆော်ခဲ့သည်။ ပြင်သစ်စစ်တပ်တွင် အမှုထမ်းနေကြသည့် ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများထံလည်း ရောက်အောင် ပို့ပေးခဲ့သည်။

ပြင်သစ်စစ်တပ်များနှင့် ပုလိပ်အရာရှိများသည် ပြင်သစ်စစ်တပ်အတွင်း ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများထံ တစ်စုံတစ်ယောက်က နိုင်ငံရေးအရ လှုံ့ဆော်သည့်

စာရွက်စာတမ်းများ ဖြန့်ဝေနေသည်ဟူသော သတင်းအရ တက်ရောက်ရှာဖွေခြင်း၊ စာရွက်စာတမ်းများအား သိမ်းဆည်းခြင်း စသည်ဖြင့် အပူတပြင်း အရေးယူလာကြရာ မူလက ဤစာရွက်များကို သာမန်မျှ သဘောထားခဲ့ကြသည့် ဝိယက်နမ် အရပ်သား၊ စစ်သားများသည် ယခု ပို၍ အလေးအနက်ထားကာ ဖတ်ရှုလာကြသည်။ အချင်းချင်း ဆွေးနွေးလာကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် သူတို့သည် မိမိတို့ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုး၏ အကျိုးစီးပွားများကို လိုလားသော နိုင်ငံရေး အသိတရားများက နိုးကြားလာကြသည်။

ထိုပြင် ငှယ်သည် အဆိုပါ တောင်းဆိုချက် စာတမ်းများကို ဝိယက်နမ်သို့ မရောက်ရောက်အောင် ပို့ခဲ့သေးသည်။ သူ ပို့လိုက်သည့် စာရွက်စာတမ်းများမှာ ဝိယက်နမ်ရှိ ပြင်သစ် အာဏာပိုင်များနှင့် နီးစပ်သူများထံသို့သာ ရောက်၍ လူထုအဖွဲ့အစည်းများနှင့် ထင်ရှားသည့် နိုင်ငံရေးသမားများ တိုးတက်သော ခေါင်းဆောင်များထံ မရောက်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော်.... ယင်းသို့ ပြင်သစ်မှ လျှို့ဝှက်ရောက်ရှိလာသည့် လှုံ့ဆော်ရေး စာတမ်းပါ အချက်အလက်များကို ရှုံ့ချသည့် သဘော မထီလေးစား လှောင်ပြောင် နှိမ့်ချသည့် သဘောဖြင့် ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များက ဝိယက်နမ် သတင်းစာများထဲတွင် အပြည့်အစုံ ပုံနှိပ်ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် စာတမ်းပါ အချက်အလက် တင်ပြချက်များကို ဝိယက်နမ် ပြည်သူလူထုကြီး တစ်ရပ်လုံး သိရှိခဲ့ကြ၍ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်များ ကျယ်ပြန့် ကြီးထွားလာခဲ့ရာ ဤအတွက် ပြင်သစ် အာဏာပိုင်များကိုပင် ကျေးဇူးတင်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ငှယ်သည် ထိုသို့ လက်တွေ့ လုပ်ဆောင်ရမည့်နေရာတွင် ထိရောက် ကျယ်ပြန့်အောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့သလို သဘောတရားရေးရာနှင့် ပတ်သက်၍လည်း ယခင်ကထက် ပို၍ လေ့လာမှတ်သား ဆည်းပူးခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ဓာတ်ပုံ အချောပြင်သည့် လုပ်ငန်းမှာ အမြဲတန်း မအားမလပ်အောင် လုပ်နေရသည့် အလုပ်မျိုး မဟုတ်သည့်အလျောက် ငှယ်သည် အလုပ်မရှိသည့် အချိန်များတွင် နိုင်ငံရေး စာအုပ်စာတမ်းများကို ကြိုးစားပမ်းစား ဖတ်ရှု လေ့လာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ပဲရစ်မြို့တော် ဂျမ္ဘာပီးစ်လမ်းမှ ဟက်စ်ဖဲဆိုသူ၏ စာအုပ်ဆိုင်မှာ ငှယ်အိတ်ကုတ် အမြဲတမ်း သွားလာလေ့ ရှိသည့်ဆိုင် ဖြစ်သည်။ ထိုစာအုပ်ဆိုင်တွင် နိုင်ငံရေး စာနယ်ဇင်းများ စုံစုံလင်လင် ရရှိနိုင်သည် ဖြစ်ရာ ထင်ရှားသည့် ပြင်သစ် နိုင်ငံရေးသမားများ အလုပ်သမားခေါင်းဆောင်များနှင့် တိုးတက်သည့် စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာများ ထိုဆိုင်သို့ မကြာခဏ လာရောက်လေ့ရှိကြသည်။

သို့ဖြင့် ငှယ်သည် အဆိုပါ နိုင်ငံရေးသမားများ ခေါင်းဆောင်များ၊ သတင်းစာဆရာ၊ စာရေးဆရာများဖြင့် အသိအကျွမ်း ဖြစ်ကာ တစ်စတစ်စ ခင်မင်ရင်းနှီး လာခဲ့သည်။ သူတို့နှင့် နိုင်ငံရေး ပြဿနာများ ဆွေးနွေးခြင်း၊ သဘောတရားရေးဆိုင်ရာ အတွေးအခေါ်များ အပြန်အလှန် ဖလှယ်ခြင်းဖြင့် ငှယ်သည် တစ်နေ့တခြား ပိုမို ရင့်ကျက်လာခဲ့သည်။ ပိုမို တိုးတက်လာခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ငှယ်သည် အဆိုပါ ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ တိုက်တွန်းအားပေးမှုဖြင့် "ဆိုရှယ်လစ် လူငယ်များအဖွဲ့ဝင်" တစ်ယောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ "ဗီယက်နမ် လူငယ်များအဖွဲ့ဝင်" တစ်ယောက် အနေဖြင့် ယခုကဲ့သို့ ပြင်သစ် "ဆိုရှယ်လစ် လူငယ်များအဖွဲ့" တွင် ပါဝင်ခဲ့သည်မှာ ငှယ်သည် ပထမဆုံးပင်တည်း။

မှန်သည်။ လန်ဒန်မြို့တော် ကာလ်တန် ဟိုတယ်ကြီးတွင် အစေခံ ဘဝဖြင့် ရုန်းကန်နေထိုင်ရင်း အချိန်အခါနှင့် အခြေအနေကို စောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သော "ဘ" သည် ပထမမကျွတ်ကြီး အပြီးတွင် မဟာအောက်တိုဘာ ဆိုရှယ်လစ် တော်လှန်ရေးကြီး၏ အောင်ပွဲနှင့်အတူ နိုင်ငံတကာမှ အဖိနှိပ်ခံ လူထုကြီး၏ နိုးကြား တက်ကြွမှုကို အကြောင်းပြု၍ အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြီး၏ စစ်မှန်သော

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

လမ်းစကို ရှာဖွေရန် “ငယ်အိုက်ကုတ်” ဟူသော အမည်ဖြင့် ပြင်သစ် နိုင်ငံသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ယခုသော်မူ သူ့အတွက် လမ်းစတွေ့လေပြီ...။

ယုံကြည်ချက်ရှိသော သတင်းစာဆရာ

“အင်ဒိုချိုင်းနား ကိုယ်စာလှယ် ရဲဘော်...။ အခု ရဲဘော်ဆွေးနွေးဖို့ အလှည့် ရောက်လာပါပြီ....”

အိန်းမြို့နယ်နှင့် တန်းအက်ဂရွန်နီမြို့နယ်များမှ ကိုယ်စာလှယ်များ ဆွေးနွေး အပြီးတွင် သဘာပတိလုပ်သူက အထက်ပါအတိုင်း ကြေညာလိုက်သည်။

ဤတွင် ခန်းမဆောင်အတွင်း အလယ်ဗဟို မကျတကျနေရာမှ ခပ်ရွယ်ရွယ် လူတစ်ယောက်သည် ထိုင်ရာမှ ကုန်ကြွေးရရ ထလိုက်သည်။ ခန်းမဆောင် အတွင်းရှိ လူအားလုံးတို့သည် အဆိုပါ လူရွယ်ရှိရာဘက်သို့ စောင်းခဲ့၍ လှည့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ခန်းမဆောင်အတွင်း၌ ဤ လူရွယ်သည် အထူးခြားဆုံးလို ဖြစ်နေသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အားလုံးသော ကိုယ်စာလှယ်များမှာ အသက်အရွယ်အားဖြင့် ငါးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်ခန့်တွင် ရှိနေကြ၍ နှုတ်ခမ်းမွေးများ၊ မုတ်ဆိတ်များဖြင့် ပြင်သစ် လူမျိုးများချည်း ဖြစ်နေ၍ ထိုလူရွယ်တစ်ယောက်သာလျှင် အသက်သုံးဆယ်ခန့်တွင် မုတ်ဆိတ်မွေးမပါပဲ အရှေ့တိုင်းသားအသွင် တွေ့မြင်နေရသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

“ရဲဘော်များ ခင်ဗျား ကျွန်တော်ဟာ ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာ ရဲဘော်တို့နဲ့ အတူ လက်တွဲပြီး ကမ္ဘာတော်လှန်ရေးကြီးရဲ့ တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်ဖို့ ရောက်လာတာပါပဲ။ ဒါပေမယ့် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင် ရဲဘော်တစ်ယောက်အနေနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ ဇာတိဖြစ်တဲ့ နိုင်ငံမှာ နယ်ချဲ့သမားတွေ ကျူးလွန်နေကြတဲ့ အင်မတန် တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ ကောင်းတဲ့ ရာဇဝတ်မှုတွေ အကြောင်းကို ဒီနေ့ ဒီနေရာမှာ ကျွန်တော် စိတ်မချမ်းသာ ဝမ်းနည်းစွာနဲ့ပဲ ပြောရပါလိမ့်မယ်....”

အမူအရာအားဖြင့် ကုန္တရသလောက် အသံအားဖြင့် တည်ငြိမ်လှသည့် ထိုလူရွယ်၏ ပဏာမပျိုးလိုက်သည့် စကားအဆုံးတွင် ခန်းမတစ်ခုလုံးမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကာ “ပြောပါဗျို့၊ ပြောပါ...” ဟူသော အသံများ နေရာအနှံ့အပြားမှ ကျယ်လောင်စွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။

ထိုနေ့ ထိုရက်မှာ ၁၉၂၀ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၂၆ ရက်နေ့ ဖြစ်၍ ထိုနေရာမှာ ပြင်သစ်နိုင်ငံ အလယ်ပိုင်း တိုးမြို့ကလေးတွင် ဖြစ်သည်။ ဤမြို့ကလေးတွင် ဒီဇင်ဘာလ ၂၅ ရက်နေ့မှ အစပြု၍ ၃၀ ရက်နေ့အထိ ပြင်သစ်နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီ၏ ဆယ့်ရှစ်ကြိမ်မြောက် ကွန်ဂရက် ညီလာခံ ကျင်းပနေရာ ဒုတိယနေ့တွင် အထက်ပါအတိုင်း တွေ့မြင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့က ညီလာခံအခမ်းအနား၌ ပြင်သစ်အမျိုးသား ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင်များ၏ ဩဘာသံများအကြားတွင် အထက်ပါအတိုင်း မိန့်ခွန်းပြောကြားနေသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကား အခြားသူမဟုတ်။ ပြင်သစ် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီတွင် ဝိယက်နမ် အမျိုးသားအဖြစ် ပထမဆုံး ပါတီဝင်ဖြစ်လာခဲ့သည့် ငှယ်အိုက်ကုတ်ပင်တည်း။

“ရဲဘော်တို့ သိကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ။ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့စနစ်ဟာ အင်ဒိုချိုင်းနား ဒေသကို လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်ပေါင်း ငါးဆယ်လောက်ကတည်းက ဝင်ရောက်လာခဲ့ပါတယ်။ ဒီနယ်ချဲ့စနစ်ဟာ အရင်းရှင် စနစ်ရဲ့ အရှိန်အဝါကို သုံးပြီး ကျွန်တော်တို့ကို လှံစွပ်နဲ့ ထောက်ပြီး အနိုင်ကျင့်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီအချိန်က စပြီး ကျွန်တော်တို့ဟာ အရက်ကင်းမဲ့တဲ့ ဖိနပ်မူနဲ့ သွေးစုပ်မှုကို ခံခဲ့ကြရရုံတင်မကဘူး၊ အကြင်နာကင်းမဲ့လှတဲ့ ညှင်းပန်းနှိပ်စက်မှုနဲ့ အဆိပ်ခပ်မှုတွေကိုပါ ခံခဲ့ကြရပါတယ်။ ရှင်းရှင်းနဲ့ ဘွင်းဘွင်းပြောရရင် ကျွန်တော်တို့ တတွေဟာ ဘိန်းတို့ အရက်တို့ စတဲ့ဟာတွေနဲ့ အဆိပ်သင့်အောင် အလုပ်ခံခဲ့ကြရ ပါတယ်...”

ငှယ်အိုက်ကုတ်၏ အသံမှာ ဒေါသတကြီးဖြင့် ဟစ်အော်ပြောဆိုသည့် အသံမျိုး မဟုတ်။ သို့သော် နှလုံးသားထဲမှ နာကြည်းစွာဖြင့် ပွင့်အန်ယိုစီးလာသည့် အသံမျိုးဖြစ်၍ ကြားရသူတိုင်း စိတ်ထိခိုက်ဖွယ်ရာ တစ်လုံးချင်း တစ်လုံးချင်း ဖြေးဖြေးဆေးဆေးနှင့် လေးလေးမှန်မှန်ကြီး ထွက်ပေါ်လာလျက် ရှိသည်။

အင်ဒိုချိုင်းနား ဒေသမှာ ဒီအရင်းရှင်လူမျိုး မားပြတေ့ ကျူးလွန်လာကြတဲ့ ရက်စက်ယုတ်မာမှုတွေ အားလုံးကို အခုလို အချိန်နည်းနည်းကလေးနဲ့ ပြည့်စုံအောင် ပြောပြဖို့ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ အဲဒီ ဒေသမှာ အကျဉ်းထောင်တွေဟာ စာသင်ကျောင်းတွေထက် အရေအတွက် ပိုများပြီး အချုပ်အနှောင် ခံနေရတဲ့ လူတွေဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းလောက်အောင် ဒင်းကြမ်းပြည့်နေပါတယ်။ ဆိုရှယ်လစ် အယူအဆရှိနေတဲ့ ပြည်သူပြည်သားမှန်သမျှ အဖမ်းခံရပြီး အချို့ဆိုရင် မစစ်ဆေးဘဲနဲ့ သတ်ပစ်တာကိုတောင် ခံကြရပါတယ်။ ဒါဟာ အင်ဒိုချိုင်းနားမှာ ရှိတဲ့ တရားဥပဒေ အုပ်စိုးရေးလို့ ခေါ်တဲ့ဟာပါပဲ...”

ခန်းမဆောင် အတွင်းရှိ မီးရောင်များမှာ ထိန်ထိန်လင်းမနေသော်လည်း ငှယ်၏ ကျယ်ပြန့်လှသော နဖူးနှင့် နာထင်မှ အကြောများ ထလာသည်ကို တစ်ခါတစ်ခါ မသိမသာ မြင်ရသည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်ထံမှ ခေတ္တငှားရမ်းလာဟန်တူ၍ သေသေသပ်သပ် ဝတ်ဆင်ထားသည့် ဥရောပတိုက်သား ဝတ်စုံကြောင့် သူမှာ အနေအထိုင်ရ ကြပ်နေဟန်တူသည်။ လည်ပင်းမှ လည်စီးကို စကားပြောရင်း မသိမသာ ကိုင်၍ ပြင်သည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီမှာဆိုရင် လူတွေဟာ နှစ်မျိုးနှစ်စား ခွဲခြားပြီး သတ်မှတ်ခြင်း ခံနေကြလို့ပါပဲ။ အဲဒီ ဒေသမှာ ဝီယက်နမ် လူမျိုးတွေဟာ ဥရောပတိုက်သားတွေနဲ့ ဥရောပ တိုက်သားဘဝ ခံယူထားကြတဲ့ လူတွေလောက် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုကို အပြည့်အဝ မခံစားကြရဘဲ ဖြစ်နေပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့မှာ လွတ်လပ်စွာ ရေးသားခွင့်လဲ မရှိပါဘူး။ လွတ်လပ်စွာ ပြောဆိုခွင့်လဲ မရှိပါဘူး။

လွတ်လပ်စွာ အစည်းအဝေး ကျင်းပခွင့်နဲ့ လွတ်လပ်စွာ အဖွဲ့အစည်း တည်ထောင်ခွင့်တွေတောင်မှ မရှိကြပါဘူး။ ကျွန်တော်တို့မှာ တခြားနိုင်ငံကို လွတ်လပ်စွာ သွားရောက် နေထိုင်ခွင့်နဲ့ လည်ပတ်ခွင့်တွေလဲ မရကြပါဘူး။ ပြီးတော့ လွတ်လပ်စွာ ပညာသင်ကြားခွင့် မပြုတဲ့အတွက် အမှောင်ထဲမှာ လျစ်လျူရှုပြီး ပစ်ထားခံရသလို ဖြစ်နေပါတယ်။ အဲဒီ အင်ဒိုချိုင်းနား ဒေသမှာ ကိုလိုနီဝါဒ သမားတွေဟာ ကျွန်တော်တို့ကို အဖက်ဖက်က ပိတ်လှောင်ပြီး အဆိပ်သင့်အောင် အတင်းအကျပ် ဘိန်းရှုဖို့နဲ့ အရက်သေစာ သောက်စားဖို့ နည်းအမျိုးမျိုးနဲ့ လုပ်ဆောင်ခဲ့ပါတယ်။ ဗီယက်နမ် လူမျိုးတွေဟာ တခြားလူမျိုးတွေရဲ့ အကျိုးစီးပွားကို မဆောင်ရွက်နိုင်အောင် ထောင်နဲ့ချီပြီး အစုလိုက် အပြုံလိုက် တဖြည်းဖြည်းနဲ့ မသေမချင်း ညှင်းဆဲပြီး အသတ်ခံ နေကြရပါတယ်..."

"ရဲဘော်တို့....."

ငယ်ငယ်က သူ့အသံကို မသိမသာ မြှင့်လိုက်ရာ ဘေးနားမှ ဆံပင်ခပ်ရှည်ရှည်ဖြင့် ကိုယ်စားလှယ်က သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ တစ်နေရာမှ ဓာတ်ပုံ သတင်းထောက်၏ ကင်မရာမှ မီးရောင်သည် ဝင်းကနဲ လက်သွားသည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ငယ်ငယ်က သူ့စကားကို ပြန်ဆက်သည်။

"ဒါတွေဟာ သန်းပေါင်း ၂၀ ကျော်ရှိတဲ့ ဗီယက်နမ်လူမျိုးတွေ ခံစား ကြုံတွေ့နေရတဲ့ အဖြစ်တွေပါပဲ။ ဒီလူဦးရေးဟာ ပြင်သစ်နိုင်ငံ လူဦးရေရဲ့ တစ်ဝက်ကျော်ကျော် ရှိပါတယ်။ ဒါနဲ့တောင် ဒီလို အဖြစ်မျိုး ခံနေရတဲ့ ဗီယက်နမ်လူမျိုးတွေကို ပြင်သစ်တွေရဲ့ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှုကို ခံနေကြရတယ်လို့ ပြောကြပါသေးတယ် ...။ ဒါကြောင့် ဆိုရှယ်လစ် ပါတီဟာ ဒီအဖိနှိပ်ခံ ပြည်သူတွေကို လက်တွေ့ကျကျ ထောက်ခံအားပေးဖို့ လိုပါတယ်"

ဤနေရာတွင် ငယ်ငယ်၏ စကားမဆုံးခင် ထောင့်တစ်ထောင့်မှ အသံ တစ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဒီပြည်သူတွေအတွက် ဆောင်ရွက်ဖို့ ကျွန်တော် အဆိုသွင်း ထားပြီးပါပြီ”

(ထိုသို့ ကြားဖြတ်၍ ဝင်ရောက် ပြောဆိုသူမှာ ဂျီလွန်းဝတ်ဆိုသူ ဖြစ်၍ နောင်တွင် ဖဲရစ်မြို့၌ ဟိုချီမင်းနှင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရဲဘော်တစ်ဦး ဖြစ်လာသည်။ စာရေးသူ။)

အထက်ပါ ကြားဖြတ် ဝင်ရောက်ပြောကြားလိုက်သည့် အသံကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်နေခိုက်တွင် ငယ်ငယ်က သူ့စကားကို ရုတ်တရက် ပြန်ကောက်သည့် အနေဖြင့် “ကျွန်တော် စကားစပြောကတည်းက အားလုံး ငြိမ်ငြိမ်သက်သက် နေကြဖို့ မေတ္တာရပ်ခံထားပါတယ်” ဟု ပြောလိုက်ရာ ဝါးကနဲ ရယ်သံများဖြစ် ပွဲကျသွားသည်။ ပြီးမှ သူက ဆက်ပြောသွားသည်။

“ပါတီဟာ လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီနိုင်ငံတွေ အားလုံးမှာ ဆိုရှယ်လစ်စနစ်အတွက် ဝါဒဖြန့်ချိပေးဖို့ လိုပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ နားလည် သဘောပေါက်ထားသလောက်ဆိုရင် တတိယ ကမ္ဘာ ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ်ကြီးနဲ့ ပူးပေါင်းဖို့ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီက ဆုံးဖြတ်လိုက်တာဟာ အဲဒီအချိန်က စပြီး ကိုလိုနီနိုင်ငံတွေနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ပြဿနာရဲ့ အရေးကြီးပုံကို မှန်မှန်ကန်ကန် အကဲဖြတ် သတ်မှတ်ဖို့ လက်တွေ့ ကတိပြု လိုက်ကြတာပဲလို့ နားလည် ခံယူပါတယ်။ အခုဆိုရင် မြောက်အာဖရိက ပြဿနာကို လေ့လာဖို့အတွက် အမြဲတမ်း ကိုယ်စာလှယ်အဖွဲ့ တစ်ဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းလိုက်တဲ့ အကြောင်း ကြားသိရလို့ အထူးပဲ ဝမ်းသာပါတယ်။ ဒီလိုပဲ နောင်မကြာခင် အတောအတွင်း တကယ်လို့ ပါတီက အင်ဒိုချိုင်းနားမှာ လက်ငင်း ပူပူနွေးနွေး ဖြစ်ပေါ်နေတဲ့ ပြဿနာတွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ ဒီနိုင်ငံမှာ အသိပေးဖို့နဲ့ ဟိုမှာ ဘာတွေ ဆောင်ရွက်သင့်တယ်ဆိုတာ လေ့လာဖို့ ဒီအဖွဲ့ထဲက တစ်ယောက်ကို လွှတ်ပေးမယ်ဆိုရင် အင်မတန် ဝမ်းသာစရာ ကောင်းပါလိမ့်မယ်”

“ရဲဘော်တို့ အင်ဗာရှားနဲ့အတူ လွှတ်ရမှာလား”

တစ်နေရာမှ အသံတစ်သံ ထွက်လာပြန်သည်။

“ဒါကတော့ အမှုဆောင်တွေ အချင်းချင်း ကြည့်ပြီး ထိန်းသွားပါလိမ့်မယ်”

ငုယင်က အချက်ကျကျ ပြန်ဖြေလိုက်သဖြင့် ဩဘာသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ငုယင်သည် ကိုယ်စာလှယ် ရဲဘော်အားလုံးကို ကျေးဇူးတင်သည့် မျက်နှာနှင့် တစ်ချက်မျှ ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် သူ့စကားကို နိဂုံးချုပ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“လူသား အားလုံးရဲ့ ကိုယ်စား၊ လက်ဝဲဂိုဏ်းနဲ့ လက်ျာဂိုဏ်း နှစ်ခုစလုံး အပါအဝင် ဆိုရှယ်လစ်ပါတီဝင် အားလုံးရဲ့ ကိုယ်စား ရဲဘော်တို့ကို ကျွန်တော် မေတ္တာရပ်ခံ တောင်းဆိုပါတယ်။ ရဲဘော်တို့ ကျွန်တော်တို့ကို ကယ်ကြပါ”

ငုယင်အိုက်ကုတ်၏ စကားအဆုံးတွင် ခန်းမဆောင် တစ်ခုလုံး ဩဘာသံများ ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့ရာ သဘာပတိလုပ်သူသည် တစ်မိနစ်ကျော်ကျော်မျှ စောင့်ဆိုင်းနေရသည်။ ပြီးမှ နိဂုံးချုပ်စကားကို ပြောကြားရသည်။

“အင်ဒိုချိုင်းနား ကိုယ်စားလှယ်ဟာ ဩဘာသံတွေကြားက မိန့်ခွန်းပြောသွား ပြီးပါပြီ။ သူဆွေးနွေး တင်ပြသွားတဲ့ အချက်တွေကို ချီးကျူးငုဏ်ပြုရင်းနဲ့ ဆိုရှယ်လစ် ပါတီ တစ်ခုလုံးဟာ အရင်းရှင် ဘူဇာဇီတွေရဲ့ ရာဇဝတ်မှုကို သူနဲ့အတူ ကန့်ကွက်ကြောင်းကို နိဂုံးချုပ်အနေနဲ့ ပြောကြားခဲ့ပါတယ်”

ဤသို့ဖြင့် အဆိုပါ တိုးမြို့ကလေးတွင် ကျင်းပခဲ့သည့် အဆိုပါ ပြင်သစ် ဆိုရှယ်လစ် ပါတီ၏ (၁၈) ကြိမ်မြောက် ကွန်ဂရက်ကြီးသည် နောင်တွင် “တိုး ကွန်ဂရက်” ဟူ၍ ကျော်ကြားလာသည်နှင့် အမျှ ယင်းကွန်ဂရက်ကြီးသို့ တက်ရောက်၍ အထက်ပါအတိုင်း ဆွေးနွေးတင်ပြခဲ့သည့် “ငုယင်အိုက်ကုတ်” ၏ အမည်မှာလည်း ပြင်သစ်နိုင်ငံရေး လောကတွင် လူသိများ၍ ထင်ရှားလာခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် ထိုအချိန်က ဥရောပတစ်တိုက်လုံး၌ ဆိုရှယ်လစ်ပါတီများ အတွင်း လက်ဝဲ - လက်ျာဟူ၍ အယူအဆနှစ်မျိုး ပေါ်ပေါက်နေခိုက် လက်ျာအယူအဆများ လွှမ်းမိုးနေသည့် ဒုတိယ ကမ္ဘာ့အလုပ်သမားအဖွဲ့ချုပ်ကြီးနှင့် အဆက်ဖြတ်ကာ တတိယကမ္ဘာ့အလုပ်သမားအဖွဲ့ချုပ်ကြီးနှင့် ဆက်သွယ်ရန် အဆိုပါ "တိုး ကွန်ဂရက်" ကြီးက အတိအလင်း ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းကြောင့် ယင်းကွန်ဂရက်သည် သမိုင်းဝင် ကွန်ဂရက် ဖြစ်လာသည်။ ဤတွင် ၎င်းအိုက်ကုတ်သည် ပြင်သစ် ဆိုရှယ်လစ် ပါတီအတွင်း လက်ျာအချောင်သမားများနှင့် ခွဲ၍ ကွန်မြူနစ်ပါတီ တည်ထောင်ရန် ပြတ်ပြတ်သားသား ဆန္ဒပေး ဆွေးနွေးခဲ့ရာ သူ့အမည်နှင့် သူ့ လုပ်ဆောင်ချက်မှာ တိုးကွန်ဂရက်နှင့်အတူ သမိုင်းဝင် ဆွေးနွေးချက်နှင့် သမိုင်းဝင် လုပ်ဆောင်ချက်များ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

၎င်းသည် လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီနိုင်ငံများမှ ပြည်သူများ၏ ဘဝ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် နယ်ချဲ့စံနစ်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား တိုက်ခိုက်ရန် ဝန်လေးနေကြသည့် ဒုတိယအဖွဲ့ချုပ်မှ ဆိုရှယ်ဒီမိုကရက်များကို ဆန့်ကျင်ကာ လီနင် ခေါင်းဆောင်သည့် တတိယအဖွဲ့ချုပ်ကို အတိအလင်း ထောက်ခံခဲ့သည်။ "ခင်ဗျားတို့ အနေနဲ့ ကိုလိုနီစနစ်ကိုလဲ မရှုံ့ချဘူး။ ကိုလိုနီနိုင်ငံ ပြည်သူတွေနဲ့လဲ လက်တွဲပြီး တိုက်ပွဲ မဝင်ကြဘူးဆိုရင် ခင်ဗျားတို့ ဆင်နွှဲနေတဲ့ တော်လှန်ရေးဟာ ဘယ်လို တော်လှန်ရေးလဲ ဟူ၍ သူက လက်ျာဂိုဏ်းသားများအား မေးခွန်းထုတ်ခဲ့သည်။

ဤ ပြောကြားချက်များမှာ ဂျီးလာကိုးချာ၊ ရေး "ဟိုချီမင်း" အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာမျက်နှာ ၁၉ - ၂၀ တွင် ပါရှိသည့်အတိုင်း ၁၉၂၀ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ ၂၈ ရက်နေ့ထုတ် "ဟူမင်းနိုက်" ပြင်သစ် သတင်းစာကြီး၌ ဖော်ပြထားသည်ကို အတိအကျ ပြန်ဆိုထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ စာရေးသူ။

ဤသို့ဖြင့် ငှယ်သည် ကိုလိုနီပြင်သာနာကို လက်တွေ့ကျကျ ဖြေရှင်းပေးမည့် ပြင်သစ်ကွန်မြူနစ်ပါတီကို စတင် တည်ဆောက်သူ တစ်ဦးအဖြစ် သမိုင်းဝင်ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ငှယ်အတွက် ပြင်သစ်နိုင်ငံရေး လောကနှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုများတွင် ထိုသို့ လူသိများ၍ ကျော်ကြားလာရာမှ သည့်ထက်ပို၍ တွင်ကျယ် ထင်ရှားစေမည့် အဖြစ်အပျက်များကို ထပ်မံ ကြုံတွေ့ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပြန်သည်။

တစ်နေ့တွင် ငှယ်သည် တိုးတက်သော သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက်က သူနှင့် လာရောက်တွေ့ဆုံရန် ဖိတ်မန္တက ပြုခြင်းကို ခံရသည်။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာ ထင်ရှားသော သတင်းစာ တစ်စောင်၏ ထင်ရှားသော အယ်ဒီတာ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ထိုသတင်းစာ၏ အမည်မှာ “လူထု” ဖြစ်၍ တိုးတက်သော အတိုက်အခံ သတင်းစာ တစ်စောင်ပင် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ထိုသတင်းစာသည် ဗာဆေးငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဖရင့်တွင် ငှယ်တို့ တင်ပြခဲ့သည့် ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများ၏ လိုလား တောင်းဆိုချက်များကို အတိအလင်း ဖော်ပြခဲ့သည့် သတင်းစာ ဖြစ်ရာ ပြင်သစ်ရောက် ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများအကြားတွင် ထင်ရှားလျက် ရှိခဲ့သည်။

ထိုသတင်းစာ၏ အယ်ဒီတာမှာ အခြားသူမဟုတ်၊ ကမ္ဘာ့အလုပ်သမား လူတန်းစားများ၏ ဘဝနှင့် ကွန်မြူနစ်ဝါဒကို ပထမဆုံး တင်ပြ ဖော်ထုတ်ခဲ့သည့် ခေါင်းဆောင်ကြီး ကားလ်မက်စ်၏ တူတော်သူ “မစ္စတာချားလ်လွန်းဂွက်” ဆိုသူပင် ဖြစ်သည်။ မစ္စတာလွန်းဂွက်သည် ကားလ်မက်စ်၏ တူအဖြစ် လည်းကောင်း၊ “လူထု” သတင်းစာ အယ်ဒီတာအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ထင်ရှားသည်သာမက ပြင်သစ် ပါလီမန် အမတ်တစ်ဦးအဖြစ်လည်း ကျော်ကြားသူ ဖြစ်သည်။

ချိန်းထားသည့် နေ့တွင် ငှယ်သည် မစ္စတာလွန်းဂွက်နှင့် သွားတွေ့သည်။ တွေ့လျှင် တွေ့ချင်း မစ္စတာလွန်းဂွက်၏ ရင်းနှီး ဖော်ရွေမှုများကြောင့် ငှယ်မှာ

အံ့ဩဝမ်းသာ၍ မဆုံးအောင် ဖြစ်မိသည်။ အထူးသဖြင့် မစ္စတာလွန်းဂွက်က သူ့အား ရဲဘော်ဟူ၍ လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုသည်ကို အားရ ကျေနပ်နေမိသည်။

“ဒီမယ် ရဲဘော်ငှာယင်။ ရဲဘော်အနေနဲ့ ဖြစ်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ “လူထု” သတင်းစာမှာ ဆောင်းပါး ရေးစေချင်ပါတယ်”

မစ္စတာလွန်းဂွက်၏ စကားကြောင့် ငှာယင်မှာ ပို၍ အံ့ဩမိသည်။ သို့သော် သူ့အနေဖြင့် ဘာပြန်ပြောရမည် မသိ ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် မစ္စတာလွန်းဂွက်က ဆက်ပြောပြန်သည်။

“ရေးရမည့် အကြောင်းကတော့ ဝီယက်နမ် အကြောင်းပါပဲ။ ဝီယက်နမ် နိုင်ငံမှာ ကျုပ်တို့ ပြင်သစ်အာဏာပိုင် အရာရှိတွေဟာ ဝီယက်နမ် လူမျိုးတွေအပေါ် ဘယ်လောက် ခြယ်လှယ် သွေးစုတ် အမြတ်ထုတ်နေကြတယ် ဆိုတာ ကျုပ်တို့ ပြင်သစ် လူထုကြီး သိအောင် ရဲဘော် ဖွင့်ချစေချင်တယ်။

ငှာယင်သည် မစ္စတာလွန်းဂွက်၏ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောကြားချက်ကြောင့် အံ့ဩရာမှ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်မိသည်။ အထူးသဖြင့် မစ္စတာလွန်းဂွက်၏ ဆန္ဒမှာ မိမိရည်ရွယ်ချက်နှင့် ထပ်တူထပ်မျှ ဖြစ်နေသဖြင့် ပို၍ အားတက်မိသည်။ မိမိ ဝီယက်နမ်မှ စွန့်စွန့်စားစား ထွက်ခွာလာခဲ့သည်မှာ ယခု မစ္စတာလွန်းဂွက်၏ ဆန္ဒအတိုင်း ဝီယက်နမ်နိုင်ငံနှင့် ဝီယက်နမ်လူမျိုးအပေါ် ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားများက မတရား ကျွန်ုပ်လုပ်၍ ခြယ်လှယ်သွေးစုတ် နေကြသည်များကို တစ်နည်းအားဖြင့် ကမ္ဘာ့သိအောင် ကြိုးစားတင်ပြ ဖွင့်ချမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် ထွက်လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလော။

သို့ဖြစ်ရာ ငှာယင်သည် မစ္စတာလွန်းဂွက်၏ အကြံပေးချက်ကို မဆိုင်းမတွပင် လက်ခံလိုက်သည်။ “လူထု” သတင်းစာမှ တစ်ဆင့် ဆောင်းပါးများ ရေး၍

ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားများ၏ ယုတ်မာ ဆိုးသွမ်းပုံများကို ဖွင့်ချရန် ပြင်ဆင် စိုင်းပြင်းခဲ့ရသည်။

သို့သော် လက်တွေ့တွင်မူ သူ့အတွက် အခက်အခဲ ဖြင့် ရင်ဆိုင်ခဲ့ရသည်။

သူသည် ပြင်သစ်စာနှင့် ပြင်သစ်ဘာသာကို အထိုက်အလျောက် ဖတ်နိုင် ရေးနိုင် ပြောနိုင်သည် မှန်သော်လည်း ယခုကဲ့သို့ လူအများ ဖတ်ရှုသည့် သတင်းစာထဲတွင် သဒ္ဒါဝါကျ မှန်အောင် စကားလုံး ပြေပြစ်အောင်၊ ဝေါဟာရ အသုံးအနှုန်း ချောလာအောင် အဆင့်အတန်း မီမီရေးကြစို့ ဆိုပါက မရေးနိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြစ်ရာ သူသည် ပြင်သစ်စာ အရေးအသားတွင် သူ့ထက် တတ်ကျွမ်းသော ဖန်ဗန်ထရောင်းအား ချဉ်းကပ်ပြန်သည်။ ယခင် ဗာဆေး ငြိမ်းချမ်းရေး ကွန်ဖရင့်သို့ တင်သွင်းသည့် တောင်းဆိုချက် စာတမ်းကို ရေးသားစဉ်ကလည်း ငှုယင်သည် ဖန်ဗန်ထရောင်း၏ အကူအညီကို အများဆုံး ယူခဲ့ရဖူးသည်။

သို့ဖြင့် ငှုယင်သည် ယခုတစ်ကြိမ်တွင်လည်း ဖန်ဗန်ထရောင်းအား အကျိုးအကြောင်း ပြောပြကာ “လူထု” သတင်းစာအတွက် ဆောင်းပါးများကို ပြင်သစ် ဘာသာဖြင့် အဆင့်အတန်းမီအောင် ရေးသားရာ၌ အကူအညီနှင့် အကြံဉာဏ်များ ရယူခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်မှ စ၍ “လူထု” သတင်းစာတိုက်သို့ အလုပ်သဘောအရ မကြာခဏ ရောက်လေ့ရှိခဲ့ရာမှ တစ်နေ့သ၌ ငှုယင်သည် အခြား ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးနှင့် ခင်မင် သိကျွမ်းခဲ့ရသည်။

ထိုပုဂ္ဂိုလ်မှာလည်း သတင်းစာ အယ်ဒီတာ တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ မစ္စတာလွန်းဂွက် ကဲ့သို့ပင် သဘောကောင်းသူ တစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပြင်

မစ္စတာလွန်းဝွက် နည်းတူ သူ့သတင်းစာ ဖြစ်သော "အလုပ်သမားဘဝ" သတင်းစာအတွက် ဆောင်းပါးများ ရေးရန် ငှားရမ်း အား တိုက်တွန်း တောင်းဆိုလာပြန်သည်။

ထိုအချိန်တွင် ငှားရမ်းသည့် သူ့ကိုယ်သူ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ဆောင်းပါးများ ကျကျနန မရေးနိုင်သေးဘဲ ဖြစ်နေသည်ကို အတော်ကလေး အားမလို အားမရ ဖြစ်လျက် ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် ဆောင်းပါးများကို ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ရေးသာရာ၌ မိမိအား အကူအညီပေးနေသည့် ဖန်ဗန်ထရောင်းသည် တစ်ခါတရံ မိမိရေးလိုသည့် အဓိပ္ပာယ် အချက်အလက်များကို ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မထည့်ဘဲ ချွင်းချန်ထားခြင်း၊ ဖြတ်တောက်ပစ်ခြင်း စသည်များကို သူ့သဘောအလျောက် ပြုလုပ်လျက် ရှိသဖြင့် မကျေမနပ် ဖြစ်နေမိသည်။

သည်ကြားထဲက "အလုပ်သမားဘဝ" သတင်းစာ အယ်ဒီတာက ယခု ကဲ့သို့ ဆောင်းပါးရေးရန် မေတ္တာရပ်ခံ လာပြန်သောအခါ ငှားရမ်းမှုမှာ မနေသာတော့ဘဲ အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြရတော့သည်။ မိမိအနေဖြင့် အဆင့်အတန်း မီသည့် ဆောင်းပါးများကို ပြင်သစ်စာဖြင့် နိုင်နိုင်နင်းနင်း မရေးတတ်သေးကြောင်း၊ ယခု ရေးနေသမျှမှာ ဖန်ဗန်ထရောင်း၏ အကူအညီ ရေးနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်းများကို ပွင့်ပွင့်လင့်လင့်ပင် ဖွင့်ပြောရသည်။

"ဒါအတွက်တော့ မပူပါနဲ့ဗျာ။ ခင်ဗျား စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာကိုသာ ရေးတတ်သလို ရေးပေးပါ။ ပြင်စရာ ရှိတာ ကျွန်တော် ကြည့်ပြင်သွားမှာပေါ့။ ရေးသာပေးပါ။ မကြောက်ပါနဲ့။"

ရဲဘော် အယ်ဒီတာက ငှားရမ်း အား ဤသို့ပင် တိုက်တွန်း၍ အကြံပေးစကား ပြောကြားခဲ့သည်။

မူလကပင် ကိုယ်တိုင် ရေးလိုစိတ် ပြင်းပြနေသော ငှားရမ်း ရဲဘော် အယ်ဒီတာ၏ အထက်ပါ တိုက်တွန်းချက်ကို ကြားရသောအခါ အားတက်၍ ထိုနေ့

ထိုရက်မှ စတင်ကာ ဆောင်းပါးများကို သူ့အစွမ်း အစဖြင့် ရေးကြည့်သည်။ နောက် အယ်ဒီတာကို ပြသည်။ အယ်ဒီတာက လိုအပ်သမျှကို ပြင်ပေးသည်။ သို့ဖြင့် မကြာမီ ငုယင်သည် သတင်းစာ ဆောင်းပါးများကို တူတူတန်တန် ရေးတတ်လာခဲ့သည်။ သည်လိုနှင့်ပင် သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

မိမိရေးသည့် စာကို တစ်ဖက်သား နားလည်အောင် ရေးနိုင်ရန်အတွက် ငုယင်သည် အခြား စာရေးဆရာများ၊ အယ်ဒီတာများ၊ ဆောင်းပါးရှင်များ ရေးသည့် ဝတ္ထု၊ ခေါင်းကြီး၊ ဆောင်းပါးများကို ယခင်ကထက် ပို၍ ဂရုတစိုက် ဖတ်ရှုလေ့လာခဲ့သည်။ ဆည်းပူးမှတ်သားခဲ့သည်။ သူသည် အင်္ဂလိပ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော ရှိတ်စပီးယား ပြဇာတ်များ၊ ချားလ်ဒစ်ကင်း၏ ဝတ္ထုများကို ဖတ်သည်။ တရုတ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော လူရွှန်း၏ စာပေများကို ဖတ်သည်။ ပြင်သစ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားထားသော ဗစ်တာဟူးဂိုး၊ အီမစ်ဇူးလားတို့၏ ဝတ္ထုကြီးများကို ဖတ်သည်။ ထို့နောက် ဘာသာ တစ်ခုနှင့် တစ်ခု စဉ်းစား အရေးအသား ခြားနားပုံ၊ သရုပ်ဖော်ပုံ၊ ရသမြောက်အောင် ဖွဲ့နွဲ့ပုံများကို လေ့လာ အတုယူခဲ့သည်။

“စာရေးဆရာ ဆိုတာ ကိုယ့်မျက်စိနဲ့ မြင်တဲ့အတိုင်း ကိုယ့်စိတ်ထဲက ခံစားချက်အတိုင်း အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုခုရဲ့ လှုပ်ရှားမှုနဲ့ ရိုက်ခတ်မှုတွေကို ထိထိမိမိ ရေးတတ်ဖို့ပဲ လိုပါတယ်။ ဒါကို နားလည် သဘောပေါက်ရင် စာရေးဖို့ ဆိုတာ မခက်တော့ပါဘူး.....”

စာရေးခြင်း အတတ်ပညာနှင့် ပတ်သက်၍ သူ့လေ့လာဆည်းပူးရသမျှကို ငုယင်က အထက်ပါအတိုင်း ကောက်ချက်ချခဲ့သည်။

သည်လိုနှင့်ပင် များမကြာမီ ပဲရစ် မြို့တော်နှင့်တကွ ပြင်သစ်တစ်နိုင်ငံလုံး ထင်ရှား ကျော်ကြားလှသည့် “ဟူမင်းနိုက်” သတင်းစာကြီးတွင် ငုယင်ရေးသားသည့် ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်ကို အံ့ဖွယ်ရာ တွေ့မြင် ဖတ်ရှုရသည်။ အဆိုပါ ဝတ္ထုမှာ ပဲရစ်မြို့မှ

အလုပ်သမားများ၏ ဘဝသရုပ်ဖော် ဝတ္ထု ဖြစ်သည်။ ဝတ္ထုစာမူအဖြစ် ပြင်သစ် ငွေတစ်ရာကျပ်တိတိ ရရှိခဲ့ရာ ဤသည်မှာ ငှက်အဖို့ နှစ်ထပ်ကွမ်း အောင်မြင်မှုပင် ဖြစ်သည်။ တစ်ခုမှာ ငွေရေးကြေးရေးအရ အောင်မြင်မှု ဖြစ်၍ အခြားတစ်ခုမှာ စာပေအရေးအသားအရ အောင်မြင်မှု ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်မှ ငှက်သည် အချိန်ရှိသမျှ စာကိုသာ ဖိရေးခဲ့သည်။ တကယ့် စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာ ဆရာကြီး တစ်ယောက်ပမာ မြင်မြင်သမျှ အကြောင်းအရာနှင့် အချက်အလက်များကို မူတည်ပြီး ရေးကွက်ကို ရှာခဲ့သည်။ စာနယ်ဇင်းများတွင် ဝတ္ထုဆောင်းပါး၊ ပြဇာတ်စသည်ဖြင့် သူ့လက်ရာများကို မကြာခဏ တွေ့ကြရသည်။

ငှက်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ အလုပ်သမား ဆင်းရဲသားများဘဝကို ဝတ္ထုတိုများဖြင့် သရုပ်ဖော်ခဲ့သည့် နည်းတူ ဗီယက်နမ်နိုင်ငံမှ အဖိနှိပ်ခံ ပြည်သူလူထုကြီး၏ ဆိုးဝါးလှသည့် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကိုလည်း ဆောင်းပါးများဖြင့် တင်ပြခဲ့သည်။ နာမည်ကျော် "ဟူးမင်းနိုက်" သတင်းစာကြီးတွင် ပါရှိသည့် "အဝေးရောက် ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး၏ ပြန်လည် အောက်မေ့ ဖွယ်ရာများ" ဟူသော ဗီယက်နမ်အကြောင်း ဆောင်းပါးများသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံရှိ ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများ အကြားတွင် အထူးပင် ဂယက်ရိုက်ခဲ့သည်နှင့် အမျှ ဆောင်းပါးရှင် "ငှက်အိုက်ကုတ်၏" အမည်မှာလည်း တစ်နေ့တခြား ထင်ရှားခဲ့သည်။

မကြာမီ "ပြင်သစ်ကိုလိုနီအပေါ် စွဲချက်တင်ခြင်း" ဟူသော အမည်ဖြင့် စာအုပ် တစ်အုပ် ထွက်လာသည်။ ထိုစာအုပ်တွင် ငှက်သည် ပြင်သစ်အစိုးရ၏ တရားဝင် ထုတ်ပြန်ချက်များနှင့် ပြင်သစ်အမျိုးသား စာကြည့်တိုက်ကြီးမှ စာအုပ်စာတမ်းများကို ကိုးကား၍ ဗီယက်နမ် နိုင်ငံအား ပြင်သစ်တို့ ကျူးကျော် သိမ်းပိုက်ခဲ့ပုံ၊ ဗီယက်နမ် လူမျိုးများအပေါ် ခြယ်လှယ် သွေးစုတ် အမြတ်ထုတ်နေပုံများကို အချက်အလက် ခိုင်လုံစွာဖြင့် ဖော်ထုတ် တင်ပြခဲ့သည်။ ထိုစာအုပ်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံရောက် ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများအတွင်း၌သာမက ပြင်သစ်နိုင်ငံရေးသမားများနှင့် ပြင်သစ်အစိုးရပိုင်း အထိပါ

အကြီးအကျယ် ဂယက်ရိုက်သွားခဲ့၍ ငှက်အိုက်ကုတ်မှာလည်း ယခင်ကထက် ပို၍ နာမည်ကြီးလာခဲ့သည်။

ထိုစဉ်က ငှက်အိုက်သွားခဲ့သည့် စာပေများအနက် "ဝါးနဂါး" ဟူသော ပြဇာတ်မှာ အထူးကျော်ကြား၍ လူကြိုက်များခဲ့သည်။ ယင်း ပြဇာတ်သဘောမှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။ အခါတစ်ပါး၌ တောကြီးထဲတွင် ဝါးပင်များ ပေါက်လျက်ရှိရာ အဆိုပါ ဝါးပင်များထဲတွင် ဝါးကိုင်း ဝါးဆစ်များ တွန့်လိမ်ကွေးကောက်ကာ ပေါက်နေသည့် ဝါးပင် တစ်ပင် ရှိသည်။ ထို ဝါးပင်ကို တွေ့ရှိကြသော ရွာသူရွာသားများသည် နဂါးသဏ္ဍာန် တွန့်လိမ် ကွေးကောက်နေသည်ကို သဘောကျသဖြင့် ခုတ်ယူခဲ့ကြပြီး ကလေးများ ကစားရန် နဂါးရုပ်ကလေးများ လုပ်ပေးကြသည်။ သို့ဖြင့် ထိုဝါးများမှာ အခြားဝါးများကဲ့သို့ လူတို့အတွက် ပို၍ အသုံးဝင်သည့် လူသုံးပစ္စည်းများ ဖြစ်လာဘဲ နဂါးရုပ်များသာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ သို့သော် တကယ့် တကယ်တွင်မူ နဂါးအစစ် မဟုတ်ဘဲ ထိုဝါးမှာ ဝါးသာလျှင် ဖြစ်သည်ဟူသော သဘောကို ပြဇာတ်အဖြစ် ရေးသား ထားခြင်း ဖြစ်သည်။

ငှက်အိုက်သည် အဆိုပါ "ဝါးနဂါး" ပြဇာတ်ကို အင်ဒိုချိုင်းနားမှ အန်နန်ဘုရင်မင်းမြတ် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ဗာဆေးမြို့ "ကိုလိုနီဆိုင်ရာ ပြပွဲကြီး" သို့ ကြွရောက်တော်မူလာခိုက် (၁၉၂၂ - နှစ်) တွင် ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ဤပြဇာတ်သည် အန်နန်ဘုရင်မင်းမြတ် ခေဒင်အား ပြောင်လှောင် သရော်၍ ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမားများအား ပုတ်ခတ် ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ရာ ပြင်သစ်အစိုးရသည် ထိုစာအုပ်များကို လိုက်လံသိမ်းဆည်း ပိတ်ပင်ခဲ့သည်။ သို့သော် တိုးတက်သော ပြင်သစ် ဝေဖန်ရေးသမားများက အဆိုပါ ငှက်အိုက်၏ "ဝါးနဂါး" ပြဇာတ်ကို ချီးကျူး ရေးသားခဲ့သည့်ပြင် ပဲရစ်မြို့တော် ဆင်ခြေဖုံးရပ်ကွက်ရှိ ကလပ်အသင်းများကလည်း ထိုပြဇာတ်ကို စင်တင် ကပြခဲ့ကြသည်။

ငယ်သည် နယ်ချဲ့စနစ်ကို တကယ့်အရင်းအမြစ်ကို ထိုသို့ ရဲဝံ့စွာ ဖော်ထုတ် ပြသခဲ့သည်ပြင် အန်နန်ဘုရင် ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ရှိနေစဉ်အတွင်း “အိပ်ဖွင့်” ပေးစာ တစ်စောင် ရေးသား ပေပို့ခဲ့ရာ ထိုစာထဲတွင် “ဤတဗျာ ဆန်လှသည့် ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ ညွှန်ကြားချက်အရ တိုင်းခန်းလှည့်လည် ကြွရောက်တော်မူလာသော အရှင်မင်းမြတ်သည် လောင်းချခြင်းပြိုင်ကွင်းမှ မြင်းပွဲများနှင့် အော်ပရာဇာတ်သဘင်မှ ပြင်သစ်လှပျိုဖြူများ အပြင် အခြား မည်သည့်အရာကိုမျှ မြင်ရပါဦးမည်နည်း” ဟူ၍ အတိအလင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။

ငယ်အိုက်ကုတ်၏ အထက်ပါ ရဲရဲတောက် လုပ်ဆောင်ချက်များကြောင့် ပဲရစ်မြို့တော် ပုလိပ်နှင့် စုံထောက်များမှာ နောက်ပိုင်းတွင် အထူးပင် အလုပ်များသွားခဲ့ကြသည်။

အန်နန်ဘုရင် ပြင်သစ်နိုင်ငံတွင် ရှိနေသမျှ ကာလပတ်လုံး ငယ်သွားရာ နောက်သို့ စုံထောက် နှစ်ယောက်သည် မသိမသာ ရုပ်ဖျက်၍ လည်ကောင်း၊ သိသိသာသာ ကိုယ်ရောင်ပြ၍ လည်းကောင်း၊ နောက်ယောင်ခံ လိုက်ခဲ့ကြသည်။ ဤကိစ္စအတွက် ငယ်မှာ မည်သို့မျှ စိတ်အနှောက်အယှက် မဖြစ်ဘဲ သူ့ ယုံကြည်ချက်အရ သူ လုပ်စရာ ရှိသည်တို့ကိုသာ ဣန္ဒြေမပျက် ဆက်လက် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

“ဟူးမင်းနိုက်”၊ “လာဗီးအိုဗာရီး” စသည့် ပြင်သစ်သတင်းစာများတွင် ဗီယက်နမ် အကြောင်း ဆောင်းပါး၊ ဝတ္ထု၊ ပြဇာတ် စသည်များကို ရေးသားခြင်းဖြင့် လှုံ့ဆော် စည်းရုံးလာခဲ့သော ငယ်သည် ပုလိပ်နှင့် စုံထောက်များ တကောက်ကောက် လိုက်နေသည့် ကြားမှ လူမျိုးပေါင်းစုံ ပါဝင်သော အဖွဲ့အစည်း တစ်ခုကို တည်ထောင် ခဲ့သည်။ ယင်းအဖွဲ့အစည်း၏ အမည်ကို “ကိုလိုနီနိုင်ငံများ အဖွဲ့ချုပ်” ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့သည်။

“ကိုလိုနီနိုင်ငံများ အဖွဲ့ချုပ်” တွင် ပြင်သစ်လက်အောက်ခံ နိုင်ငံများ ဖြစ်ကြသော ကျူးနစ်ရှား၊ အယ်လ်ဂျီးရီးယား၊ မော်ရိုကို၊ မာဒါဂတ်စကား၊ ဗီယက်နမ် စသည်တို့မှ

မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပဲရစ်မြို့တော်နှင့် အခြားမြို့ကြီးပြကြီးများတွင် လူထုတရားပွဲများ၊ ဆွေးနွေးပွဲများနှင့် ဟောပြောပွဲများ ကျင်းပကာ ကိုလိုနီနိုင်ငံများတွင် ပြင်သစ်နယ်ချဲ့များ ဖိနှိပ် ခြယ်လှယ် သွေးစုပ်နေကြပုံများကို ပြောကြဟောကြသည်။

အဆိုပါ “ကိုလိုနီနိုင်ငံများ အဖွဲ့ချုပ်” က ကြီးမှူးကျင်းပသည့် ဟောပြောပွဲ၊ ဆွေးနွေးပွဲများတွင် အယ်လ်ဂျီးရီးယား၊ ကျူးနစ်ရှား၊ မော်ရိုကို၊ ဗီယက်နမ် စသည့် လူမျိုးများအပြင် တိုးတက်သော ပြင်သစ်လူမျိုးများလည်း တက်ရောက် နားထောင် ကြသည်။ ဆွေးနွေးကြသည်။ တစ်ခါတရံ အဆိုပါ ဟောပြောပွဲ၊ ဆွေးနွေးပွဲများတွင် အထက်ပါ နိုင်ငံပေါင်းစုံမှ လူမျိုးများထက် ပြင်သစ်လူမျိုးများက ပို၍ အရေအတွက် များပြားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ငှယင်သည် ကိုလိုနီနိုင်ငံများမှ အဖိနှိပ်ခံ လူမျိုးများ၏ အသိဉာဏ်နှင့် လူမျိုးစုံ ချစ်ကြည်ရေး စိတ်ဓာတ်များကို ယခုထက်ပိုမို တိုးတက်ကျယ်ပြန့်စေရန်အတွက် ခြေလှမ်းသစ် တစ်ခုကို လှမ်းခဲ့ပြန်သည်။

ယင်းခြေလှမ်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ “ကိုလိုနီနိုင်ငံများ အဖွဲ့ချုပ်” ၏ ကြွေးကြော်သံအဖြစ် ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို အခက်အခဲများအကြားမှ မဖြစ်မနေ ကြိုးစား၍ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

သို့နှင့်ပင် ၁၉၂၂ ခုနှစ် ဧပြီလလောက်တွင် ကိုလိုနီ နိုင်ငံများမှ ကြွေးကြော်သံအဖြစ် “လီပါရီယာ” အမည်ရှိ ဂျာနယ်တစ်စောင် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။ ထိုဂျာနယ်၏ ပေါ်လစီဝါဒ သဘောထားမှာ အထူး တွေးတောနေစရာမလို၊ ဂျာနယ်၏ ပထမဆုံး စာမျက်နှာ ထိပ်ဆုံးနဖူးစီးတွင် “ကိုလိုနီ ပြည်သူများ၏ အဘော်” ဟူ၍ အထင်အရှား ဖော်ပြထားခြင်းဖြင့် သိသာနိုင်သည်။ ထို့ပြင် ထိုဂျာနယ်၏ တာဝန်ခံ အယ်ဒီတာနှင့် တိုက်အုပ်မှာ ... “ငှယင်အိုက်ကုတ်” ဖြစ်ရာ နိုင်ငံရေး ဂျာနယ် တစ်စောင် ဖြစ်ကြောင်း အထူး ပြောစရာ မလိုအောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ငှက်သတ်သည် ထိုဂျာနယ်တွင် အယ်ဒီတာ တိုက်အုပ် အဖြစ်သာမက၊ စာမူရေးချယ် တည်းဖြတ်ရေး၊ ပုံနှိပ် ထုတ်ဝေရေးနှင့် ငွေရေးကြေးရေးအပါအဝင်၊ ဂျာနယ်တစ်စောင်လုံး အစမှအဆုံး အယ်ဒီတာ၊ တိုက်အုပ်၊ ဆောင်းပါးရှင်၊ ထုတ်ဝေသူ၊ ငွေကိုင်စသည်ဖြင့် သူတစ်ယောက်တည်း ကြိုး၍ လုပ်ခဲ့ရသည်။ “ကိုလိုနီ နိုင်ငံများ အဖွဲ့ချုပ်” မှ အခြား ခေါင်းဆောင်များမှာ ဝတ်လုံတော်ရများ၊ ကုန်သည်များ၊ ဆရာဝန်များ၊ ကျောင်းသားများ စသည်ဖြင့် သူ့အလုပ်နှင့်သူ မအားလပ်အောင် ရှိနေကြရာ ဂျာနယ်ထုတ်ဝေရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ရဲဘော် အားလုံး၏ သဘောတူညီချင်ဖြင့် ငှက်သတ်တစ်ယောက်တည်း ထိုသို့ တာဝန်ယူခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟူးမင်းနိုက်” နှင့် အခြား သတင်းစာများတွင် ငှက်သတ်၏ ဆောင်းပါးများကို ရံဖန်ရံခါသာ တွေ့မြင် ဖတ်ရှုကြရသော်လည်း ယခု “လီပါရီယာ” ဂျာနယ်တွင် သူ့ ဆောင်းပါးများကို အပတ်စဉ် မှန်မှန် တွေ့မြင်ကြရ၊ ဖတ်ရှုကြရသည်။ ထိုသို့ အပတ်စဉ်မှန်မှန် အဆက်မပြတ် ရေးရ၍လား မသိ၊ သူ့ ဆောင်းပါးများမှာ ယခင်ကထက် ပို၍ လက်သံပြောင်လာသည်၊ ထိလာ မိလာသည်။

၁၉၂၂ ခုနှစ် ဂျူလိုင်လ ၁ ရက်နေ့ထုတ် “လီပါရီယာ” ဂျာနယ်တွင် “လူမျိုးရေး မုန်းတီးမှု” ဟူသော ခေါင်းစဉ်ဖြင့် ငှက်သတ်၏ ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ် ပါလာသည်။ ယင်းဆောင်းပါးမှာ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များ၏ ရက်ရက်စက်စက် ညှင်းပန်း နှိပ်စက်ခြင်း ခံခဲ့ရသည့် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် ရဲဘော် လောင်ဇန်ဆိုသူနှင့် ပတ်သက်၍ နယ်ချဲ့ သမားများ၏ လူမျိုးရေး မုန်းတီးမှုများအကြောင်းကို ဝေဖန်ရှုံ့ချ၍ ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်သည်။ ဤဆောင်းပါးကြောင့် ပြင်သစ်လူမျိုးများမှာ အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ် ချောက်ချာ၍ ပြင်သစ်အစိုးရမှာလည်း အကြီးအကျယ် နာမည်ပျက်ခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် ဩဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့ထုတ် ဂျာနယ်တွင် ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ် ထပ်မံ ပါလာပြန်သည်။ “ပြင်သစ်တို့ အုပ်စိုးမှုအောက်မှ ဗီယက်နမ် အမျိုးသမီးများ” ဟူ၍ အမည်တပ်ထားသည့် အဆိုပါ ဆောင်းပါး၌ ဗီယက်နမ်တွင် ပြင်သစ် စစ်သားများက ဗီယက်နမ် အမျိုးသမီးများအား လူမဆန်သည့် နည်းလမ်းများဖြင့် နှိပ်စက် စော်ကား ကြပုံများကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ရေးသား ဖော်ပြထားသည်။ ဗီယက်နမ် ရွာတစ်ရွာတွင် ပြင်သစ် စစ်သားများက ရှစ်နှစ်အရွယ် မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပါပဝင် အမျိုးသမီး ၃ ယောက်ကို အကြိမ်ကြိမ် မုဒိမ်းကျင့်ပြီးနောက် လှံစွပ်ဖြင့် မသေမချင်း ထိုးသတ်ကာ ခေါင်းနှင့် လက်ကို ဖြတ်၍ ဆွဲကြိုးနှင့် လက်စွပ်ကို ယူသွားကြပုံများကို အသေးစိတ် ဖော်ပြထားသည်။ ယင်းဆောင်းပါးတွင် ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမားက “ယဉ်ကျေးမှု မစ်ရှင်များ” ဟု အမည်ပေးထားသည့် ကျူးကျော်ရေး စစ်တပ်များ၏ ထိုသို့သော ရက်စက်မှုများကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ရေးသားထားရာ စာဖတ် ပရိသတ်များနှင့် ပြင်သစ်အစိုးရ အတွင်း အကြီးအကျယ် ဂယက်ရိုက် သွားခဲ့သည်။

ထိုသို့ ဂျာနယ်၏ ရဲဝံ့ပြောင်မြောက်သော အရေးအသားနှင့် ဖော်ပြချက် များကြောင့် စာဖတ်ပရိသတ်များနှင့် တကွ ပုလိပ်စုံထောက်များကပါ ထိုဂျာနယ်နှင့် ထုတ်ဝေသူ အယ်ဒီတာ ငုယင်အား ယခင်ကထက် တိုး၍ ဂရုစိုက်လာကြသည်။ ဂျာနယ် စာဖတ်ပရိသတ် တိုးလာသလို ဤဂျာနယ်ကို မဖတ်ရဲ မဝယ်ရဲသူများလည်း ရှိလာကြသည်။ အချို့မှာလည်း ပုလိပ်နှင့် စုံထောက်များ၏ ခြိမ်းခြောက်မှုကြောင့် ဂျာနယ်ကို ပြောင်မဖတ်ရဲဘဲ တိတ်တဆိတ် လျှို့ဝှက်၍ ဖတ်ကြသည်။ အားပေးကြသည်။ အချို့ကမူ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ခဲခဲယဉ်းယဉ်းဖြင့် သတ္တိရှိရှိ ရေးသား ထုတ်ဝေနေသော ဤဂျာနယ်ကို မပြတ်စေလိုသဖြင့် ရန်ပုံငွေများကို တိတ်တဆိတ် ပေးပို့ လှူဒါန်းကြသည်။

တစ်ခါက လူငယ်တစ်ယောက်သည် ဂျာနယ်တိုက်ထဲသို့ ပြန်းကနဲ ဝင်လာပြီးနောက် ကျပ်တန်တစ်ရွက်ကို စားပွဲပေါ်သို့ တင်ကာ “အဲဒါ ဂျာနယ်အတွက် လှူတာပါ” ဟု ပြောပြောဆိုဆို တစ္ဆေခြောက်ခံရသူပမာ လှစ်ကနဲ ပြန်ထွက်ပြေးသွားသည်။

ဂျာနယ်ကို ထိုသို့ လျှို့ဝှက်အားပေးသူများ ရှိသလို၊ အတိအလင်း ပြောင်အားပေးသူ များလည်း တစ်နေ့တခြား ပေါများလာသည်။

သို့ဖြင့် ဂျာနယ်တိုက်သို့ နေ့စဉ်နှင့် အမျှ ဗီယက်နမ်နှင့် ပြင်သစ်လူမျိုးများ အပါအဝင် လူမျိုးစုံဝင်ထွက်နေကြရာ ပြင်သစ်ပုလိပ်နှင့် စုံထောက်များမှာ လက်ပိုက် ကြည့်မနေနိုင်တော့ဘဲ ဖြစ်လာသည်။

သို့သော် ပုလိပ်နှင့် စုံထောက်များသည် ငှယ်အား တရားဥပဒေအရ မည်သို့မျှ အရေးယူရန် အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာ ရှာမတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေသဖြင့် အခြားနည်းများကို သုံးကာ အနှောင့်အယှက် ပေးကြပြန်သည်။ ထိုနည်းများမှာ ငှယ်၏ ဂျာနယ် စာဖတ် ပရိသတ်များအား တစ်ဖက်တစ်လမ်းမှ နှောင့်ယှက်ခြင်း၊ ငှယ်အား သွယ်ဝိုက်၍ တစ်မျိုး၊ တိုက်ရိုက်တစ်ဖုံ တွေ့ဆုံ၍ ခြိမ်းခြောက်ခြင်း၊ ငှယ်ထံ မကြာခဏ လာရောက်စစ်ဆေး မေးမြန်းခြင်း စသည်တို့ပင် ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး၌ မည်သို့မျှ ခြိမ်းခြောက် ဟန့်တား၍ မရဘဲ ဖြစ်လာသည့်အခါ ချောမော့ မြှောက်ပင့်၍ သိမ်းသွင်းသည့် နည်းကို သုံးကြပြန်သည်။

ပြင်သစ်အစိုးရအဖွဲ့မှ ကိုလိုနီဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးဖြစ်သူ အဲလ်ဘတ်ဆာရော့သည် သူ့လက်အောက်ရှိ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး အဖွဲ့ကြီး၏ လျှို့ဝှက်အစီအရင်ခံစာများကို ဖတ်ပြီး နောက်တစ်နေ့တွင် ခေါင်းမာလှသော “ငှယ်အိုက်ကုတ်” ဆိုသူအား ခေါ်ယူ တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ သို့သော် ငှယ်သည် ကိုလိုနီဆိုင်ရာ ဝန်ကြီး၏ မြှောက်လုံးများ ကြောင့်လည်း မမြောက်၊ ခြောက်လုံးများကိုလည်း မကြောက်ဘဲ သူ ယုံကြည်ချက်အတိုင်း ရဲရဲစုံစုံ ရင်ဆိုင်၍ ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ပြောစရာရှိသမျှ ပြောဆိုခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ငှယ်မှာ အဖမ်းမခံရသော်လည်း အမျိုးသားမှတ်ပုံတင် အသိမ်းခံရပြီး ပြန်လာခဲ့ရသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ကိုလိုနီဆိုင်ရာ ဝန်ကြီး ဆာရော့၏ အမိန့်အရ ပုလိပ်မင်းကြီး အာနေ့သည်
ငှာယင်နှင့်တကွ သူ့ရဲဘော်များ၏ လှုပ်ရှားသွားလာမှုများကို ၂၄ နာရီစလုံး စုံထောက်များဖြင့်
လိုက်လံစောင့်ကြပ် ထောက်လှမ်းခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။

ဤအကြောင်းကို သိရသောအခါ နယ်ချဲ့သမားများအပေါ် “ကြက်ခေါင်းဆိတ်
မခံ” သည့် စိတ်ဓာတ်မျိုး ရှိနေသော ငှာယင်သည် လီပါရီယာဂျာနယ်မှ နေ၍ အဆိုပါ
ကိုလိုနီဝန်ကြီး အဲလ်ဘတ်ဆာရော့ထံ အိတ်ဖွင့် ပေးစာ တစ်စောင် ရေးသား ပေးပို့ခဲ့သည်။

လီပါရီယာဂျာနယ်တွင် ငှာယင်၏ “အိတ်ဖွင့်ပေးစာ” မှာ စာလုံးမဲကြီးဖြင့်
ဖော်ပြပါရှိခဲ့ရာ ထိုစာ၏ အောက်ဆုံး စာပိုဒ်များကို အောက်ပါအတိုင်း တွေ့မြင်
ဖတ်ရှုကြရသည်။

“ဤသို့သော အကြောင်းချင်းရာများကြောင့် ယခုကဲ့သို့ ပြုမူလုပ်ဆောင်
နေသည်များမှာ ကျွန်ုပ်တို့အတွက် မြှောက်ပင့်ပေးရာ အထင်ကြီးစရာ ဖြစ်သော်လည်း
တိုင်းပြည်အတွက်မူ စရိတ်စက ကုန်ကျလှသည်ကို လေးစားစွာ တင်ပြပြောဆိုလိုပါသည်။

အကယ်၍ လူကြီးမင်းအနေဖြင့် ကျွန်ုပ်တို့ နေ့စဉ် ဘာတွေ လုပ်ကိုင်နေသည်ကို
မနေနိုင် မထိုင်နိုင် သိလိုသည် ဆိုပါက သည့်ထက် လွယ်ကူသော ကိစ္စဟူ၍ မရှိတော့ပါ။
ကျွန်ုပ်တို့ သွားလာ လှုပ်ရှားမှုများကိုပါ ဖော်ပြ၍ နံနက်တိုင်း သတင်းစဉ် တစ်ခု ထုတ်ဝေ
ပေးနိုင်ပါသည်။ သို့သော် လူကြီးမင်းအနေဖြင့် ထိုသတင်းစဉ်ကို ဒုက္ခခံပြီး ဖတ်နေ
ရမည်ကိုသာ စိုးရိမ်မိပါသည်။

ထိုပြင်တဝ ကျွန်ုပ်တို့၏ နေ့စဉ်လုပ်ငန်း အချိန်ဇယားမှာ အလွန်တရာမှ
ရှင်းလင်း၍ အမြဲလိုလို မပြောင်းလဲဘဲ ရှိတတ်ပါသည်။

နံနက်ပိုင်း။ ။ ၈ နာရီမှ ၁၂ နာရီအထိ အလုပ်ရှိတွင် ရှိပါသည်။

နေလည်ပိုင်း။ ။ သတင်းစာတိုက်များ (လက်ဝဲသတင်းစာပင် ဖြစ်ပါသည်) နှင့် စာကြည့်တိုက်တွင် ရှိပါသည်။

ညနေပိုင်း။ ။ အိမ်တွင်သော် လည်းကောင်း၊ ပညာရေးဟောပြောပွဲများ တက်ရောက်၍သော် လည်းကောင်း ရှိနေတတ်ပါသည်။

တနင်္ဂနွေနှင့် အားလတ်ရက်များ။ ။ ပြတိုက်များ၊ သို့မဟုတ် အခြား စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ဌာနများသို့ သွားရောက် လည်ပတ်လေ့ ရှိပါသည်။

ဒါပါပဲ ခင်ဗျာ။

ယခုကဲ့သို့ သက်သက်သာသာနှင့် သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ သွားလာ နေထိုင်ပုံများကို လူကြီးမင်း ကျေနပ်နှစ်သိမ့်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်လျက်.....

ဆက်လက် လေးစားလိုပါသော...

ငယ်အိုက်ကုတ်

ကိုလိုနီဆိုင်ရာ ဝန်ကြီး ဆာရော့ထံ လီပါရီယာဂျာနယ်မှ နေ၍ ရေးသား လိုက်သော အထက်ပါ အိတ်ဖွင့် ပေးစားကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ငယ်အိုက် ကြေညာခြင်းအားဖြင့် အရေးအသားနှင့် နယ်ချဲ့သမား ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များအပေါ် ထားရှိသည့် သူ၏ ရဲဝံ့ပြတ်သားသော သဘောထားကို ထင်ထင်ရှားရှား သိမြင်နိုင်သည်။

ငယ်အိုက်ကုတ်သည် စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သို့သော် သာမန် စာရေးဆရာ သာမန် သတင်းစာဆရာ မဟုတ် ကိုယ့်ယုံကြည်ချက် အပေါ်တွင် မယိမ်းမယိုင် အခိုင်အမာ ရပ်တည်ကာ စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာ ပင်တည်း။

မော်စကိုမှ ကန်တုန်သို့

၁၉၂၄ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ၏ တစ်ခုသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။

ရုရှားပြည်ကြီးတွင် မဟာအောက်တိုဘာ တော်လှန်ရေးကြီး မတိုင်မီက “ပီထရိုဂရက်” ဟူသော အမည်ဖြင့် ထင်ရှားသည့် ရှေးဟောင်းမြို့တော်ကြီး ဖြစ်ခဲ့၍ ယခု ဆိုဗီယက်အစိုးရ လက်ထက်တွင် “လီနင်ဂရက်” ဟူ၍ အမည်ပြောင်းလဲ ထားသော ဤမြို့ကြီးမှာ ပြင်းထန်ဆိုးဝါးလှသည့် ရုရှား ဆောင်းရာသီ၏ အောက်တွင် ငြိမ်သက်ဝပ်ဆင်းလျက် ရှိသည်။

သဲသဲမဲမဲ တဖွဲဖွဲကျနေသည့် နှင်းခဲနှင့်ပွင့်များကြောင့် လူလုံးကွဲအောင် မမြင်ရဘဲ ရှိနေခိုက် ဤလီနင်ဂရက်မြို့ ဆိပ်ကမ်းတစ်နေရာသို့ ခပ်မဲမဲ လှေတစ်စင်း ထိုးဆိုက်လာသည်ကို မသဲမကွဲ မြင်ရသည်။

လှေပေါ်တွင် မဲသဲသဏ္ဍာန် လူအချို့ကို တွေ့ရပြီး ရှေ့ဆုံးမှ ဝဝဖိုင်ဖိုင် လူက သူ့နောက်နားမှ ပိန်ပိန်ပါးပါး လူအား သိုးမွေးအင်္ကျီတစ်ထည်ကို ဖို့ယို့ဖားယားဖြင့် လှမ်းပေးလိုက်သည်။

ထိုအခိုက် ကုန်းပေါ်မှ ရေတပ်သားဝတ်စုံဖြင့် လူနှစ်ယောက် လှေပေါ်သို့ တက်လာကြ၍ လှေပေါ်မှ ခပ်ဝဝလူနှင့် တစ်စုံတစ်ရာ ပြောဆိုကြသည်။ ခဏအကြာတွင် အပြန်အလှန် နှုတ်ဆက်သံများ ကြားရပြီး ရေတပ်သား နှစ်ယောက်နှင့် ခပ်ပိန်ပိန် လူတို့ လှေပေါ်မှ ဆင်းလာကြရာ ခပ်ဝဝလူသည် လက်ပြရင်း လှေပေါ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

လှေပေါ်မှ ဆင်းသက်လာကြသော လူသုံးယောက်သည် တဖွဲဖွဲကျနေသည့် နှင်းမှုန်များ အောက်မှ ခပ်သုတ်သုတ် ဖြတ်သန်းကာ ခပ်လှမ်းလှမ်း တစ်နေရာရှိ အဆောက်အဦး တစ်ခုအတွင်းသို့ ဝင်သွားကြသည်။

အဆောက်အဦးထဲတွင် အရာရှိနှင့် တူသော လူတစ်ယောက် အသင့် စောင့်နေသည်ကို တွေ့ရ၍ သဘောသား နှစ်ယောက်သည် ထိုအရာရှိအား ပြိုင်တူ အရှိအသေ ပေးလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် သူတို့နှင့် အတူ ပါလာသူ ဘက်သို့ လှည့်ကာ ... “ကဲ ... ခင်ဗျားကို သူတို့ စောင့်ရှောက်ပါလိမ့်မယ်” ဟု ပြောပြောဆိုဆို နှုတ်ဆက်၍ ပြန်ထွက်သွား ကြသည်။

အရာရှိသည် သူ့ရှေ့တွင် ရပ်နေသော ခပ်ပိန်ပိန် လူအား ကုလားထိုင်အလွတ် တစ်လုံးကို ထိုးပေးရင်း ထိုင်ခိုင်းပြီးနောက် ဆေးလိပ်တစ်လိပ် လှမ်းပေးသည်။ သို့သော် သူပေးသော ဆေးလိပ်မှာ အရှည်မဟုတ်ဘဲ သောက်ပြီးသား မီးညှိထားသည့် ဆေးလိပ်တို ဖြစ်၍ လက်နှစ်သစ်သာခန့်သာ ရှိသည်။

ထို့နောက် အရာရှိသည် စားပွဲတစ်ဖက်တွင် ဝင်ထိုင်ကာ မေးခွန်းများ တစ်ခုပြီး တစ်ခု အေးအေးဆေးဆေးပင် မေးရာ ပိန်ပိန်လူကလည်း ကုန်ကြွေးရပင် ဖြေသည်။

“ခင်ဗျား နှိမည် ဘယ်လိုခေါ်သလဲ”

“ငှာယင်အိုက်ကုတ်လို့ ခေါ်ပါတယ်”

“ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ကျွန်တော် ရုရှားပြည်ကိုပဲ လာတာပါ”

“ဘာကိစ္စနဲ့ လာတယ်ဆိုတာ မသိရဘူးလား”

“ခေါင်းဆောင်ကြီး လီနင်နဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ။ ပြီးတော့ ရုရှားပြည်မှာ ဆင်နွဲ့နေတဲ့ တော်လှန်ရေးကိုလဲ မြင်ချင်လေ့လာချင်လို့ပါ”

“ကျွတ် ကျွတ် ကျွတ် ဖြစ်မှ ဖြစ်ရလေဗျာ။ လီနင်ကို ခင်ဗျား မတွေ့နိုင်တော့ဘူး။ သူ မနေကပဲ ဆုံးသွားရှာပြီ”

“ဟင် လီနင် ဆုံးပြီ ဟုတ်လား”

ငယ်အိုက်ကုတ်သည် ဖြုန်းကနဲ ထိုင်ရာက ထလိုက်မိသည်။ “လီနင် ဆုံးပြီ” ဟူသော အရာရှိ၏ စကားသည် သူ့နားထဲတွင် အမြောက်နှင့် ပစ်သွင်း လိုက်သလို ဖြစ်သွားသည်။

“သူ သေပြီဆိုတာ တကယ်ပဲလား ဟုတ်လား” သူ့နားကို မယုံသလို နောက် တစ်ကြိမ် ထပ်မေးလိုက်မိသည်။ အရာရှိက ညှိုးငယ်သော မျက်နှာဖြင့် ခေါင်းကို ဖြေးညှင်းစွာ ညိတ်ပြသည်။

မှန်သည်။ သက်ဦးဆံပိုင် ဇာဘုရင်၏ လက်အောက်မှ သန်းပေါင်းများစွာသော ပြည်သူလူထုကြီးအား လုံးဝ လွတ်မြောက်အောင် ရှေ့ဆောင် လမ်းပြ၍ ကမ္ဘာမြေပြင်၏ ၆ ပုံ ၁ ပုံ ကျယ်ဝန်းသော ရုရှားပြည်ကြီးအား ပထမဆုံးသော ဆိုရှယ်လစ် နိုင်ငံကြီးအဖြစ် ဖန်တီး တည်ဆောက်ခဲ့သည့် ခေါင်းဆောင်ကြီး လီနင်သည် အမှန်တကယ် ကွယ်လွန်ခဲ့ပေပြီ။

ငယ်သည် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်သွားမိသည်။

သူသည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပဲရစ်မြို့တော်တွင် သတင်းစာဆရာ အယ်ဒီတာဘဝဖြင့် နေထိုင်ရင်း “ကိုလိုနီနိုင်ငံများ အဖွဲ့ချုပ်” ကို ခေါင်းဆောင်က နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး

လှုပ်ရှားမှုများကို ကြီးကြီးစားစား လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ပြင်သစ် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်အဖြစ်လည်း တက်တက်ကြွကြွ ရှေ့တန်းမှ ပါဝင်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

သို့သော် “လီပါရီယာ” ဂျာနယ်မှ သူ၏ ထိရောက်ပြောင်မြောက်သော ရဲရဲတောက် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး ဆောင်းပါးများကြောင့် လည်းကောင်း၊ ကိုလိုနီနိုင်ငံများ အဖွဲ့ချုပ်နှင့် ပြင်သစ် ကွန်မြူနစ်ပါတီအတွင်း တစ်နေ့တခြား ထင်ရှား ကျယ်ပြန့်လာသော သူ၏ လုပ်ဆောင်ချက်များကြောင့် လည်းကောင်း၊ ပြင်သစ်အစိုးရ အာဏာပိုင်များသည် သူ့ကို တစ်နည်းနည်းဖြင့် အရေးယူရန် စီမံစိုင်းပြင်း လျက်ရှိရာ သူ့မှာ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်တွင် အန္တရာယ် တစ်ခုခုဖြင့် ရင်ဆိုင်ရတော့မည် အဖြစ်မျိုးသို့ ရောက်ရှိ၍ နေထိုင်လာခဲ့သော ဤပြင်သစ်နိုင်ငံကြီးမှ အခြား နိုင်ငံ တစ်ခုခုသို့ ထွက်ခွာသွားရန် သင့်မသင့်၊ ကောင်းမကောင်း အချိန်ယူ၍ စဉ်းစားလာရတော့သည်။

သို့သော် ဤကမ္ဘာမြေပေါ်တွင် ဘယ်တိုင်းပြည်၊ ဘယ်နိုင်ငံသို့ ရောက်ရောက်၊ ရောက်လေရာ အရပ်တွင် သူ့အတွက် အဓိက ရည်မှန်းချက်ကြီးကိုမူ အပျောက်အပျက် မခံနိုင်ပေ။ အတိမ်းအစောင်း မခံနိုင်ပေ။ ယင်း ရည်မှန်းချက်ကာ အခြားမဟုတ်။ ဝီယက်နမ်နှင့် ဝီယက်နမ် အမျိုးသားတို့၏ လုံးဝ လွတ်မြောက်ရေးပင်တည်း။

သို့နှင့်ပင် ငှယ်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ ထွက်ခွာသွားသင့် မသွားသင့်ကို ချိန်ဆရင်း အကယ်၍ မရှောင်မလွှဲသာ ထွက်ခွာသွားရလျှင် မည်သည့်နိုင်ငံသို့ သွားရမည်ကိုပါ ထည့်သွင်း စဉ်းစားလာရသည်။ သူ့သွားမည့်နိုင်ငံသည် သူ၏ ထာဝစဉ် ရည်မှန်းချက် ဖြစ်သော ဝီယက်နမ် လွတ်မြောက်ရေးအတွက် တစ်နည်းနည်းဖြင့် သည်ထက်သည် အကူအညီအထောက်အပံ့ ရရှိမည် နိုင်ငံဖြစ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ငှယ်အတွက် သည်ပြဿနာနှင့် ပတ်သက်၍ အဆုံးအဖြတ်ပေးသည့် အကြောင်းချင်းရာ တစ်ခု မကြာမီ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် ပြင်သစ်ကွန်မြူနစ် ပါတီဝင် ရဲဘော်တစ်ယောက်က ငှက်အား “ဟူးမင်းနိုက်” သတင်းစာတွင် ဖော်ပြပါရှိသော ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်ကို ဖတ်ရှုရန် ပေးလာသည်။ ယင်း ဆောင်းပါးအမည်မှာ “အမျိုးသားရေးနှင့် ကိုလိုနီ ပြဿနာ ဆိုင်ရာ စစ်တမ်း” ဖြစ်၍ ရေးသူမှာ လီနင် ဖြစ်သည်။

ငှက်သည် ထိုစာတမ်းကို ဖတ်မိသည့် အချိန်မှစ၍ ကမ္ဘာတစ်ခုလုံးကို ခြံ၍ ကြည်တတ်မြင်တတ်သော အထူးသဖြင့် မိမိတို့ အာရှတိုက် အပါအဝင် အရှေ့ပိုင်းဒေသ ကိုလိုနီနိုင်ငံများမှ ပြည်သူများ ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့နေရသည့် ပြဿနာ အရပ်ရပ်ကို နှံ့နှံ့စပ်စပ် ပိုင်းခြားဆင်ခြင် သိမြင်နိုင်စွမ်းရှိသော ခေါင်းဆောင်ကြီး လီနင်အား ချီးကျူး၍ မဆုံးနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ ဤသည်နှင့် တစ်ဆက်တည်း ဤမျှ ဉာဏ်ပညာ ကြီးမားလှသည့် ခေါင်းဆောင်ကြီး လီနင်ကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ဆုံ၍ မိမိတို့ ဗီယက်နမ်လူမျိုးများ၏ အမျိုးသားရေး ပြဿနာများကို တင်ပြ ဆွေးနွေးလိုစိတ်များ တဖွားဖွား ပေါ်လာမိသည်။ ဤခေါင်းဆောင်ကြီး ကိုယ်တိုင် ရှေ့ဆောင် ရှေ့ရွက် ပြု၍ တည်ဆောက်ဖန်တီးနေသည့် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ပထမဆုံး ဆိုရှယ်လစ် နိုင်ငံကြီးကိုလည်း ကိုယ်တွေ့ မျက်မြင် သွားရောက် လေ့လာချင်လှသည်။

ထိုသို့သော အခြေအနေနှင့် အကြောင်းချင်းရာများကြောင့် ငှက်သည် ၁၉၂၃ ခုနှစ်အကုန် ဒီဇင်ဘာလအတွင်း တစ်ခုသော နေ့တစ်နေ့တွင် ရပ်ဖျောက်၍ ဆိုဗီယက် ယူနီယံခေါ် ရုရှားနိုင်ငံသို့ တိတ်တဆိတ် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သို့သော်.... ယခု လီနင်ဂရက်မြို့သို့ အရောက်တွင် သူတွေ့ချင် မြင်ချင် တိုင်ပင် ဆွေးနွေးချင်လှသော ခေါင်းဆောင်ကြီး လီနင်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ခဲ့ပေပြီ။ သူ့အတွက် ရှေ့ဆက်၍ ဘာလုပ်ရပါ မည်နည်း။

ငှက်သည် ဤမေးခွန်း၏ အဖြေကို ကြာကြာရှာ မနေရ၊ သူ့အတွက် ရှေ့ဆက်၍ ဘာလုပ်ရမည်ကို မကြာမီ အတောအတွင်း တွေ့မြင် သိရှိခဲ့ရသည်။

စင်စစ် လီနင် သေသွားသည်မှာ မှန်သည်။ သို့သော် လီနင်ဝါဒကား မသေ။ လီနင် အနိစ္စရောက်ခဲ့သည်မှာ မှန်သည်။ သို့သော် လီနင် လမ်းစဉ်ကား အနိစ္စ မရောက်သေး။ လီနင်ဝါဒနှင့် လီနင် လမ်းစဉ်သည် ဘယ်တော့မှ သေမည် မဟုတ်။ ထာဝရ အသက်ရှင် နေမည်သာတည်း။

ဤသို့သော တော်လှန်ရေး၏ ပရမတ္ထ သစ္စာတရားအရ ငှယ်သည် လီနင်ကို မတွေ့လိုက် သော်လည်း လီနင်ချမှတ်ခဲ့သည့် အဖိနှိပ်ခံ ကိုလိုနီနိုင်ငံများ၏ လွတ်မြောက်ရေး လမ်းစဉ်ကို တွေ့ရသည်။ လီနင်ကို မမြင်လိုက်ရသော်လည်း ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများ၏ နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေးတိုက်ပွဲ လုပ်ငန်းစဉ်ကို မြင်ရသည်။

လီနင်ဂရက်တွင် ရက်အနည်းငယ်မျှ နေထိုင်ပြီးနောက် ငှယ်သည် ဆိုဗီယက် ရဲဘော်များ၏ စီစဉ်ပေးချက်အရ မော်စကိုမြို့တော်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

လီနင်ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သွားသည့်အတွက် အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ ရသော ငှယ်သည် မော်စကိုမြို့တော်သို့ ရောက်လျှင်ရောက်ချင်း ဆောင်းပါး တစ်ပုဒ် ရေးသားခဲ့သည်။ အဆိုပါ ဆောင်းပါးမှာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ အဘော်ဖြစ်သော ပရောဒါ သတင်းစာ၌ ဇန်နဝါရီလ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ပါရှိလာခဲ့၍ ဆောင်းပါး၏ ခေါင်းစဉ်မှာ "လီနင်နှင့် ကိုလိုနီနိုင်ငံများမှ ပြည်သူများ" ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

လီနင် အနိစ္စ ရောက်သွားပြီ၊ ဤသတင်းသည် လူအများအား မိုးကြိုး အပစ်ခံရသလို ဖြစ်သွားခဲ့ပေသည်။ အသားမဲ လူမျိုးများနှင့် အသားဝါ လူမျိုးများအတွက် လီနင်သည် ဘယ်သူဘယ်ဝါ ဖြစ်၍ ရုရှားပြည်ကြီးသည် ဘယ်နေရာမှာ ရှိသည်ကို အတိအကျ မသိကြသေးသည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်၏။ သို့သော်... ဝီယက်နမ် လယ်သမားများမှအစ ဒါဟိုမီနိုင်ငံ တောထဲ တောင်ထဲမှ မုဆိုးများအထိ သူတို့ အားလုံးသည် အလွန်ဝေးကွာလှသည့် ကမ္ဘာမြေပြင် တစ်နေရာတွင် ခြယ်လှယ် သွေးစုပ်နေသူများအား အောင်မြင်စွာ ဖယ်ရှားတွန်းလှန်၍ အရှင်သခင်များနှင့်

ဘုရင်ခံချုပ်များ မလိုဘဲ ကိုယ့်တိုင်းပြည် ကိုယ်အုပ်ချုပ်နေကြသည့် နိုင်ငံကြီး တစ်နိုင်ငံ ရှိနေသည်ကိုမူ တိတ်တဆိတ် သိရှိနေကြပေသည်။ ထိုနိုင်ငံကြီးသည် ရုရှားနိုင်ငံကြီး ဖြစ်၍ ရဲစွမ်းသတ္တိ ရှိသော ပြည်သူများအကြားတွင် ရဲစွမ်းသတ္တိ အရှိဆုံး ဖြစ်သော လီနင်အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး တစ်ဦး ရှိနေခဲ့သည်ကိုလည်း သူတို့ ကြားဖူးနေပေသည်။ သူတို့သည် လီနင်အား သူတို့၏ လွတ်မြောက်ရေးကို ဆောင်ကျဉ်းပေးသူအဖြစ် လှမ်းမျှော် ကြည့်နေကြပေသည်....။

သူ အသက်ထင်ရှား ရှိခဲ့စဉ်က သူသည် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဖခင်လည်း ဖြစ်၏။ ဆရာလည်း ဟုတ်၏။ ရဲဘော်လည်း မှန်၏။ အကြံပေးလည်း မည်း၏။ ယခုသော်မူ သူသည် ကျွန်ုပ်တို့အား ဆိုရှယ်လစ် တော်လှန်ရေး လမ်းကြောင်းရှိရာသို့ ညွှန်ပြရှေ့ဆောင် အလင်းရောင် ပေးနေသည့် ကြယ်တာရာသဖွယ် ဖြစ်နေခဲ့ပေပြီ။

ကျွန်ုပ်တို့၏ လုပ်ငန်းစဉ်တွင် လီနင်သည် ထာဝစဉ် အသက်ရှင်နေမည် သာတည်း....”

မှန်သည်။ လီနင် သေဆုံးခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း လီနင်ဝါဒနှင့် လမ်းစဉ်သည် ငုယင်အား တော်လှန်ရေး လမ်းကြောင်း ရှိရာသို့ ညွှန်ပြရှေ့ဆောင်၍ အလင်းရောင် ပေးခဲ့သည်။

ငုယင်သည် ဆိုဗီယက်ခေါင်းဆောင်များ၏ အကူအညီဖြင့် မော်စကိုမြို့ “အရှေ့တိုင်း အလုပ်သမားများ တက္ကသိုလ်” သို့ တက်ရောက်ခဲ့သည်။ တက္ကသိုလ်မှာ မှာကပ်ဝါဒ ကွန်မြူနစ်ဝါဒများ၏ အခြေခံ သဘောတရားများ၊ ခံယူချက်များနှင့် ရည်မှန်းချက်များကို သင်ကြားပို့ချသည့် တက္ကသိုလ် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ကမ္ဘာ့ပစ္စည်းမဲ့ ခေါင်းဆောင်ကြီး ကားလ်မာ့က်စ် ထုတ်ဖော်ပြသခဲ့သည့် နယ်ချဲ့ စနစ်၏ အခြေခံ အကြောင်းရင်းများ ကိုလိုနီဝါဒ၏ အသွင်လက္ခဏာများ၊ လီနင် လေ့လာဆည်းပူးခဲ့သည့် အရှေ့တိုင်းဆိုင်ရာ ပြဿနာများနှင့် အိန္ဒိယ၊ တရုတ်၊ အင်ဒိုချိုင်းနား၊ မန်ချူးရီးယားစသည့်

အာရှနိုင်ငံများမှ အဖိနှိပ်ခံ ပြည်သူများ၏ လွတ်မြောက်ရေး အလားအလာများကို အသေးစိတ် သင်ကြား ပို့ချရာ ဌာနကြီး ဖြစ်သည်။

ငယ်သည် အဆိုပါ အရှေ့တိုင်း အလုပ်သမားများ တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်သင်ကြားခိုက် သူ့လို အလားတူ ရဲဘော်များဖြင့် တွေ့ကြုံဆုံစည်း ခဲ့ရသည်။ ၎င်းတို့အထဲတွင် အိန္ဒိယပြည်မှ အမ်အဲန်ရှိုင်း၊ တရုတ်ပြည်မှ လီစန်၊ ဘူလ်ဂေးရီးယားပြည်မှ ဒီမက်ထရော့ပ် စသူတို့ပါဝင်သည်။ ဤ ရဲဘော်များနှင့် သင်တန်းများ အတူ တက်ရောက်သင်ကြား၍ ကိုလိုနီနိုင်ငံများဆိုင်ရာ ပြဿနာများကို အပြန်အလှန် ဆွေးနွေးရခြင်း၊ အတွေ့အကြုံ အယူအဆများ နှီးနှော ဖလှယ်ခြင်းသည် ငယ်အတွက် ကြီးစွာသော အထောက်အကူ ဖြစ်စေခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ငယ်သည် စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက် အဖြစ် စာရေးခြင်းအလုပ်တွင် အလေ့အကျင့်ရနေပြီ ဖြစ်ရာ နိုင်ငံရေးသဘောတရားများကို လေ့လာဆည်းပူးရင်း အားလပ်သည့် အချိန်များ၌ ဗရာဗဒါ သတင်းစာတွင် ဆောင်းပါးများ ရေးသားထည့်သွင်းခဲ့သည်။ သူ၏ ထိရောက်ပြောင်မြောက်သော အရေးအသားနှင့် ခိုင်လုံလေးနက်သော အကြောင်းရာများကြောင့် ဆိုဗီယက်ရဲဘော်များနှင့် အခြား ရဲဘော်အားလုံးကပင် သူ့အား စာရေးဆရာ သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက် အဖြစ် လေးစားလာကြသည်။ အလုပ်သမား တက္ကသိုလ်မှ သင်ကြားပို့ချခဲ့သည့် သဘောတရားများနှင့် သူ့လေ့လာဆည်းပူး ရရှိခဲ့သည့် အချက်အလက်များကို အခြေခံ၍ "တရုတ်ပြည်နှင့် တရုတ်လူငယ်" ဟူသော စာတမ်းတစ်စောင် ရေးသားခဲ့ရာ ယင်းစာတမ်း နှစ်စောင်စလုံးကို မော်စကို နိုင်ငံခြား စာပေထုတ်ဝေရေး ဌာနမှ ဖြန့်ချိခဲ့သည်။

သို့နှင့်ပင် ငယ်သည် မော်စကိုသို့ ရောက်ပြီး ရက်အနည်းငယ်အတွင်းမှာပင် ဆိုဗီယက်နှင့် နိုင်ငံတကာမှ ရဲဘော်များ၏ လေးစားခြင်းကို ခံခဲ့ရသည်။ ထိုစဉ်က

မော်စကိုတွင် ငှုယင်နှင့် အတူ နေထိုင်ခဲ့ရသော ဂျာမန်ကွန်မြူနစ်ပါတီမှ ရဲဘော်ရသ်ဖစ်ရှားက အောက်ပါအတိုင်း ပြောဖူးသည်။

“ပထမ ရောက်စတုန်းကတော့ သူ့ ကြည့်ရတာ ဘယ်လိုမှ အထင်ကြီးစရာ မရှိပါဘူး။ တခြား အာရှတော်လှန်ရေးသမား တစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ အိန္ဒိယခေါင်းဆောင် ရွှိုင်းလို သွက်လက်ဖြတ်လတ်မှုလဲ မရှိလှဘူး။ ခန့်ငြားမှုလည်း မရှိဘူး။ ဒါပေမယ့် သူဟာ ရောက်ပြီး ဘာမှ မကြာဘူး ကျွန်တော်တို့ အားလုံးထဲမှာ လေးစားစရာ အကောင်းဆုံးနဲ့ နှစ်သက်စရာ အကောင်းဆုံးလူ ဖြစ်လာတော့တာပါပဲ။

“အမာခံ တော်လှန်ရေးသမားတွေနဲ့ ပြတ်သားတဲ့ ပညာတတ်တွေ ကြားမှာ သူဟာ ရိုးသား ဖြောင့်မတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်အနေနဲ့ သိပ်ပြီး ထင်ရှားပါတယ်။ သူဟာ အရာရာတိုင်းမှာ အလွန်တက်တက်ကြွကြွနဲ့ ဆောင်ရွက်တတ်ပါတယ်။ အဲဒီ အချိန်တုန်းက သူ့ထက်ပိုပြီး နာမည်ကြီးနေတဲ့ အာရှခေါင်းဆောင်တွေထက်တောင် သူက ပိုပြီး လှုပ်ရှား တက်ကြွနေပါသေးတယ်။

(လာကိုးချာရေး "ဟိုချီမင်း" အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာမျက်နှာ ၃၂)

ကိုလိုနီနိုင်ငံများမှ မော်စကိုသို့ ရောက်ရှိနေကြသည့် တော်လှန်ရေးသမားများ၊ တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်များအတွင်း ယင်းသို့ အဖက်ဖက်မှ တက်ကြွလှုပ်ရှားမှုတို့ဖြင့် ထင်ရှားလာသော ငှုယင်သည် စတာလင်၊ ဇီးနိုးဗီ စသည့် ဆိုဗီယက် ထိပ်တန်း ခေါင်းဆောင်များနှင့်ပင် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးခဲ့ရသည်။

မော်စကိုသို့ ငှုယင်ရောက်ရှိခဲ့ပြီး ၆လ ခန့်အကြာတွင် ကိုမင်တန်ခေါ် ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ်၏ ပဉ္စမအကြိမ်မြောက် ကွန်ဂရက်ကြီး ကျင်းပခဲ့သည်။

ကွန်ဂရက်ကြီးမှာ ၁၉၂၄ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁၇ ရက်နေ့မှ ၇၊ လိုင်လ ၈ ရက်နေ့အထိ ကြာခဲ့သည်။

ငှယ်သည် အဆိုပါ ပဉ္စမ ကွန်ဂရက်ကြီးအတွင်း အစီရင်ခံစာ နှစ်စောင် တင်သွင်းခဲ့သည်။ ပထမ အစီရင်ခံစာမှာ နိုင်ငံတကာ ကွန်မြူနစ်ပါတီများ အပါအဝင် ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ် အနေဖြင့် ထမ်းရွက်လုပ်ဆောင်ရမည့် တာဝန်များကို အသေစိပ် ဆွေးနွေး တင်ပြထားသည်။ ဒုတိယ အစီရင်ခံစာမှာမူ အမျိုးသားရေးနှင့် ကိုလိုနီဆိုင်ရာ ပြဿနာများအပေါ် သုံးသပ်ထားသည့် စာတမ်း ဖြစ်သည်။

ယင်းအစီရင်ခံစာ နှစ်ခုအနက် ဒုတိယ အစီရင်ခံစာမှာ ပဉ္စမ ကွန်ဂရက်ကြီးတွင် အထူးပင် ထင်ရှား၍ နိုင်ငံတကာ ကိုယ်စာလှယ်များ၏ အလေးအနက် အရေးပေး ဆွေးနွေးခြင်းခံခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် ထိုစာတမ်းတွင် ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး တကမ္ဘာလုံးတွင် နယ်ချဲ့သမားများ လက်အောက်သို့ ကျရောက်ခဲ့သည့် ကိုလိုနီများ၏ အကျယ်အဝန်း၊ လူဦးရေနှင့်တကွ အချက်အလက်များနှင့် တကွ အသေးစိပ် ဖော်ပြထားသည့်ပြင် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲများအတွက် မည်သို့ စည်းရုံး ပြင်ဆင်တိုက်ပွဲဝင်သင့်ကြောင်းများကို ဆွေးနွေး တင်ပြထားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

ဤ အစီရင်ခံစာများကို အကြောင်းပြ၍ ပဉ္စမ ကွန်ဂရက်ကြီးအတွင်း “ငှယ်အိုက်ကုတ်” ဟူသော အမည်ကို နိုင်ငံတကာမှ ကိုယ်စာလှယ်များ၏ နှုတ်ဖျားတွင် တဖွဖွ ကြားနေကြရသည်။ ပြင်သစ်၊ အင်္ဂလန်၊ ဂျာမနီ၊ အီတလီ၊ ဩစထရီးယား၊ ချက်ကိုစလိုဗက်ကီးယား စသည့် ဥရောပ နိုင်ငံများနှင့်တကွ တရုတ်၊ ဂျပန်၊ အိန္ဒိယ စသည့် အာရှနိုင်ငံများမှ ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင်များသည် ငှယ်ထံ တလေးတစား လာရောက် တွေ့ဆုံကာ ချီးကျူးစကား ပြောကြားကြသည်။ အကြံဉာဏ်နှင့် အယူအဆ အတွေးအခေါ်များ အပြန်အလှန် ဖလှယ်ကြသည်။

ထို့နောက် ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ ပဉ္စမကွန်ဂရက်ကြီးတွင် ငှက်ပျော့သည့် ကိုယ်စာလှယ်များ၏ တစ်ခဲနက် ထောက်ခံမှုဖြင့် အရှေ့တိုင်းဌာနတွင် အမြဲတန်း ကော်မတီဝင် တစ်ဦးအဖြစ် ရွေးကောက် တင်မြောက်ခြင်း ခံရရုံမျှမက တောင်ပိုင်းဌာနခွဲ၏ အကြီးအကဲအဖြစ် တာဝန် ပေးအပ်ခြင်းပါ ခံခဲ့ရသည်။

ငှက်ပျော့သည် မော်စကိုသို့ ရောက်၍ ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နေရသော်လည်း ပြင်သစ်နှင့် "ကိုလိုနီ နိုင်ငံများ အဖွဲ့ချုပ်" မှ သူ့ရဲဘော်များကို အမြဲ သတိရလျက်ရှိသည်။ မော်စကို ရောက်ပြီးသည့် နောက်ပိုင်းတွင် လီပီရီရာ ဂျာနယ်သို့ ဆောင်းပါးတစ်စောင် ရေးသား ပေးပို့ခဲ့သေးသည်။ ယင်းဆောင်းပါး၏ ခေါင်းစဉ်မှာ "လီနင်နှင့် အရှေ့တိုင်းမှ ပြည်သူများ" ဖြစ်ပြီး ၁၉၂၄ ခုနှစ် ဂျူလိုင်လ ၂၇ ရက်နေ့ထုတ် လီပီရီရာဂျာနယ်တွင် ဖော်ပြ ပါရှိခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့၏ အာဘော်တစ်ခု ဖြစ်သော "နိုင်ငံတကာ ရေးရာ" စာစောင်တွင်လည်း ဆောင်းပါးများ ရေးသား ပေးပို့ခဲ့သေးသည်။

ထိုသို့ ငှက်ပျော့၏ ဆောင်းပါးများ ပဲရစ်မြို့ထုတ် စာနယ်ဇင်းများတွင် ဆက်လက် ပါရှိနေသဖြင့် ပြင်သစ်စုံထောက်များနှင့် အာဏာပိုင်များသည် ငှက်ပျော့တစ်ယောက် မော်စကို ရောက်နေသည်ကို အတိအကျ မသိရဘဲ ပြင်သစ်မှာပင် ရှိနေသေးသည်ဟု အချို့က ယူဆနေကြသည်။

သို့သော် မကြာမီ ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ ပဉ္စမကွန်ဂရက်အပြီးတွင် အရင်းရှင်နိုင်ငံအချင်းချင်း ပေးပို့ကြသည့် စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး သတင်းအရ ငှက်ပျော့သည် မော်စကို ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ်သို့ ရောက်ရှိ၍ တက်တက်ကြွကြွ ပါဝင် လှုပ်ရှားနေကြောင်း အခိုင်အမာ သိကြရသည်။

ပြင်သစ်အာဏာကိုင်များမှာ ယခုကဲ့သို့ ငှက်တစ်ယောက် မော်စကိုကို ရောက်နေသည်ကို တစ်ဖက်က သဘောကျ ကျေနပ်မိသလို အခြား တစ်ဖက်ကလည်း၊ ထိတ်လန့်စိုးရိမ်မိကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ပြင်သစ်တွင် ငှက် မရှိသည့်အတွက် မိမိတို့မှာ တစ်ဖက်တစ်လမ်းက သက်သာသည် မှန်သော်လည်း မော်စကိုမြို့တော်ကဲ့သို့ ကွန်မြူနစ်တို့၏ အချက်အချာ ဌာနချုပ်ကြီးသို့ ရောက်နေခြင်းဖြင့် မိမိတို့အား တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ယခင်ကထက် ပို၍ ဒုက္ခပေးလာမည်ကိုလည်း တစ်ဖက်က စိုးရိမ်နေကြသည်။

ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များနှင့် စုံထောက်များ စိုးရိမ်မည်ဆိုက စိုးရိမ်စရာပင် ဖြစ်သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ငှက်သည် ကွန်ဂရက်ကြီး ပြီးဆုံးပြီးနောက် မော်စကိုတွင် နောက်ထပ် ၆ လခန့် နေထိုင်ကာ ၁၉၂၄ ခုနှစ် အကုန် ၁၉၂၅ ခုနှစ် အကူးတွင် မော်စကိုမှ ရုတ်တရက် ထွက်ခွာသွားပြန်သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

ကမ္ဘာမြေပြင်တွင် ဘယ်တိုင်းပြည် ရောက်ရောက် ဘယ်နိုင်ငံမှာ နေနေ ဝိယက်နမ် အမျိုးသားများ၏ လွတ်မြောက်ရေးကို ဦးထိပ်တင်ထားသော ငှက်၏ ရည်မှန်းချက်သည် ပို၍ပို၍ အကောင်အထည် ပေါ်လာပြီဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

အကြောင်းမူကား ယခုတစ်ကြိမ် သူ၏ ခရီးစဉ်မှာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံ မော်စကို မြို့တော်မှ တရုတ်ပြည် ကန်တုန်မြို့သို့ ဦးတည် ထွက်ခွာလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သော ကြောင့်တည်း။

ခမောက်စုတ်တစ်လုံးနှင့် နဖူးကြိုးတစ်ချောင်း

“စက်တင်ဘာလ (၁၉၂၆ ခု၏) ညတစ်ညတွင် ကျွန်တော်သည် အလုပ်သမားများ ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ကာ ခန်းဟိုင်သင်္ဘောဆိပ်သို့ လာခဲ့ကြပြီး တာဖူးဆင်း အမည်ရှိ သင်္ဘောတစ်စင်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြပါသည်။ သင်္ဘောသားအချို့က ကျွန်တော်တို့အား စောင့်ကြိုနေကြပါသည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်းပင် ကျွန်တော်တို့အား မှောင်မဲနေသည့် စင်္ကြံလမ်းကလေးအတိုင်း ခေါ်သွားပြီး အခန်းတစ်ခန်းထဲသို့ သွင်းကာ သော့ခတ်၍ ပိတ်လှောင်လိုက်ပါသည်။ မှောင်ထဲတွင် မမြင်မကန်းဖြင့် စမ်းကြည့်ကြရာမှ ကျွန်တော်တို့မှာ ထိုင်၍လည်းမဖြစ်၊ ထ၍လည်း မရ၊ အလွန် ကျဉ်းကြပ်လှသည့် နံရံဘောင်ကလေးတစ်ခုအတွင်း ရောင်းနေကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ကျွန်တော်လို အရပ်ပုနေသည့် လူပင်လျှင် ပုဖွန်ထုပ်လို ခပ်ကွေးကွေးကလေး လုပ်နေရပါသည်။ အခြားနှစ်ယောက်မှာမူ နံရံကိုမှီပြီး ခပ်စောင်းစောင်း ဆင်ခြေလျှော၍ ရပ်နေကြရပါသည်။

“နောက်မှ ကျွန်တော်တို့ သိရသည်မှာ ဤနံရံဘောင်ကလေးသည် သင်္ဘော၏ နံဘေးမှ နေရာလွတ်ကလေး တစ်ခု ဖြစ်သည်ဟု ဆိုပါသည်။ ဤနေရာတွင် ရပ်နေကြသော ကျွန်တော်တို့ ဘဝမှာ ပုရွက်ဆိတ် တစ်ကောင်လောက်မှ မသက်သာလှပါ။ သို့သော် ယခုလို စွန့်စွန့်စားစား သွားမှသာလျှင် မစွတာငှယင်ကို တွေ့နိုင်မည်ဟူသော စိတ်ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို အားပေးမိကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဤနံရံဘောင်ကလေး ထဲတွင် ညသန်းကောင် အချိန်မှ နောက်တစ်နေ့ ရေပြင် နယ်နိမိတ် ပိုင်နက်ကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီး ပုလိပ်များ သင်္ဘောပေါ်က ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားကြတော့မှ ကျွန်တော်တို့ အပြင်သို့ ထွက်ခွင့် ရပါတော့သည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ ချွေးများဖြင့် ရွဲရွဲစိုနေပြီး ရေနစ်ရာမှ ဆယ်ထားသူများလို ဖြစ်နေကြပါသည်....

“ငါးရက်မျှ ကြာသောအခါ ဟောင်ကောင်သို့ သင်္ဘောဆိုက်ကပ်၍ ကုန်ပစ္စည်းများ ချကြပါသည်။ ကန်တုန်သို့ ဆက်လက် ပို့ဆောင်ရမည့် ကုန်ပစ္စည်းများ မရှိတော့သဖြင့် ကျွန်တော်တို့အား မိတ်ဆွေများက “ကွမ်စီ” သင်္ဘောပေါ်သို့ ပြောင်း၍ တင်ပေးလိုက်ကြပါသည်။ ယခုအခါတွင်လည်း ကျွန်တော်တို့သည် သင်္ဘောပေါ်တွင် လျှို့ဝှက်၍ လိုက်ပါခဲ့ကြရပါသည်။ သို့သော် ယခုတစ်ခါမှာ နိုင်ငံရေးအကြောင်း ကိစ္စကြောင့် မဟုတ်ဘဲ စီးပွားရေးကြောင့်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်ပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ကျွန်တော်တို့မှာ လမ်းစရိတ် သင်္ဘောခ ပေးစရာ မပါသောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်....

“ကန်တုန်သို့ ညနေ ၅ နာရီလောက်တွင် ကျွန်တော်တို့ ရောက်သွားကြပါသည်။ ကျွန်တော်တို့အား တစ်နေရာသို့ ခေါ်သွားရာ ထိုနေရာတွင် အလုပ်သမားများကို တွေ့ကြရပါသည်။ အချို့မှာ ထိုင်နေ၍ အချို့မှာ လဲလျောင်း၍ စကားပြောနေကြ၊ သတင်းစာ ဖတ်နေကြသည်ကို တွေ့မြင်ရပါသည်...။ နောက်တစ်နေ့တွင် လူတစ်ယောက်က ကျွန်တော်တို့အား အခြား တစ်နေရာသို့ ခေါ်ဆောင်သွားပြီး အခြား လူတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ပေးပြန်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ထိုလမ်းပြ လူသစ်နှင့် အတူ ဆက်၍ လိုက်သွားကြပြန်ပါသည်။

“အိမ်တစ်အိမ်သို့ ရောက်သောအခါ ကျွန်တော်တို့သည် အပေါ်သို့ တက်သွားကြ၍ ဒုတိယထပ် အရောက်တွင် လူငယ် တစ်ချို့က အခန်းတစ်ခုကို ညွှန်ပြကြပါသည်....။ ခဏအကြာတွင် အသက် ၂၀ ခန့်ရှိ လူတစ်ယောက် ပေါက်လာ ပါသည်။ ကျောင်းသား တစ်ယောက်ကဲ့သို့ ဝတ်ဆင်ထား၍ သွက်လက် ပါးနပ်ပုံရသော ထိုလူငယ်က သူ့ကိုယ်သူ “ဟိုဂျင်” ဟူ၍ ပြောဆို မိတ်ဆက်ပါသည်။

“ကျွန်တော်တို့ ထိုင်နေကြသော အခန်းမှာ ကန်တုန် တက္ကသိုလ်မှ မျက်နှာချင်းဆိုင် တိုက်တန်းရှည်ကြီးမှ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း ဖြစ်ပါသည်။ တံခါးပေါက်နှင့်

မျက်နှာချင်းဆိုင် ကျောဘက်နံရံတွင် မာ့က်စ်၊ အိန်ဂျဲလ်နှင့် လီနင်တို့၏ ပုံတူကားချပ်များ ချိတ်ဆွဲထား၍ စတာလင်နှင့် ဆွန်ယက်ဆင်တို့၏ ပုံများမှာ ဘေးတစ်ဘက်တစ်ချက် နံရံများတွင် ရှိနေပါသည်။ ဤပုံများကို ယခုကဲ့သို့ ထင်ထင်ရှားရှား စိတ်တိုင်းကျ မြင်တွေ့ရသည်မှာ ဤအကြိမ်သည် ပထမဆုံး အကြိမ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နိုင်ငံတွင်မူ ဤပုံများကို တိတ်တဆိတ် ခိုး၍ ကြည့်ကြရပါသည်။ ဤပုံများကို ယခုလို တစ်စုတဝေးတည်း မြင်မြင်ထင်ထင် တစ်ခါမှ ကြည့်ခွင့် မရခဲ့ဘူးပါ။

“ထို့နောက် အခြား မိတ်ဆွေများ ရောက်လာကြပြီး ကျွန်တော်တို့အား တိုင်းပြည်မှ အခြေအနေများကို မေးမြန်းကြပါသည်။ ၎င်းတို့ အထဲမှ တရုတ်ကျောင်းသား တစ်ယောက်လို ယူနီဖောင်း ဝတ်စုံများ ဝတ်ထား၍ အသက်သုံးဆယ်ခန့် မေးရိုးကြီးကြီး၊ မျက်လုံးစူးစူး၊ အာသွက် လျှာသွက်ဖြင့် ပျော်ပျော်နေတတ်ပုံရသည့် လူငယ်တစ်ယောက်က သူ့နာမည် “လျောင်” ဟု ပြောပါသည်။ အခြား မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်မှာ “ထရောင်” ဖြစ်၍ မျက်နှာ ခပ်ပြားပြား၊ လူပုံ ခပ်ဝဝ၊ မျက်မှန်တပ်ထား၍ ဥရောပဝတ်စုံများ ဝတ်ထားပါသည်။ အခြား တစ်ယောက်မှာ ဆွန်ယက်ဆင်ပုံစံမျိုး တရုတ်ဝတ်စုံများ ဝတ်ထားပါသည်။ (ကျွန်တော်တို့ ကန်တုန်တွင် ရှိနေစဉ် တစ်လျှောက်လုံး သူ့အား အခြားအဝတ်အစား များဖြင့် တစ်ခါမှ မမြင်မတွေ့ခဲ့ရပါ) သူ့အရပ်မှာ ခပ်ရှည်ရှည်ပင် ဖြစ်၍ ပိန်ပိန်ပါးပါး၊ နဖူးကျယ်ကျယ်၊ မျက်လုံးအရောင် တောက်က၊ သူ့အသံမှာ ချိုသာ၍ လေးလေးပင်ပင် ရှိလှပါသည်။ သူ့အမူအရာမှာ ရွှင်ရွှင်ပျပျပင် ရှိပါသည်။ သို့သော် တစ်ခါတရံမှ ရယ်မောတတ်ပါသည်။ သူ့ကို အခြားသူများက ရဲဘော် “ဟောင်” ဟု ခေါ်ကြပါသည်....။

“ဟောင်နှင့် စကား ပြောကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် သူသည် ကိုယ့်တိုင်းပြည်နှင့် အချိန်အတော်ကြာကြာ ကွာဝေးနေခဲ့သော်လည်း ပြည်တွင်း အခြေအနေ အရပ်ရပ်ကို နံ့နံ့စပ်စပ် လေ့လာသိရှိထားသူ ဖြစ်ကြောင်း တွေ့ကြရပါသည်။ သူသည် နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း ဆန်းတန်ချိန် မည်၍ မည်မျှ ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ သယ်ဆောင်သွားသည်ကို လည်းကောင်း၊ ပြင်သစ်ဘဏ်များ အနေဖြင့် မည်မျှ အမြတ်အစွန်း ရနေကြသည်ကို လည်းကောင်း၊

သို့တည်းမဟုတ် ဘုရင်ခံချုပ် ဗာရင်နီသည် ကျွန်တော်တို့ တိုင်းပြည်မှ အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော ရှေ့ဟောင်း ရတနာပစ္စည်းများကို မည်သို့မည်ပုံ လုယက်သိမ်းပိုက်၍ ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ ယူဆောင်သွားခဲ့သည်များကို လည်းကောင်း၊ ထိုဘုရင်ခံချုပ်တွင် အစေခံ ဘယ်နှစ်ယောက် ရှိ၍ ခွေးနှစ်ကောင် မွေးထားသည်ကို လည်းကောင်း၊ တစ်လ တစ်လလျှင် အဆိုပါ ခွေးတစ်ကောင်အတွက် အစာဘိုးငွေ မည်မျှ ကုန်ကျသည်ကို လည်းကောင်း၊ ထိုခွေး တစ်ကောင်၏ တစ်နှစ်အတွက် အစာဘိုးငွေသည် ဝီယက်နမ် လယ်သမား တစ်ယောက် တစ်နှစ်စာ စားသုံးနိုင်သည်ကို လည်းကောင်း၊ သို့တည်းမဟုတ် ထိုငွေသည် ဝီယက်နမ် အရာရှိပေါက်စ တစ်ယောက်၏ လစာငွေ နှစ်ဆ သုံးဆနှင့် ညီမျှသည်ကို လည်းကောင်း စသည်တို့ကို အားလုံး သိထားသူ ဖြစ်ပါသည်။

“သင်တန်း စဖွင့်သည့်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး တက်ရောက်ကြ၍ စုစုပေါင်း လူငါးဆယ်ခန့် ရှိပါသည်...။

“ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းခန်းမဆောင် ရှေ့တွင် “အထူးနိုင်ငံရေး သင်တန်း ကော်မတီ” ဟူသော ဆိုင်းဘုတ်တစ်ခုကို ချိတ်ဆွဲထားပါသည်။

“များသောအားဖြင့် သင်တန်းများကို ဗောင်က သင်ကြား ပို့ချပါသည်။ ဟိုတန်မောနှင့် ဘွိုင်တို့က သူ့လက်ထောက် သင်တန်းဆရာများ အဖြစ် ဆောင်ရွက် ကြပါသည်။

“ဤသင်တန်း ကာလအတွင်း ကျွန်တော်တို့သည် ဗောင် အကြောင်းကို လေ့လာမိကြပါသည်။ သူသည် အရာရာတိုင်းကို လူတိုင်း နားလည်အောင် အလွယ်ဆုံး နည်းဖြင့် ရှင်းလင်း ပြောပြတတ်ပါသည်။ စာရင်းဇယား ဂဏန်းများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် သူ့ကို မကြာခဏ မေးမြန်းကြရပါသည်...။ သူက ကျွန်တော်တို့အား စာရင်းဂဏန်းများကို တန်ဘိုးထားကြဖို့ တိုက်တွန်းလေ့ ရှိပါသည်။ ဤ စာရင်း ဂဏန်းများသည်

ပြည်သူလူထုအား အမှန်တရားကို သိမြင်လာအောင် ပြုလုပ်ရာ၌ အခြေခံ ရုပ်ဝတ္ထုများ ဖြစ်သည်ဟု သူက ဆိုပါသည်....။

“ကျွန်တော်တို့ လူသိုက်မှ အားလုံးကပင် ဗောင် သင်တန်း ပေးပို့ခြင်းနှင့် အစည်းအဝေးများတွင် တက်ရောက် ဆွေးနွေးခြင်းများကို သဘောကျကြပါသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် သူ၏ ရှင်းလင်းချက်များနှင့် ဖြေကြားချက်များမှာ အခြား သင်တန်းဆရာများထက် အမြဲတန်းပို၍ ရှင်းလင်းပြီး ထိရောက်လှသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

“ဗောင်သည် အမြဲတစေ အလုပ်များနေသော်လည်း သင်တန်းသို့ ဘယ်တော့မှ နောက်ကျ၍ မလာပါ။ သင်တန်းပို့ချသည့် အပြင် သူသည် “လူငယ်”၊ “အမျိုးသမီး”၊ “တော်လှန်သော တပ်မတော်သား” စသည့် သတင်းစာများနှင့် မဂ္ဂဇင်းများတွင် ဆောင်းပါးများ ရေးလေ့ ရှိပါသေးသည်။

“ကျွန်တော်တို့ သင်တန်းပြီးဆုံးသောအခါ ကျွန်တော်တို့ အားလုံး “တော်လှန်သော ဝိယက်နမ် လူငယ် ရဲဘော်များ အစည်းအရုံး” သို့ ဝင်လိုက်ကြ ပါသည်....။”

(လီမန်းထရင်းရေး "ဟိုချီမင်းနှင့် အတူနေခဲ့ရသော နေ့ရက်များ" စာမျက်နှာ ၁၀၃ - ၁၁၀)

အထက်ပါ အကြောင်းအရာ အဖြစ်အပျက်များမှာ ဝိယက်နမ် မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်သော လီမန်းထရင်း ဆိုသူက “ဟိုချီမင်းနှင့် အတူ နေခဲ့ရသော နေ့ရက်များ” အမည်ရှိ စာအုပ်တွင် ထုတ်ဖော်ရေးသား ထားချက်များ ဖြစ်သည်။

သူ၏ ထုတ်ဖော် ရေးသားချက်အရ ၁၉၂၆ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် သူနှင့် အခြား ရဲဘော်နှစ်ယောက်သည် ဝိယက်နမ်မှ တရုတ်ပြည် ကန်တုန်မြို့သို့ သင်တန်းဖြင့် တိတ်တဆိတ် လျှို့ဝှက်စွာ ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။ သူတို့၏ ရည်ရွယ်ချက်မှာ ထိုအချိန်က

မော်စကိုမှ ကန်တုန်သို့ ရောက်နေပြီး ဝီယက်နမ် မျိုးချစ် လူငယ်များအား နိုင်ငံရေး သင်တန်းများပေးကာ စည်းရုံးလှုံ့ဆော်နေသည့် ငှယ်အိုက်ကုတ်နှင့် တွေ့ရန်ပင် ဖြစ်သည်။

အထက်တွင် ပါရှိခဲ့သည့်အတိုင်း လီမန်းထရင့်နှင့် သူ့ရဲဘော်များသည် လမ်းခရီးတွင် ဆင်းရဲ ဒုက္ခ အမျိုးမျိုး ကြုံတွေ့ကြရပြီး နောက်ဆုံး၌ ကန်တုန်သို့ ရောက်ခဲ့ကြသည်။ ငှယ်အိုက်ကုတ်လည်း ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် တွေ့ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ မျှော်မှန်းထားသော အထူးနိုင်ငံရေး သင်တန်းကိုလည်း တက်ရောက်ခဲ့ကြရသည်။ သင်တန်းအပြီးတွင် ငှယ်ခေါင်းဆောင်၍ စည်းရုံးဖွဲ့စည်းခဲ့သည့် “တော်လှန်သော ဝီယက်နမ် ရဲဘော်များ အစည်းအရုံး” သို့ ဝင်ခဲ့ကြသည်။

သို့သော် သူတို့သည် ကန်တုန်တွင် ငှယ်အား “ငှယ်အိုက်ကုတ်” ဟူသော အမည်ဖြင့် တွေ့မြင် သိရှိခဲ့ကြသည် မဟုတ်။ အခြား နားမည်တစ်ခုဖြင့် တွေ့မြင် သိရှိခဲ့ကြသည်။ ကန်တုန်တွင် “ဆွန်ယက်ဆင် အင်္ကျီပုံစံ” မျိုး အမြဲဝတ်၍ ဝီယက်နမ်အကြောင်း “အပ်ကျသည်က အစ” သိထားပြီး သင်တန်း ပို့ချရာနှင့် ဆွေးနွေးပွဲ ကျင်းပသည့် အခါများ၌ ထိထိမိမိ ချက်ကျကျ ရှင်းလင်း ဖြေကြားပြတတ်သော အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါး နဖူးကျယ်ကျယ် ရွှင်ရွှင်ပျပျ နေတတ်သည့် နိုင်ငံရေး သင်တန်းမှူး “မစ္စတာဟောင်း” ဆိုသူက အခြားသူ မဟုတ် ငှယ်အိုက်ကုတ် ပင်တည်း။

ကန်တုန်မြို့သို့ “မစ္စတာဟောင်း” ဟူသော အမည်ဖြင့် ငှယ်ရောက်ရှိလာသော ၁၉၂၅ ခုနှစ် တစ်ဝိုက်တွင် ဝီယက်နမ် အပါအဝင် အင်ဒိုချင်းနား ဒေသ တစ်ခုလုံးနှင့် တရုတ်ပြည်ကြီး တစ်ပြည်လုံးမှာ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုများနှင့် တော်လှန်ရေး ဒီရေ တရိပ်ရိပ် တက်နေသော အခါသမယ ဖြစ်နေသည်။ အထူးသဖြင့် မဟာအောက်တိုဘာ ဆိုရှယ်လစ် တော်လှန်ရေးကြီး၏ အမြောက်သံသည် ကမ္ဘာကျော် တရုတ်တံတိုင်းကြီး၏ နံရံများကို ဖြတ်ကျော်ကာ အင်ဒိုချင်းနား ပြည်သူများ၏ နားထဲသို့ ပဲတင်ထပ်၍ ရိုက်ခတ်လျက် ရှိသည်။ တရုတ်ပြည်တွင် သက်ဦးဆံပိုင် ပဒေသရာဇ်များနှင့် မြို့စား နယ်စား

စစ်ဘုရင်ကြီးများကို တိုးတက်သော တရုတ်မျိုးချစ်လူငယ်များနှင့် အလုပ်သမား လယ်သမားများက လက်နက်ကိုင် ပုန်ကန် တော်လှန်၍ ကျေးလက် ဒေသများနှင့် မြို့ကြီး ပြင်ပကြီးများတွင် စနစ်တကျ အုပ်ချုပ်လျက် ရှိကြသည်။ အလားတူပင် ဗီယက်နမ်တွင်လည်း ပညာတတ် လူငယ်များ အတွင်း နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး စိတ်ဓာတ်နှင့် အမျိုးသားရေး လှုပ်ရှားမှုများ အံ့ကြွ ဖြစ်ပေါ်လျက် ရှိနေကြသည်။

သို့ဖြင့် ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး နိုးကြားတက်ကြွလာကြသော နိုင်ငံတကာ ပြည်သူများ၏ တော်လှန်အံ့ကြွမှုများကို အစိုးရိမ်ကြီး စိုးရိမ် ထိတ်လန့်နေကြသော ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားများသည် ၎င်းတို့ လက်အောင်ခံ ဗီယက်နမ် ပြည်သူများ၏ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး၊ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေးနှင့် ဆိုရှယ်လစ်ရေး လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဖိနှိပ်ကာ ရက်ရက်စက်စက် ဖြိုခွဲလျက် ရှိရာ ဗီယက်နမ် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် မရှောင်မလွဲသာဘဲ တိုင်းပြည်မှ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုအချိန်က နိုင်ငံရေး ဖိနှိပ်ချုပ်ချယ် ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှုများကြောင့် ဗီယက်နမ် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ် အများအပြားသည် နယ်နိမိတ်ချင်း ဆက်စပ်နေသည့် တရုတ်ပြည်သို့ အမြောက်အမြား ထွက်ပြေးကြရာ ကန်တုန်မြို့မှာ ဗီယက်နမ် မျိုးချစ်လူငယ်များ၏ ခိုလှုံရာ ဌာန တစ်ခု ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဤအချိန် ဤကာလမှာပင် ၎င်းသည် "ဗောင်" ဟူသော အမည်ဖြင့် ကန်တုန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ကန်တုန်သို့ ထွက်ပြေးကြသည့် ဗီယက်နမ် မျိုးချစ်များမှာ ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမားအား ဆန့်ကျင်ကြသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်ကြသော်လည်း သူတို့၏ ခံယူချက်နှင့် အတွေးအခေါ်များမှာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး၊ တစ်ဖွဲ့နှင့် တစ်ဖွဲ့ မတူညီကြဘဲ ကွဲပြား ခြားနားလျက် ရှိကြသည်။ ဤမျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်များထဲတွင် လူငယ်ကျောင်းသား ရှေ့နေ

အလုပ်သမား စသည်ဖြင့် ဘဝအမျိုးမျိုး အသက်ရွယ် အစားစား ကွဲပြားခြားနား
နေကြသည်နှင့် အမျှ နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြီး အပေါ်တွင် သေနင်္ဂပျံဟာ
နည်းပရိယာယ်နှင့် လုပ်ငန်းစဉ်များ ချမှတ်ရာ၌ သူတစ်မျိုး ငါတစ်ဖုံ ပုံစံချင်း မတူဘဲ
ဖြစ်နေကြသည်။

ကန်တုန်သို့ မစွတာဟောင်း မရောင်မီ ၆ လလောက်က နိုင်ငံရေး အကြမ်းဖက်မှု
တစ်ခု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ဖြစ်ပုံမှာ အင်ဒိုချိုင်းနား ဘုရင်ခံချုပ် အမ်မာလင်သည် ဝိယက်နမ်မှ
ကန်တုန်သို့ ခေတ္တ အလည်အပတ် ရောက်ရှိနေခိုက် ဝိယက်နမ် မျိုးချစ်လူငယ်တစ်ဦး
ဖြစ်သော ဖန်ဟုန်သန်ဆိုသူက အဆိုပါ ဘုရင်ခံချုပ်၏ ကားထဲသို့ လက်ပစ်ဗုံး တစ်လုံး
ပစ်သွင်း၍ လုပ်ကြံ သတ်ဖြတ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ကံကောင်း ထောက်မ၍
ဘုရင်ခံချုပ်မှာ အသက်မသေဘဲ ရှိခဲ့သော်လည်း ဤလုပ်ကြံမှု၏ ဂယက်မှာ တရုတ်နှင့်
ဝိယက်နမ်နှင့် နိုင်ငံစလုံးတွင် ကြီးစွာ ရိုက်ခတ်သွားခဲ့သည်။

ဗောင်သည် ကန်တုန်သို့ ရောက်လျှင်ရောင်ခြင်း ဤသတင်းကို ကြားသောအခါ
အကြီးအကျယ် စိုးရိမ်တုန်လှုပ်မိသည်။ သူ့အနေနှင့် ဤသို့သော အကြမ်းဖက်မှုမျိုးသည်
မူမမှန်ဘဲ တကယ် စစ်မှန်သော တော်လှန်ရေး လုပ်ငန်းကိုယ် အနှောက်အယှက်
ဖြစ်စေနိုင်သော အန္တရာယ် ဖြစ်စေနိုင်သည်ဟု ယူဆထားသောကြောင့် ဖြစ်သည်။ တကယ့်
တော်လှန်ရေးဆိုသည်မှာ တစ်ကိုယ်တော် သူရဲကောင်း ဝါဒ၊ လူသတ်ဝါဒ၊
လက်စားချေဝါဒများနှင့် လုံးဝခြားနား၍ လူများစု လူထုကြီး ကိုယ်တိုင်း တော်လှန်သော
အသိဖြင့် အုံကြွပါဝင် ဆင်နွှဲမှသာ အောင်မြင်နိုင်သည်ဟု နားလည် သဘောပေါက်သည်
ဖြစ်ရာ ယခုကဲ့သို့ တစ်ဦးချင်း အကြမ်းဖက်သည့် လုပ်ငန်းအတွက် ဗောင်မှာ
စိတ်အနှောက်အယှက် ဖြစ်သွားမိသည်။

ထို့ကြောင့်ပင် ဗောင်သည် သူရဲဘော် တစ်ဦးဖြစ်သော ထရောင်းချင်းအား
အောက်ပါအတိုင်း ပြောကြားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဘုရင်ခံချုပ်ကို အခုလို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်တာဟာ ကိုလိုနီအုပ်စိုးမှုကို တွန်းလှန်ဖြိုချတဲ့နေရာမှာ အောင်မြင်နိုင်တဲ့ နည်းလမ်း မဟုတ်ပါဘူး။ တော်လှန်ရေးမှာ သေချာပေါက် အောင်ပွဲခံနိုင်ဘို့အတွက် အလိုအပ်ဆုံးကတော့ အင်အားကြီးမားတဲ့ ပါတီတစ်ခု တည်ထောင်ဖို့ပဲ”

မောင်သည် ဤစစ်မှန်သော အတွေးအခေါ် ခံယူချက်အရ ကန်တုန်မြို့သို့ ရောက်ပြီး မကြာမီ နိုင်ငံရေးအဖွဲ့သည် တစ်ရပ်ကို ဖွဲ့စည်း တည်ထောင်သည်။ ယင်းအဖွဲ့အစည်း၏ အမည်မှာ “တော်လှန်သော ဗီယက်နမ် လူငယ် ရဲဘော်များ အစည်းအရုံး” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် အယူအဆ အမျိုးမျိုး၊ ခံယူချက် အမျိုးမျိုး၊ နည်းပရိယာယ် အမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ကန်တုန်သို့ ရောက်ရှိနေကြသော ဗီယက်နမ် မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်များသည် မောင် ဦးဆောင်ဖွဲ့စည်းသည့် “တော်လှန်သော ဗီယက်နမ်လူငယ် ရဲဘော်များ” အစည်းအရုံးသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်ရောက်လာခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြင့် သူတို့တတွေသည် မောင်၏ စစ်မှန်သော နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး၊ တော်လှန်ရေး အောင်လံတော် အောက်တွင် စုရုံးမိကြသည်။

မောင်သည် ကန်တုန်တွင် “အထူးနိုင်ငံရေး သင်တန်းကျောင်း” ကို ဖွင့်လှစ်၍ ဗီယက်နမ် မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်များအား နိုင်ငံရေး သဘောတရား သင်တန်းများ သင်ကြား ပို့ချခဲ့သည်။ မိမိတို့၏ အဓိက တာဝန်နှင့် အဓိက အင်အားသည် ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ အတွင်းမှာသာ ရှိသည်ဟု မူလကပင် ခံယူသတ်မှတ်ထားသော မောင်သည် အထူးနိုင်ငံရေး သင်တန်းသို့ ကန်တုန်ရောက် ဗီယက်နမ် မျိုးချစ် လူငယ်များသာမက ဗီယက်နမ်မှ တိုးတက်သော ပညာတတ်များ၊ ကျောင်းသားများနှင့် နိုင်ငံရေးသမားများကိုပါ တိတ်တဆိတ် ခေါ်ယူပြီး သင်ကြားပို့ချပေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် သင်တန်းပြီးဆုံးသောအခါ လက်တွေ့ နိုင်ငံရေး၊ စည်းရုံးရေး၊ စစ်ရေး စသည့် အတွေ့အကြုံများ ရရှိစေရန်အတွက် အချို့ကို တရုတ်ပြည် ကွန်မြူနစ်ပါတီ စည်းရုံးရေး လုပ်ငန်းများ အတွင်းသို့ လည်းကောင်း၊ အချို့ကိုလည်း တရုတ်ပြည်မှ နာမည်ကျော် ဝှမ်းပိုဝါ စစ်တက္ကသိုလ်သို့ လည်းကောင်း စေလွှတ်၍ “ကွင်းဆင်း” စေခဲ့သည်။ ရဲဘော်အများစုကိုမူ ဝီယက်နမ်သို့ ပြန်လွှတ်၍ နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး မြေအောက်လုပ်ငန်းများကို အစပျိုး လုပ်ကိုင် စေခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် ဝီယက်နမ်သို့ ပြန်လည်သွားရောက်ရန် စေလွှတ်ခြင်း ခံရသူများမှာ အသေခံ တပ်သားများ အဖြစ် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သရဏဂုံတင်သွားရခြင်း ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုအချိန်၌ တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှု မှန်သမျှ မြေလှန်၍ ရှာဖွေ ထောက်လှမ်း ဖမ်းဆီးနေသည် ဖြစ်ရာ အဖမ်းခံရသည့် ရဲဘော်မှာ ခေါင်းဖြတ်၍ အသတ်ခံရရုံမှ တစ်ပါး အခြားနည်းလမ်း မရှိသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ကန်တုန်နိုင်ငံရေး သင်တန်းဆင်း ရဲဘော်များအနက် ထိုသို့ အသေခံ ရွေးချယ်၍ ဝီယက်နမ်သို့ ပြန်လည် စေလွှတ်ခြင်း ခံရသူများထဲတွင် ရဲဘော် ဖန်ဗန်ဒေါင်း ဆိုသူ တစ်ယောက်လည်း အပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ရဲဘော် ဖန်ဗန်ဒေါင်းသည် အထက်တန်းလွှာ ပညာတတ်မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက် လာသူ ဖြစ်၍ သူ့ဖခင်မှာ ဝီယက်နမ်အင်ပိုင်ယာ ဘုရင်မင်းမြတ်၏ အပါးတော်မြီ တစ်ဦးဖြစ်သည်။ သို့သော် ကျောင်းသားဘဝမှာပင် တိုးတက်သည့် အတွေးအခေါ်များကို ခံယူခဲ့၍ ၁၉၂၅ ခုနှစ် ဟန့်ဂျီမြို့၊ ကျောင်းသား သပိတ်ကြီးတွင် ပါဝင်ခေါင်းဆောင်ခဲ့ရာမှ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များက လိုက်လံ ဖမ်းဆီးသဖြင့် တရုတ်ပြည် ကန်တုန်မြို့သို့ ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်လာရင်း ဗောင်နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

ဗောင်သည် ဖန်ဗန်ဒေါင်း၏ တည်ကြည်သော သဘောနှင့် လျှို့ဝှက် သိပ်သည်းသော အနေအထိုင် အပြောအဆို အသွားအလာများကို အထူးသဘောကျသဖြင့်

နိုင်ငံရေး သင်တန်းအပြီးတွင် သူ့အား ဝိယက်နမ်သို့ ပြန်လည် စေလွှတ်ကာ ဟန့်ဦး
မြို့တော်တွင် မြေအောက် လုပ်ငန်းများကို ဦးစီးလုပ်ကိုင်ရန် တာဝန်ပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က ထိုသို့ အသေခံ တပ်သားအဖြစ် ဝိယက်နမ်သို့ ပြန်လည်
တာဝန်စေလွှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည့် ဖန်ဗန်ဒေါင်းကား အခြားသူမဟုတ်။ ယခုအခါ ဝိယက်နမ်
ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံတော် အစိုးရအဖွဲ့တွင် ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် တာဝန်ထမ်းရွက်
နေသည့် “ဖန်ဗန်ဒေါင်း” ပင် ဖြစ်သတည်း။

ဗောင်သည် ကန်တုန်တွင် ထိုသို့ အဝေးရောက် ဝိယက်နမ်များကို စုစည်း
သိမ်းသွင်း၍ နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေး အင်အားစုတစ်ရပ်ကို ပြုစုပျိုးထောင်ရင်း “ပြင်သစ်
ကိုလိုနီ အုပ်စိုးမှုကို တရားခွင်တင်၍ စစ်ဆေးခြင်း” ဟူသော အမည်ဖြင့် စာအုပ် တစ်အုပ်
ရေးသားပြုစုခဲ့သည်။ ယင်းစာအုပ်တွင် ကိုလိုနီနိုင်ငံများအပေါ် နယ်ချဲ့သမားများ၏
ဖိနှိပ်ခြယ်လှယ် ချုပ်ချယ်သွေးစုပ်ခွဲပုံများကို ဥပမာများနှင့် တင်ပြခဲ့ရုံမျှမက အထူးသဖြင့်
အင်ဒိုချိုင်းနားဒေသတွင် ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားများက စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးနှင့်
တကွ ယဉ်ကျေးမှုရေးရာများတွင်ပါ နိုင်ငံထက်စီးနင်း ချေမှုန်း ဖျက်ဆီးနေခြင်း များကို
ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း စာရေးဖွဲ့စည်းရေး၊ ဖြစ်ရပ်များဖြင့် အသေးစိတ် ဖော်ပြပါ ရှိသည်။
သို့ဖြစ်ရာ ယင်းစာအုပ်မှာ ဝိယက်နမ် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်တိုင်းနှင့် တိုးတက်သော လူငယ်တိုင်း၏
လက်စွဲကျမ်းတစ်စောင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ထိုပြင် ၁၉၂၇ ခုနှစ်အတွင်း ဗောင်သည် အခြားအရေးကြီးသော စာတမ်း
တစ်စောင်ကိုလည်း ပြုစုခဲ့သည်။ ယင်းစာတမ်းကို “တော်လှန်ရေးသို့ ချီတက်ရာ ခရီးလမ်း”
ဟူ၍ အမည်ပေးထားပြီး ဝိယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲတစ်လျှောက်တွင်
ကျင့်သုံးရမည့် အခြေခံဝါဒနှင့် လုပ်ငန်းစဉ်တို့ကို ပြတ်ပြတ်ထင်ထင် တင်ပြထားသည်။
အထူးသဖြင့် ဝိယက်နမ် အမျိုးသားများ၏ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုတွင် အဓိက

အရေးကြီးသော အခြေခံအချက် ၃ ချက်ကို ယင်းစာတမ်း၌ အတိအလင်း ဖော်ပြ ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။

ယင်းအခြေခံ အချက်ကြီး သုံးရပ်မှာ

(၁) တော်လှန်ရေးဟူသည် လူနည်းစု လက်တစ်ဆုပ်စာ၏ လုပ်ငန်းမဟုတ်ဘဲ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား လူများစု လူထုကြီးကို အကျယ်ပြန့်ဆုံး စည်းရုံး သိမ်းသွင်းရန် လိုအပ်သည်။

(၂) မှာက်လီနင်ဝါဒကို အခြေခံသည့် ပါတီတစ်ရပ်က ဦးဆောင်ရမည်။

(၃) နိုင်ငံတကာ ပစ္စည်းမဲ့ အလုပ်သမား လူတန်းစားများ၏ တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုများနှင့် အမြဲတစေ ဆက်သွယ်နေရမည်။

ဤသို့လျှင် ဖောင်သည် ဗီယက်နမ်လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုတွင် မရှိလျှင် မဖြစ်၊ မပါလျှင် မပြီးသည့် အခြေခံ မူဝါဒကြီး ၃ ရပ်ကို နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကြိုးတင်ချမှတ် နိုင်ခဲ့သည်။

ကန်တုန်သို့ ဖောင်ရောက်ခဲ့ပြီး ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲအတွက် ပဏာမ စည်းရုံးရေးနှင့် လှုံ့ဆော်ရေးများကို ယင်းသို့ ၂ နှစ်ကျော်မျှ လုပ်ဆောင်လာခဲ့၍ အတော်အတန် အောင်မြင်မှု ရရှိလာခဲ့ရာမှ ၁၉၂၇ ခုနှစ် ဧပြီလတွင် အခြေအနေမှာ မမျှော်လင့်ဘဲ အကောင်းဘက်မှ အဆိုးဘက်သို့ ရုပ်တရက် ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။ ပြောင်းလဲပုံမှာ တရုတ်အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး ဒေါက်တာဆွန်ယက်ဆင်၏ ခေါင်းဆောင်မှုဖြင့် သက်ဦးဆံပိုင် ပဒေသရာဇ်များနှင့် စစ်ဘုရင်ကြီးများ၏ အုပ်စိုးမှုကို အတူတကွ တွန်းလှန်ခဲ့ကြသော ကူမင်တန်မျိုးချစ် အင်အားစုများထဲမှ ချန်ကေရှိတ် ဦးစီးသော ဖောက်ပြန်ရေး အုပ်စုသည် နိုင်ငံခြား နယ်ချဲ့သမားများနှင့် မြေရှင်

အရင်းရှင်ကြီးများ၏ အလိုကျ တရုတ်ကွန်မြူနစ်များအပေါ် သစ္စာဖောက်ကာ တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

တန်ပြန် တော်လှန်ရေးသမား ချန်ကေရှိတ်၏ ကူမင်တန် တပ်စုများသည် နေ့ချင်း ညချင်းပင် တရုတ်ကွန်မြူနစ်များအား အစုလိုက် အပြုံလိုက် ဖမ်းဆီး၍ ညဉ့်ဆဲ သတ်ဖြတ်ခြင်းများ ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည့်ပြင် နိုင်ငံတကာမှ တရုတ်ပြည်သို့ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်လာကြသည့် တော်လှန်ရေးသမား မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်များကိုလည်း ဒလကြမ်း လိုက်လံ ဖမ်းဆီးခဲ့ကြသည်။

ဤတွင် ကန်တုန်မြို့ရှိ “တော်လှန်သော ဗီယက်နမ် လူငယ်များ အစည်းအရုံး” မှာလည်း တရားဝင် ရပ်တည်ခွင့် မရတော့ဘဲ ဗောင်နှင့် သူ့ရဲဘော်များမှာ ကန်တုန်မြို့မှ ကတိုင်ကရိုက် တိမ်းရှောင်ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရသည်။ အချို့ ရဲဘော်များမှာ ဗီယက်နမ်သို့ တိတ်တဆိတ် ပြန်လည် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြရသည်။ အချို့မှာ ရှန်ဟဲသို့ လည်းကောင်း၊ ဟန်ကောသို့ လည်းကောင်း၊ အချို့မှာလည်း ဟောင်ကောင်သို့ လည်းကောင်း ထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်ခဲ့ကြရသည်။

ကွန်မြူနစ်ဝါဒနှင့် ကွန်မြူနစ်မှန်သမျှကို ကျူးပင်ခုတ် ကျူးငုတ်မှ မကျန်ရအောင် သုတ်သင် ချေမှုန်းလိုကြသော သစ္စာဖောက် ချန်ကေရှိတ်တပ်သားများသည် ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ်၏ ကိုယ်စားလှယ်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဗီယက်နမ် တော်လှန်ရေး သမားများ၏ ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဗီယက်နမ် တော်လှန်ရေး သမားများ၏ ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ကန်တုန်မြို့တွင် နိုင်ငံရေးသင်တန်းများ ပေးနေသော ငှယ်အိုက်ကုတ်ခေါ် ဗောင်အား တွေ့ရာသင်္ချိုင်း ဓားမဆိုင်းဘဲ လိုက်လံ ဖမ်းဆီးကြသည်။ သို့သော် နိုင်ငံပေါင်းစုံသို့ ရောက်ခဲ့ဖူး၍ ဘဝမျိုးစုံတွင် ကျင်လည်ခဲ့ဖူးပြီး ဖြစ်သော ဗောင်ခေါ် ငှယ်အိုက်ကုတ်သည် ကူမင်တန် ချန်ကေရှိတ်၏ စစ်သားများ၊ စုံထောက်များနှင့် လျှို့ဝှက်ပုလိပ်များ၏ မျက်စိအောက်မှ

ခြေရာဖျောက်၍ ၁၉၂၇ ခုနှစ် အကုန်လောက်တွင် တရုတ်ပြည်မှ တိမ်းရှောင် ထွက်ခွာလာခဲ့သည်။

သို့နှင့်ပင် ၁၉၂၈ ခုနှစ် နွေဦးပေါက်ရာသီတွင် ဗေဒင်သည် ငှက်ဟူသော အမည်ဖြင့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ မော်စကိုမြို့တော်သို့ နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံရောက်ရှိ လာခဲ့ပြန်သည်။

ငှက်ဟူသည် မော်စကိုတွင် ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ် ခေါင်းဆောင်များနှင့် တွေ့ဆုံ၍ တရုတ်ပြည်မှ အခြေအနေများကို တင်ပြခဲ့သည်။ ဗီယက်နမ်အပါအဝင် အင်ဒိုချိုင်းနား ဒေသ၏ တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုများကိုလည်း အကြိမ်ကြိမ် ဆွေးနွေး ခဲ့သည်။ ထို့နောက် သူသည် ဘယ်လ်ဂျီယံနိုင်ငံ ဘရပ်ဆယ်လ်မြို့သို့ သွားရောက်၍ တရုတ်ပြည်မှ မဒန်ဆွန်ယက်ဆင် (ဒေါက်တာဆွန်ယက်ဆင်၏ ဇနီး)၊ အိန္ဒိယမှ နေရူး၊ အင်ဒိုနီးရှားမှ ဟတ္တာ စသည့် ခေါင်းဆောင်များနှင့်အတူ “နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး ကွန်ဂရက်” သို့ တက်ရောက်ခဲ့သည်။

ကွန်ဂရက်ကြီးအပြီးတွင် သူသည် ၁၉၂၀ ခုနှစ်အတွင်းမှာပင် ပြင်သစ်သို့ ခေတ္တ လျှို့ဝှက်သွားရောက်ခဲ့၍ ထိုမှတစ်ဆင့် ဂျာမနီ၊ ဆွစ်ဇာလန်နှင့် အီတလီ နိုင်ငံများသို့ သွားရောက်ကာ ထိုနိုင်ငံများမှ ကွန်မြူနစ်ပါတီများ၏ လှုပ်ရှားမှုများကို လေ့လာခဲ့သည်။

ရောက်လေရာ အရပ်တွင် ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအတွက် မမေ့မလျော့ဘဲ ငှက်ဟူသည် ထိုသို့ နိုင်ငံအသီးသီးမှ တော်လှန်ရေး လှုပ်ရှားမှုများကို သွားရောက် လေ့လာခဲ့ပြီးနောက် ဥရောပတိုက်မှ မိုင်ပေါင်း ၈၈၀၀ ကျော် ကွာဝေးသည့် အာရှတိုက်သို့ ၁၉၂၈ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလလောက်တွင် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြန်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် သူရောက်လာသည့် နိုင်ငံမှာ ယိုးဒယားခေါ် ထိုင်းနိုင်ငံ ဖြစ်၍ ယခုတစ်ကြိမ်တွင် သူ့ နာမည်မှာ ငှက်အိုက်ကုတ်လည်း မဟုတ်။ မစ္စတာမောင်လည်း မဟုတ်တော့ဘဲ "မစ္စတာချင်" ဟူ၍ ဖြစ်နေသည်။

ထိုင်းနိုင်ငံအလယ်ပိုင်း မဲနမ်မြစ်ကမ်းပါး အနီးအနား တစ်ဝိုက်တွင် ရွာငယ်ကလေးများ ရှိသည်။ ထိုရွာငယ်ကလေးများတွင် နေထိုင်ကြသူများမှာ ထိုင်းလူမျိုး ဟူ၍ တစ်ဦးစ နှစ်ဦးစသာ ဖြစ်ပြီး ကျန်ရွာများတွင် နေထိုင်ကြသူများမှာ ဝိယက်နမ် အမျိုးသား အမျိုးသမီးများသာ ဖြစ်ကြသည်။

ရွာသူ ရွာသားများအနက် အချို့မှာ တစ်ရွာနှင့် တစ်ရွာ လှည့်ပတ်ကာ အရောင်းအဝယ် လုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေး ဝမ်းကျောင်းကြပြီး အချို့မှာ ရွာအနီးအနား မဲနမ်မြစ်ကမ်းတစ်လျှောက်တွင် ကောက်ပဲ သီးနှံများ စိုက်ပျိုးခြင်းဖြင့် ဝမ်းစာကို ရှာမှီးခဲ့ကြသည်။

၁၉၂၈ ခုနှစ် အကုန်လောက်တွင် ငှက်အိုက်ကုတ်သည် မစ္စတာချင် ဟူသော အမည်ဖြင့် ထိုင်းနိုင်ငံ အလယ်ပိုင်းမှ ဤရွာကလေးများ ရှိရာသို့ အမှတ်မထင် ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့ကို ရောက်စက တရုတ်ပြည်ဘက်မှ ကူးလာသည့် တရုတ်လူမျိုး တစ်ယောက်ဟူ၍ ထင်မှတ်နေကြသည်။ နောက်မှ ချင်သည် မိမိတို့လို ဝိယက်နမ် အမျိုးသားတစ်ဦး ဖြစ်ကြောင်း ရွာသူ ရွာသားများက သိလာကြသည်။

ဤရွာများကို ရောက်ရှိ နေကြသူများမှာ ပြင်သစ် အာဏာပိုင်များ၏ အဓမ္မညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်မှု အခွန်အတုတ်ကြီးလေးမှုနှင့် အစာရေစာ မလုံလောက်မှု များကြောင့် ဝိယက်နမ်မြေပေါ်မှ ရေကြည်ရာ မြက်နရာ ထိုင်းနိုင်ငံဘက်သို့ ရွှေ့ပြောင်းကာ လယ်ယာ လုပ်ကိုင်စားသောက်နေကြသည့် ဝိယက်နမ်လူမျိုးများ ဖြစ်ကြသည်။ ထိုဒေသ တစ်ဝိုက်မှ ထိုင်းအမျိုးသားများ ကလည်း မိမိတို့ကဲ့သို့ ဘဝတူလယ်သမား အချင်းချင်း

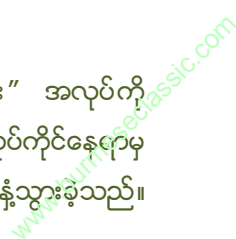
ကိုယ်ချင်းစားနာသော အားဖြင့် နေရာထိုင်ခင်းနှင့် လုပ်ခင်းကိုင်ခင်းများ ပေးကာ ဝီယက်နမ် လူမျိုးများအား ကူညီစောင့်ရှောက် ခဲ့ကြသည်။

မစ္စတာချင်သည် ဤဒေသတစ်ဝိုက်တွင် ကလေးသူငယ်များအား စာသင် ပေးခြင်းဖြင့် စတင်စည်းရုံးခဲ့သည်။ သူ့စာသင်ကျောင်းတွင် ဝီယက်နမ် ကလေးသူငယ်များ သာမက ထိုင်းကလေးသူငယ်များကိုပါ အတူပူးတွဲ၍ သင်ကြား ပေးခဲ့သည်။ ရွာသူ ရွာသားများမှာလည်း ယခုကဲ့သို့ ဝေးလံသီခေါင်သည့် တောကြို တောင်ကြားသို့ မည်သူ တစ်ဦး တစ်ယောက်မှ စေခိုင်းခြင်း မပြုပဲ သူ့စေတနာအလျောက် လာရောက် နေထိုင်၍ မိမိတို့ ကလေးသူငယ်များအား စာသင်ကြားပေးနေသည့် “ချင်” အမည်ရှိ ပုဂ္ဂိုလ်အား လေးစားခင်မင်မိကြသည်။

ချင်သည် ကလေးသူငယ်များအား စာသင်ကြားပြီးနောက် အားလပ်ချိန်များ တွင်လည်း ရွာသူ ရွာသားများအား ကျောင်းဝင်းထဲသို့ ခေါ်၍ မြေကြီးပေါ်တွင် ပိုင်းထိုင်ကာ သတင်းစာများကို ဖတ်ပြခြင်း၊ စာအုပ်များကို ဖတ်ပြခြင်း၊ ထိုသတင်းစာနှင့် စာအုပ်များထဲမှ ရွာသူရွာသားများ မသိနားမလည် မရှင်းမလင်းသော အချက်အလက်များကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ရှင်းလင်းပြခြင်းဖြင့် ဗဟုသုတများ တိုးပွားအောင် လုပ်ဆောင် ပေးခဲ့သည်။

ထိုမှ တဆင့်တက်၍ နိုင်ငံရေးဆောင်းပါးများ၊ အမျိုးသား စိတ်ဓာတ် တက်ကြွစေမည့် တေးသီချင်း ကဗျာများ၊ အမျိုးသား ရာဇဝင် သမိုင်းများကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် သီဆိုရှင်းလင်းပြောပြခဲ့ရာ ချင်၏ ကြိုးပမ်းမှုဖြင့် ထိုင်းနိုင်ငံ အတွင်းရှိ ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများမှာ အသိဉာဏ်တိုးတက်လာသည်နှင့် အမျှ အချင်းချင်း ယိုင်းပင်းသည့် ညီညွတ်ရေး စိတ်ဓာတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ကြသည်။

ချင်သည် ဤသို့ဖြင့် “စေတနာ့ဝန်ထမ်း လူထု ပညာရေးမှူး” အလုပ်ကို ထိုဒေသတစ်ဝိုက်တွင် တစ်ရွာဝင် တစ်ရွာထွက် လှည့်လည်သွားလာ လုပ်ကိုင်နေရာမှ ဤသတင်းသည် တစ်ဆင့်စကား တစ်ဆင့်နား တစ်နယ်မှ တစ်နယ် ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ထိုင်းနိုင်ငံနှင့် နယ်နိမိတ်ချင်း ဆက်စပ်နေသည့် ဝီယက်နမ် မြေပေါ်မှ ပြင်သစ် စုံထောက်များနှင့် ပုလိပ်များနားသို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။

ငှာယင်အိုက်ကုတ် တစ်ယောက် ကမ္ဘာမြေပြင်ပေါ်တွင် ကမ္ဘာမြေပုံချ၍ မျက်လုံးကို အစွမ်းကုန်ဖြိုရှာနေကြသော ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များသည် ထိုင်းနိုင်ငံထဲတွင် ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများအား စေတနာ့ဝန်ထမ်း လူထုပညာရေးမှူး လုပ်နေသူသည် ငှာယင်အိုက်ကုတ် ဖြစ်နေမလားဟု သံသယဝင်မိကြသည်။

သို့ဖြင့် ပြင်သစ်စုံထောက်နှင့် ပုလိပ်အဖွဲ့သည် ထိုင်းပုလိပ်အဖွဲ့နှင့် စုံထောက်အဖွဲ့အား အကူအညီတောင်း၍ အဆိုပါ “ချင်” ဆိုသူသည် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း အတိအကျ ထောက်လှမ်း စုံစမ်းပေးရန် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုင်စုံထောက်များနှင့် ပုလိပ်များသည် ချင်၏ ကိုယ်ရေးရာဇဝင်ကို အတိအကျ မသိရုံမျှမက ချင်ကိုပင် ဖြူသလား မဲသလား ဟူ၍ မတွေ့ရ မမြင်ရအောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် တောသူတောင်သား ရွာသူ ရွာသားများ၏ အကူအညီနှင့် ကြိုတင်သတင်းပေးချက်များအရ ချင်သည် ပုသိမ်နှင့် စုံထောက်များ၏ မျက်စိအောက်မှ မကြာခဏ လက်တစ်လုံးခြား ရှောင်တိမ်း သွားနိုင်ခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ချင်သည် ပုလိပ်နှင့် စုံထောက်များ နောက်ယောင်ခံလိုက်နေသည့် အထဲမှ ဘုရားကြို ဘုရားကြား ကျောင်းကြို ကျောင်းကြားများတွင် ဝင်ရောက် ပုန်းအောင်းကာ တစ်ရွာဝင်တစ်ရွာထွက် သူ့တာဝန်မပျက် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ တစ်ခါတရံတွင်မူ ကတုံးပြောင်အောင် ရိတ်၍ သင်္ကန်းဝတ် ဘဝဖြင့် လည်းကောင်း ရုပ်ဖျက်ကာ အလုပ်မပျက် လုပ်ခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် ရွာသူရွာသားများ၏ ကူညီစောင့်ရှောက်မှုကြောင့် ချင်မှာ ပုလိပ်စုံထောက် များ၏ အန္တရာယ်မှ ကင်းရင်းခဲ့ရသည်။

တစ်ခါတုန်းက ဆိုပါတော့ ...။

ပုလိပ်စုံထောက်များ နောက်ယောင်ခံ၍ လိုက်လာသဖြင့် ချင်သည် ဝင်မိဝင်ရာ ရွာတစ်ရွာမှ နီးရာထဲတစ်ထဲသို့ ရုတ်တရက် ဖြတ်ကနဲ ဝင်လိုက်ရသည်။ တဲထဲတွင်မူ ဉ နှစ်သားအရွယ် ကလေးငယ် တစ်ယောက်သာ ရှိ၍ အခြား ဘယ်သူမှ မရှိကြ။ တဲထဲသို့ ဝင်သွားပြီးနောက် ချက်ချင်း ဆိုသလိုပင် သူ့နောက်က စုံထောက်များ ဝင်လိုက် လာကြသဖြင့် ပြုံးကနဲ ဖြစ်၍ ဘာလုပ်ရမည်ကို အကြံထုတ်ချိန် စဉ်းစားချိန် မရလိုက်ဘဲ ရှိနေသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဉ နှစ်သားကလေးက တဲအတွင်း တစ်နေရာမှ ခမောက်စုတ် တစ်လုံးနှင့် နဖားကြိုးတစ်ချောင်းကို လှမ်းယူပြီး “ခင်ဗျားကိုတော့ အမေက ဆူတော့မှာပဲ၊ ခုထက်ထိ ကျွဲတွေ လိုက်မရှာရသေးဘူး၊ နောက်ကျလှပြီဗျ။ ကဲ ... မြန်မြန်သွားဗျာ” ဟု လေသံမှန်မှန် ကူငြေ့ရရ ပြောရင်း ခမောက်စုတ်နှင့် နဖားကြိုးကို လှမ်းပေးလိုက်သည်။ ဤတွင်မူ သူသည် ဉ နှစ်သားကလေး၏ စကားရိုက်ကို ဖမ်း၍ ခမောက်စုတ်ကို ဆောင်း၊ နဖားကြိုးကို ဆွဲကာ တဲထဲမှ ခပ်တည်တည် ထွက်လာခဲ့ရာ စုံထောက်များမှာ သူ့ကို တကယ့် ကျွဲကျောင်းသား အစစ်ဟု ထင်မှတ်ပြီး ဘာမှ မပြောဘဲ ကြည့်နေလိုက်ကြရသည်။

နောင်တွင်မှ ဤကိစ္စနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပုလိပ်စုံထောက် ရင့်မကြီးများကို “အကြောင်ရိုက်” လွှတ်လိုက်သည့် ဉ နှစ်သားကလေးအား ရွာသားများက အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်ကြရာ သူငယ်ကလေးက ပြောပြသည်မှာ “ကျွန်တော် ... ဒီလူကြီးကို ကောင်းကောင်းတော့ မသိပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော်တို့ဆီ လာလာပြီး သီချင်းဆိုသင်ပေးတဲ့ ဦးလေးကြီးနဲ့ တူတာနဲ့ ဒီတဲထဲမှာ နေရင် အဖမ်းခံရမှာစိုးလို့ ကျွဲတွေနောက် အလိုက်ခိုင်းလိုက်တာပါပဲ” ဟူသတည်း။

အရူးတစ်ယောက်၏ ကြေးနန်းသတင်း

၁၉၂၈ - ၁၉၂၉ - ၁၉၃၀

ဤနှစ်များသည် သမိုင်းဆရာတို့က "ကမ္ဘာ့အထွေထွေ စီးပွားပျက်ကပ်ကြီး" ဟူ၍ ကမ္ဘာ့စီးပွားတိုးတက်ရေးအဖွဲ့က နိုင်ငံတကာစီးပွားရေး အကြပ်အတည်းကြီး စတင် ဆိုက်ရောက်ခဲ့သည့် နှစ်များ ဖြစ်သည်။ လက်ဝါးကြီးအုပ် အရင်းရှင်စနစ်၏ အဆင့်မြင့်ဆုံး ဖြစ်သော နယ်ချဲ့စနစ်ကြောင့် ဖြစ်ပွားခဲ့ရသည့် ပထမ ကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များသည် တစ်စ တစ်စ အနာရင်းသလို ရင်းလာခဲ့ရာမှ မခံမရပ်နိုင်အောင် ကိုက်ခဲလာသည့်ပမာ တစ်နေ့တစ်ခြား ပိုမို ဆိုးဝါးလာခဲ့သည်။

ကုန်ဈေးနှုန်းကြီးမြင့်မှု၊ အလုပ်လက်မဲ့ ထူပြောမှု၊ စားဝတ်နေရေး မဖူလုံမှု စသော စီးပွားရေး၊ အကြပ်အတည်းများကို မခံမရပ်နိုင်ကြသည့် အဆုံး နိုင်ငံတကာမှ လူများစု လူထုကြီးများသည် မိမိတို့၏ ဘဝအာမခံချက် ရရှိရေးအတွက် တစ်ခဲနက် အံ့ကြွ၍ အရေးဆို တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြရာ ဤ ၁၉၂၈ - ၃၀ ခုနှစ်များအတွင်း တိုင်းပြည် တိုင်းနိုင်ငံတိုင်း၌ သပိတ်မှောက်မှုများ၊ ဆူပူလှုပ်ရှားမှုများနှင့် ပုန်ကန်ထကြွမှုများ ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်လျက် ရှိနေခဲ့သည်။ အင်္ဂလန်၊ ပြင်သစ်၊ ဂျာမနီ စသည့် ဥရောပနိုင်ငံများတွင် အလုပ်ရုံကြီးများ ပိတ်ပစ်ရခြင်း၊ ဘဏ်တိုက်ကြီးများ ဒေဝါလီခံရခြင်း၊ ကုန်ပစ္စည်းများကို ဖျက်ဆီးပစ်ရခြင်း စသည်ဖြင့် စီးပွားရေး ကမောက်ကမမှုများ ဖြစ်ပွားနေကြသလို အိန္ဒိယ၊ မြန်မာ၊ တရုတ်၊ အင်ဒိုချိုင်းနားစသည့် အာရှနိုင်ငံများတွင်လည်း တောင်သူ လယ်သမားများ၏ ပုန်ကန် ထကြွမှုများ၊ အလုပ်သမားများ၏ သပိတ်မှောက် ဆန္ဒပြမှုများနှင့် ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အမျိုးသားရေး လှုပ်ရှားမှုများဖြင့် အံ့ကြွလှုပ်ရှားမှုများနှင့် ပညာတတ်ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အမျိုးသားရေး လှုပ်ရှားမှုများဖြင့် အံ့ကြွလှုပ်ရှားလျက် ရှိနေသည်။

ဤအချိန်အခါ ဤ အခြေအနေမျိုးမှာပင် ငှက်အိုက်ကုတ်ခေါ် မစ္စတာဟောင်ခေါ် မစ္စတာချင်ခေါ် ဟိုချီမင်းသည် ဝိယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံး၏ လွတ်လပ်ရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေးနှင့် ဆိုရှယ်လစ်ရေးတို့အတွက် ကြိုးပမ်း တိုက်ခိုက်သွားမည့် ဝိယက်နမ် ကွန်မြူနစ်ပါတီကို စည်းရုံးခေါင်းဆောင် တည်ထောင် ဖွဲ့စည်းလိုက်နိုင်ခဲ့သည်။

ယင်းသို့ ဝိယက်နမ်ကွန်မြူနစ်ပါတီကို အောင်မြင်စွာ ဖွဲ့စည်း လိုက်နိုင်ခြင်းမှာ သူ၏ စိတ်ရှည်လက်ရှည် မနေမနား ဖွဲ့ကောင်းလှသည့် ကြိုးပမ်းချက်များနှင့် ထိုအချိန် ထိုအခါက ဝိယက်နမ် နိုင်ငံတစ်ဝှမ်းလုံးတွင် ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်နေသည့် ရုပ်အခြေ အနေများ၏ အညမည ဆက်စပ်မှု တရားကြောင့်ဟုဆိုကာ မှားမည် မဟုတ်ပေ။

၁၉၂၈ ခုနှစ် တစ်နှစ်လုံး ဝိယက်နမ် တစ်နိုင်ငံလုံးမှာ စီးပွားရေး နိုင်ငံရေး တိုက်ပွဲများဖြင့် အုံကြွလှုပ်ရှားလျက် ရှိခဲ့သည်။ ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ဆိုင်ဂိုမြို့၌ ဗြိတိန်နှင့် ရေခဲစက်ရုံမှ အလုပ်သမားများ၏ သပိတ်ကြီး ပေါ်ခဲ့သည်။ ဧပြီလတွင် တေန်းပြည်နယ်တွင် ကြက်ပေါင်စေး စိုက်ပျိုးရေးဌာန အလုပ်သမားများက သပိတ် မှောက်ခဲ့ကြသည်။ မေလတွင် ဟိုင်ဖုံဘီလပ်မြေစက်ရုံ အလုပ်သမားများက သပိတ်တိုက်ပွဲများ ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။ အောက်တိုဘာလတွင် ဟနွိုင်းမြို့တော်မှ လံချားသမားများ၏ သပိတ်ကြီး ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ နိုဝင်ဘာလတွင် နမ်ဒင်းမြို့ ချည်မျှင်စက်ရုံ အလုပ်သမားများ၏ သပိတ်မှောက်မှု ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ယင်းသို့ ၁၉၂၈ ခုနှစ် တစ်နှစ်လုံး အလုပ်သမား သပိတ်များ တစ်လုံးပြီး တစ်လုံး ပေါ်ပေါက်ခဲ့သည့်ပြင် ၁၉၂၉ ခုနှစ်အတွင်းတွင်လည်း ဗင်းမြို့မှ မီးရထား အလုပ်သမားသပိတ်နှင့် ဟနွိုင်းမြို့မှ လေကြောင်းဌာန အလုပ်သမားများ၏ သပိတ်မှောက်မှုများ ဆက်လက်ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ငှက်အိုက်ကုတ် ဤသို့ အဆက်မပြတ် ပေါ်ပေါက်နေသည့် အလုပ်သမား လှုပ်ရှားမှုများကို တစ်ခုတည်းသော ခေါင်းဆောင်မှုဖြင့် တစ်ခုတည်းသော လုပ်ငန်းစဉ်အရ ရှေ့ဆောင်

ညွှန်ပြသွားနိုင်ရန်အတွက် ကွန်မြူနစ်ပါတီတစ်ခုကို စည်းရုံး လှုံ့ဆော်၍ ဖွဲ့စည်း တည်ထောင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၂၇ ခုနှစ်က ရေးသားခဲ့သည့် “တော်လှန်ရေးသို့ ချီတက်ရာ ခရီးလမ်း” ဟူသော စာတမ်းတွင် အတိအလင်း ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည့်အတိုင်း တော်လှန်ရေး တစ်ရပ်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ဆင်နွှဲရန်အတွက် မှာက်လီနင်ဝါဒကို အခြေခံသည့် ပါတီတစ်ရပ် မှုရလိုအပ်သည်ကို ကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်ထားပြီး ဖြစ်သော ငှယ်လည် ဝိယက်နမ် ကွန်မြူနစ်ပါတီကို ဖွဲ့စည်း တည်ထောင်ရန် ကာလအတန်ကြာကပင် ကြံစည် ကြိုးပမ်းလာခဲ့သည်။

ရှေးဦးစွာ သူ စတင်ဖွဲ့စည်းခဲ့သော အဖွဲ့အစည်းမှာ ကန်တုန်မြို့တွင် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က ဖွဲ့စည်းခဲ့သည့် “တော်လှန်သော ဝိယက်နမ်လူငယ် ရဲဘော်များ အစည်းအရုံး” ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဥရောပတိုက်မှ ဒုတိယအကြိမ် ပြန်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် “ကွန်မြူနစ် လူငယ်များ တပ်ဖွဲ့” ဟူသော အမည်ဖြင့် အဖွဲ့တစ်ခု ထပ်မံ ဖွဲ့စည်းခဲ့ပြန်သည်။ ဤ ကွန်မြူနစ် လူငယ်တပ်ဖွဲ့သည် အဖွဲ့ဝင် ၉ ဦးမျှသာ ပါဝင်၍ ဝိယက်နမ် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ အမြဲတေ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ၁၉၂၅ ခုနှစ် ဂျန်လမှ စတင်ထုတ်ဝေခဲ့သည့် “သန်နီယင်” စာစောင်တွင် မှာက် လီနင်ဝါဒကို အခြေခံသည့် ပါတီတစ်ရပ် တည်ထောင်ရန် ခပ်စောစောပိုင်းကပင် လှုံ့ဆော်ရေးသား လာခဲ့သည်။

သို့သော် ကွန်မြူနစ်ပါတီများသည် စတင်တည်ထောင်စ အချိန်ကာလများတွင် နိုင်ငံအတော်များများ၌ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထ ရှိသည့်အခါတိုင်း ဝိယက်နမ်တွင်လည်း ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်၊ ကွန်မြူနစ်ပါတီ တစ်ပါတီတည်း မဟုတ်ဘဲ နှစ်ပါတီ သုံးပါတီ စသည်ဖြင့် ပါတီတွေများနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

၁၉၂၉ ခုနှစ် မေလတွင် “တော်လှန်သော ဗီယက်နမ်လူငယ်များ” ကွန်ဂရက်ကို ဗြိတိသျှပိုင် ဟောင်ကောင်မြို့တွင် လျှို့ဝှက်စွာ တိတ်တဆိတ် ကျင်းပခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က ငယ်ငယ်သည် ထိုင်းနိုင်ငံ၌ ချင်ဟူသော အမည်ဖြင့် လှည့်လည် စည်းရုံးရင်း စုံထောက်၊ ပုလိပ်များကို တိမ်းရှောင်ပုန်းအောင်း နေရသည် ဖြစ်ရာ အဆိုပါ ကွန်ဂရက်သို့ သူကိုယ်တိုင် မတက်နိုင်ဘဲ အခြားခေါင်းဆောင်နှစ်ဦးကို စေလွှတ်ခဲ့ရသည်။ တစ်ဖန် ယင်းခေါင်းဆောင်နှစ်ဦး အနက် ဟိုတန်မော ဆိုသူမှာ ဟောင်ကောင် ပုလိပ်များ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံခဲ့ရ၍ အခြားခေါင်းဆောင် တစ်ဦး ဖြစ်သော လမ်ဒတ်သူက ဦးစီး၍ ကွန်ဂရက်ကို ကျင်းပခဲ့သည်။

ယင်း ကွန်ဂရက်မှာ ၁၉၂၉ ခုနှစ် မေလ ၁ ရက်မှ ၉ ရက်နေ့အထိ ကြာခဲ့၍ ဗီယက်နမ် ကွန်မြူနစ်ပါတီ တည်ထောင်ရေးကို ကိုယ်စားလှယ်အားလုံးက ချွင်းချက်မရှိ သဘောတူညီခဲ့ကြသည်။

သို့သော် ကွန်ဂရက်ပြီးဆုံး၍ သက်ဆိုင်ရာ မိမိတာဝန်ရှိရာ ဒေသများသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိ သွားကြပြီးနောက် မိမိတို့ ဒေသအလိုက် ကွန်မြူနစ်ပါတီများကို တည်ထောင် ခဲ့ကြရာ ဟနွိုင်းနှင့် တုန်ကင်ဒေသမှ ရဲဘော်များက “အင်ဒိုချိုင်းနား ကွန်မြူနစ်ပါတီ” ဟူသော အမည်ဖြင့် လည်းကောင်း၊ ကိုချင်ချိုင်းနားနှင့် အလယ်ပိုင်း အန်နမ်ဒေသမှ ရဲဘော်များကလည်း “အင်ဒိုချိုင်းနား ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ်” ဟူ၍ လည်းကောင်း အကွဲကွဲအပြားပြား ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ ကွန်မြူနစ်ပါတီ သုံးပါတီ ဖြစ်နေခြင်းသည် လုံးဝ မလိုလားအပ်ရုံမျှမက ငယ်ငယ် မရှိသည့်အတွက်ကြောင့် ယင်းသို့ ဖြစ်ရသည်ဟုဆိုကာ ရဲဘော်များက ငယ်ငယ်နှင့် တွေ့ဆုံရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားဆက်သွယ်ခဲ့ကြသည်။

ဤအတောအတွင်း ရဲဘော် ထရန်ဖူးအမည်ရှိ ဝီယက်နမ် ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးသည် မော်စကိုမှ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာ၍ ငယ်နှင့် တိတ်တဆိတ် လာရောက် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ထရန်ဖူးနှင့် ငယ်တို့သည် မိမိတို့ ဝီယက်နမ်တွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ သုံးပါတီဖြစ်နေခြင်းကို အမြန်ဆုံး အဆုံးသတ်၍ တစ်ပါတီတည်း ဖြစ်အောင် စုစည်းကြရန် နှစ်ဦး သဘောတူ တိုင်ပင်ခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ ငယ်သည် ဟောင်ကောင်သို့ တိတ်တဆိတ် ကိုယ်တိုင် သွားရောက်ကာ အကွဲကွဲ အပြားပြား ဖြစ်နေကြသော ဝီယက်နမ် ကွန်မြူနစ် အင်အားစုများမှ ကိုယ်စာလှယ် ရဲဘော်များကို တွေ့ဆုံ၍ တစ်ပါတီ ဖြစ်မြောက်ရေးကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် ဆွေးနွေးခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၃ ရက်နေ့တွင် သုံးပါတီ ပူးပေါင်းကာ "ဝီယက်နမ် ကွန်မြူနစ်ပါတီ" ဟူသော အမည်ဖြင့် တစ်ပါတီတည်း အောင်မြင်စွာ တည်ထောင် နိုင်ခဲ့ကြသည်။

အဆိုပါ လျှို့ဝှက်အစည်းအဝေးမှ ပါတီ စည်းမျဉ်း ဥပဒေများ ရေးဆွဲရေး၊ အခြေခံဝါဒနှင့် လမ်းစဉ်များ ချမှတ်ရေး၊ ဗဟိုကော်မတီရွေးချယ် တင်မြှောက်ရေးများကိုပါ ဆွေးနွေးညှိနှိုင်း၍ တာဝန်များ ပေးအပ်ခဲ့ကြသည်။ ယင်းတာဝန်အရ ငယ်သည် တစ်ပါတီ ဖြစ်မြောက်ပြီး ၁၅ ရက်အကြာ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၈ ရက် နေ့တွင် "ကွန်မြူနစ်ပါတီ စတင်တည်ထောင် ဖွဲ့စည်းခြင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြည်သူလူထုသို့ ပန်ကြားလွှာ" တစ်စောင် ရေးသား ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ ဝီယက်နမ်မှ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့ သမားအား အပြီးအနိုင် မောင်းထုတ်ကြရန် အင်ဒိုချိုင်းနားဒေသတွင် လုံးဝ လွတ်လပ်ရေး အရယူကြရန် အလုပ်သမား လယ်သမားအစိုးရ ထူထောင်ကြရန် စသည်ဖြင့် အဓိက လုပ်ငန်းစဉ်ကြီး ဆယ်ချက်ပါဝင်သည့် အဆိုပါ ပန်ကြားလွှာသည် မကြာမီ ဝီယက်နမ် တစ်နိုင်ငံလုံးသို့ ပျံ့နှံ့ သွားခဲ့သည်။

ဗီယက်နမ် ကွန်မြူနစ်ပါတီ တည်ထောင်သည့် ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် ဖေဖော်ဝါရီလအတွင်းမှာပင် ယင်ဘေးမြို့တွင် တပ်စွဲထားသည့် ပြင်သစ်လက်အောက်ခံ ဗီယက်နမ်စစ်တပ်အတွင်း၌ ပုန်ကန်မှုကြီး ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ယင်းတပ်တွင်း ပုန်ကန်မှုကြီးကို လှုံ့ဆော်ခဲ့သူများမှာ ငှယ်သိုင်းမော့ ခေါင်းဆောင်သည့် မျိုးချစ် ပါတီဝင်များ ဖြစ်ကြသည်။

မျိုးချစ်ပါတီဝင်များသည် အဆိုပါ တပ်တွင်း ပုန်ကန်မှုကြီးကို အကြောင်းပြု၍ တစ်နိုင်ငံလုံး အုံကြွပုန်ကန်ကာ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များအား တော်လှန်ကြွလိမ့်မည်ဟု ယူဆထားကြသည်။ သို့သော် ယင်းမျိုးချစ်ပါတီမှာ “ခိုင်မာသော နိုင်ငံရေး အခြေခံ သဘောတရား” မရှိသည့်ပြင် ပြည်သူလူထုအား ကျယ်ပြန့်စွာ စည်းရုံးထားခြင်းလည်း မရှိသည်ဖြစ်ခဲ့ရာ ယင်ဘေး တပ်တွင်း ပုန်ကန်မှုကြီးမှာ ထမြောက်အောင်မြင်ခြင်း မရှိဘဲ ရုံးနိမ့်သွားခဲ့ရသည်။ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များသည် ပုန်ကန်မှု ဖြစ်ပွားသော တပ်စခန်းနှင့် တကွ အနီးအနားတစ်ဝိုက်ရှိ ပတ်ဝန်းကျင် ကျေးရွာများကိုပါ နှိမ်နင်းပစ်ခဲ့သည်။ ပုန်ကန်မှုတွင် ခေါင်းဆောင်ခဲ့ကြသူများကိုလည်း ဖမ်းဆီး၍ ခေါင်းဖြတ်စက်ဖြင့် ခေါင်းဖြတ်ကာ သတ်ပစ်ခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ တပ်တွင်း ပုန်ကန်မှုကြီး ဖရိုဖရဲဖြင့် ပြိုကွဲကျဆုံးသွားခြင်းသည် မွေးဖွားစအရွယ် ရက်သားမျှသာ ရှိသေးသည့် ဗီယက်နမ်ကွန်မြူနစ်ပါတီအတွက် ကြီးစွာသော သင်ခန်းစာများကို ရစေခဲ့သည်။

ပုန်ကန်မှုကြီး ဖြစ်ပွားပြီး တစ်လအကြာ ဧပြီလအတွင်းတွင် ပါတီဗဟိုကော်မတီ အစည်းအဝေး တစ်ရပ်ကို ဟောင်ကောင်မြို့မှာပင် လျှို့ဝှက်ကျင်းပခဲ့သည်။ ယင်းဗဟို ကော်မတီ အစည်းအဝေးသို့ ငှယ်သို တက်ရောက်ခြင်း မပြုနိုင်သဖြင့် ပါတီ အတွင်းရေးမှူး ထရန်ဖူးကပင် ဦးဆောင်ကျင်းပခဲ့ရသည်။

ပါတီဗဟိုကော်မတီဝင်များသည် ယင်း အစည်းအဝေး၌ ယင်ဘေးတပ်တွင်း ပုန်ကန်မှုကြီး ကျဆုံးရသည့် အကြောင်းရင်းများကို အသေးစိတ် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။

ပြည်သူလူထုနှင့် ကင်းကွာ၍ ပြည်သူလူထု၏ ထောက်ခံမှုမပါသော တော်လှန်ရေးသည် မုချအရှုံးနှင့်သာ ရင်ဆိုင်ရမည်ဟူသော လက်တွေ့ သင်ခန်းစာ တစ်ရပ်ကို အလေးအနက် ခံယူရရှိခဲ့ကြသည်။ ဤသည်နှင့် တစ်ဆက်တည်း မိမိတို့ ကွန်မြူနစ် ပါတီအနေဖြင့် ဤအမှားများကို ရှောင်ကွင်းကာ ပြည်သူ လူထုအတွင်း စိတ်ရှည်လက်ရှည် အချိန်ယူ၍ နက်ရှိုင်းစွာ ထိုးဖောက်စည်းရုံး လှုံ့ဆော်ကြရမည် ဖြစ်ကြောင်း အလေးအနက် ဆွေးနွေးဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်အရ စည်းရုံးရေး လှုံ့ဆော်ရေး လုပ်ငန်းများကို အပြင်းအထန် ကြိုးပမ်းလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြရာ မကြာမီ ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် နွေရာသီအတွင်း ဝီယက်နမ် အလယ်ပိုင်း အန်နမ်ပြည်နယ် မြောက်ဖက်ဒေသများတွင် လယ်သမား အုံကြွမှုကြီးများ ဖြစ်ပွားပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ အန်နမ်ပြည်နယ်တွင် ဤနှစ်တစ်နှစ်လုံး ရာသီဥတု ဖောက်ပြန်၍ မိုးလေဝသ မမှန်သဖြင့် ကောက်ပဲသီးနှံများ ပျက်စီးကာ အငတ်ဘေးကြီး ဆိုက်ရောက်ခဲ့ရာ တစ်နယ်လုံးမှ တောင်သူလယ်သမားများသည် အငတ်ပြဿနာ ဖြေရှင်းရေး တိုက်ပွဲများကို အကြီးအကျယ် ဆင်နွှဲခဲ့ကြသည်။

၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် စက်တင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် အန်နမ်ပြည်နယ် တစ်ခုလုံးမှ လယ်သမား ၆၀၀၀ ပါဝင်သည့် အငတ်တပ်ကြီးသည် ဗင်မြို့အထိ ချီတက်ခဲ့၍ တစ်ခဲနက် ဆန္ဒပြကြသည်။ ဤချီတက်ပွဲကြီးမှာ ကွန်မြူနစ် ပါတီဝင်များ၊ ပါတီကေဒါများနှင့် စည်းရုံးရေးမှူးများက ခေါင်းဆောင်ခဲ့သဖြင့် စနစ်တကျ စည်းကမ်း သေဝပ်လှသည်ဖြစ်ရာ လူတိုင်းပင် အံ့ဩချီးကျူးခဲ့ကြရသည်။

ယင်းအငတ်တပ် ချီတက်ပွဲကြီးအပြီးတွင် ပြည်နယ်တစ်ခုလုံး၌ နိုင်ငံရေး အသိတရားများ နိုးကြားတက်ကြွလာခဲ့ကြ၍ ကျေးရွာတိုင်းတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များ၏ ဦးဆောင်မှုဖြင့် "ဆိုဝီယက်ခေါ် ကျေးရွာပြည်သူ့ အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့ဝင်များပင် စနစ်တကျ ဖွဲ့စည်း တည်ထောင်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ စင်စစ် အန်နမ်ပြည်နယ်သည် သမိုင်းအစဉ်

အဆက်ကပင် တော်လှန်သော နယ်မြေ ဖြစ်၍ တော်လှန်သော မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်များ ပေါက်ပွားလာခဲ့သည့်ပြင် ဤနယ်မြေသည် လွန်ခဲ့သည့် အနှစ်၂၀ လောက်က ဝီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းရန် နိုင်ငံတကာသို့ အတွေ့အကြုံများ လှည့်လည် ရှာမှီးခဲ့သည့် ငယ်ငယ်အိုက်ကုတ်ခေါ် ဟိုချီမင်း၏ မွေးရပ်မြေပင် မဟုတ်ပါလော။

ပြည်သူလူထု အတွင်းသို့ နက်ရှိုင်းစွာ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက်ကာ စည်းရုံး လှုံ့ဆော်၍ အံ့ကြွပေါ်ပေါက်လာသော ဤလှုပ်ရှားမှုများသည် မိုက်ရူးရဲ တစ်ကိုယ်ကောင်း ဝါဒဖြင့် တစ်ပွဲထိုး လုပ်ကိုင်ကြသည့် အကြမ်းဖက်မှုများထက် အဆပေါင်း မြောက်မြားစွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းသည်ကို လက်တွေ့ သိရှိလာကြသော ပြင်သစ် အာဏာပိုင်များသည် အဆိုပါ လူထု အံ့ကြွမှုများ၏ နောက်ကွယ်တွင် ရှိနေကြသည့် မြေအောက် တော်လှန်ရေးသမား ကွန်မြူနစ်ပါတီ ခေါင်းဆောင်များအား ပိုက်စိပ်တိုက်၍ လိုက်လံ ရှာဖွေ ဖမ်းဆီးခြင်းများ ပြုလုပ် လာကြသည်။

ဤရက်များအတွင်း ဝီယက်နမ် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ခေါင်းဆောင်မှုသည် အရှိန်ပြင်းစွာဖြင့် တဟုတ်ထိုး တိုးတက်လာသလို အခြားတစ်ဖက်တွင်လည်း ပါတီခေါင်းဆောင် အမြောက်အမြားမှာ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များ၏ ဖမ်းဆီးချုပ်နှောင်ခြင်းကို ခံခဲ့ကြရသည်။ ဖမ်းဆီးရမိသမျှ ပါတီခေါင်းဆောင်များ၊ ကေဒါများနှင့် စည်းရုံးရေးမှူးများကို ထောင်ထဲသို့ ပို့ပစ်ခဲ့သည့်ပြင် အချို့ထင်ရှားသည့် ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆော်များကို ပေါ်လိုကွန်ဒို အမည်ရှိ တကျွန်းသို့ ပို့ပစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ ပြင်သစ် အာဏာပိုင်များက ဖမ်းဆီး၍ တကျွန်းသို့ ပို့ပစ်ခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များက ဖမ်းဆီး၍ တကျွန်းသို့ အပို့ခံရသူများထဲတွင် နောင်အခါ ဝီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ တည်ထောင်သည့်အခါ ဒုတိယသမ္မတ ဖြစ်လာမည့် တုန်ဒတ်သန်နှင့် ဝန်ကြီးချုပ် ဖြစ်လာမည့် ဖန်ဗန်ဒေါင်တို့လည်း ပါဝင်ခဲ့ကြသည်။

ပါတီအတွင်းရေးမှူးဖြစ်သူ ထရန်ဖူးမှာ မြေအောက်လုပ်ငန်းများ လျှို့ဝှက် လုပ်ကိုင် နေဆဲမှာပင် စုံထောက်များ၏ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံရပြီး ရက်ရက်စက်စက် ရိုက်နှက် ညှင်းဆဲခြင်း ခံရ၍ ၁၉၃၁ ခုနှစ် ဧပြီလတွင် ချီလုန်ဆေးရုံ၌ ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်သွားခဲ့ရရှာသည်။

ပါတီခေါင်းဆောင် အများအပြား ထိုသို့ ဖမ်းစီးခြင်း သတ်ဖြတ်ခြင်းများ ခံနေရသည့် အကြားမှာ မြေအောက် လုပ်ငန်းများမှာ ရပ်ဆိုင်းမသွားဘဲ ဆက်လက် လှုပ်ရှား လျက်ရှိရာ ပြင်သစ် အာဏာပိုင်များသည် ဤ လှုပ်ရှားမှုများ၏ မြစ်ဖျားခံရာ ဖြစ်သော ငှက်အား အသေရရ အရှင်ရရ ဖမ်းဆီးနိုင်ရန် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်တွင် ငှက်အောင်သည် ဟောင်ကောင်မှာပင် ရှိနေသည်။ သူသည် ဗီယက်နမ် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဆက်လက် နေထိုင်၍ ပါတီအတွက် လိုအပ်သော လှုံ့ဆော်ရေး၊ စည်းရုံးရေး အစီအစဉ်များကို ရေးဆွဲကာ ဗီယက်နမ်သို့ လျှို့ဝှက်ပေးပို့ ညွှန်ကြားခဲ့သည်။

ဟောင်ကောင်ကျွန်းသည် ဗြိတိသျှကိုလိုနီပင် ဖြစ်သော်လည်း လူမျိုးပေါင်းစုံ လွတ်လပ်စွာ ဝင်ထွက်သွားလာနိုင်သည့် ဒေသ ဖြစ်သည့်ပြင် တရုတ်ပြည်သို့ လည်းကောင်း၊ ဗီယက်နမ်သို့ လည်းကောင်း၊ ထိုင်းနှင့် အရှေ့တောင် အာရှမှ အခြားနိုင်ငံများသို့ လည်းကောင်း အလွယ်တကူ နေချင်းညချင်း ကူးသန်း သွားလာနိုင်သဖြင့် သူ့အတွက် အဖက်ဖက်က အဆင်ပြေသည်ဟု ဆိုရမည်။

ထို့ပြင် ဟောင်ကောင်မြို့မှာ အရောင်းအဝယ် စည်ကားလှသည့် မြို့ကြီးပြကြီး ဖြစ်သဖြင့် စားရေးသောက်ရေး နေရေး ထိုင်ရေးမှာလည်း ခက်ခက်ခဲခဲ မရှိလှ။ ရိုးရိုးသားသား အလုပ်မှန်သမျှ ဘာမဆို လုပ်ရဲသော ငှက်အောင်သည် ဟောင်ကောင် မြို့ကြီးတွင် စီးကရက်များကို လက်ပွေရောင်းသော အလုပ်ဖြင့်ပင် ထမင်းနပ်မှန်အောင် စားနိုင်သောက်နိုင် ရှိခဲ့သည်။ ယင်းသို့ လမ်းဘေးတွင် စီးကရက်ရောင်းသည့် အလုပ်သည် လျှို့ဝှက်မြေအောက် တော်လှန်ရေး လုပ်ငန်းများအတွက်လည်း အကာအကွယ် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆခဲ့သည်။

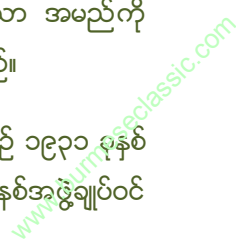
သူသည် ရောက်လေရာ ဒေသတွင် ဝိယက်နမ်အရေးကို ဦးစားပေး၍ ဝိယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအတွက် မပျက်မကွက် တစ်သမတ်တည်း ကြိုးပမ်းခဲ့သည်နှင့်အမျှ တစ်နေရာရောက်လျှင် နာမည်တစ်မျိုးပြောင်းလေ့ရှိရာ ဟောင်ကောင်တွင် တုန်ဗန် ဟူသော အမည်ဖြင့် နေထိုင်သွားလာခဲ့သည်။

ဤအတောအတွင်း ငယ်သည် ၁၉၃၀ ပြည့်နှစ် ဩဂုတ်လလောက်တွင် တရုတ်ပြည် ရန်ဟဲမြို့သို့ တိတ်တဆိတ် သွားရောက်၍ မြေအောက်ဂိုဏ်းသား ဝိယက်နမ် ရဲဘော်များနှင့် တွေ့ဆုံကာ လျှို့ဝှက် စာစောင်များ ထုတ်ဝေရေးနှင့် အခြားလုပ်ငန်းများကို တိုင်ပင် ဆွေးနွေးခဲ့သည်။

အောက်တိုဘာလတွင် ငယ်သည် ဝိယက်နမ်မှ ပါတီဗဟို ကော်မတီများကို ခေါ်ယူတွေ့ဆုံ၍ "ဝိယက်နမ် ကွန်မြူနစ်ပါတီ" ဟူ၍ အမည်ပြောင်းလဲရန် ဆွေးနွေး တင်ပြခဲ့သည်။ ထိုအချိန်အခါက ကိုချင်ချိုင်းနား၊ အန်နမ်၊ တုန်ကင်နှင့် လာအိုစသည့် နိုင်ငံများနှင့် ကမ္ဘောဒီးယားအပါအဝင် အင်ဒိုချိုင်းနားကျွန်းဆွယ် ဒေသကြီးတစ်ခုလုံးသည် ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားများ လက်အောက်သို့ ကျရောက်နေခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဘုံရန်သူ ဖြစ်သော ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမား လက်အောက်မှ တော်လှန်ရုန်းကန်ရန် ကြိုးပမ်းရာ၌ မိမိတို့ ဝိယက်နမ် (အမ်နမ်) လူမျိုး တစ်မျိုးတည်း မဟုတ်ဘဲ အင်ဒိုချိုင်းနား ဒေသ တစ်ခုလုံးရှိ လူမျိုးအားလုံး စည်းရုံးပါဝင်ရန် လိုအပ်သည်ဟူသော ခံယူချက်ဖြင့် မိမိတို့ ပါတီကို အမည်ပြောင်းလဲရန် တင်ပြခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤတင်ပြချက်ကို ပါတီဗဟိုကော်မတီဝင်များကလည်း လက်ခံသဘောတူ ခဲ့ကြရာ ထိုအချိန်အခါမှ စ၍ မူလက "ဝိယက်နမ် ကွန်မြူနစ်ပါတီ" ဟူသော အမည်ကို "အင်ဒိုချိုင်းနား ကွန်မြူနစ်ပါတီ" ဟူ၍ တရားဝင် ပြောင်းလဲ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသည်။

ငယ်သည် ဟောင်ကောင်တွင် ထိုသို့ လျှို့ဝှက် နေထိုင်လျက်ရှိစဉ် ၁၉၃၁ မှုနှစ် မေလလောက်တွင် ဗြိတိသျှ စုံထောက်များသည် စင်္ကာပူမြို့၌ ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့ချုပ်ဝင်

တစ်ဦးဖြစ်သော ပြင်သစ်ကွန်မြူနစ် ဂျိုးဇက် ဒူးကရော ဆိုသူအား ဖမ်းဆီးရမိခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် တစ်ဖန် ရှန်ဟဲမြို့တွင် အခြားကွန်မြူနစ်အဖွဲ့ချုပ်ဝင် တစ်ဦး ဖြစ်သူ ရူးအဂ္ဂအား ချန်ကေရိုန်၏ စုံထောက်များက ဖမ်းဆီးခဲ့ကြပြန်သည်။

ရှန်ဟဲနှင့် စင်ကာပူတွင် တရုတ်နှင့် ဗြိတိသျှ စုံထောက်များက ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ်ဝင်များကို ထိုသို့ ဖမ်းဆီးရမိလိုက်ကြောင်း ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များ ကြားသိကြသောအခါ ဗီယက်နမ်မှ လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၂၀ လောက်က ထွက်ခွာ သွားခဲ့သည့် ငယ်ငယ်အိုက်ကုတ်သည်လည်း ဤအရှေ့တောင်အာရှ ဒေသ တစ်ဝိုက်မှာပင် ရှိမည်ဟု တစ်ထစ်ချ ယူဆကာ ပို၍ ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေ လာကြသည်။ ဗီယက်နမ် နိုင်ငံ အတွင်းရှိ မြို့ကြီးပြကြီးများနှင့် ကျေးလက်တောရွာများသို့ သူလျှို အမျိုးမျိုးနှင့် ပုလိပ်စုံထောက် အမြောက်အမြား စေလွှတ်လာ မြေလှန်၍ ရှာကြသည်။ မတွေ့သည့် အဆုံး ကန်တုန်၊ ရှန်ဟဲ၊ ဘန်ကောက်၊ စင်ကာပူ ဟောင်ကောင်စသည့် မြို့ကြီးများရှိ တရုတ်၊ ထိုင်းနှင့် ဗြိတိသျှစုံထောက် အဖွဲ့များ ပုလိပ်အဖွဲ့များထံ ငယ်ငယ် လူပုပုန်း သဏ္ဍာန်နှင့် နောက်ကြောင်း ကိုယ်ရေး ရာဇဝင်များကို ပို့ကာ ကူညီစုံစမ်း ရှာဖွေ ဖမ်းဆီးပေးပါရန် မေတ္တာ ရပ်ခံခဲ့ကြသည်။

သို့နှင့်ပင် ဗြိတိသျှ စုံထောက်များသည် များမကြာမီ ငယ်ငယ်အား ဟောင်ကောင်မြို့တွင်း တစ်နေရာတွင် ဖမ်းဆီးရမိသွားခဲ့သည်။

ထိုနေ့မှာ ၁၉၃၁ ခုနှစ်ဇွန်လ ၆ ရက်နေ့ဖြစ်သည်။

ဟောင်ကောင်မြို့ ချောင်ကျကျ ရပ်ကွက်တစ်ခုတွင် ကာကီယူနီဖောင်းဝတ် ဗြိတိသျှ လူမျိုး ပုလိပ်အရာရှိနှင့် စုံထောက်များသည် အိမ်တစ်အိမ်ကို ဝိုင်း၍ ပိုက်စိပ်တိုက် ရှာဖွေလျက် ရှိကြသည်။

စုံထောက် ပုလိပ်များသည် ဤအိမ်မှ တုန်ဗန်ဆို ဟူသော အမည်ဖြင့် လူတစ်ယောက်အား ခပ်စောစောကပင် ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်သွားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။ ပြီးမှ ကျန်ရှိနေကြသော ပုလိပ်အရာရှိများနှင့် စုံထောက်များသည် တစ်အိမ်လုံးကို ဖြောင်းဆန်အောင် မွေနှောက်၍ ရှာဖွေကြသည်။ အဝတ်အစားများ၊ မွေယာ၊ ခေါင်းအုံးများနှင့် စာအုပ်စာတမ်းများကို တစ်ခုမကျန် လှန်လှော ထိုးဆွ၍ ရှာဖွေကြ သည့်ပြင် နောက်ဖေးကုန်းသည့် စက္ကူလိပ်များကိုပင် ဖင်ပြန်ခေါင်းပြန် တကယ့် တော်လှန်ရေး ကြေညာစာတမ်းပမာ တစ်လိပ်လုံးဖြေ၍ ကြည့်ကြသည်။ အိမ်ခေါင်မိုးမှ အုတ်ကြွတ်များကိုပင် ခွာ၍ ရှာကြသည်။

နှစ်နာရီ သုံးနာရီလောက်ကြာမှ စုံထောက်များသည် စာအုပ်စာတမ်းများ သတင်းစာဖြတ်ပိုင်းများနဲ့ အခြားတိုလီမိုလီများကို ဖွေပိုက်၍ ကားဖြင့် သယ်သွားကြသည်။

သို့နှင့်ပင် တုန်ဗန်ဆိုခေါ် ငှယ်အိုက်ကုတ်သည် နှစ်ပေါင်း ၂၀နီးပါး လျှို့ဝှက်မြေအောက် လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်လာခဲ့ရာမှ ပထမဆုံး အကြိမ် ဗြိတိသျှတို့၏ အဖမ်းခံရပြီး ဟောင်ကောင် အချုပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်ခဲ့ရသည်။

ငှယ်အား ချုပ်ထားသည့် အချုပ်ခန်းမှာ လေးဘက်လေးတန် နံရံ အထူကြီးများ ကာရံထား၍ အလင်းရောင်နှင့် လေဝင်ပေါက် အနည်းငယ်သာ ရှိသည်။ အချုပ်ခန်း အပြင်ဘက်မှ တစ်နေ့လျှင် လေဝင်ပေါက် အနည်းငယ်သာ ရှိသည်။ အချုပ်ခန်း အပြင်ဘက်မှ တစ်နေ့လျှင် နှစ်ကြိမ် တာဝန်လဲ၍ စောင့်ကြရသည့် ဟောင်ကောင် ပုလိပ်များသည် အဆိုပါ လေဝင်ပေါက်မှနေ၍ အထဲတွင် "ငှယ် တစ်ယောက် ရှိမှ ရှိပါသေးစ ထွက်များ ပြေးလေပလား၊ ဒါမှမဟုတ် စိတ်ညစ်ပြီး အချုပ်ခန်းထဲတွင် ကြီးဆွဲချ၍ သေများနေလေပလား" ဟူသော အတွေးများဖြင့် မကြာခဏ ချောင်းကြည့်ကြရသည်မှာ အမောပင် ဖြစ်သည်။

မှောင်နှင့်မဲမဲ ဖြစ်နေသည့် အချုပ်ခန်းထဲမှ ငှက်ငှက်မှာ အချုပ်သမားပီပီ အချုပ်ထမ်းနှင့် အချုပ်ဟင်းဖြစ်သော လုံးတီးထမ်းဟင်း ရေကျကျကို မွဲခြောက်ခြောက် ငြုပ်သီးထောင်းနှင့် စားရသည်။ တစ်ပတ်လျှင် ၂ ခါကျ ကျွဲသားဟင်းနှင့် ဆီဖြူထမ်းကို စားရသည်။ အခန်းမှာ အလုံထောင်သဘောမျိုး ဖြစ်၍ ကျဉ်းမြောင်းလှသည်။ သည်နေရာတွင် အိပ်၊ သည်နေရာတွင် စား၊ သည်နေရာတွင်ပင် အပေါ့အလေး သွားရသည်။

အချုပ်ခန်း၏ အပြင်ဘက် မလှမ်းမကမ်းတွင်မူ အရပ်ဝတ်အရပ်စားဖြင့် စုံထောက်များသည် အမဲလိုက် ခွေးများပမာ မသိမသာ အနံ့ခံရင်း ချောင်းနေကြသည်။

ငှက်ငှက်မှာ အချုပ်ခန်းထဲသို့ ရောက်စက ညဘက်တွင် အိပ်၍မရ အချုပ်ခန်းပီပီ ဂျိုးများ သောင်းကျန်းလှသဖြင့် တစ်ညလုံး ဂျိုးရှာရင်း မိုးလင်းခဲ့ရသည်။ နောက်မှ ကျင့်သားရလာပြီး ဂျိုးကိုက်သည်ကို ဂရုမစိုက်နိုင်တော့ဘဲ ဇွတ်ပေ၍ အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားအိပ်ခဲ့ရသည်။

မကြာမီ ငှက်ငှက်အား တရားစွဲသဖြင့် မကြာခင် ရုံးသို့ ထွက်၍ အစစ်ခံခဲ့ရသည်။ အချုပ်ခန်းထဲတွင် မှောင်နှင့်မဲမဲ ဆင်းရဲ ကြပ်တည်းစွာ နေခဲ့ရသော ငှက်ငှက်အတွက် ရုံးထွက်ရသော နေ့ရက်များမှာ ငရဲပြည်မှ လူ့ပြည်စို့ ခေတ္တအလည်လာရသည့်ပမာ ပျော်စရာကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။ “အချုပ်သားဆိုတာ အချုပ်ထဲက မထွက်ရပေမယ့် အချုပ်တံခါးဖွင့်သံ ကြားရရုံနဲ့ စိတ်ထဲက သိပ်ဝမ်းသာသွားကြတာပဲ” ဟူ၍ သူက ပြောပြဖူးသည်။ အထူးသဖြင့် ငှက်ငှက်သည် ထိုအချိန်တွင် စီးကရက် အလွန်ကြိုက်သူ တစ်ယောက် ဖြစ်နေလေရာ အပြင်သို့ ရုံးထွက်ရသော နေ့များ၌ အစောင့်ပုလိပ်များက ပေးသည့် စီးကရက်တစ်လိပ်စ နှစ်လိပ်စ သောက်ရသည်မှာ လောကကြီးတွင် အရသာ အရှိဆုံးဟု ထင်မိသည်။

ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်များသည် ငှက်အား စွဲချက် သုံးခုဖြင့် စွဲဆိုခဲ့သည်။ ပထမစွဲချက်မှာ ငှက်သည် ဆိုဗီယက် သူလျှိုဖြစ်သည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ ဒုတိယ စွဲချက်မှာ ဟောင်ကောင်မြို့ကြီးကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရန် ကြံစည်သည် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တတိယစွဲချက်မှာ အာဏာပိုင်များအား ဆန့်ကျင်သည့် ကွန်မြူနစ် တစ်ယောက် ဖြစ်သည် ဟူ၍ လည်းကောင်း စသည်တို့ ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဥပဒေကြောင်းအရ ရုံးတွင် စစ်ဆေးသောအခါ အထက်ပါ စွဲချက် သုံးခုလုံးအတွက် ခိုင်လုံသည့် သက်သေ အထောက်အထား တစ်စုံတစ်ရာ မတွေ့ရသဖြင့် ဟောင်ကောင်အာဏာပိုင်များမှာ အကြပ်ရိုက်နေခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဗြိတိသျှတို့၏ တရားဥပဒေအရ တစ်စုံတစ်ယောက်သော သူအား ပြစ်မှုတစ်ခု ကျူးလွန်ကြောင်း အခိုင်အမာ သက်သေအထောက်အထား မတွေ့ရဘဲ သံသယ ရှိရုံဖြင့် အပြစ်ပေးနိုင်သည့် အစဉ်အလာ မရှိ ဖြစ်နေရာ ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်များမှာ ငှက်အမှုတွင် မည်သို့ စီရင် ဆုံးဖြတ်ရမည်ကို မဝေခွဲတတ်အောင် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

နောက်ဆုံး၌ ထိုအချိန်က ဟောင်ကောင်တွင် ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်များက ကျင့်သုံးနေကြသည့် လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်အတိုင်း ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ ထို လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်မှာ အခြားမဟုတ် ငှက်အား အခြားပြစ်မှု တစ်စုံတရာ မတွေ့ရှိသည့်တိုင်အောင် မလိုလားအပ်သော သူတစ်ယောက်အဖြစ် ဟောင်ကောင်မှ နှင်ထုတ်ရန် စီစဉ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤအစီအစဉ်မှာ နိုင်ငံရေးသမားများ၊ မြေအောက် တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် ပတ်သက်၍ ဟောင်ကောင် အာဏာပိုင်များ လုပ်လေ့ လုပ်ထရှိသည့် အစဉ်အလာ ဖြစ်သည်။ တရားဥပဒေကို ကျူးလွန်ချိုးဖောက်သည့် ပြစ်မှု တစ်စုံတရာ မတွေ့ရ သော်လည်း နိုင်ငံရေးသမား၊ မြေအောက်တော်လှန်ရေးသမား အဖြစ် ထင်ရှား ကျော်ကြားနေသူများကို သဘောကလေး တစ်စင်းပေါ်တွင် တင်၍ ဟောင်ကောင်မှ နှင်ထုတ်လိုက်ခြင်းအားဖြင့် ထိုသူများကို ပင်လယ်တွင်း တစ်နေရာတွင် ကင်းစောင့် သဘောဖြင့် လှည့်လည် စောင့်ကြပ်နေသော ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များ၊ သို့မဟုတ်

(ချန်ကေရှိုတ်) အာဏာပိုင်များက ဆောင်ရွက်ပေးခြင်း ဖြစ်သည်။ များသောအားဖြင့် ဟောင်ကောင်မှ နှင်ထုတ်ခံရသူများမှာလည်း ပြင်သစ်နှင့် တရုတ် ကူမင်တန် အာဏာပိုင်များက အသေရရ၊ အရှင်ရရ အလိုရှိနေသူများ ဖြစ်ကြသည်။

သို့သော် ငှယ်အမှုတွင် ဗြိတိသျှတို့၏ ယင်းသို့သော အစီအရင်မှာ မအောင်မြင်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ငှယ်အား အပြစ်တစ်စုံတရာ မရှိပါဘဲလျက် ဟောင်ကောင်မှ နှင်ထုတ်ရန် စီစဉ်ခြင်းကို ထိုအချိန်က ဟောင်ကောင်မြို့တွင် နေထိုင်လျက် ရှိသည့် ဗြိတိသျှလူမျိုး မစ္စတာ ဖရင့်လော့စဘီ ဆိုသည့် ရှေ့နေကြီးတစ်ဦးက ငှယ်ဘက်မှ လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်လျက် အပြင်းအထန် ကန့်ကွက်ခဲ့သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

မစ္စတာ လော့စဘီသည် တိုးတက်သော အမြင်ရှိ၍ ဟောင်ကောင်တွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသော ရှေ့နေကြီး တစ်ဦးဖြစ်သည့်ပြင် နယ်ချဲ့စနစ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဆန့်ကျင်လျက် အင်္ဂလန်ပြည် လက်ဝဲဆိုရှယ်လစ် ပါတီနှင့်လည်း အဆက်အသွယ် ရှိသူ ဖြစ်သည်။ သူက သူ့အမှုသည်ဖြစ်သော ငှယ်အား “ခင်ဗျား ဘာမှ အားမငယ်ပါနဲ့။ ဟိုတုန်းက ဒေါက်တာဆွန်ယက်ဆင်ကို အင်္ဂလိပ်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်က ကယ်ခဲ့ဖူးသလို အခုလဲ ခင်ဗျားကို ကျုပ် အတတ်နိုင်ဆုံး ကယ်ပို့မယ် စိတ်ချပါ” ဟူ၍ အားပေးစကား ပြောခဲ့သည်။

ရှေ့နေကြီး လော့စဘီသည် သူ ပြောသည့်အတိုင်း ငှယ်၏ အမှုကို ဟောင်ကောင်ရှိ တရားလွှတ်တော်ချုပ်သို့ တက်ရောက် အရေးဆိုခဲ့သည့်ပြင် နောက်ဆုံး အင်္ဂလန်ပြည် လေဘာပါတီမှ နာမည်ကျော် ရှေ့နေကြီး ဆာစတက်ဖို့ကရစ်မှ တစ်ဆင့် ဗြိတိသျှတို့၏ အမြင့်ဆုံး တရားဥပဒေ အာဏာပိုင် အဖွဲ့ဖြစ်သော ပရီဗီကောင်စီခေါ် ဘုရင့်ကောင်စီအထိ အယူခံဝင်ရောက်ခဲ့သည်။

ဘုရင့်ကောင်စီမှ စီရင်ချက်ကို စောင့်ဆိုင်းနေခိုက် ငှက်ငှက်မှာ အချုပ်ခန်းထဲတွင် အကြီးအကျယ် မကျန်းမမာ ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အနှစ်နှစ်အလလက ပင်ပန်းဆင်းရဲစွာ နိုင်ငံတကာ လှည့်လည် သွားလာခဲ့သည့် ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များသည် ယခုကဲ့သို့ အစားအသောက် ဆိုးဝါးလှသလောက် အနေအထိုင် ကြပ်တည်း ကျင်းမြောင်းလှ၍ ကျန်းမာရေးနှင့် မညီညွတ်သည့် အချုပ်ခန်းထဲတွင် တစ်လကျော်မျှ နေလိုက်ရသည့်အခါ တစ်စတစ်စ အင်အားချိန့်ကာ အဆုပ်နာရောဂါ စွဲကပ်လာခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ ငှက်ငှက်မှာ ရောဂါ ပြင်းထန်လှသဖြင့် အိပ်ယာမှ မထနိုင်တော့ဘဲ သေလုမြောပါး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဆေးရုံမှာ ဟောင်ကောင်ဒေသတိုက်ရှိ ခါးပိုက်နိုက်၊ ကပ်ကျေးကိုက်မှအစ စားပြသုခိုး၊ အနုကြမ်းများနှင့် လူသတ်မှုကြီးများအထိ ပါဝင်သည့် ရာဇဝတ်မှု ကျူးလွန်သော တရားခံများ၊ အချုပ်သမားများနှင့် အကျဉ်းသမားများ မကျန်းမာသည့်အခါ တက်ရောက်ကုသသည့် ထောင်ဆေးရုံပင် ဖြစ်၍ အစောင့်အကြပ်များ အမြဲရှိနေကြသည်။ သို့သော်... ထိုဆေးရုံသို့ ငှက်ငှက် ရောက်သွားသည့်အခါ ဆေးရုံတစ်ခုလုံးမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားခဲ့သည်။ အစောင့်ပုလိပ်များကို ယခင်ကထက် နှစ်ဆတိုး ချထားလိုက်သည်။ အဝင်အထွက် တံခါးမကြီးကိုလည်း သော့ခလောက်ကြီးများဖြင့် ခတ်ကာ အစောင့်များ သီးသန့်ထားခဲ့သည်။ ထိုမျှမက ငှက်ငှက် တက်ရောက်၍ ဆေးကုသည့် အဆောင်ကိုလည်း သံဇကာများဖြင့် ပတ်ပတ်လည် ကာရံ၍ ထားလိုက်သည်။ စင်စစ် နယ်ချဲ့သမား အုပ်စိုးသူများအဖို့ တော်လှန်ရေးသမားများသည် လူသတ်မှု ကျူးလွန်သည့် ရာဇဝတ်ကောင်များထက် ပို၍ ကြောက်စရာ ကောင်းသည် မဟုတ်ပါလော။

အင်္ဂလန်ပြည် ဘုရင့်ကောင်စီမှလည်း စီရင်ချက်မကျသေး။ ငှက်ငှက်မှာ ထောင်ဆေးရုံတွင် အသဲအသန် ဖြစ်နေခိုက် တစ်ခုသော နံနက်တွင် ထောင်ဆေးရုံ၌ သီးသန့်ချထားသော အစောင့်ပုလိပ်များ ပြန်လည် ရုတ်သိမ်းသွားခဲ့သည်။ တံခါးမကြီး မှာလည်း သော့ခတ်မထားတော့ဘဲ အပြင်ဘက်မှ သံဇကာများကိုလည်း ပြန်၍

ဖျက်ပစ်လိုက်ကြသည်ကို တွေ့ရသည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ငှက်ပျံ တစ်ယောက် ထောင်ဆေးရုံမှ ပျောက်ချင်းမလှ ပျောက်သွားခဲ့သည်။

ထောင်ဆေးရုံတွင် တက်ရောက် ကုသနေကြသော အကျဉ်းသားများနှင့် အတူ အစောင့် တာဝန်ကျနေသည့် ပုလိပ်များမှာ အရေးကြီးသော တရားခံ တစ်ဦးဖြစ်သည့် ငှက်ပျံပျောက်ကွယ်သွားသည့် အကြောင်းကို အချင်းချင်း လက်တို့၍ မေးကြမြန်းကြသည်။ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကြားရသမျှ သတင်းကို တီးတိုးပြော၍ တစ်ဆင့် ဖောက်သည်ချကြသည်။

မကြာမီ ဤသတင်းသည် ထောင်အပြင်သို့ ရောက်သွားခဲ့သည်။ အပြင်တွင်လည်း အာဏာပိုင်ရပ်ကွက်၊ နိုင်ငံရေး ရပ်ကွက်မှတစ်ဆင့် လူသတင်း လူချင်းဆောင်၍ အရပ်သူ အရပ်သားများ နားသို့တိုင်အောင် ရောက်ရှိသွားတော့သည်။ ယင်းသတင်းကား အခြားမဟုတ် “ငှက်ပျံအိုက်ကုတ် တစ်ယောက် ထောင်ဆေးရုံတွင် သေဆုံးသွားပြီ” ဟူသော သတင်းပင်တည်း။

ဟောင်ကောင်မှ ဗြိတိသျှ အာဏာပိုင်များသည် “ငှက်ပျံအိုက်ကုတ် သေပြီ” ဟူသော အထက်ပါ သတင်းကို မှန်သည်ဟူ၍ အတည်မပြု၊ မမှန်သည် ဟူ၍လည်း ငြင်းဆိုခြင်း မပြု၊ မည်သို့မှ ထုတ်ပြန်ကြေညာခြင်း မရှိဘဲ ရေငံ နှုတ်ပိတ် ငြိမ်နေခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဤသတင်းဆိုးကြီးသည် ဟောင်ကောင်မှ တစ်ဆင့် တရုတ်ပြည် ဘက်သို့ ရောက်သွားခဲ့၍ ထိုမှတစ်ဆင့် ဗီယက်နမ် သို့ ပျံ့နှံ့သွားသည်။ ပထမတွင် ငှက်ပျံအိုက်ကုတ် သေပြီဟူသော ဤသတင်းကို ကြားရသူတိုင်းအဖို့ ရုတ်တရက် မယုံနိုင်ဘဲ ကောလဟာလ သတင်းဟူ၍ ယူဆခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဤသတင်းနှင့် ပတ်သက်၍ မဟုတ်မမှန်ကြောင်း အခိုင်အမာ ငြင်းဆိုသူ အထောက်အထား ပြုနိုင်သူ ဟူ၍ တစ်ယောက်တလေမျှ မရှိသည့်ပြင် ထိုအချိန်မှ စ၍ ငှက်ပျံအိုက်ကုတ်၏ သက်င်း အစအနကိုမျှ မကြားရတော့ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံး၌ တရုတ်ပြည်နှင့် ဗီယက်နမ်

မြေပေါ်မြေအောက် တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်အားလုံးတို့မှာ ဤသတင်းကို အမှန်ဟူ၍ ငှယ်အတွက် ဝမ်းနည်းမဆုံး ယူကြီးမရအောင် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ဟန့်ဦးမြို့ရှိ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များ၏ အထူးစုံစမ်း ထောက်လှမ်းရေးဌာနမှ တာဝန်ခံအရာရှိများသည်လည်း ၎င်းတို့ ရုံးခန်းအတွင်း တစ်ခုသော အံ့ဆွဲတစ်ခုထဲမှ “ငှယ်အိုက်ကုတ်၏ ကိုယ်ရေး ရာဇဝင် လျှို့ဝှက်ဖိုင်တွဲ” ကို ထုတ်ယူ၍ နောက်ဆုံးစာရွက် အောက်ဆုံးနား၌ “ဟောင်ကောင် အကျဉ်းထောင်ထဲ၌ သေးဆုံးသွားပြီ” ဟူသော မှတ်ချက်ကို မင်နီဖြင့် ရေးသားလိုက်ကြသည်။

နိုင်ငံအချင်းချင်း ဆက်သွယ်ရေးစနစ်နှင့် ဆက်သွယ်ရေး ကိရိယာများ ပိုမို တိုးတက်လာနေသည့် အလျောက် “ငှယ်အိုက်ကုတ် သေဆုံးပြီ” ဟူသော သတင်းသည် အရှေ့တောင်အာရှမှ တစ်ဆင့် မိုင်ပေါင်း ၈၀၀၀ ကျော် ကွာဝေးသည့် ဥရောပတိုက်သို့ မကြာမီအတွင်း ပျံ့နှံ့သွားခဲ့သည်။ ဤတွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံမှ တိုးတက်၍ သြဇာရှိလှသော “ဟူးမင်းနိုက်” သတင်းစာကြီးတွင် “တစ်ခါက ၎င်းတို့ သတင်းစာ၏ ဆောင်းပါးရှင်တစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ငှယ်အိုက်ကုတ် အမည်ရှိ ဝိယက်နမ်မျိုးချစ် ခေါင်းဆောင် တစ်ဦး ဟောင်ကောင်အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက် သွားသည့်အတွက် အထူးပင် ဝမ်းနည်းမိကြောင်း” သတင်း ဆောင်းပါးများပင် ရေးသာ ဖော်ပြခဲ့သည်။

အလားတူပင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ အဘော်ဖြစ်သော “ပရာပဒါ” သတင်းစာကြီးကလည်း “ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ်၏ အာရှတိုက်ဆိုင်ရာ ခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်သူ ငှယ်အိုက်ကုတ် ကျဆုံးသွားရသည့်အတွက် ယူကြီးမရ လှိုက်လှဲစွာ ကြေကွဲတပသမိကြောင်း” တခမ်းတနား ရေးသား ဂုဏ်ပြုခဲ့ကြသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် မော်စကိုမြို့တော် စတာလင် နိုင်ငံရေး သိပ္ပံကျောင်းကြီးတွင်

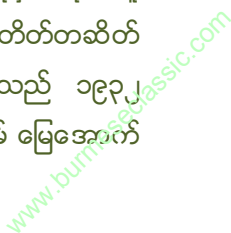
သဘောတရားရေး သင်တန်းများ တက်ရောက်နေကြသည့် ဗီယက်နမ်မှ မျိုးချစ် လူငယ်များကလည်း အခမ်းအနားများပင် ကျင်းပခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ဗီယက်နမ် အမျိုးသား ခေါင်းဆောင် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် တစ်ခါက ၁၉၃၁ - ၃၃ တစ်ဝိုက်လောက်တွင် "တရားဝင်" သေဆုံးပြီ ဟူ၍ ကမ္ဘာကြေညာသတ်မှတ်ခြင်း ခံခဲ့ရဘူးသည်။

သို့သော် ... တကယ့် ဖြစ်ရပ် အမှန်မှာမူကား ဟိုချီမင်းခေါ် ငှက်အိုက်ကုတ်သည် ထိုအချိန်က အများယူဆ ကြားသိခဲ့ကြသလို တကယ် မသေဘဲ ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအတွက် သူ၏ ကြိုးပမ်းမှုကို မပျက်မကွက် ဆက်လက် လုပ်ဆောင်နိုင်ခဲ့ကြောင်း နောင်တွင်မှ ကြုံတွေ့သိမြင်လာကြရသည်။

ဖြစ်ပုံမှာ ရှေ့နေကြီး လော့စဘီ၏ မနားမနေ ကြိုးပမ်းမှုနှင့် ကူညီဆောင်ရွက်မှုတို့ကြောင့် ငှက်အိုက်ကုတ်သည် ဟောင်ကောင် အာဏာပိုင်များလက်မှ လုံးဝ လွတ်မြောက်ခဲ့ရသည်။ လန်ဒန်မြို့ ဘုရင့်ကောင်စီသည် ဟောင်ကောင် အာဏာပိုင်များက ငှက်အိုက်ကုတ် အပေါ် စွဲဆိုထားသည့် အချက်သုံးချက်စလုံးနှင့် စပ်လျဉ်း၍ (၁) ဆိုဗီယက်သူလျှို ဖြစ်ကြောင်း အထောက်အထား လုံးဝ မတွေ့ရ။ (၂) ဟောင်ကောင်မြို့ကို ဖောက်ခွဲဖျက်ဆီးရန် ကြံရွယ်ကြောင်း တစ်စုံတရာ ခိုင်လုံသော သက်သေ မရှိ။ (၃) ကွန်မြူနစ် တစ်ယောက် ဖြစ်ရုံမျှနှင့် တရားဥပဒေကို ကျူးလွန် ဖျောက်ဖျက်သူ ဟူ၍ မသတ်မှတ်နိုင်ဟု စီရင် ဆုံးဖြတ်ကာ လုံးဝ လွတ်ပစ်ရန် အမိန့်ချမှတ်ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ရှေ့နေကြီး လော့စဘီသည် ငှက်အိုက်ကုတ် အား ထောင်ဆေးရုံမှ ထုတ်ယူ လာခဲ့ပြီးနောက် လေ့ငယ်တစ်စင်းဖြင့် တင်ဆောင်ကာ အမွိုင်ကျွန်းပေါ်တွင် တိတ်တဆိတ် လျှို့ဝှက်၍ ၆ လခန့် ဆေးဝါး ကုသပေးခဲ့သည်။ ထိုမှ တဆင့် ငှက်အိုက်ကုတ်သည် ၁၉၃၂ ခုနှစ်အတွင်း တရုတ်ပြည် ရှန်ဟဲမြို့သို့ လျှို့ဝှက် ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ဗီယက်နမ် မြေအောက် တော်လှန်ရေးသမားများနှင့် ပြန်လည် ဆက်သွယ်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန်တွင် ချန်ကေရှိတ်၏ ကူမင်တန် ပုလိပ်များနှင့် စုံထောက်များသည် တရုတ်ပြည်တစ်ပြည်လုံးတွင် ကွန်မြူနစ်မှန်သမျှကို မြေလှန်၍ ရှာဖွေ ဖမ်းဆီး သုတ်သင်နေသည် ဖြစ်ရာ ရန်ဟဲမြို့ မြေအောက် တော်လှန်ရေး သမားများမှာ အထူးသတိထား၍ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် လမ်းတွင် တွေ့သည့်တိုင်အောင် တစ်ဦးကို တစ်ဦး မကြည်ရဲဘဲ လျှို့ဝှက်ရေးကို အစွမ်းကုန် ကျင့်သုံး လုပ်ကိုင်နေကြရသည်။ မကြာမီ ငှယ်သည် ပြင်သစ်ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင် တစ်ဦး ဖြစ်သူ ပေါလ်ပေးလင့်ကော့ချား ဆိုသူနှင့် အဆက်အသွယ်ရရှိ၍ ထိုမှတဖန် တရုတ်ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် ရဲဘော်များနှင့် လျှို့ဝှက် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ ထို့နောက် ၁၉၃၃ ခုနှစ်လောက်တွင် ငှယ်သည် ဆိုဗီယက်သင်္ဘောတစ်စင်းဖြင့် လျှို့ဝှက်စွာ လိုက်ပါလာခဲ့ပြီး ဆိုဗီယက်ယူနီယံ အရှေ့ဖျားမှ ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီး တစ်မြို့ဖြစ်သော ဗလာဒီဗော့စတော့မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ထိုမြို့မှ တစ်ဖန် မီးရထားစီး၍ ခရီးဆက်ခဲ့ရာ နောက်ဆုံး မော်စကို မြို့တော်သို့ တတိယအကြိမ် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

သို့သော် ... ၁၉၃၃ ခုနှစ် ဟောင်ကောင်တွင် အဖမ်းခံရပြီး ဟောင်ကောင်ဆေးရုံမှ ပျောက်ကွယ်သွားသည့် အချိန်မှစ၍ ၁၉၃၃ ခုနှစ် မော်စကိုမြို့ ရောက်ရှိလာသည့် အချိန်အတောအတွင်း “ငှယ်အိုက်ကုတ် သေဆုံးပြီ” ဟူသော ကောလဟာလ သတင်းမှာ တောမီးပမာ ပျံ့နှံ့ကာ တရားဝင် ဖြစ်နေခဲ့ရာ နောင်အခါ၌ ဤသတင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များအတွင်း မရှင်းမရှင်းနှင့် အငြင်းပွားဖွယ်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့ဖြစ်ရုံမှာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အပြီး ၁၉၄၅ ခုနှစ် မေလ နောက်ပိုင်းတွင် ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဗီယက်မင်ဒ ပြောက်ကျားတပ်များက လက်နက်ကိုင် တိုက်ပွဲများ အပြင်းအထန် ဆင်နွှဲလာချိန်တွင် ဗီယက်နမ်ရှိ ပြင်သစ် သတင်း ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိတစ်ဦးက “ဤ ဗီယက်မင်း လက်နက်ကိုင် ပြောက်ကျား တပ်များ၏ ခေါင်းဆောင် ဟိုချီမင်း ဆိုသူမှာ တစ်ခါက အင်ဒိုချိုင်းနား ကွန်မြူနစ်ပါတီကို

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

စတင်တည်ထောင်ခဲ့၍ ထင်ရှား ကျော်ကြားခဲ့သော ငှာနချုပ်မှ ငှာသင်အိုက်ကုတ်” ပင် ဖြစ်သည်ဟု အခိုင်အမာ သိရှိရကြောင်း ပြင်သစ်ပြည် ပဲရစ်မြို့တော်ရှိ ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်သို့ ကြေးနန်းသတင်း ပေးပို့ခဲ့သည်။

ပဲရစ် ဌာနချုပ်မှ တာဝန်ခံ အရာရှိသည် အဆိုပါ သတင်းကို ဖတ်ရသည်၏ အခြားမဲ့၌ ပုခုံးနှစ်ဖက်ကို တွန့်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့ပြီးနောက် ချက်ချင်း ဟန့်ငြိမြို့ရှိ ထောက်လှမ်းရေး ဌာနခွဲသို့ ကြေးနန်း ပြန်ရိုက်ခဲ့သည်။

ယင်းကြေးနန်းတွင် ပါရှိသည့် စကားလုံး အပြည့်အစုံမှာ “ဒီသတင်းမျိုးကို ဘယ်လို အရှူးတစ်ယောက်က ပို့လိုက်တာလဲ၊ ငှာသင်အိုက်ကုတ်ဟာ ဟောင်ကောင်မှာ လွန်ခဲ့တဲ့ ၁၉၃၀ ခုနှစ်တိုက်က သေသွားပြီဆိုတာ လူတိုင်း သိပြီးသားပဲ” ဟူသတည်း။

ဟိုချီမင်း သို့မဟုတ် အလင်းရောင်ပေးသူ

ဟောင်ကောင် အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ၁၉၃၂ ခုနှစ်က သေဆုံးသွားခဲ့ပြီ ဟူ၍ ကောလဟာလ သတင်း ဖြစ်ပွားခဲ့သည့် ငှက်အိုက်ကုတ်သည် ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် ဝိယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံတော် သမ္မတကြီးအဖြစ် ကျမ်းသစ္စာ ကျိန်ဆိုခဲ့သည့် ဟိုချီမင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း ပြင်သစ်စုံစမ်း ထောက်လှမ်းရေး ဌာနချုပ်မှ အရာရှိကြီးများ ရုတ်တရက် မသိကြသလို တစ်ခါက ပြင်သစ်ပြည် လီဟာဟမြို့ အစွန်အဖျားမှ ပြင်သစ်အရာရှိကြီး တစ်ဦး၏ အိမ်တွင် အလုပ်ဝင်လုပ်ခဲ့ဖူးသည့် အစေခံကလေးသည် သမ္မတ ဟိုချီမင်းပင် ဖြစ်ကြောင်း အတော်ကြာမှ သိခဲ့ရသည်။

အလားတူပင် ပြင်သစ်သတင်းစာ "ဟူးမင်းနိုက်" တွင် လည်းကောင်း၊ ဆိုဗီယက် ကွန်မြူနစ် ပါတီအာဘော် "ပရာဗဒါ" တွင် လည်းကောင်း ငှက်အိုက်ကုတ် ဟူသော ကလောင်အမည်ဖြင့် ရေးသားခဲ့သည့် ဆောင်းပါးရှင်သည် ဝိယက်နမ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းနှင့် တစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ကြောင်း ပြင်သစ် ပြည်သူများနှင့် ဆိုဗီယက် ပြည်သူများ အားလုံး သိကောင်းမှ သိကြပေမည်။

ယခုတစ်ဖန် ဟောင်ကောင် အကျဉ်းထောင်မှ အင်္ဂလိပ် ရှေ့နေကြီး မစ္စတာ လော့စဘီး၏ အကူအညီဖြင့် ၁၉၃၂ ခုနှစ်က လွတ်မြောက်လာခဲ့သော ငှက်အိုက်ကုတ်သည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ မော်စကိုတွင် လီနော့ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရုတ်ပြည် မြောက်ပိုင်း ယီနန်တွင် ဟိုကွမ်ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ တရုတ်ပြည် တောင်ပိုင်း ယူနန်တွင် မစ္စတာ ထရန် ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ နာမည် အမျိုးမျိုးဖြင့် ပြောင်းလဲ နေထိုင် လာခဲ့ပြီး ၁၀ နှစ်မျှ အကြာ ၁၉၄၁ ခုနှစ်တွင် ဝိယက်နမ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိ

လာချိန်တွင်မှ ဟိုချီမင်း ဟူသော အမည်ကို နောက်ဆုံး ပြောင်းလဲခြင်း အဖြစ် ပြောင်းလဲခဲ့သည်။

ယင်းသို့ ဟိုချီမင်း ဟူသော အမည်ဖြင့် ဝိယက်နမ်သို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိ မလာမီ ဤ ဆယ်နှစ် ကာလအတွင်း ငှယ်အိုက်ကုတ်၏ ကြီးပမ်း လုပ်ဆောင်ချက်များမှာလည်း စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ ကောင်းလှသည်နှင့်အမျှ သမိုင်းတွင် ရစ်မည့် လုပ်ဆောင်ချက်များပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဟောင်ကောင်အချုပ်ခန်းထဲမှ အင်္ဂလိပ်ရှေ့နေကြီး မစ္စတာ လော့စဘီ၏ ကူညီ ကြိုးပမ်းမှုကြောင့် လွတ်မြောက်လာခဲ့ပြီး တရုတ်ပြည်မှ တဆင့် ဆိုဗီယက် ယူနီယံ မော်စကိုမြို့တော်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သော ငှယ်သည် သူ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် အတိုင်း "လီနေ့" ဟူ၍ ရုရှားနာမည်ကို ပြောင်းလဲခဲ့ပြန်သည်။

မော်စကိုသို့ ရောက်စအချိန်က သူ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေမှာ အတော်အတန် ဆိုးဝါးနေဆဲပင် ဖြစ်၍ ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ် ခေါင်းဆောင်များက သူ့အား ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ ဆိုချီမြို့ကလေးသို့ သွားရောက် အနားယူစေခဲ့သည်။ သို့သော် ရောက်လေရာတွင် နာမည်ပြောင်းသော်လည်း ရည်မှန်းချက် မပြောင်းလဲသည့် ငှယ်သည် ဆိုချီမြို့ အပန်းဖြေစခန်းတွင် ကြာကြာမနေဘဲ တစ်ရက် နှစ်ရက် အနားယူပြီး လုပ်ငန်းတာဝန်များ ပြန်လည် ထမ်းဆောင်ရန် မော်စကိုသို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

သူသည် မော်စကိုမြို့ရှိ အမျိုးသားရေးနှင့် ကိုလိုနီပြဿနာများ ဆိုင်ရာ သိပ္ပံကျောင်းသို့ တက်ရောက်ပညာသင်ကြား နေကြသည့် ဝိယက်နမ် ကျောင်းသား များအား ခေါင်းဆောင်အဖြစ် တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။ တစ်ချိန်တွင်းတွင် သူ့ကိုယ်တိုင်လည်း နိုင်ငံခြားမှ ရောက်ရှိလာကြသည့် ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ် ခေါင်းဆောင်များအတွက် ဖွင့်လှစ်ထားသော လီနင် သိပ္ပံကျောင်းသို့ တက်ရောက်၍ နိုင်ငံရေး သဘောတရားများကို ဆက်လက် ဆည်းပူး လေ့လာခဲ့သည်။

ယင်း သိပ္ပံကျောင်းတွင် နှစ်ရှည် ၃ နှစ် သင်တန်းနှင့် နှစ်တို ၆ လ သင်တန်း ဟူ၍ ခွဲခြားထားရာ ငှယ်သည် ၆ လ သင်တန်းကို တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့သည်။ သင်တန်းပြီးဆုံးသည့်အခါ ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ်မှ လုပ်ငန်း တာဝန်များကို ထမ်းရွက်ရင်း တစ်ချိန်တည်းတွင် အမျိုးသားရေးနှင့် ကိုလိုနီ ပြဿနာများဆိုင်ရာ သိပ္ပံကျောင်းသားများအား ပါတီစည်းရုံးနှင့် ကမ္ဘာ့သမိုင်းများကို သင်ကြားပို့ချခဲ့သည်။

၁၉၃၄ ခုနှစ်လောက်တွင် ဗီယက်နမ်မှ ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်သူ လီဟုန်ဖုန်သည် ရဲဘော်အချို့ ထပ်မံ ရောက်ရှိလာကြပြန်သည်။ လီဟုန်ဖုန်သည် ၁၉၂၉ ခုနှစ်က တစ်ကြိမ် မော်စကိုသို့ ရောက်ခဲ့ဖူး၍ အရှေ့တိုင်း တက္ကသိုလ်သို့ တက်ရောက်ခဲ့ပြီး ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ်တွင် အမှုဆောင် တစ်ဦးအဖြစ် ရွေးကောက်တင်မြှောက်ခြင်း ခံခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။ ယခုတစ်ဖန် မော်စကိုသို့ သတ္တမ အကြိမ်မြောက် ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့ချုပ် ကွန်ဂရက်ကို တက်ရန် လာရောက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့နှင့်ပင် ငှယ်နှင့် လီဟုန်ဖုန်တို့သည် ၁၉၃၅ ခုနှစ်တွင် မော်စကို၌ ကျင်းပသည့် သတ္တမကွန်ဂရက်ကြီးသို့ အင်ဒိုချိုင်းနား ကွန်မြူနစ်ပါတီ ကိုယ်စားလှယ်များ အဖြစ် တက်ရောက် ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ဤ ကွန်ဂရက်မှာပင် အင်ဒိုချိုင်းနား ကွန်မြူနစ်ပါတီအား ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ်အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုခဲ့ကြသည်။

လီဟုန်ဖုန်သည် ယင်းကွန်ဂရက်တွင် အဖွဲ့ချုပ် ဗဟို ကော်မတီအဖြစ် ရွေးကောက် တင်မြှောက်ခြင်း ခံခဲ့ရပြီးနောက် ၁၉၃၆ ခုနှစ်တွင် ဗီယက်နမ်သို့ ပြန်သွားခဲ့သည်။ သို့သော် ဗီယက်နမ်တွင် မြေအောက် တော်လှန်ရေး တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်နေရင်း ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များ၏ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံခဲ့ရ၍ ထောင်ထဲမှာပင် ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သွားခဲ့ရာသည်။ သို့ဖြင့် ငှယ်သည် ကျဆုံးလေပြီးသော ရဲဘော် လီဟုန်ဖုန်၏ တာဝန်များကို လွှဲပြောင်း ယူခဲ့သည်။

ငယ်သည် သတ္တမကွန်ဂရက်တွင် ဘူလ်ဂေရီးယားမှ ကွန်မြူနစ်ခေါင်းဆောင် ဒီမစ်ထရော့နှင့်အတူ ကိုလိုနီ နိုင်ငံများတွင် နယ်ချဲ့သမားနှင့် အပေါင်းပါ သစ္စာဖောက်များအား ဆန့်ကျင်တိုက်ခိုက်သွားကြရန် အတွက် အမျိုးသား ညီညွတ်ရေး တပ်ပေါင်းစု (ဝါ) ပြည်သူ့ တပ်ဦးများ ဖွဲ့စည်းရေးကို အလေးအနက် တင်ပြ ဆွေးနွေးခဲ့သည်။

ကွန်ဂရက် အပြီးတွင် ငယ်သည် ဗီယက်နမ်သို့ ပြန်ရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။ သို့သော် ပြည်တွင်းပြည်ပ အခြေအနေများကြောင့် ပြန်၍ မဖြစ်နိုင်သေးဘဲ မော်စကိုမှာပင် သုတေသနသိပ္ပံတွင် ဆက်လက်၍ တက်ရောက် သင်ကြားခဲ့သည်။

ဤအတောအတွင်း ၁၉၃၅ - ၃၆ ခုနှစ်တွင် ပြင်သစ်ပြည်၌ နိုင်ငံရေး အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ ပြင်သစ်လူထုကြီး၏ ဒီမိုကရေစီရေး ဆိုရှယ်လစ်ရေး တောင်းဆိုချက်များနှင့်အတူ လက်ဝဲ အင်အားစုများ၏ အရှိန်အဝါမှာ တစ်နေ့တခြား ဩဇာကြီးမားလာလျက် ရှိသည်။ ၁၉၃၆ ခုနှစ် ဇွန်လတွင် လီယွန်ဘလမ်း ခေါင်းဆောင်သော ပြည်သူ့တပ်ဦး အစိုးရ တက်လာပြီးနောက် ပြည်တွင်းပြည်ပတွင် ဒီမိုကရေစီ အခွင့်အရေးများ ပိုမိုရရှိလာခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်၌ ဗီယက်နမ်တွင်လည်း လူထု လှုပ်ရှားမှုများ အံ့ကြွ ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိရာ လီယွန်ဘလမ်း၏ ပြင်သစ်အစိုးရသည် ဗီယက်နမ် အရေးကို လေ့လာစုံစမ်းရန် အထူးကော်မရှင် တစ်ရပ် ဖွဲ့စည်းကာ ဟန့်ဇိုင်းသို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ယင်းစုံစမ်းရေး ကော်မရှင်တွင် ဆိုရှယ်လစ်ဝါဒကို သက်ဝင်ယုံကြည်သူများ ပါဝင်ခဲ့ရာ ၎င်းတို့၏ ထောက်ခံတိုက်တွန်းမှုကြောင့် ဖမ်းဆီးထားသော နိုင်ငံရေး အကျဉ်းသမားများအား လွှတ်ပစ်ခဲ့သည်။ ဤအထဲတွင် တကျွန်းသို့ ကျနေကြသော ဖန်ဗန်ဒေါင်းနှင့် အခြား ခေါင်းဆောင် အများအပြားပင် ပါဝင် လွတ်မြောက်လာခဲ့ကြသည်။

ပြင်သစ်ပြည်တွင် ပြည်သူ့တပ်ဦး အစိုးရအဖွဲ့၏ ဩဇာအာဏာ ခိုင်မာလာသည်နှင့်အမျှ ဗီယက်နမ်မှ ပြည်သူ့ လှုပ်ရှားမှုများမှာလည်း တစ်နေ့တခြား အင်အား ကြီးမားလာခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး၌ အိုင်စီပီခေါ် အင်ဒိုချိုင်းနား ကွန်မြူနစ် ပါတီမှာ မြေပေါ်တွင် တရားဝင် ရပ်တည်ခွင့် ရရှိလာခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ယခင်က လျှို့ဝှက်သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြရသော ဗီယက်နမ် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင်များသည် ယခုအခါ တရားဝင် အဖွဲ့အစည်းများ တည်ထောင်၍ လွတ်လပ်စွာ စည်းရုံးခွင့်၊ ဟောပြောခွင့်နှင့် ရေးသားခွင့်များ ရရှိလာခဲ့ကြသည်။ တကျွန်းမှ လွတ်လာသော ဖန်ဗန်ဒေါင်းသည် ဟနွိင်းမြို့တွင် လက်ဝဲသတင်းစာ တစ်စောင်ကို ဦးစီး ထုတ်ဝေခဲ့သည်။ တောင်ပိုင်းတွင်လည်း ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ စည်းရုံးရေးများ တိုးတက်ကောင်မွန်လာခဲ့၍ ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဆိုင်ဂုံမြို့ မြူနီစီပါယ် ရွေးကောက်ပွဲများတွင် ကွန်မြူနစ်ပါတီ ကိုယ်စားလှယ်များ အရွေးခံကြရသည် အထိ လူထုထောက်ခံမှုကို ရရှိလာခဲ့ကြသည်။ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ အဘော်အဖြစ် "သတင်းဂျာနယ်" တစ်စောင်ကိုလည်း ဆိုင်ဂုံတွင် ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိနိုင်ခဲ့ကြသည်။

၄ယင်သည် ၁၉၃၃ ခုနှစ်မှ ၁၉၃၈ ခုနှစ်အထိ မော်စကိုတွင် နေထိုင်ခဲ့သော်လည်း ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၌ လည်းကောင်း၊ ဗီယက်နမ် ရဲဘော်များနှင့် လည်းကောင်း၊ အဆက်အသွယ် မပြတ်ဘဲ ထာဝစဉ် စည်းရုံးလှုံ့ဆော်နေခဲ့သည်။ မော်စကိုရှိ ဗီယက်နမ် ရဲဘော်များအား အဖက်ဖက်မှ သဘောတရားရေးအရ ရင့်ကျက်လာအောင် သွန်သင်ညွှန်ပြခဲ့သည် နည်းတူ ဗီယက်နမ် နိုင်ငံ ဆိုင်ဂုံမြို့တွင် ထုတ်ဝေလျက်ရှိသော ပါတီ၏ ကြွေးကြော်သံ "သတင်းဂျာနယ်" အတွက်လည်း နိုင်ငံရေး လမ်းညွှန် ဆောင်းပါးများကို အဆက်မပြတ် ရေးသားပေးပို့ခဲ့သည်။

ဤနှစ်များအတွင်း ကြောက်မက်ဖွယ်ရာ ကောင်းလောက်အောင် ပြင်းထန် လှသည့် ရုရှားဆောင်းဥတု၏ အအေးဒဏ်ကြောင့် သူ၏ အဆုပ်နာရောဂါမှာ ပိုမို

ဆိုးဝါးလာခဲ့သည်။ အိပ်ချိန်၊ စားချိန် မမှန်အောင် မနားမနေ အမြဲတစေ အလုပ်လုပ် နေသည့်အတွက် သူ့ကျန်းမာရေးမှာ ထိခိုက်သည်ထက် ထိခိုက်လာပြီး တစ်ခါတရံ ချောင်းဆိုရာ၌ သွေးများပါလျက် မကြာခဏ ဖျားနေတတ်သည်။ သည်ကြားထဲမှ လုပ်စရာ ရှိသမျှကို အပင်ပန်းခံ၍ ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် လုပ်နေခဲ့ရာ နောက်ဆုံး အိပ်ရာထဲတွင် မထနိုင်အောင် လဲတော့မှ အနားယူ၍ ဆေးဝါးကုသမှုကို ခံယူခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုအချိန်တွင် သူ့ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ကောင်းလာသလောက် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံရေး အခြေအနေမှာ တစ်နေ့တခြား ဆိုးဝါးလာနေသည်။

ဂျာမနီတွင် ၁၉၄၄ ခုနှစ်က အာဏာရလာခဲ့သော ဟစ်တလာသည် မဟာလူမျိုးကြီးဝါဒကို ကိုင်စွဲကာ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး အပြီး ၁၉၁၉ ခုနှစ်က ချုပ်ဆိုခဲ့သည့် စာဆေးစာချုပ်ကို ကိုင်စွဲကာ ဖောက်ဖျက်လျက် ရှိသည်။ ဂျာမန် အင်ပိုင်ယာ ရိုက်ချီ နိုင်ငံတော်ကြီးကို အတင်းအဓမ္မ ထူထောင်ရန် အကြံဖြင့် ဥရောပတိုက်မှ နိုင်ငံငယ်လေးများ အပေါ် ခြိမ်းခြောက်သိမ်းပိုက်စပြုလျက် ရှိသည်။ အရှေ့ဖျားမှ ဂျပန်စစ်ဝါဒီများသည်လည်း တရုတ်ပြည်ကြီးအား အဓမ္မ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်ကာ နယ်မြေများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု သိမ်းပိုက်လျက် ရှိသည်။ အီတလီမှ ဖက်ဆစ်အာဏာရှင် မူဆိုလီနီ သည်လည်း ၁၉၃၅ ခုနှစ်က မြေထဲ ပင်လယ်တစ်ပိုက်ကို စိုးမိုးရန် ကြံရွယ်လျက် ရှိသည်။

ယင်းသို့ ကမ္ဘာ့ဖောက်ပြန်ရေး အင်အားစု ဖက်ဆစ်များ ခေါင်းဆောင်လာချိန်၌ ပြင်သစ်ပြည်တွင်လည်း လီယွန်ဘလမ်း၏ ပြည်သူ့ တပ်ဦး ညွန့်ပေါင်း အစိုးရအဖွဲ့ ပြုတ်ကျသွားခဲ့ရာ အင်ဒိုချိုင်းနားဒေသ၏ ကံကြမ္မာမှာလည်း တစ်မျိုးတစ်ဖုံ ပြောင်းလဲ သွားခဲ့ပြန်သည်။ ၁၉၃၆ ခုနှစ်က မြေပေါ်တွင် တရားဝင် ရပ်တည်ခွင့် ရရှိခဲ့သော အင်ဒိုချိုင်းနား ကွန်မြူနစ်ပါတီမှာ ယခုတစ်ဖန် ၁၉၃၈ ခုနှစ်တွင် မြေအောက်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိသွားခဲ့ ပြန်သည်။ ပါတီ ခေါင်းဆောင် အများအပြားမှာ ထပ်မံ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံကြရ၍ အချို့မှာ တစ်ကျွန်းသို့ အပို့ခံကြရပြန်သည်။

ယင်သို့ ဗီယက်နမ် အပါအဝင် နိုင်ငံတကာ၌ ဖောက်ပြန်ရေးဝါဒီ စစ်ဝါဒီများ အင်အား ကောင်းလာ၍ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ အရိပ်မဲကြီး စတင်ကျရောက်အံ့ ဆဲဆဲကာလ ၁၉၃၈ ခုနှစ်ဩဂုတ်လတွင် ငှယ်သည် ဆိုဗီယက် ယူနီယံမှ တရုတ်ပြည်ဘက်သို့ ကူးလာခဲ့သည်။

တရုတ်ပြည်ကြီးတွင် ထိုအချိန်က ဂျပန်ဖက်ဆစ်များ၏ အဓမ္မ ကျူးကျော် ဖော်ကားမှုများကြောင့် နယ်မြေများ တစ်ခုပြီး တစ်ခု လက်လွှတ်နေရသော ကူမင်တန် ခေါင်းဆောင် ချန်ကေရှီန်သည် ဂျပန်ကျူးကျော်မှု ဆန့်ကျင်ရေးအတွက် တရုတ် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ညီညွတ်ရေး ကမ်းလှမ်းချက်ကို မရှောင်မလွှဲသာဘဲ လက်ခံခဲ့ရသည်။ ထိုသို့ ကွန်မြူနစ်နှင့် ကူမင်တန်အမျိုးသား ညီညွတ်ရေး တည်ဆောက်နေချိန်တွင် ရောက်ရှိသွားသော ငှယ်သည် ခရီးသွားလာရေး၌ ယခင်ကလို လျှို့ဝှက်မနေရတော့ဘဲ အတိအလင်း ပြောင်ကျကျ သွားနိုင်လာနိုင်ခဲ့သည်။

သို့ဖြင့် ငှယ်သည် တရုတ်ကွန်မြူနစ်များ၏ မြို့တော် ဖြစ်သော ယီနန်သို့ အလွယ်တကူပင် ရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ သို့သော် သူသည် ယီနန်တွင် ကြာကြာ မနေနိုင်ဘဲ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲများအတွက် ချန်ကေရှီတ် တပ်ဖွဲ့များတွင် နိုင်ငံရေးမှူး တာဝန်ကို ယူ၍ တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်းသို့ လိုက်ပါလာခဲ့သည်။

၁၉၄၀ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလလောက်တွင် တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်းသို့ ရောက်လာခဲ့ပြီးနောက် ၃ လမျှ အကြာ ငှယ်သည် ပြင်သစ်အာဏာပိုင်များ၏ လိုက်လံ ဖမ်းဆီးမှုကြောင့် ဗီယက်နမ်မှ ထွက်ပြေးလာကြသည့် အင်ဒိုချိုင်းနား ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင်များကို တွေ့ရသည်။ အဆိုပါ ခေါင်းဆောင်များထဲတွင် တစ်ကျွန်းပြန် ဖန်ပန်ဒေါင်းအပြင် ပိုဝိုယင်ဂီယက်ကိုလည်း တွေ့ရသည်။

ငှယ်ဂီယက်သည် ဗီယက်နမ်တောင်ပိုင်း ဟန့်ရှင်မြို့တော်မှ တိုးတက်သော ကျောင်းဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားများ၏ ဖိနှိပ်မှုကို မခံမရပ်နိုင်သဖြင့်

ကွန်မြူနစ်ပါတီဝင် အဖြစ်ခံယူကာ မြေအောက် တော်လှန်ရေး လုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်နေရာမှ တရုတ်ပြည်သို့ ထွက်ပြေး တိမ်းရှောင်လာခဲ့ရသူ ဖြစ်သည်။

ထိုစဉ်က အသက် ၂၈ နှစ်မျှသာ ရှိသေး၍ နဖူးကျယ်ကျယ် မျက်နှာပိုင်းပိုင်းဖြင့် ရွှင်ရွှင်ပျပျ သွက်လက် ဖျက်လတ်လှသော ဗိုလ်ထင်ဦးပင်သည်ကား အခြားသူမဟုတ်။ နောက် ၁၅ နှစ်မျှ ကြာသော အခါ ၁၉၅၄ ခုနှစ်တွင် ကမ္ဘာ့ကျော် ဒင်ဗင်ဖူး တိုက်ပွဲကြီး၌ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့ စစ်တပ်များအား နှလံမထူအောင် တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းခဲ့သည့် ဗီယက်နမ် ပြည်သူ့ တပ်မတော်၏ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ငုယင်ဦးပင် ဖြစ်သတည်း။

ငုယင်သည် ဖန်ဗန်ဒေါင်း၊ ငုယင်ဦးပင်တို့နှင့်အတူ တရုတ်ပြည် တောင်ပိုင်း ကွန်မင်မြို့ကလေးတွင် နေထိုင်ရင်း တစ်နေ့တခြား အရေးကြီးလာနေသော ဗီယက်နမ် အခြေအနေကို အဖက်ဖက်မှ လေ့လာသုံးသပ်၍ လိုအပ်သော ပြင်ဆင်မှုများကို ပြုလုပ်ခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် အနောက် ဥရောပတွင် ပြင်သစ်ပြည်ကြီး တစ်ပြည်လုံး ဂျာမန် ဖက်ဆစ် တပ်များ၏ သံဖနောင့်အောက်သို့ ကျရောက်ခဲ့ရပြီးနောက် အရှေ့အာရှ ပြင်သစ်ပိုင် အင်ဒိုချိုင်းနား ဒေသသို့ ဂျပန်တပ်များ အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်လာနေ ကြပြီဖြစ်ရာ ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် မျိုးချစ်အင်အားစုများမှာ အခြေအနေက အပူတပြင်း တောင်းဆိုလျက် ရှိနေသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဂျပန် ဖက်ဆစ် တပ်များကို ခုခံနိုင်စွမ်း မရှိသော ပြင်သစ်တပ်များသည် ဗီယက်နမ် ပြည်သူလူထု၏ အံ့ကြွလှုပ်ရှားမှုများကိုသာ မဲ၍ ဖိနှိပ် ချေမှုန်းလျက် ရှိနေခဲ့သည်။

၁၉၄၀ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် တုန်ကင်ပြည်နယ် မြောက်ပိုင်း၌ လည်းကောင်း၊ နိုဝင်ဘာလတွင် ကိုချင်ချိုင်းနား ပြည်နယ် အနောက်ပိုင်း၌ လည်းကောင်း၊ ၁၉၄၁ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလတွင် ငဲအန်ပြည်နယ်တွင် လည်းကောင်း လူထုအံ့ကြွမှုကြီးများ ဆက်တိုက် ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။

ငှာယင်သည် ယင်းသို့ ဝိယက်နမ် တစ်နိုင်ငံလုံး၌ ဖြစ်ပေါ်ဆဲ ဖြစ်ပေါ်လာ လတ္တံ့သော အခြေအနေ အရပ်ရပ်တို့ကို ပါတီခေါင်းဆောင်များနှင့် အထပ်ထပ် အပြန်ပြန် သုံးသပ်ဝေဖန်ကြပြီးနောက် နယ်ချဲ့သမားနှင့် ဖက်ဆစ်တပ်များ လက်အောက်မှ အမြန်ဆုံး လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အခြေခံစခန်းတစ်ခုကို စတင်ဆောက်ခဲ့သည်။

သို့နှင့်ပင် ၁၉၄၀ ခုနှစ် ဆောင်းရာသီတွင် တုန်ကင်ပြည်နယ် တောင်တန်းဒေသ ဘက်ဘိုခရိုင်အတွင်း၌ လွတ်မြောက်သော နယ်မြေတစ်ခုကို စတင် အကောင်အထည် ဖော်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ပြည်တွင်းပြည်ပ ကမ္ဘာ့အခြေအနေ အရပ်ရပ်တို့ကြောင်း ဝိယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအတွက် သေရေးရှင်ရေးတမျှ ကြိုးပမ်းရမည့် အချိန်အခါသို့ ဆိုက်ရောက် လာခဲ့ပြီး ဖြစ်ရာ ငှာယင်သည် ၁၉၄၁ ခု ဇန်နဝါရီလတွင် တရုတ်ပြည် ကွန်မင်းမြို့မှ ဝိယက်နမ် နိုင်ငံအတွင်းသို့ တိတ်တဆိတ် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ ဤသို့ဖြင့် တစ်ခါက ပြင်သစ်ပင်လယ်ကူး သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းပေါ်တွင် ထမင်းချက်သမားကလေး အဖြစ် လိုက်ပါသွားခဲ့သော ငှာယင်တတ်သန်သည် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်တိတိ ကွဲကွာနေခဲ့သော ဝိယက်နမ် အမိမြေပေါ်သို့ ပထမဆုံးအကြိမ် ပြန်လည်ရောက် ရှိလာခဲ့သည်။

ဝိယက်နမ် မြေပေါ်သို့ ငှာယင်တတ်သန် တိတ်တဆိတ် ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသည်ကို ပြင်သစ်စုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး ဌာနမှ လုံးဝ မသိလိုက်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ထောက်လှမ်းရေး အထူးအရာရှိ လူးဝစ္စအားနေ့ ကိုယ်တိုင် တစ်စွန်းတစမျှ မရိပ်မိလိုက်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့သည်။

လူးဝစ္စအားနေ့မှ နယ်နယ်ရရ ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်၊ ပဲရစ်မြို့တော် ပြင်သစ် အထူးစုံစမ်းထောက်လှမ်းရေး ဌာနက ငှာယင်တတ်သန်၏ သွားလာလှုပ်ရှားမှုမှန်သမျှကို နောက်ယောင်ခံ၍ စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန် အထူးတာဝန်ပေးအပ်ထားခြင်း ခံရသူ ဖြစ်သည်။ အားနေ့သည် ငှာယင်ရှိမည် ထင်ရသည့် နေရာမှန်သမျှ အာရှတစ်ခွင် ပြုပြင်အောင်

နှစ်ပေါင်း ၂၀ နီးပါးမျှ အနံ့ခံ၍ လိုက်လံ ရှာဖွေ ထောက်လှမ်းခဲ့သည်။ သူသည် ဘန်ကောက်မှ ဟောင်ကောင်သို့ လည်းကောင်း၊ ဟန်ကောမှ တတ်(ရှု)ကင့်သို့ လည်းကောင်း၊ စင်္ကာပူသို့ တိုင်အောင် ခရီးဆန်၍ ငှက်အား "အနံ့ခံ" ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

အာနေ့က တစ်ခါတွင် သူ့ မိတ်ဆွေ ပြင်သစ်စုံထောက် တစ်ယောက်အား ဤသို့ ပြောဖူးသည်။

"ကျွန်တော့်အကြောင်းကို သူကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ်၊ ကျွန်တော် အသက်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ မြဲနေသမျှ အင်ဒိုချိုင်းနားကို သူ ပြန်ရောက်ဖို့ဆိုတာ မလွယ်ပါဘူး"

ယခုသော်မူ ပြင်သစ်ထောက်လှမ်းရေး အရာရှိ အားနေ့၏ အထက်ပါ စကားမှာ တက်တက်စင်အောင် မှား၍ ကြွားလုံးသက်သက် ဖြစ်ခဲ့ရပြီ ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် အားနေ့၏ ကြွားလုံးဖြစ်သော စကားမဆုံးမီမှပင် ၁၉၄၁ ခုနှစ် ဆန်းလျှင် ဆန်းခြင်း ငှက်သည် တုန်ကင်အထက်ပိုင်း ဒေသတွင် ကင်းပုန်းအဖြစ် လှည့်လည် သွားလာ လှုပ်ရှား နေကြသော သူ့ရဲဘော်တစ်စုနှင့် အဆက်အသွယ်ရပြီး နောက် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကြာမျှ ကွဲကွာနေသော အမိနိုင်ငံ ဝီယက်နမ် မြေပေါ်သို့ တိတ်တဆိတ် ရောက်ရှိလာခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ဤနှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်အတွင်း သူသည် နိုင်ငံပေါင်းစုံသို့ ရောက်ရှိခဲ့၍ နာမည်အမျိုးမျိုးကို ခံယူခဲ့သည်။ နာမည်များအနက် ငှက်အိုက်ကုတ် (ဝါ) မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသော အမည်သည် ပြင်သစ်၊ ဆိုဗီယက်၊ တရုတ်နှင့် ဝီယက်နမ် နိုင်ငံများရှိ ဝီယက်နမ် လူမျိုးများအကြားတွင် အထူးပင် ထင်ရှားခဲ့သည်။

ယခုတစ်ဖန် အမိ ဝီယက်နမ်နိုင်ငံသို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာပြီးနောက် သူသည် ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများ၏ နှလုံးသားတွင် လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာ့ပြည်သူများ၏

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

ဦးနှောက်တွင် လည်းကောင်း၊ ထာဝစဉ် မေ့ပျောက်၍ မရနိုင်မည်း အမည်နာမ တစ်ခုကို နောက်ဆုံး ခံယူပြောင်းလဲခြင်းဖြင့် ပြောင်းလဲခဲ့သည်။

ထိုအမည်ကာ အခြားမဟုတ်၊ “ဟိုချီမင်း” ဟူသော အမည် ဖြစ်၍ အဓိပ္ပာယ်ကာ “အလင်းရောင်ပေးသူ” ဟူသတည်း။

မှန်သည်။ ဝီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံးနှင့် ဝီယက်နမ် နိုင်ငံတော်အား ကမ္ဘာ့ ပြည်သူများများနှင့် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများအလယ်တွင် ထာဝစဉ် ထွန်းပြောင်စေမည့် “အလင်းရောင်ပေးသူ” ဟိုချီမင်းသည် ဝီယက်နမ်သို့ ပြန်လာခဲ့ပေပြီ။

သံတိုင်များကြားမှ ကဗျာများ

ဤအခန်းတွင် ဖော်ပြထားသည့် ကဗျာအားလုံးတို့မှာ ဟနွင်းမြို့ နိုင်ငံခြားစာပေ ထုတ်ဝေရေးဌာနမှ ထုတ်ဝေခဲ့သော Prison Diary အမည်ရှိ ဟိုချီမင်း၏ ကဗျာ စာအုပ်ကို မောင်စွမ်းရည်က ပြန်ဆို၍ ဖန်မီးအိမ် စာအုပ်တိုက်မှ ထုတ်ဝေခဲ့သည့် "အကျဉ်းထောင်က ပုလွေသံ" ကဗျာစာအုပ်မှ ရယူပါသည်။ စာရေးသူ

၁၉၄၆ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ၏ တစ်ခုသော နေ့တစ်နေ့ ဖြစ်သည်။

ပြင်သစ်ပြည် ပဲရစ်မြို့တော်အစိုးရ ဧည့်ဂေဟာ၏ ခန်းမဆောင်ကြီး အတွင်း၌ သတင်းထောက်များ စုဝေးရောက်ရှိနေကြသည်။ အသားဖြူ အသားမဲ အသားဝါ စသည်ဖြင့် ကမ္ဘာ့ရပ်ရပ် အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်မှ အပြေးအလွှား ရောက်ရှိလာကြသော ဤသတင်းထောက်များမှာ စုစုပေါင်း တစ်ရာနီးပါမျှ ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။

ဤသတင်းထောက်များနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ ဖိတ်ဖိတ်တောက်နေသည့် မဟောဂနီ စားပွဲကြီး၏ တစ်ဖက်တွင် ကုလားထိုင်ဖြင့် ထိုင်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ယင်းပုဂ္ဂိုလ်မှာ အသက်ငါးဆယ်ကျော် ခြောက်ဆယ် နီးပါးမျှ ရှိမည်ဟု ခန့်မှန်းရသည်။ အသက်အရွယ်အားဖြင့် အိုမင်းသည့် ရုပ်လက္ခဏာ မရှိသေးသော်လည်း ကျယ်ပြန့်သော နဖူး၊ စူးရှ နက်ရှိုင်းသည့် မျက်လုံးအစုံနှ့် ရှည်လျားသည့် နှုတ်ခမ်းမွေး မုတ်ဆိတ်မွေးများကြောင့် သူ့မျက်နှာမှာ ရှေးဟောင်းပုံပြင်ထဲမှ ပညာရှိကြီး တစ်ယောက်ပမာ ချစ်ခင် လေးစားဖွယ် ကောင်းလှသည်။ အထူးသဖြင့် သိမ်မွေ့နူးညံ့၍ ပျော့ပျောင်းတည်ငြိမ်လှသည့် သူ့ဟန် အမူအရာများသည် ဘဝအမျိုးမျိုးကို ကျော်လွှား ဖြတ်သန်းကာ လောကဓံတရားကို ကြုံကြုံခံ ရပ်တည် လာခဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း မသိမသာ ဖော်ပြသလို ရှိနေသည်။

ဤသို့သော် ရုပ်လက္ခဏာ ဟန်အမူအရာဖြင့် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ သတင်းထောင် တစ်ရာနီးပါးမျှကို ပြင်သစ်ပြည် ပဲရစ်မြို့တော် အစိုးရ၏ ဧည့်ဂေဟာ၌ လက်ခံတွေ့ဆုံနေသည့် ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီးက အခြားသူမဟုတ်။ ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများ၏ ခေါင်းဆောင် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းပေတည်း။

ဟိုချီမင်းသည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး အပြီး ၁၉၄၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့တွင် ဝီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံကို တည်ထောင်ကြေညာခဲ့ရာ ဤနိုင်ငံကို နှစ်ပေါင်းများစွာ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်လာခဲ့သည့် ပြင်သစ်အစိုးရနှင့် ဝီယက်နမ်၏ နောင်ရေးအတွက် စေ့စပ်ဆွေးနွေးရန် ပဲရစ်မြို့တော်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဟိုချီမင်း၏ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုများအကြောင်းကို နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် ကြားသိနေရပြီး ဖြစ်သော နိုင်ငံတကာမှ သတင်းစာဆရာများသည် အတိတ်က သူ့ဘဝ၊ သူ့အကြောင်းနှင့် ပစ္စုပ္ပန်ကာလ ဝီယက်နမ် ပြဿနာ အဝဝတို့ကို မေးမြန်း စုံစမ်းထောက်လှမ်းရန်အတွက် ပဲရစ်မြို့တော်ကြီးသို့ အပြေးအလွှား လာရောက် စုဝေးခဲ့ကြရာမှ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း၏ ခွင့်ပြုချက်အရ ယခုကဲ့သို့ သတင်းစာ ကွန်ဖရင့်တစ်ခုကို စည်ကားသိုက်မြိုက်စွာ ကျင်းပ ပြုလုပ်နေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟိုချီမင်း၏ ရှေ့တည့်တည့်စားပွဲပေါ်တွင် နှင်းဆီပန်းများဖြင့် လန်းဆန်း ဝေဆာနေသည့် ပန်းအိုး တစ်လုံး ရှိနေသည်။

“သမ္မတကြီး ခင်ဗျာ ...။ သမ္မတကြီးဟာ ကွန်မြူနစ်တစ်ယောက် ဆိုတာ မှန်ပါသလား ခင်ဗျာ”

သတင်းစာကွန်ဖရင့် စလျှင်စချင်း ရှေ့ဆုံးနားမှ သတင်းစာဆရာ တစ်ယောက်က ရုတ်တရက် ထ၍ အောက်ပါအတိုင်း မေးလိုက်ရာ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းက “မှန်ပါတယ်” ဟု တည်ငြိမ်အေးဆေးစွာပင် ပြန်လည် ဖြေကြားလိုက်သည်။

“သမ္မတကြီးဟာ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းရာမှာ ပါဝင်ခဲ့ပါသလား”

“ပါခဲ့ပါတယ်”

“ဘယ်လောက် ကြာခဲ့ပါသလဲ ခင်ဗျာ”

“အနှစ်လေးဆယ်လောက် ကြာခဲ့ပါတယ်”

“ထောင်ကော ကျဖူးပါသလား”

ဤမေးခွန်းကြောင်း မှတ်စုစာအုပ်ငယ်များတွင် ငုံ့၍ ရေးမှတ်နေကြသော သတင်းစာဆရာများသည် မေးခွန်းမေးသူအား လည်းကောင်း၊ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းအား လည်းကောင်း မော့၍ တစ်လှည့်စီ ကြည့်မိကြသည်။

ဟိုချီမင်းက ဣန္ဒြေမပျက်ပင် “ကျဖူးပါတယ်” ဟု ဖြေလိုက်သည်။

“ဘယ်ထောင်တွေမှာ ကျခဲ့ပါသလဲ”

“ထောင်တွေကတော့ အများကြီးပဲ ခင်ဗျာ”

“အချိန်အတော်ကြာအောင် ကျခဲ့ဖူးပါသလား”

သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် မေးခွန်းပိုင်ရှင် သတင်းစာဆရာအား အဓိပ္ပာယ် ပြည့်ဝစွာ ပြီးယောင်းသမ်းငည့် မျက်နှာဖြင့် ခေတ္တမျှ စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ “ထောင်ထဲမှာ အချိန်ဆိုတာ အမြဲတန်း ကြာတာချည်းပါပဲ ခင်ဗျာ” ဟု သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ ပြန်ဖြေလိုက်သည်။

ပြင်သစ်ဘာသာစကားဖြင့် ယဉ်ကျေးလှပစွာ ဖြေကြားလိုက်သော ဟိုချီမင်း၏ အဖြေကြောင့် သတင်းစာဆရာ အားလုံးမှာ လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။ သူ့ အပြုံးမှာ တည်ငြိမ်သိမ်မွေ့သလောက် သူ့အဖြေမှာ လေးနက် မှန်ကန်လှသည်။

“ထောင်ထဲမှာ အချိန်ဆိုတာ အမြဲတန်း ကြာတာချည်းပါပဲ ခင်ဗျာ”

မှန်သည်။ အုတ်တံတိုင်း အထပ်ထပ် ဝိုင်းရံ၍ သံတိုင်အတန်အတန် ကာဆီးထားသည့် အကျဉ်းထောင် အတွင်း၌ နေရသည်မှာ လွတ်လပ်စွာ လှုပ်ရှားသွားလာလိုသည့် လူသားများအတွက် ကိုယ်၏ ဆင်းရဲခြင်း၊ စိတ်၏ ဆင်းရဲခြင်းများကို တရွေ့ရွေ့ တစ်မြေ့မြေ့ ခံစားနေရခြင်း ဖြစ်သည်။ ယင်းသို့ စိတ်ရော ကိုယ်ပါ ဆင်းရဲကြပ်တည်းစွာ နေရသည့် အချိန်ကာလသည် မည်မျှပင် တိုတောင်းသည် ဖြစ်စေ ကုန်ဆုံးနိုင်ခဲ့သည့် အရှည်လျားဆုံးသော နေ့ရက်အချိန်ကာလများ ဖြစ်နေ တတ်သည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်သည်။ ထောင်ထဲတွင် တစ်ရက်ကို တစ်သက်လောက် ထင်တတ်ကြသည်။ တစ်ခုကို တစ်ဘဝလောက် ခံစားတတ်ကြသည်။

ဤသို့လျှင် တစ်ရက်နှင့် တစ်ညကို တစ်သက်နှင့် တစ်ဘဝလောက် ထင်မှတ်စရာကောင်းလှသည့် အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ဟိုချီမင်းသည် ၁၉၃၁ ခုနှစ်က ဟောင်ကောင်တွင် တစ်ကြိမ်ရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၄၂ ခုနှစ်တွင် တရုတ်ပြည်၌ ဒုတိယ အကြိမ် ထမ်းမံ ကျရောက်ခဲ့ရသည်။

ဟိုချီမင်းဟူသော အမည်ဖြင့် ၁၉၄၁ ခုနှစ် ဆန်းတွင် ဗီယက်နမ်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာပြီးနောက် ထိုနှစ်တစ်နှစ်လုံး ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင်စိုင်းပြင်းမှုများကို အပြင်းအထန် ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ ကောင်ဘန်းပြည်နယ် ဘက်ဘိုဒေသကို လွတ်မြောက်ရေး နယ်မြေအဖြစ် သတ်မှတ်၍ ကောင်ဘန်းနှင့် စင်စီနယ်အကြား တရုတ်နယ်စပ်အနီး ပက်ဘိုတွင် ဌာနချုပ် စခန်းတစ်ခုကို တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ယီနန်တွင် တရုတ်ကွန်မြူနစ် ပြောက်ကျား အခြေခံ စခန်းများကို မြင်တွေ့ ရောက်ရှိခဲ့ဖူးသော ဟိုချီမင်းသည် ယင်းစခန်းများကဲ့သို့ကင် ယခု ပက်ဘိုတင် တောင်နံရံတစ်ခု၌ သဘာဝအလျောက် ဖြစ်ပေါ်နေသည့် ဧရာမ ဂူကြီးတစ်ခုကို ဌာနချုပ်စခန်း အဖြစ် ပြုလုပ်ခဲ့ပြီးနောက် ဤနေရာတွင် တစ်နှစ်ကျော်မျှ နေထိုင်ခဲ့ရသည်။

ဤ ပတ်ဘိုဂူကြီးထဲမှ နေ၍ ဟိုချီမင်းသည် သူ့ရဲဘော်များနှင့်အတူ နိုင်ငံရေးအရ စည်းရုံးလှုံ့ဆော်မှုများနှင့် စစ်ရေးအရ လက်နက်ကိုင် ပြောက်ကျားတပ်များ ဖွဲ့စည်းရေးကို နေ့နေ့ညည အပြင်းအထန် လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။ တစ်နိုင်ငံလုံးမှ လူထု အံ့ကြွလှုပ်ရှားမှု သတင်းများကို ရနိုင်သမျှ စုဆောင်း၍ “လွတ်လပ်သော ဝိယက်နမ်” အမည်ဖြင့် သတင်းလွှာ တစ်စောင်ကိုလည်း စာကူးစက်ဖြင့် လှည့်ကာ ထုတ်ဝေ ဖြန့်ချိခဲ့သည်။

ထို့ပြင် ၁၉၄၁ ခုနှစ် မေလ ၁၀ ရက်နေ့မှ ၁၉ ရက်အထိ ဤဒေသတွင် အင်ဒိုချိုင်းနား ကွန်မြူနစ်ပါတီ၏ ၈ ကြိမ်မြောက် ဗဟိုကော်မတီ မျက်နှာစုံညီ အစည်းအဝေးကို ကျင်းပသည်။ ယင်းအစည်းအဝေးကို သစ်ခက်များ မိုးထားသည့် တဲတစ်ခုအတွင်း၌ ကျင်းပခဲ့ရာ ပရိဘောဂဟူ၍ သဘာပတိ ဟိုချီမင်းအတွက် ဝါးစားပွဲကလေး တစ်လုံးသာ ရှိသည်။ ဗဟို ကော်မတီဝင် အားလုံး သစ်တုံးများပေါ်တွင် ထိုင်ကာ အစည်းအဝေးကို ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ ဗဟို ကော်မတီဝင်များတွင် ထရောင်းချင်၊ ဖန်ဗန်ဒေါင်း၊ ဝိုင့်ယင်ဂီယက်နှင့် အခြား ခေါင်းဆောင်များ ပါဝင်ကြသည်။

အဆိုပါ ပါတီ ဗဟိုကော်မတီ အစည်းအဝေးသည် ယင်းသို့ အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားအရ ကြီးကျယ်ခန့်ငြားမှု မရှိသော်လည်း နောင်အခါ၌ ဝိယက်မင်း ဟူ၍ ထင်ရှားကျော်ကြားလာမည့် “ဝိယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကြီး” ဖွဲ့စည်းရေးကို ဤအစည်းအဝေးကပင် ဆုံးဖြတ် အတည်ပြုခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ဝိယက်မင်း အဖွဲ့ချုပ်၏ လောလောဆယ် အဓိက ဦးတည်ချက် အဖြစ် “ဂျပန်ဖက်ဆစ်များကို အခြေခံသော ဝိယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံတော် တော်လှန်သော အစိုးရကို ထူထောင်ဖွဲ့စည်းရန်” ဟူ၍ အတိအလင်း ကြေညာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် နိုင်ငံတော် အလံ၊ အမျိုးသား အလံ၊ တော်လှန်ရေး အလံအဖြစ် အနီရောင် နောက်ခံတွင် ရွှေဝါရောင် ကြယ်ကြီး တစ်လုံးပါဝင်သည့် အလံကို တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း ရွေးချယ် သတ်မှတ်ခဲ့ကြသည်။

ဟိုချီမင်းသည် ဗဟိုကော်မတီ အစည်းအဝေး ကျင်းပပြီးနောက် ဤ ပတ်ဘိုဂူကြီးအတွင်းမှာပင် ဆက်လက် နေထိုင်ကာ နိုင်ငံရေး သင်တန်းများ ပေးခြင်း၊ လက်တွေ့စည်းရုံးရေး လှုံ့ဆော်ရေး လုပ်ငန်းများအတွက် ညွှန်ကြားခြင်း စသည်များကို ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းမှာပင် ထိုစဉ်က နိုင်ငံတကာ ကွန်မြူနစ်ပါတီများအတွက် နိုင်ငံရေး လက်စွဲကျမ်းတစ်စောင်အဖြစ် သဘောထား လေ့လာခဲ့ကြရသည့် “ဆိုဗီယက်ယူနီယံ ကွန်မြူနစ်ပါတီသမိုင်း” ကို ဗီယက်နမ် ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုခဲ့သည်။ ထို့ပြင် လက်နက်ကိုင် ပြောက်ကျား တပ်ဖွဲ့များအတွက် “ပြောက်ကျား စစ်ဆင်ရေး” စာတမ်းအမြောက်အမြားကို ရေးသား ပြုစုခဲ့သည်။

၁၉၄၁ ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၇ ရက်နေ့တွင် ပစ်ဖိတ်သမုဒ္ဒရာအတွင်းမှ အမေရိကန်တို့၏ ပုလဲဆိပ်ကမ်းကို ဂျပန်လေတပ်က အလစ်တွင် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာမှ အရှေ့အာရှသို့ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်မီးကြီး တဟုန်းဟုန်းဖြင့် ကူးစက် တောက်လောင်လာခဲ့သည်။

ဤတွင် ဟိုချီမင်းနှင့် သူ့ရဲဘော်များသည် ဂျပန်ကျူးကျော်မှု ဆန့်ကျင်ရေးကို အဓိက ဦးတည်ကာ ဗီယက်နမ် ပြည်သူများအား အပြင်းအထန် လှုံ့ဆော် ဝါဒဖြန့်ခဲ့ကြသည်။ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေး အတွက် ဗီယက်မင်းအဖွဲ့များကို အနံ့အပြား ဖွဲ့စည်း၍ ညီညွတ်ရေး တပ်ပေါင်းစုကို အကျယ်ပြန့်ဆုံး တည်ဆောက်ခဲ့ကြသည်။

အာရှနိုင်ငံအားလုံးသို့ အင်အား အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက်ကာ သိမ်းပိုက် လာနေကြသော ဖက်ဆစ် ဂျပန်များ၏ စစ်ရေး အခြေအနေနှင့် တစ်နေ့တခြား ပြောင်းလဲမှုများ ဖြစ်ပွားနေသော နိုင်ငံရေး အခြေအနေများကို အကြောင်းပြု၍ ဟိုချီမင်းသည် ၁၉၄၂ ခုနှစ် ဇူလိုင်လထဲတွင် တရုတ်ပြည်သို့ ခရီးထွက်လာခဲ့သည်။

ယခုတစ်ကြိမ် တရုတ်ပြည်သို့ ခရီးထွက်ရာ၌ ဟိုချီမင်းတွင် ရည်ရွယ်ချက် နှစ်ခုရှိသည်။ တစ်ခုမှာ ဂျပန်ဆန့်ကျင်ရေးအတွက် ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ချုပ်အနေဖြင့်

ချန်ကေရိုတ် အာဏာပိုင်းများနှင့် ဆက်သွယ်ကာ လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောင် အကူအညီများ ရယူရန် ဖြစ်သည်။ နောက်တစ်ခုမှာ တရုတ်ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် အဆက်အသွယ် ပြုလုပ်၍ ထိုမှတဆင့် ဆိုဗီယက် ကွန်မြူနစ်ပါတီသို့ “ဗီယက်မင်း အဖွဲ့ချုပ်” ၏ အခြေအနေကို ရှင်းလင်းတင်ပြရန် ဖြစ်သည်။

ဤသို့ ကြံရွယ်ကာ “ဟိုချီမင်း” ဟူသော အမည်ကို ခံယူ၍ လမ်းပြ တစ်ယောက်၏ အကူအညီဖြင့် ထွက်ခွာလာခဲ့ရာ တရုတ်ပြည်တွင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပြီး ရက်များ မကြာမီ ချန်ကေရိုတ် ကူမင်တန် ပုလိပ်များ၏ ဖမ်းဆီးခြင်းခံခဲ့ရသည်။ သို့ဖြင့် တစ်ခါက ဟောင်ကောင် အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ကျရောက်ခံဖူးသော ဟိုချီမင်းသည် ယခုတစ်ဖန် တရုတ်ပြည် စင်စီပြည်နယ် အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ထပ်မံရောက်ခဲ့ရပြန်သည်။

တရုတ်ပြည်ဘက်သို့ ဟိုချီမင်း ခရီးထွက်သွားပြီးနောက် များမကြာမီ ပက်ဘို ဌာနချုပ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် ရဲဘော်များသည် ဟိုချီမင်းတစ်ယောက် ချန်ကေရိုတ် ပုလိပ်များ၏ ဖမ်းဆီးခံရပြီး အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ရောက်ရှိနေကြောင်း ကြားသိရသဖြင့် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောက်ချား သွားကြရသည်။

ထိုထက် ပို၍ ဆိုးသည်မှာ နောက်ဆက်တွဲ အဖြစ် “ဟိုချီမင်း ထောင်ထဲတွင် သေဆုံးသွားပြီ” ဟူသော သတင်း ထပ်မံရောက်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

လွန်ခဲ့သည့် ၁၁ နှစ်လောက်က ငှယ်အိုက်ကုတ်ဟူသော အမည်ဖြင့် ဟောင်ကောင် အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ကျနေစဉ် သူ သေပြီဟု သတင်းဖြစ်ပွားခဲ့သလို ယခုလည်း တရုတ်ပြည် အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် သေပြီဟု သတင်းကြားရပြန်ရာ ဖန်ဗန်ဒေါင်း၊ ငှယ်ဂီယက်စသည့် ရဲဘော်များမှာ သတင်းကို မယုံတစ်ဝက်၊ ယုံတစ်ဝက်ဖြင့် ယုံရခက်နေကြသည်။ သို့သော် ဤသတင်းကို ယူလာသည့် ရဲဘော်က အတိအကျ အခိုင်အမာ ပြောခဲ့သည် ဖြစ်ရာ မယုံမဖြစ်တော့ဘဲ ယုံကြရပြီး အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်ခဲ့ကြရသည်။ စိတ်ပျက်အားငယ်သွားခဲ့ကြသည်။ နောက်မှ သူတို့ထံသို့

ဟိုချီမင်းကိုယ်တိုင် လက်ရေးဖြင့် ရေးသားထားသည့် ကဗျာတစ်ပုဒ် ထူးထူးဆန်းဆန်း ရောက်ရှိလာခဲ့သဖြင့် သူမသေကြောင်း သိကြရပြီး ဝမ်းသာ၍ မဆုံးအောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဤအဖြစ်အပျက်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ ငှက်ငယ်က အောက်ပါအတိုင်း ပြန်လည် ထုတ်ဖော်ရေးသားခဲ့သည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်တော်သည် ဖန်ဖန်ဒေါင်းထံမှ စာတစ်စောင် ရရှိခဲ့ပါသည်။
ယင်းစာထဲတွင် ဦးလေးဟိုသည် ကုမင်တန် အကျဉ်းထောင်ထဲ၌ သေဆုံးသွားပြီဟူ၍
ပါရှိပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်ပြီး ဝမ်းနည်းကြေကွဲမဆုံးအောင်
ဖြစ်မိကြပါသည်။ သို့ဖြင့် ကျွန်တော်တို့ ကြည်ညိုလေးစားကြသော ကွယ်လွန်သူ
ခေါင်းဆောင်ကြီးအတွက် ဝမ်းနည်းသည့် အထိမ်းအမှတ် အခမ်းအနား တစ်ခု ပြုလုပ်ရန်
စီစဉ်ကြသည်။ ယင်း အခမ်းအနားတွင် ရဲဘော်ဖန်ဖန်ဒေါင်းက ဂုဏ်ပြုစကား ပြောကြားရန်
ပြင်ဆင်ထားပါသည်။ ကျွန်တော်တို့သည် ဦးလေးဟို၏ ထန်းခေါက်ဖာကလေးကို ဖွင့်၍
အမှတ်တရ ပစ္စည်းများကို ရှာဖွေသိမ်းဆည်းခဲ့ကြပါသည်။ ရဲဘော် တစ်ယောက်လည်း
တရုတ်ပြည်ဘက်သို့ လွှတ်၍ သူ့အလောင်း မြေကျသည့် နေရာကို ရှာဖွေရန်
တာဝန်ပေးလိုက်ပါသည်။

နောက်လအနည်းငယ် ကြာသောအခါ သတင်းစာ တစ်စောင်ရောက်လာပါသည်။
ထိုသတင်းစာ လိပ်ထားသည့် စက္ကူပတ်ပေါ်တွင် ကျွန်တော်တို့ အားလုံး မှတ်မိနေကြသည့်
ဦးလေးဟို၏ လက်ရေးဖြင့် ကဗျာ တစ်ပုဒ်ကို တွေ့ကြရပါသည်။ ယင်းကဗျာမှာ

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

တောင်ထိပ်ကို တိမ်ပွေ

တိမ်ကို တောင်ထိပ်ပွေ

တောင်ခြေမှာ။

မှန်သားပမာသို့

ကြည်လင်စွာ ချောင်းကလေး။

ပြေ၍ နေလေ့။ ။

အနောက်ရိုးမ တောင်ထွတ်တွေမှာ၊

ငိုစိတ်ဟာ သွားလာလှုပ်ရှား။ ။

တောင်ဖက် ကောင်းကင်တစ်ခွင်၊

ရှုမျှော်လျှင် ဆွေဟောင်းများ၊

အောက်မေ့မိသား။ ။

ကျွန်တော်တို့မှာ အံ့သြ၍ မဆုံးအောင် ဖြစ်ကြရပြီး ဝမ်းအသာကြီး သာမိကြပါသည်။
ယခင်က ကျွန်တော်တို့ထံသို့ အမင်္ဂလာသတင်း ယူလာသည့် ရဲဘော်ကက်အား
တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ပိုင်း၍ ကြိမ်းကြမောင်းကြ မာန်ကြမဲကြပါသည်။
ထိုရဲဘော်ကလည်း "တရုတ် ဘုရင်ခံကိုယ်တိုင်က ကျွန်တော့်ကို ဒီအတိုင်း
ပြောလိုက်တာကိုဗျ..." ဟူ၍ ပြန်ရှင်းပြပါသည်....။

(ဂျီလာကိုချာရေး "ဟိုချီမင်း" အတ္ထုပ္ပတ္တိ - စာမျက်နှာ ၆၁)

သို့ဖြင့် ငှုယင်ဂီယက် ရဲဘော်များမှာ ကဗျာတစ်ပုဒ်ကြောင့် ဟိုချီမင်း မသေသေးဘဲ အသက်ရှင်လျက် ရှိနေကြောင်း သိခဲ့ကြရသည်။

စင်စစ် ဟိုချီမင်းသည် အထက်ပါ ကဗျာ တစ်ပုဒ်သာမက တရုတ်ပြည်တွင် အဖမ်းခံနေရစဉ်အတွင်း ကဗျာအပုဒ်ပေါင်းများစွာ စပ်ဆိုခဲ့သည်။

သူသည် ကဗျာကို ငယ်စဉ်ကပင် ချစ်ခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ကျောင်းသားဘဝက ပွေးမြို့တွင် ပညာသင်ခဲ့စဉ်က ဝိယက်နမ်ကဗျာဆရာကြီး ငှုယင်ဖူး၏ သရုပ်ဖော် ကဗျာများကိုလည်း အထူးနှစ်ခြိုက်ခဲ့သည်။ အင်္ဂလန်တွင် ထမင်းချက်အစေခံ ဘဝဖြင့် နေခဲ့ရစဉ်က ရိုတ်စပီးယား ကဗျာများကို လေ့လာကျက်မှတ်ခဲ့သလို တရုတ်ပြည်တွင် မြေအောက် တော်လှန်ရေးသမားအဖြစ် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရစဉ်က လူရွှန်း၏ ကဗျာများကို အပြည့်အဝ အရသာခံခဲ့ဖူးသည်။ ထိုင်းနိုင်ငံတွင် ရွာစဉ်လှည့်၍ ကလေးသူငယ်များအား စာသင်ပေးခဲ့စဉ်ကလည်း ကဗျာများကို အလွတ်ဆို၍ သင်ကြားပို့ချခဲ့ဖူးသည်။ ယုတ်စွာ အဆုံး မော်စကိုတွင် ဝိယက်နမ် ကျောင်းသားများအား ဝိယက်နမ်သမိုင်းကို သင်ကြားပို့ချခဲ့စဉ်ကပင် ပို၍ မှတ်မိလွယ်အောင် ကဗျာကာရံများဖြင့် ရေးစပ်၍ သင်ကြား ပို့ချခဲ့ဖူးသည်။

ယင်းသို့ ကဗျာများကို ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သော ဟိုချီမင်း ... ကဗျာဝါသနာအထုံ ပါခဲ့သော ဟိုချီမင်းသည် ကူမင်တန် အကျဉ်းထောင်၏ သံတိုင်များ သံခြေကျဉ်းများနှင့် ထိပ်တုံးများ အကြားတွင် နေထိုင်ခဲ့ရသည့် ကာလတစ်လျှောက်လုံး သူတွေ့မြင်ခဲ့သမျှ ကြားသိခဲ့သမျှ သူ့စိတ်အာရုံတွင် ခံစားမှု အဖုံဖုံ အတွေ့အကြုံ အဝဝတို့ကို ကဗျာဖြင့် ဖော်ကျူးခဲ့သည်။

အထက်တွင် ဖော်ပြခဲ့သော ငှုယင်ဂီယက်တို့ထံ သတင်းစာလိပ်သည့် စက္ကူပတ်ပေါ်တွင် ရေးသားပေးပို့သည့် ကဗျာမှာ ကူမင်တန် အကျဉ်းထောင်မှ

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

လွတ်မြောက်ပြီး တရုတ်ပြည် တောင်ပိုင်း တစ်နေရာ၌ ခရီးသွားရင် သူ့ ရဲဘော် မိတ်ဆွေများအား လွမ်းဆွတ် သတိရမိသဖြင့် ရေးသား စပ်ဆိုခဲ့သည့် ကဗျာ ဖြစ်သည်။

"စာဆိုလေ့မှာ၊

ငါလေ့ မဟုတ်လဲ။

ထောင်တွင်းမှာ ဒါကလွဲ၊

ဘာလုပ်မှာလဲ....။

ထောင်ရက်တွေမှာ

ကဗျာသာ ငါရေး။

ကဗျာတွေ ငါဆိုလို့

လွတ်ရက်ဆို ထိုရက်ဝေး

နီးခဲ့စေသေး။ ။

ဟိုချီမင်းသည် သူ၏ "ထောင်တွင်း မှတ်တမ်း" စာအုပ်ငယ်ကလေးတွင် ပထမဆုံး စာမျက်နှာ၌ အထက်ပါ ကဗျာကလေးကို စတင်ရေးစပ်ခဲ့သည် သူ့အတွက် ထောင်ကျရက်မှာ မည်မျှရှည်လျားကြာညောင်းဦးမည် မသိ။ သို့ဖြစ်၍ ထောင်ထဲတွင် အခြားလုပ်ငန်း တာဝန်ဟူ၍ မယ်မယ်ရရ မရှိသည့် အလျောက် ကဗျာ အတိုအထွာများကို ရေးသားစပ်ဆိုခြင်းဖြင့် အချိန်ကုန်လွန်စေမည်ဟု ရည်ရွယ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ အချိန်ကုန်မှန်း မသိ ကုန်သွားစေခြင်းဖြင့် ရှည်လျား ကွာဝေးလှသည့် လွတ်ရက်သည် တိုတောင်းနီးကပ်လာမည် မဟုတ်ပါလော။

ကူမင်တန် ပုလိပ်များသည် ဟိုချီမင်းအား တရုတ်ပြည် နယ်စပ် ဒေသ အနီးရှိ စင်စီမြို့တွင်း တစ်နေရာ "တွတ်ဗင်" လမ်းပေါ်တွင် ဖမ်းဆီးခဲ့သည်။ "တွတ်ဗင်" ဟူသော အမည်မှာ "ချမ်းသာမင်္ဂလာရှိခြင်း" ဟူ၍ အဓိပ္ပာယ်ရသည်။ ဤ လမ်းမပေါ်တွင် သွားရင်းလာရင်း သူလျှိုဟု စွပ်စွဲ ဖမ်းဆီးခြင်း ခံလိုက်ရသောကြောင့် ဟိုချီမင်းမှာ ခရီးနှောင်နေခဲ့ရသည့်ပြင် လူတောသူတောထဲ၌ ရှက်စရာ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

"ချမ်းသာ မင်္ဂလာ၊ လမ်းပေါ်မှာလျှင်

ငါ့မှာ ခရီးဖင့်၊ အရှက်သင့်ခဲ့။

သိမြင်ပြတ်သား၊ ငါရိုးသားလဲ

ငါ့အား သူလျှို စွပ်စွဲဆိုကာ ဖမ်းခဲ့ပါပြီ။ ။

ထို့နောက် ကူမင်တန် အာဏာပိုင်များသည် ဟိုချီမင်းအား စင်စီ အကျဉ်းထောင်ထဲသို့ ပို့လိုက်ကြသည်။ ဟိုချီမင်းသည် အခြား တရားခံများနှင့် အတူ ထောင်ထဲသို့ လူသစ်များအဖြစ် ရောက်ရှိသွားကြရာ ထုံးစံအတိုင်း အကျဉ်းသား လူဟောင်းများက ထောင်ဗူးဝမှ နေ၍ စုပြုံဆီးကြိုကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဟိုချီမင်းသည် ပြာလဲ့သော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးနှင့်တကွ တိမ်ဖြူတိမ်မဲတို့ကို မမြင်သာသည့် ထောင်တွင်း တစ်နေရာသို့ ရောက်ရှိခဲ့သည်။

"လူသစ်တို့အား၊ လူဟောင်းများက

ဆီးကြိုကြ၏။

ကောင်းကင်ပြာ၌၊ တိမ်မဲတိုက်ကို

ပြေးလိုက် တိမ်ဖြူ၊ တလူလူတည်

တိမ်ဖြူတိမ်မဲ၊ လွင့်ဖယ်ရှဲရာ

မမြင်သာအောင်၊

ခုခါ ပျောက်ကွယ်ခဲ့လေပြီ။

မြေပေါ်၌မူ၊ လွတ်လပ်သူတွေ

ထောင်သွင်းချေပေါ့၊

လူတွေ ထောင်ဝ ပြတ်သိပ်၏။ ။”

ထိုစဉ်က ကူမင်တန် အကျဉ်းထောင်များ၏ အခြေအနေမှာ လွန်စွာ ဆိုးဝါးလှသည်။ ထောင်အာဏာပိုင်များသည်၊ အကျဉ်းသားများအား အလုပ်ကြမ်းများ စေခိုင်းရာ၌ ကျွဲနွား တိရိစ္ဆာန်များပမာ အမြဲတမ်း ရိုက်နှက် ကန်ကြောက်လေ့ ရှိကြသည်။ ထောင်သားများအား ကျွေးမွေးသည့် ထမင်းဟင်းမှာလည်း မသေရုံတမယ် မဝရေစာ ဖြစ်၍ လုံးဝ အာဟာရ မရှိသည့် အစားအစာများသာ ဖြစ်သည်။ သူတို့၏ ကျန်းမာရေးကိုလည်း လုံးဝ ဂရုမစိုက်ဘဲ၊ လျစ်လျူရှုထားကြရာ ရေချိုးခွင့် မရ၊ အဝတ်အစားလဲခွင့် မရသည့် အကျဉ်းသားများမှာ ဂျိုးအထပ်ထပ်ဖြင့် ညစ်ပတ်နံ့စေ့၍ ဝဲနာများ ယားနာများ အပြင်၊ ကာလသား ရောဂါများပါ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ကူးစက်ကာ ရွံရှာထိတ်လန့်ဖွယ်ရာ ဖြစ်ချင်တိုင်း ဖြစ်နေခဲ့ကြသည်။

ဘိန်းစား သူခိုးများမှ အစ ဓားပြလူဆိုးများနှင့် လူသတ်သမား၊ ရာဇဝတ်ကောင်များ အပါအဝင် ထောင်ထဲသို့ ရောက်လာသည့် အကျဉ်းသား မှန်သမျှကို နေ့ခါ၌ လည်ပင်းတွင် သစ်သား ထိပ်တုံးကွင်းကြီးများ ခပ်ထား၍ ညအခါတွင်မူ ထွက်မပြေးနိုင်အောင် ခြေတစ်ဘက်ကို သံခြေကျင်းများ ခတ်ထားလေ့ရှိသည်။

မသေရုံ ထမင်းဟင်းကို စား၍ တစ်နေ့တာလုံး ထိပ်တုံးကွင်းကြီးများစွပ်ကာ ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်များပမာ အရိုက်အနက် အကန်အကြောက်ခံ၍ အလုပ်ကြမ်း လုပ်ခဲ့ကြရရှာသော အကျဉ်းသားများမှာ ညအိပ်ချိန်ကလေးတွင်သာ အပန်းဖြေ အနားယူကြရသည်။ သို့ဖြင့် အကျဉ်းသားများသည့် ညနေဘက် အိပ်ထောင်ပိတ်ချိန်၌ အဆောင်ထဲတွင် စောစောနေရာယူပြီး တုံးလုံးပက်လက် လှဲနိုင်ရန်အတွက် သံခြေကျင်းခတ်သည့် နေရာတွင် သူ့ထက်ငါ တိုးဝေ့၍ အခတ်ခံကြသည်။ သံခြေကျင်း အခတ်ခံသည့် နေရာတွင် နောက်ကျသွားပါက အိပ်ထောင်ထဲသို့ နောက်မှ ဝင်ရပြီး အိပ်စရာ ခေါင်းချစရာ နေရာမရဘဲ တစ်ညလုံး ဒုက္ခရောက်ကြရရှာသည်။ ဤသို့ဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို သံခြေကျင်း အခတ်ခံရဖို့ အရေး အပြေးအလွှား အလှအယက် သူ့ထက်ငါ တိုးဝေ့နေကြရရှာသည့် ဘဝတူ အကျဉ်းသားများကို တွေ့ရသော ဟိုချီမင်းမှာ မဖော်ပြနိုင်သော ဝေဒနာတစ်ရပ်ကို ခံစားမိသည်။ ဤဝေဒနာ၊ ဤခံစားမှုသည်ပင်လျှင် သူ့အတွက် ကဗျာတစ်ပုဒ် စာတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

အကျင့်ယုတ်သည့်၊ မြေဘုတ်သားရဲ

ဆာလောင်မွတ်သည့်၊ ပါးစပ်ဖြိုသို့ ...

ညတိုင်း ချိန်မှန်၊ သံခြေကျင်းများ

တို့ခြေဖျားကို၊ ပါးစပ်ဖြိုကာ

ကိုက်ဝါးလာ၏။

ယာခြေဖျားကို၊ ပါးစပ်ဖြင့်ခဲ

ညစဉ်ဆွဲပြီး၊ ဝဲခြေကိုသာ

ကွေးသာဆန့်သာ၊ လွှတ်ထားပါ၏။

လောကကြီးကာ၊ ဆန်းစွတကား

ထောင်သားတတွေ၊ သူတို့ခြေကို

သံခြေကျင်းတွင်၊ တိုးဝှေ့သွင်းကြ

အတင်းအလှ အယက်ပင်

တိုးပေမှပ၊ တစ်ညတစ်ခါ

ခြေချုပ်ပါမှ၊ တစ်ခါတိုည

စိတ်လက်ချွတ်၊ အိပ်ခွင့်သာ၏။

ခြေမှာသံကွင်း၊ မချုပ်လျှင်မူ

အချင်းထောင်သား၊ ဦးခေါင်းနားစရာ

တစ်နေရာမျှ၊ သူမရတော့....။

ဟိုချီမင်းသည် စင်စီထောင်တွင် အထက်ပါ ဆင်းရဲဒုက္ခအဖုံဖုံ အတွေ့အကြုံ အမျိုးမျိုးတို့ကို ခံစားခဲ့ရပြီးနောက် တစ်လခွဲမျှ အကြာတွင် ထောင်ပြောင်းခဲ့ရသည်။

သို့ ထောင်ပြောင်းရာ၌ သူ့အား တတောင်ဆစ် နှစ်ဖက်စလုံး လက်ပြန်ကြိုး တုတ်ကာ ရိုင်ဖယ်သေနပ်များ ကိုင်ထားသည့် ကူမင်တန် စစ်သား ငါယောက်တို့က စောင့်ရှောက်လိုက်ပါလာကြသည်။

စင်စီထောင်မှ စတင်ထွက်သည့်နေ့မှာ တရုတ်အမျိုးသားနေ့ ဖြစ်ရာ လမ်းခရီး တစ်လျှောက်မှ အိမ်ပေါက်စေ့ ရောင်စုံမီးပုံးများ၊ ပန်းများဖြင့် လှလှပပ ပြင်ဆင်ထားကြသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။ မြင်မြင်သမျှ လူကြီး လူရွယ်အားလုံး ပျော်တပြိုးပြိုးဖြင့် သွားလာလျက် ရှိကြသည်။ ယင်းသို့ တစ်မြို့လုံး တစ်ရွာလုံး တစ်နယ်လုံး၊ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြင့် အမျိုးသားနေ့ ပွဲသဘင် ဆင်ယင်ကျင်းပနေကြသည့် အခါသမယကြီးမှာပင် ဟိုချီမင်းသည် ကျွဲနွား တိရစ္ဆာန်များပမာ ကြီးဖြင့် အတုတ်နှောင်ခံရ၍ စင်စီထောင်မှ တီယန်ပိုထောင်သို့ ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသည်။

မီးပုံးတွေဆင်၊ ပန်းတွေဆင်လို့

အိမ်စဉ်တိုင်းမှာ မြိုင်ဆိုင်၏။

အမျိုးသားနေ့မို့၊ တစ်နေ့တာလုံး

တစ်ပြည်လုံးပင် ပျော်လို့မဆုံး၊ မော်မဆုံး။

ထိုနေ့မှာပင်၊ ငါကမူကား

ကြီးများချည်၍၊ ထောင်ပြောင်းရွှေ့ရ

လင်းယုန်ကြီးသာ၊ ပျံလေရာတွင်

လေမှာနောက်ဆီ၊ ကျန်ခဲ့ပြီ။ ။

ဤသို့ဖြင့် ဟိုချီမင်းသည် စင်စီမှ နန်နင်းသို့ နန်နင်းမှ ကွေလင်းသို့၊ တစ်ဖန် လိုင်ချောင်သို့ စသည်ဖြင့် တရုတ်ပြည် ကွမ်စီပြည်နယ် အတွင်းသို့ ခရိုင်ပေါင်း ၁၃ ခရိုင်မှ အကျဉ်းထောင်ပေါင်း ၃၀ ခန့်သို့ တစ်ခရိုင်မှ တစ်ခရိုင် တစ်ထောင်ပြီး တစ်ထောင် လှည့်လည်ပြောင်းရွှေ့ရင်းဖြင့် အချိန်ကုန်ခဲ့ရသည်။

လိုင်ချောမှသည်၊ ကွေလင်းဆီသို့
 ကွေလင်းမှ တစ်ဖန်၊ လိုင်ချောပြန်ရ
 ရှေ့ကို ကန်လိုက်၊ နောက်ကန်လိုက်နှင့်
 ငါ့ဦးခေါ၊ ဘော့လုံးပမာတည့်။
 အပြင်ကင်းလည်း၊ သင်တို့ငါ့အား
 ကွမ်စီတလွှားတွင်၊ သွားချေပြန်ချေ
 ရွှေ့ပြောင်းနေ၏။
 သွားရလာရ၊ ဤကိစ္စသည်
 ဘယ်မှာဆုံးပါတော့မည်နည်း။ ။

တစ်စုံတစ်ရာ စစ်ဆေးမေးမြန်းလည်း မပြု၊ ခိုင်လုံသော သက်သေ
 အထောက်အထားလည်း မရှိပါဘဲလျက် ဟိုချီမင်းအား အကျဉ်းထောင် တစ်ခုပြီး တစ်ခု
 လှည့်လည်ပို့ဆောင်၍ ချုပ်နှောင်လာခဲ့ရာမှ လေးလတင်းတင်းပြည့်လာခဲ့သည်။ တစ်နေ့
 လွတ်နိုး လွတ်နိုးဖြင့် မျှော့ကိုး စောင့်စားနေရသော ဟိုချီမင်းအတွက် ထောင်ထဲ၌
 အချိန်သည် ကုန်ခဲ့လှသည်။ တစ်နေ့ဝင် တစ်နေ့ထွက်၍ တစ်ရက်ဟူသော အချိန်သည်
 ရှည်လျား ကြာညောင်းလှသည်ဟု ထင်မိသည်။ သို့ဖြင့် ရက်လရှည်ကြာ၍
 လေးလပြည့်မြောက်သော နေ့တွင် ဟိုချီမင်းသည် သူ့ဘဝ သူ့အခြေအနေနှင့်
 သူ့စိတ်ဓာတ်ကို အောက်ပါကဗျာဖြင့် မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။

ထောင်တွင်းတစ်ရက်၊ ထောင်ပြင်ဘက်၌

ရက်တစ်ထောင်တဲ့။

ရှေးကဆိုထား၊ ထိုစကားက

မည်မျှမှန်လိုက်လေသနည်း။

လူမဆန်စွာ၊ လေးလာတာတွင်

ငါ့မှာကြုံရ၊

ဤလေးလသည်၊ ငါ့အသက်ကို

ဆယ်နှစ်ပို၍ အိုစေခဲ့၏။

ဤလေးလတွင်၊ ဝမ်းဝအောင်မှာ

ခါတလေမျှ၊ မစားရခဲ့။

ဤလေးလတွင်၊ တစ်ညတာမျှ

ဝအောင်တစ်ခါ၊ မစက်ပါရ။

ဤလေးလတွင်၊ ငါ့ကိုယ်ဝတ်မှာ

ခါတလေမျှ၊ မလဲရခဲ့။

ရေလည်း တစ်ခါ၊ မချိုးပါရ

ဤလေးလတွင်၊ မဝရေစာ

နှိပ်စက်ပါ၍၊ ဆံမှာလည်းဖြူ

သွားမူလည်းကြော၊ ကိုယ်ရေလည်းမွဲ

ကြုံ၍မဲကာ၊ ဝဲစွဲလာခဲ့

အနည်းငယ်မျှ၊ မာန်မချ၍

ငါ့ကိုယ်ခန္ဓာ၊ ဆင်းရဲပါလည်း

စိတ်မှမှုကား၊ မဖြုန်ပေါင်။

မှန်သည်၊ ဟိုချီမင်းသည် ကူမင်တန် အကျဉ်းထောင်များထဲ၌ အထက်ပါအတိုင်း အစားအသောက် အနေအထိုင် ဆင်းရဲစွာဖြင့် နေထိုင်ခဲ့ရသော်လည်း စိတ်ပျက်အားငယ်ခြင်း မရှိ၊ ထောင်ထဲတွင် မသေသေးသရွေ့၊ တစ်နေ့နေ့တွင် လွတ်ရမည်ဟု အံ့ကိုကြိတ်ကာ စိတ်ကို တင်းခဲ့သည်။

တစ်နေရာမှ တစ်နေရာ၊ တစ်ထောင်မှ တစ်ထောင်သို့ အပြောင်းတွင် ထွက်ပြေးမည်စိုးသဖြင့် အစောင့်စစ်သားများက သူ့လက်ခြေများကို ကြိုးဖြင့် တင်းနေအောင် တုတ်နှောင်ထားပါသော်လည်း သူ့စိတ်ကိုကား မည်သူမျှ ထုတ်နှောင် ထား၍မရ။ ကိုယ်ခန္ဓာ မလွတ်လပ်သော်လည်း သူ့စိတ်မှာ အမြဲလွတ်လပ်နေခဲ့သည်။ သူ့စိတ်ကို မည်သူမျှ ချုပ်ချယ်၍ မရ။

အထူးသဖြင့် ဟိုချီမင်းသည် အကျဉ်းထောင် တစ်ခုမှ တစ်ခုသို့ ရွှေ့ပြောင်းရာ၌ များသောအားဖြင့် ခြေလျင်သွားရသည်။ အချို့နေရာများမှာ အလှမ်းကွာဝေးလှ၍ တောတောင် အထပ်ထပ်များကို ဖြတ်ကျော်၍ သွားရသည်။ ဤ အခါမျိုး၌ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ မလွတ်လပ်သော်လည်း သူ့စိတ်မှာ လွတ်လပ်နေသည် ဖြစ်ရာ ဩကာသ လောက

တောတောင်ရေမြေ၏ သဘာဝအလှကို လွတ်လပ်စွာ ခံစားမိသည်။ အသံမျိုးစုံဖြင့် တွန့်ကျိုးအော်မြည်ကြသော ကျေးငှက်သာရကာတို့၏ သာယာလှသည့် သဘာဝ တေးသံများကိုလည်း သူ လွတ်လပ်စွာ ခံစားနိုင်ခဲ့သည်။ ရောင်မျိုးစုံ ငုံ့အာပွင့်နေကြသော တောပန်းကလေးများ၏ မွှေးထုံသင်းပျံ့သည့် သဘာဝ ရနံ့များကိုလည်း အပြည့်အဝ ခံစားခဲ့ရသည်။ သူ့ ခြေ သူ့လက်ကို တုတ်နှောင်ထားနိုင်သော်လည်း ယင်းသို့သော တောသဘာဝ တောအလှနှင့် ရနံ့ထုံထုံ တေးသံစုံများကို အာရုံမခံစားနိုင်အောင် မည်သူက တားဆီးချုပ်နှောင်နိုင်ပါမည်နည်း။

ငါ့ခြေလက်တွေ၊ တင်းကြပ်နေအောင်

အသေအချာ၊ နှောင်တည်းပါလည်း

ဤတောင်ဤတော၊ ဤတကြောမှာ

ဤတောငှက်တွေ၊ တေးသံဝေ၍

ဤနေဦးပန်း၊ ရနံ့လွှမ်း၍

ငှက်တေးသံသာ၊ မနာရအောင်

ငွေပန်းမွှေးကြူ၊ မရှူရအောင်

ဘယ်ကဘယ်သူ၊ ဘယ်လိုလူတွေ

တားနိုင်ပေလိမ့်၊ ဖြစ်နိုင်လိမ့်။

ဟိုချီမင်းသည် ထိုသို့ ကူမင်တန် အာဏာပိုင်များ၏ အဓိပ္ပာယ်ကင်းမဲ့သော အစီအစဉ်အရ တောတောင် အထပ်ထပ်တို့ကို ကျော်ဖြတ်၍ ရက်ပေါင်းများစွာ

ခြေကျင်ခရီးဖြင့် တစ်ထောင်ပြီး တစ်ထောင် ပြောင်းရွှေ့ခဲ့ရသော်လည်း တစ်ခါ တရံတွင်မူ ထောင်ထဲတွင် လမ်းလျှောက်ခွင့်ပင် မရဘဲ ကျဉ်းမြောင်းမဲမှောင်လှသည့် အလုံခန်း အတွင်း၌ ရက်ပေါင်းများစွာ ပိတ်လှောင်ထားခြင်း ခံရသည်။

တစ်ခါက ကွေလင်းတွင် ထိုသို့ ရက်ပေါင်းများစွာ အပြင်သို့ လမ်းလျှောက်ခွင့် မပေးပဲ အလုံထောင်ထဲ၌ ပိတ်လှောင်ထားခြင်း ခံရပြီးနောက် တစ်နေ့တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ အပြင်သို့ လမ်းလျှောက်ခွင့် ရခဲ့သည်။ ဤတွင် ရက်ပေါင်းများစွာ အပြင်မထွက်ရ လမ်းမလျှောက်ရသဖြင့် ခြေဖဝါးများမှာ ဖြူဖွေးနူးညံ့နေသည့်ပြင် ရုတ်တရက် လမ်းလျှောက်မရဘဲ ဒယိမ်းဒယိုင်ဖြင့် ဒူးမခိုင်အောင် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ထောင်စောင့်ဝါတာက အချိန်စေ့ပြီဟု ဆိုကာ နောက်ပြန် လှည့်၍ အခန်းထဲပြန်ဝင်ရန် အမိန့်ပေးလိုက်ရာ ဟိုချီမင်းမှာ ကိုယ့်ကားယား တို့လို့တန်းလန်းဖြင့် သူ့ကိုသူ ရယ်ရမလို ငိုရမလို အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံခဲ့ရသည်။ ဤအဖြစ်ကိုပင် စိတ်မညစ်ဘဲ ကဗျာဉာဏ်နှော၍ ခပ်သောသော ခက်ရွှင်ရွှင်ဖြင့် မှတ်တမ်းတင်မိအောင် တင်လိုက်သေးသည်။

ငါ့ခြေများလည်း

မသွားမလာ၊ ကြာခဲ့ပါသော်

ပမာဝွမ်းစု၊ ပျော့ညံ့နုခဲ့။

ပထမခြေလှမ်း

လှမ်းဖို့ကြိုးဆဲ၊ ယိမ်းယိုင်ဆဲမှာ

ထောင်ဝါတာက၊ ပြန်လာခဲ့ရန် ခေါ်လိုက်ပြီ။

"သတိ - နောက်လှည့်၊

ပြန်ခဲ့တော်ပြီ၊ လုံလောက်ပြီတဲ့”

ဟိုချီမင်းသည် ကဗျာဆရာပီပီ သူ့နှလုံးသားတွင် ကြင်နာမှု ကိုယ်ချင်းစာနာမှုနှင့် ခံစားမှုများဖြင့် ပြည့်ဝလျက် ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် သူနှင့် ဘဝတူ အကျဉ်းသားများ၏ ဆိုးဝါးလှသော ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်များကို ပြက်ပြက်ထင်ထင် သိမြင် ခံစားတတ်သူ ဖြစ်သည်။ မြေရှင် ပဒေသရာဇ်စနစ်၏ ချယ်လှယ် သွေးစုပ်မှုအောက်တွင် အတိဒုက္ခရောက်၍ စားရမဲ့ သောက်ရမဲ့ ဖြစ်ကာ မရှောင်သာ မလွဲသာ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက် လှလှကံကြရာမှ သားတကွဲ မယားတကွဲဖြင့် ထောင်ထဲသို့ ကျရောက်နေကြရရသော ပစ္စည်းမဲ့ ဆင်းရဲသား နင်းပြားများ၏ အဖြစ်ဆိုးများကို ကြည့်ရင်း ရင်နာထိခိုက်ခဲ့ရသည်။

တီယန်ပို အကျဉ်းထောင်တွင် နေခဲ့ရစဉ်က ဖြစ်သည်။ တစ်နေ့တွင် သူနှင့်အတူ ထောင်ကျတစ်ဦး၏ ဇနီးသည် တစ်ယောက် ထောင်ဝင်စာ လာတွေ့သည်။ ထုံးစံအတိုင်း အကျဉ်းသားနှင့် သူ့ဇနီးသည်တို့သည် သံတိုင်များ ခြားလျက် ထောင်ဝင်စာ တွေ့ကြရသည်။ သူတို့နှစ်ယောက်မှာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် မကွာဝေးဘဲ ကြားတွင် သံတိုင်များသာ ရှိသည်။ သို့သော်.... သူတို့ဘဝမှာ နီးလျက်နှင့် ဝေးနေကြသည် ဖြစ်ရာ လင်နှင့်မယား စကားမပြောနိုင်ကြရှာဘဲ သံတိုင်ကြားမှ တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေကြရှာသည်။

ဟိုချီမင်းသည် ဘေးမှ မယောင်မလည် ရပ်ကြည့်နေရင်း သူ့ရဲ့ဘက် အကျဉ်းသား၏ ကြေကွဲဖွယ်ရာ ထောင်ဝင်စာ မြင်ကွင်းကို ကိုယ်ချင်းစာကာ ရင်နာမိခဲ့သည်။ ထိုနေ့က တစ်နေ့လုံး သူ့မျက်စိထဲတွင် ဤမြင်ကွင်းကို ဖျောက်ဖျက် မရအောင် မြင်ယောက်နေမိသည်။ ဤ စိတ်အာရုံနိမိတ်ပုံကို စုတ်တန်ဖြင့် စက္ကူပေါ်တွင် အဖြူပေါ် အမဲတင်လိုက်သောအခါ ဘဝသရုပ်ဖော် ကဗျာတစ်ပုဒ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

သံတိုင်တွေကြား၊ သူ့လင်သားတည့်

အပြင်ဘက်တွင်၊ ဇနီးခင်တည့်။

သူ့လင်မောင်သား၊ ကြည့်ငေးရှာလျက်

ထိုနှစ်ဦးမှာ၊ နီးလှစွာ၏

ခြားနားပါလျက်၊ လက်မမျှသာ

ရှိလေပါလိမ့်။

သို့ဖြင့်ငြားလျက်၊ ပင်လယ်နက်နှင့်

မိုးထက်အာကာ၊ အလှမ်းကွာသို့

ခမျာတို့မှာ၊ နီးလျက်ကွာ၏။

ပြင်းပြလှုပ်ရှား၊ မျက်လုံးများသာ

ဆက်သွယ်ရှာလျက်၊ နှုတ်လျှာမသွက်

ပြောမထွက်ကြ၊ ထွက်သမျှအလျင်

သွင်သွင်မျက်ရည်၊ တန့်ဆည်မရ

လျှံစီးကျခဲ့၊ ဘေးကမြင်သူ

အသို့သူလျှင်၊ တူရှုငေးရပ်

ဖြေဆည်တတ်လိမ့်၊ နေတတ်လိမ့်။

တစ်ခါကလည်း ဟိုချီမင်းသည် စိတ်နှလုံးတုန်လှုပ် ချောက်ချားဖွယ် အဖြစ်ဆိုး တစ်ခုနှင့် ကြုံခဲ့တိုးခဲ့ရသည်။ လောင်းကစားမှုဖြင့် ထောင်ကျလာသော အကျဉ်းသား တစ်ယောက်သည် သူနှင့် တစ်ခန်းထဲ လာကျသည်။ ထိုအကျဉ်းသားမှာ ထောင်အပြင် ကတည်းက ငတ်တစ်လှည့် ပြတ်တစ်လှည့် ဖြစ်ခဲ့ပုံ ရ၍ ကြုံလိုဖျော့တော့လျက် ရှိရာ ထောင်ထဲမှ ကျွေးသည့် မဝရေစာနှင့် အာဟာရမပြည့်ဝမှု၊ ကျန်းမာရေး မညီညွတ်မှုတို့ကြောင့် တစ်နေ့တခြား ပိန်ခြိုးကာ အရိုးပေါ် အရေတင်လာခဲ့သည်။ တစ်ညတွင် ဟိုချီမင်းသည် ကမ္မဋ္ဌာန်းရုပ် ပေါက်နေရှာသော ထိုအကျဉ်းသားနှင့် ကျောချင်းကပ်၍ အိပ်နေရာမှ ထိုအကျဉ်းသားမှာ အအေးပတ်၍ အားပြတ်ကာ သေဆုံးသွားခဲ့ရရှာသည်။ ဟိုချီမင်းမှာ ဤအဖြစ်ကို မသိသဖြင့် အသက်မရှိတော့သည့် ထိုအလောင်းကောင်ကြီးနှင့် ကျောချင်းကပ်၍ တစ်ညလုံး အိပ်နေခဲ့သည်။ နံနက်လင်းမှ ထိုအဖြစ်ကို သိရ၍ စိတ်နှလုံး တုန်လှုပ် ချောက်ချားခဲ့ရသည်နှင့်အမျှ ယူကြီးမရ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ထိုနေ့က ဘယ်သူမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ ပစ်ထားသည့် ထိုအကျဉ်းသား၏ အလောင်းကို ဟိုချီမင်းသည် အခြားရဲဘော် တစ်ဦးနှင့်အတူ မြေမြှုပ်သင်္ဂြိုဟ်ခဲ့ရသည်။

အရိုးနှင့် အရေသာ

သူ့မှာ ကျန်တော့၏။

သနားစရာ၊ အစာလည်းငတ်

အအေးပတ်၍

အားပြတ်ထိုသူ ကွယ်လွန်ခဲ့။

မနေ့ညက၊

ငါ့အနားမှာ သူ့လာအိပ်ခဲ့။

ခန့်နက်မှု၊ ထိုလူ့ခမျာ

ကောင်းမြတ်ရာသို့ သွားရှာပေါ့ ...။

ဟိုချီမင်းသည် ရောက်လေရာရာ အကျဉ်းထောင်များထဲတွင် မြင်သမျှ တွေ့သမျှ ကြုံသမျှကို သူ့အာရုံတွင် ခံစားမိသလို အထက်ပါအတိုင်း ကဗျာများ ရေးစပ်ဖွဲ့ ဆိုခဲ့သည်။ သို့ ရေးရာတွင် ထိုကဗျာအားလုံးကို တရုတ်ဘာသာဖြင့် ရေးသားခဲ့သည်။ ဝီယက်နမ် ဘာသာဖြင့်မရေး၊ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အကျဉ်းထောင် အာဏာပိုင်များနှင့် အစောင့်ဝါတာများမှာ တရုတ်လူမျိုးများသာ ဖြစ်ကြ၍ ဝီယက်နမ် ဘာသာကို လုံးဝမရေးတတ်၊ မဖတ်တတ်သူများ ဖြစ်ကြရာ သူတို့အနေဖြင့် သံသယ မရှိစေရန် သူတတ်ကျွမ်းနားလည်သည့် တရုတ် ဘာသာဖြင့် ရေးသားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုစဉ်က ဟိုချီမင်း ရေးသားစပ်ဆိုခဲ့သည့် ကဗျာများမှာ စုစုပေါင်း တစ်ရာနီးပါး ရှိသည်။

ဟိုချီမင်းသည် အကျဉ်းသားဘဝ အတွေ့အကြုံများကို "ထောင်တွင်း မှတ်တမ်း" ဟူသော အမည်ဖြင့် ထိုသို့ ကဗျာပေါင်းတစ်ရာခန့် သီကုံးခဲ့ရာ စာပေ အနုပညာဟူသည့် ပြည်သူ့အတွက် ဟူသော အခြေခံသဘောတရားကို လက်မလွှတ်ခဲ့။ အထူးသဖြင့် ရှေးက စာဆိုတော် ကဗျာဆရာကြီးများ အနေဖြင့် ရေမြေတောတောင် လရောင် ဆီးနှင်းစသော ပတ်ဝန်းကျင် သဘာဝအလှများကို ဖွဲ့ဆိုခဲ့ကြရာမှ ယခုခေတ်သစ်တွင် ကဗျာသည် ကျူးကျော်မှု၊ မတရားမှု၊ ဖိနှိပ်မှု မှန်သမျှကို တော်လှန် တိုက်ခိုက်ရာ၌ တိုက်ပွဲလမ်းညွှန် ဖြစ်ရမည်။ ကဗျာသည် ပြည်သူအကျိုးပြု ဖြစ်ရမည်။ ဤသည်မှာ ပြည်သူ့ကဗျာဆရာတိုင်း၏ အဓိက တာဝန်ဟု တစ်ထစ်ချ စွဲမြဲ ယုံကြည်ခဲ့သည်။ ဤ ယုံကြည်ချက်ကိုလည်း တစ်ခုသော သူ့ကဗျာတွင် အလေးအနက် မြင်တွေ့ ကြရသည်။

သဘာဝအလှ၊ ဖွဲ့သီကြသည်

ရှေ့ကစာဆို အလေ့တည်း။

ဆီးနှင်းနှင့် ပန်း၊ လဝန်းနှင့် လေ

တောင်တွေနှင့် မြူ၊ မြစ်ချောင်းဟူသည်

သူတို့ ရှေ့က၊ ဖွဲ့နေကျ။

ယခုအခါ၊ တေးကဗျာတွင်

ခေတ်ခါအလျောက်၊ ခေတ်နောက်မချန်

သံ - သံမဏိ၊ ရေးဖွဲ့ဘိလော့။

စာဆို၏ ဝန်၊ ကဗျာစဉ်ကား

လမ်းညွှန်ဖို့ပင်၊ တိုက်ပွဲတွင်။ ။

ကူမင်တန် အကျဉ်းထောင်များတွင် ကျရောက်နေစဉ်အတွင်း ဟိုချီမင်းအတွက် အခံရခက်သည့် အချက်မှာ တစ်ခုတည်းသာ ရှိသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ်။ ဗီယက်နမ်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့သည့် သူ့ရဲဘော်များနှင့် လည်းကောင်း၊ ဤရဲဘော်များ၏ ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုနှင့် လည်းကောင်း၊ အဆက်ပြတ်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ရံဖန်ရံခါ ထောင်ကျ လူသစ်များထံမှ ဗီယက်နမ်ဘက်တွင် ဖြစ်ပျက်နေသည့် လူထုလှုပ်ရှားမှု အခြေအနေများကို တစ်စွန်းတစ်စ ကြားရသည့်အခါ ဝမ်းသာမဆုံး နိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။ သို့သော် ယခုကဲ့သို့ ကမ္ဘာကြီးတစ်ခုလုံး သေရေးရှင်ရေး ဖြစ်နေသလို ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအတွက် အသက်နှင့်လဲကာ ကြိုးပမ်းရမည့် အခါမျိုးတွင် မိမိမှာ အဓိပ္ပာယ် မရှိ၊ ကူမင်တန် အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် နှစ်ရှည်လများ ရောက်နေရသည့် အဖြစ်ကို တွေးမိတိုင်း ရင်နာမိသည်။ ယူကြိုးမရ ဖြစ်မိသည်။

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

နန်နင်းထောင်တွင် ရှိစဉ် တစ်နေ့သ၌ မမျှော်လင့်ဘဲ အကျဉ်းသား တစ်ယောက်ထံမှ သတင်းစာ တစ်စောင် ဖတ်လိုက်သည်။ ယင်းသတင်းစာတွင် ဗီယက်နမ်မှ ဗီယက်မင်းခေါ် ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအတွက် တိုက်ခိုက်နေကြသည့် လူထုလှုပ်ရှားမှုများနှင့် လွတ်လပ်ရေး အတွက် တိုက်ခိုက်နေကြသည့် သတင်းများကို တွေ့မြင် ဖတ်ရှုလိုက်ရသော အခါ ဟိုချီမင်းမှာ အတိုင်းမသိ ဝမ်းသာမိသည်။ သူမရှိသော်လည်း လွတ်လပ်ရေးတိုက်ပွဲကို ဆက်လက် ဆင်နွှဲနေကြသည့် သူ့ ရဲဘော်များအတွက် ချီးကျူးဂုဏ်ယူမိသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဤတိုက်ပွဲများ၌ သူ့ကိုယ်တိုင် ပါဝင်နိုင်ခြင်း မရှိသည့် သူ့ဘဝ အခြေအနေကို အားမလို အားမရ ဖြစ်မိသည်။

ကျွန်ဘဝထက်

သေရသည်က၊ မြတ်သေးတော့။

ငါ့နိုင်ငံတွင်၊ အလံနီများ

တချီပြန်လွှင့်၊ တလွင့်လွင့်တည်း။

အို ... သည်လိုခါမှာ၊ ငါထောင်ကျခဲ့

ဖြစ်ရပေလေ ...။

တိုက်ပွဲတွေမှာ၊ ဝင်နွှဲပါဖို့

ငါ့မှာ ဘယ်ခါ၊ လွတ်မြောက်ပါအံ့ ...။

ယင်းသို့ လွတ်ရက်ကို စောင့်မျှော်ရင်း တရုတ်ပြည်တောင်ပိုင်း ကွမ်စီပြည်နယ် အတွင်းရှိ ခရိုင်ပေါင်း ၁၃ ခရိုင်မှ အကျဉ်းထောင်ပေါင်း ၃၀ ခန့်တို့တွင် လှည့်လည်

ပြောင်းရွှေ့၍ ဒုက္ခအဝဝတို့ကို ခံစားလာခဲ့ပြီးနောက် တစ်နှစ်ကျော် (လပေါင်း ၁၄ လမျှ) အကြာတွင် ဟိုချီမင်းသည် ကူမင်တန် အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်မြောက်လာခဲ့သည်။

ဟိုချီမင်း နောက်ဆုံး လွတ်မြောက်လာသည့် အကျဉ်းထောင်မှာ လိုင်ချောင်စစ် အကျဉ်းထောင် ဖြစ်၍ ကူမင်တန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ဦးဖြစ်သူ မာရှယ်ချန်ဆိုသူက လွတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မာရှယ်သည် ကူမင်တန်နှင့် ကွန်မြူနစ်တို့ မကွဲမီ (၁၉၂၅ - ၂၆) ခုနှစ်က တရုတ်ပြည် မြေရှင်စစ်ဘုရင်ကြီးများကို အတူ လက်တွဲ၍ တိုက်ပွဲဝင်ဖူးသူ ဖြစ်သည်။

ဗီယက်နမ်အဖွဲ့ချုပ်မှ ခေါင်းဆောင်များသည် ကူမင်တန် အကျဉ်းသားအဖြစ် ကျရောက်နေသော ဟိုချီမင်း၏ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် လပေါင်းများစွာ ကြိုးပမ်းခဲ့ရာမှ နောက်ဆုံးတွင် မာရှယ်ချန်နှင့် အဆက်အသွယ် ရခဲ့ကြသည်။

ထိုအချိန်က ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း အရှေ့တောင်အာရှတွင် မဟာမိတ်တို့က ဖက်ဆစ်ဂျပန်များကို တန်ပြန်ထိုးစစ်များ ဆင်နွှဲရန် အပြင်းအထန် ပြင်ဆင်နေကြသည့် ကာလဖြစ်သည်။ အမေရိကန် သမ္မတ ရုစဗဲ့နှင့် တရုတ်ကူမင်တန် အာဏာရှင် ချန်ကေရှိတ်တို့သည် ဗီယက်နမ် အပါအဝင် အင်ဒိုချိုင်းနား ဒေသမှ ဂျပန်စစ်တပ်များ ရှုံးနိမ့် ဆုတ်ခွာသွားပါက ယင်းဒေသ တစ်ခုလုံးကို တရုတ် ကူမင်တန်တပ်များ၏ “ညာတောင်ပန်” အောက်တွင် ထားရှိရန် သဘောတူညီ ထားခဲ့ကြသည်။

ယင်းသဘောတူညီချက်အရ မာရှယ်ချန်သည် ဗီယက်နမ် မျိုးချစ်တစ်ဦးအား ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ထား၍ ဗီယက်နမ် တော်လှန်ရေး အဖွဲ့ချုပ်ကို တည်ထောင်ခဲ့သည်။ သို့သော် ယင်းအဖွဲ့ချုပ်၏ ခေါင်းဆောင်မှာ တရုတ်ပြည်တွင် အနေကြာလှပြီ ဖြစ်၍

ဗီယက်နမ်စကားပင် မမြဲဟတတ်တော့ဘဲ စည်းရုံးရေး၊ နိုင်ငံရေးများတွင်လည်း အတွေ့အကြုံ နုနယ်သူ တစ်ဦးဖြစ်နေသည်။ သို့ဖြင့် သူ့နေရာတွင် လူစားထိုးရန် သင့်တော်သူ တစ်ယောက်ကို ရှာဖွေရင်း လိုင်ချောင် အကျဉ်းထောင်ထဲတွင် ရောက်နေသော ဟိုချီမင်းကို တွေ့ပြီး ထောင်မှ လွတ်ပစ်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ဟိုချီမင်းသည် ၁၉၄၃ ခုနှစ် မတ်လလောက်တွင် ထောင်မှ လွတ်လာခဲ့သည်။

ထောင်ထဲတွင် တစ်နှစ်ကျော်မျှ မဝရေစာ စား၍ ကျန်းမာရေး ချို့တဲ့စွာ ပင်ပန်းပန်းဆင်းဆင်းရဲရဲ နေထိုင်ခဲ့ရသော ဟိုချီမင်းမှာ ထောင်မှ လွတ်လာချိန်တွင် မျက်စိများ ကောင်းစွာ မမြင်ရတော့ဘဲ လမ်းမလျှောက်နိုင်လောက်အောင် အားနည်းနေခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ ရှေးဦးစွာ မျက်စိမှန်၍ ချိနဲ့နေခဲ့သော ဒုလ္လာ ရောဂါကို အမြစ်ပြတ်အောင် အနားယူ ကုသပြီးမှ “ဗီယက်နမ် တော်လှန်ရေး အဖွဲ့ချုပ်” ကို ခေါင်းဆောင် စည်းရုံးခဲ့သည်။

သို့သော် ဤအချိန်တွင် ဗီယက်နမ်၌ ဗီယက်မင်းအဖွဲ့၏ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းလှုပ်ရှားမှု တိုက်ပွဲများမှာ သေရေးရှင်ရေးတမျှ ဖြစ်လာရာ ၁၉၄၄ ခုနှစ် ဇွန်လလောက်တွင် တော်လှန်ရေး အဖွဲ့ချုပ်မှ ရဲဘော်အချို့နှင့် အတူ ဗီယက်နမ် ပြန်လာခဲ့သည်။

ဗီယက်နမ်သို့ ပြန်လာရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သော ဟိုချီမင်း၏ ဆုံးဖြတ်ချက်မှာ မှန်လည်း မှန်ကန်လှ၍ အရေးလည်း ကြီးလှသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ အဘယ်ကြောင့် ဆိုသော် ထိုအချိန်မှာ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်း ဖက်ဆစ်တပ်များ မရှုမလှ ရုံးနိုင်နေကြ၍ ဘုံးဘုံးလဲ ကျဆုံးခန်းနေပြီ ဖြစ်သည်။ မဟာမိတ်တပ်များသည်လည်း ရှိသမျှ

လူသူ လက်နက် အင်အားများကို စုရုံး၍ နောက်ဆုံး ထိုစစ်ကြီးကို ဆင်နွှဲကြရန် တာစုနေကြပြီး ဖြစ်သည်။

ဟိုချီမင်းသည် ဤအချိန်အခါနှင့် ဤအခြေအနေတွင် ဝီယက်နမ်သို့ အချိန်မီ ပြန်ရောက်လာခဲ့ပြီး ဝီယက်မင်းအဖွဲ့ချုပ်ကို ခေါင်းဆောင်၍ လက်နက်ကိုင် တော်လှန်ရေးကို ဆက်လက် ဆင်နွှဲခဲ့ရာ ၁၉၄၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာက သူ့မျှော်မှန်း ကြိုးပမ်းလာခဲ့သော ဝီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတ နိုင်ငံတော်ကို အောင်မြင်စွာ တည်ထောင်နိုင်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ကူမင်တန် အကျဉ်းထောင်များအတွင်း၌ တစ်နှစ်ကျော် (၁၄ လ) မျှ လှည့်လည် နေထိုင်ကာ "သံတိုင်ကြားမှ ကဗျာများ" ကို ရေးသားစပ်ဆိုခဲ့သော ပြည်သူ့စာဆို ဟိုချီမင်းသည် ဝီယက်နမ်သို့ ပြန်ရောက်ရှိခဲ့ပြီးနောက် တစ်နှစ်ကျော် (၁၄ လ) မျှအကြာတွင် ဝီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ၏ "လွတ်လပ်ရေး ကြေညာ စာတမ်းကြီး" ကို ထယ်ဝါခန့်ငြားစွာ ကမ္ဘာသို့ ဖတ်ကြား ကြေညာ နိုင်ခဲ့လေသတည်း။

အဝတ်လဲစရာ မရှိသော သမ္မတကြီးတစ်ဦး

၁၉၄၅ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၂ ရက်။

ဤနေ့ ဤရက် ဤအချိန် ဤအခါသည် ဝိယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံးအတွက် ဝမ်းသာ၍မဆုံး၊ ဂုဏ်ယူ၍ မဆုံးနိုင်သော နေ့ရက် အချိန်အခါ ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် လွန်ခဲ့သော နှစ်ပေါင်း ၈၀ ကျော်က စ၍ ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမားများ၏ သံဗနောင့် အောက်သို့ ပြားပြားဝပ် ကျရောက်နေခဲ့ရသော ဤ ဝိယက်နမ် နိုင်ငံသည် ဤနေ့ ဤရက်တွင် လုံးဝ အချုပ်အချာ အာဏာပိုင်သည့် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံတော်အဖြစ် ကမ္ဘာသို့ အတိအလင်း ကြေညာလိုက် သောကြောင့် ဖြစ်သည်။

သို့ ဖြစ်ရာ ဤအချိန် ဤအခါသည် မင်္ဂလာအပေါင်းနှင့် သာယာပြည့်ဝ ခညောင်းသည့် အခါသမယပင် ဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုပါက ဆိုနိုင်စရာပင် ရှိသည်။

အထူးသဖြင့် ဟနွင်းမြို့သူမြို့သားများအဖို့ ဤနေ့ ဤရက်သည် သူတို့ တစ်သက်တာ မေ့ရက်နိုင်စရာ မရှိသည့် နေ့တစ်နေ့ပင် ဖြစ်သည်။ သူတို့သည် နယ်ချဲ့သမား ပြင်သစ် အာဏာပိုင်များ လက်အောက်တွင် ကျွန်သားပေါက်ပမာ နေခဲ့ရသည့် ဘဝဆိုး အဖြစ်ဆိုးကြီးမှ ကင်းရှင်းလွတ်မြောက်ပြီး ဖြစ်ကြောင်း အတိအလင်း ကြေညာလိုက်သော “လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းကြီး” ကို ယနေ့ မိမိတို့ နားဖြင့် ဆတ်ဆတ်ကြားလိုက်ရရုံမျှ မက သူတို့ ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝ၊ နှစ်ပေါင်း များစွာကပင် ငှယ်အိုက်ကုတ်ဟူသော အမည်ဖြင့် ကြားဖူးနေကြသော ခေါင်းဆောင်ကြီး

ဟိုချီမင်းကိုလည်း ယနေ့ မျက်ဝါးထင်ထင် အရှင်လတ်လတ် တပ်တပ်အပ်အပ် မြင်လိုက်ကြရသည်။

ဤပုဂ္ဂိုလ်ကြီး၏ မယုံလျှင် ပုံပြင်မှတ်စရာပင် ကောင်းလှသည့် ဘဝအထွေထွေ၊ တိုက်ပွဲအမျိုးမျိုးတို့ဖြင့် ပြွမ်းသော လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုများအကြောင်းကို ကြားဖူးနားဝ ရှိနေခဲ့ကြသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်သည်။ ယနေ့သော်မူ သူတို့ ကိုယ်တိုင် ကိုယ်ကျ မြင်လိုလှသည့် ဟိုချီမင်း သို့မဟုတ် အလင်းရောင် ပေးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကို မျက်စိဖြင့် တပ်အပ်သေချာ မြင်လိုက်ကြရသည့်ပြင် ဤ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ကိုယ်တိုင်က သူနှင့် သူ့ရဲဘော်များ အပါအဝင်၊ ဗီယက်နမ် မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များ လိုလားတောင်းတ ကြိုးပမ်းခဲ့ကြသည့် လွတ်လပ်ရေး အောင်ပန်းကို ဆွတ်လှမ်းနိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်ကြောင်း ကြေညာလိုက်သည်ကိုပါ ကြားကြရသဖြင့် နှစ်ထပ်ကွမ်း ဝှမ်းဆီထိသလို ဝီတိဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

မှန်သည်။ ဟိုချီမင်းသည် ဤလွတ်လပ်ရေးကို ယခုကဲ့သို့ အချိန်မီရရှိ ကြေညာနိုင်စေရန်အတွက် ကူမင်တန် အကျဉ်းထောင်မှ လွတ်လာပြီးနောက် ဗီယက်နမ်သို့ ၁၉၄၄ ခုနှစ် ဇူလိုင်လအတွင်းလောက်က ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ရောက်လျှင် ရောက်ခြင်းပင် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု၏ နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲကို ဆင်နွဲရန်အတွက် အခြေခံ လုပ်ငန်းစဉ် နှစ်ခုကို ပြင်ဆင်လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ပထမ လုပ်ငန်းစဉ်မှာ ဂျပန် ဖက်ဆစ်များကို ခုခံ တွန်းလှန်မောင်းထုတ် ကြရန် ဖြစ်သည်။ ဒုတိယ လုပ်ငန်းစဉ်မှာ ဗီယက်မင်း အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကွန်ဂရက်ကြီးကို အမြန်ဆုံး ပြင်ဆင် စိုင်းပြင်းခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အထက်ပါ စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ အဓိက လုပ်ငန်းစဉ်များအရ ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၁၆ ရက်နေ့တွင် ဗီယက်မင်း ပြောက်ကျား တပ်များသည် ရရာလက်နက်များကို ကိုင်စွဲ၍ တိုက်ပွဲဝင်ရန် အခြေခံစခန်းများမှ ထွက်ခွာ လာခဲ့ကြသည်။ ထိုသို့ မထွက်ခွာမီ၊

စစ်ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ ဗိုလ်ချုပ် ငုယင်ဂီယက်က ပြောကြားတပ်ဖွဲ့များအား “စစ်ထွက်” မိန့်ခွန်း မြှောက်ကြား၍ အားပေးခဲ့သည်။

ထို့နောက် နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကွန်ဂရက်ကြီးခေါ်ယူ ကျင်းပနိုင်ရေးအတွက် အပြင်းအထန် ပြင်ဆင်စိုင်းပြင်းခဲ့သည်။ ယင်း ကွန်ဂရက်ကြီးတွင် အဓိကအားဖြင့် မဟာမိတ်တပ်များနှင့် ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်ရေး၊ အထွေထွေ လက်နက်ကိုင် တိုက်ပွဲကြီးများအတွက် ပြင်ဆင်ရေးနှင့် အာဏာသိမ်းပိုက်ရေး စသည့် အစီအစဉ်များကို ချမှတ်ရန် ရာထားခဲ့ကြသည်။ ကွန်ဂရက်သို့ တစ်နိုင်ငံလုံး နေရာ အနှံ့အပြားမှ တိုင်း၊ ခရိုင်၊ မြို့နယ်ခေါင်းဆောင်များပါ တက်ရောက်နိုင်ရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။ အချို့ ကိုယ်စာလှယ်များမှာ ခရီးဝေးကွာလှသဖြင့် ကွန်ဂရက် ကျင်းပရာသို့ လပေါင်းများစွာ ကြာအောင် ရွေ့လျင်ခရီးဖြင့် လာခဲ့ကြရသည်။

ဂျပန်ပြည် ဟီရိုရှီးမားမြို့ပေါ်သို့ ကမ္ဘာ့ပထမဆုံး အနုမြူဗုံး စချခဲ့သည့် ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ ၆ ရက်နေ့မှ လွန်မြောက်၍ ၄ ရက် အကြာ၊ ဩဂုတ်လ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ဗီယက်မင်း အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကွန်ဂရက်ကြီးကို သိုင်းငုယင် ပြည်နယ် တန်ထရီခရိုင်တွင် စတင်ကျင်းပခဲ့သည်။

ယင်း ကွန်ဂရက်ကြီးတွင် အထက်ပါ အခြေခံလုပ်ငန်းစဉ်များကို ဆွေးနွေးနေခိုက် ဩဂုတ်လ ၁၅ ရက်နေ့တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ အလွန်အလွန် အရေးကြီးလှသည့် သတင်း တစ်ခုသည် ကွန်ဂရက်ကျင်းပရာ ခန်းမဆောင်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ယင်းသတင်းကား အခြားမဟုတ် “ဂျပန်တို့ ချွင်းချက်မရှိ လက်နက်ချ၍ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး ပြီးဆုံးပြီ” ဟူသော သတင်းပေတည်း။

ရုတ်တရက် ဖြစ်ပေါ်လာသည့် အပြောင်းအလဲကြောင့် ကွန်ဂရက်၏ အစီအစဉ်များလည်း ပြောင်းလဲခဲ့ရသည်။ စစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ရာ အဓိကအားဖြင့်

အထွေထွေ လက်နက်ကိုင် ပုန်ကန်ထကြွမှု ပြုလုပ်ကြရန်နှင့် အာဏာကို အမြန်ဆုံး သိမ်းယူကြရန်သာ ရှိတော့သည်။

သို့နှင့်ပင် တစ်နိုင်ငံလုံး၏ အတိုင်းအတာဖြင့် စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ အုပ်ချုပ်ရေး များကို စနစ်တကျ ကွပ်ကဲ ရှေ့ဆောင်သွားနိုင်ရန် ဗီယက်မင်း အဖွဲ့ချုပ်ကြီး၏ ဗဟိုကော်မတီအား ယာယီအစိုးရ အာဏာများကို အပ်နှံခွဲရာ ယင်းကော်မတီ ယင်းအစိုးရ အဖွဲ့ခေါင်းဆောင် ဥက္ကဋ္ဌအဖြစ် ဟိုချီမင်းအား တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း တင်မြှောက်ခဲ့ကြ သည်။

ထို့ပြင် အဆိုပါ ကွန်ဂရက်ကြီးက လက်ငင်း လက်တလော လက်နက်ကိုင် တိုက်ပွဲဖော်ထုတ်ရေး၊ လှုံ့ဆော်ရေး၊ စည်းရုံးရေး စသည့် အသေးစိတ် တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်သွားရန်အတွက် "အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး ကော်မတီ" တစ်ရပ်ကို ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ယင်းကော်မတီ၏ တာဝန်ပေးချက်အရ ဟိုချီမင်းသည် အထွေထွေ လက်နက်ကိုင် ပုန်ကန်ထကြွမှုအတွက် ပြည်သူလူထုသို့ မေတ္တာရပ်ခံ ပန်ကြားလွှာ တစ်စောင်ကို ရေးသား ထုတ်ပြန်ကြေညာခဲ့သည်။

မျိုးချစ် ရဲဘော်အပေါင်းတို့ ဂျပန်တို့ လက်နက်ချ စစ်ရှုံးသွားသည်နှင့် ငါတို့သည် လွတ်လပ်ရေးကို နေ့ချင်းညချင်း ကြေလိမ့်မည် မဟုတ် ...။ ငါတို့ ပြည်သူများ၏ ရည်မှန်းချက် အောင်မြင်ရေး အတွက် အဆုံးအဖြတ် ပေးမည့် အချိန်ကာလသည် ဆိုက်ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ ငါတို့ လွတ်မြောက်ရေးအတွက် ငါတို့ကိုယ်တိုင်၊ ကိုယ်ပိုင် အစွမ်းဖြင့် ကြိုးပမ်းတိုက်ခိုက်ကြပါစို့ ...။

"ချီတက်ကြလော့ ... ရှေ့သို့ ချီတက်ကြလော့။ ဗီယက်နမ် လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး၏ အောင်လံတော်အောက်တွင် ရဲရဲဝံ့ ဝံ့စွန့်စွန့်စားစား ချီတက်တိုက်ခိုက်ကြလော့ ...။"

(ဟိုချီမင်း၏ “တော်လှန်ရေး” ကျမ်း စာမျက်နှာ ၁၄၀)

သို့ဖြင့် သြဂုတ်လ ၁၉ ရက်၊ ၂၀ ရက်နေ့များတွင် အထွေထွေ လက်နက်ကိုင် ပုန်ကန်ထကြွမှုကြီးမှာ ဗီယက်နမ် တစ်နိုင်ငံလုံး အရှေ့၊ အနောက်၊ တောင်၊ မြောက် အနှံ့အပြား ကျေးရွာများနှင့် မြို့ကြီး ပြကြီးတွင်ပါ တစ်ခဲနက် ကူးစက် ပြန့်ပွား၍ ကြီးထွားလာခဲ့သည်။

မြို့တိုင်း ရွာတိုင်း နေရာတိုင်း၍ အနီရောင် နောက်ခံဖြင့် ရွှေဝါရောင် ကြယ်ပွင့်ကြီးပါသည့် တော်လှန်ရေး အောင်လံနီများသည် တလူလူလွင့်၍ ငွားငွားစွင့်စွင့် ကြွားကြွားဝင့်ဝင့် နေကြသည်။

“ဖက်စစ် ဂျပန်တွေကို မောင်းထုတ်ကြ”

“လွတ်လပ်ရေးကို တိုက်ယူကြ”

“လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲကြ” ဟူသော ကြွေးကြော်သံများနှင့်အတူ သေနပ်သံများကို နေရာတကာတွင် ကြားနေကြရသည်။ ဗီယက်မင်း လွတ်မြောက်ရေး တပ်သားများသည် ကျေးရွာများနှင့် မြို့ကလေးများမှ ဂျပန်စစ်တပ်များနှင့် တကွ စစ်စခန်းများကိုပါ ဝင်ရောက် စီးနန်းတိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် မြို့ကြီးများသို့ ချီတက်ကာ အချက်အချာနေရာ အဆောက်အဦးများကို သိမ်းပိုက်လိုက်ကြသည်။ မြို့သောင့်တပ်များထံမှ လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်များကိုလည်း သိမ်းပိုက် လိုက်ကြသည်။ မြို့ကြီးပြကြီးများမှ အချက်အချာ အဆောက်အဦးကြီးပေါ်တွင် တော်လှန်ရေး အလံများမှာ ကြွားကြွားဝင့်ဝင့် တလူလူလွင့်လျက်.....။

ဗိုလ်ချုပ်ငုယင်ဂီယက် ဦးစီးကွပ်ကဲသော ဗီယက်မင်း လက်နက်ကိုင် တပ်များသည် ဟနွိုင်းမြို့ဆီသို့ ချီတက်တိုက်ခိုက်ကြသည်။ ဟနွိုင်းကို သိမ်းပိုက်ရေးမှာ အဓိက ဦးတည်ချက် ဖြစ်သည်။ ဂျပန် လက်နက်ချသည့် သတင်းကို ကြားသိပြီး ဖြစ်ကြသော်လည်း ဗီယက်နမ်ရှိ ဂျပန်စစ်တပ်များသည် ဤသတင်းကို ရုတ်တရက် မယုံတဝက် ယုံတစ်ဝက်ဖြစ်နေကြ၍ လည်းကောင်း၊ မိမိတို့၏ အသက်အန္တရာယ် လုံခြုံရေးအတွက် လည်းကောင်း၊ ချက်ချင်း လက်နက်မချကြသေးဘဲ ရှိနေကြသည်။ ဤတွင် မဟာမိတ်တပ်များ ရောက်မလာမီ ဂျပန်များထံမှ အာဏာကို မရအရ သိမ်းပိုက်မိကြရန်မှာ ဗီယက်မင်း လွတ်မြောက်ရေး လက်နက်ကိုင် တပ်များ၏ အရေးအကြီးဆုံး တာဝန်ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး၌ ဩဂုတ်လ ၁၉ - ၂၀ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ် ငုယင်ဂီယက်၏ ဗီယက်မင်း လွတ်မြောက်ရေး မှန်တိုင်းတပ်ဖွဲ့သည် ဟနွိုင်းမြို့ တစ်မြို့လုံးကို အောင်မြင်စွာ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် ဩဂုတ် ၂၅ ရက်နေ့တွင် ဟွေးမြို့ကို ဆက်လက်၍ တိုက်ခိုက် သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဟွေးမြို့မှာ ယခင်က ရှေးဟောင်းမြို့တော် ဖြစ်သည့်ပြင် ယခု ဂျပန်တို့၏ ရုပ်သေးဘုရင်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသော ဘာအိုဒိုင်းမှာလည်း ဤမြို့တော်တွင် ရှိနေသည်။ ဗီယက်မင်း လွတ်မြောက်ရေး တပ်များက ဟွေးမြို့ကို သိမ်းပိုက်ပြီးနောက် ရုပ်သေးဘုရင် ဘာအိုဒိုင်းသည်လည်း "ကျွန်ဘုရင်အဖြစ် နေခြင်းထက် လွတ်လပ်သည့် အရပ်သားဘဝတွင် နေခြင်းက ပို၍ ကောင်းပါသည်" ဟု ဆိုကာ ထီးနန်းစွန့်ကြောင်း ကြေညာခဲ့သည်။

ဟနွိုင်းမြို့ကြီး လုံးဝ သိမ်းပိုက်နိုင်ခဲ့ပြီး ဖြစ်သော်လည်း ဟိုချီမင်းမှာ ဗီယက်မင်း ဌာနချုပ်တွင် တစ်နိုင်ငံလုံးမှ စစ်ရေးနိုင်ငံရေး အလုပ်တာဝန်များ ပိနေသောကြောင့်

တစ်ကြောင်း၊ ကျန်းမာရေး အခြေအနေ မကောင်းသေး၍ တစ်ကြောင်း၊ ဟန္တိုင်းသို့ ရုတ်တရက် မလာနိုင်ဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထို့နောက် "ဟန္တိုင်းမြို့၏ မြောက်ဖက်ရှိ သိုင်းငုယင်မြို့ကို သိမ်းပိုက်ပြီးမှ ဟိုချီမင်းသည် ဟန္တိုင်းသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

"ကျွန်တော့်အနေဖြင့် ယခုလက်နက်ကိုင် ပုန်ကန်ထကြွမှုကြီးကို ဦးဆောင်မှု ပေးနေသည်ဆိုသော ဟိုချီမင်းသည် ကျွန်တော် ငယ်စဉ်တောင်ကျေး ကလေးဘဝကပင် မကြာခဏ ကြားဖူး၍ စွဲစွဲလန်းလန်း မှတ်မိနေသော တော်လှန်ရေးသမား ငုယင်အိုက်ကုတ် ဆိုသူနှင့် အတူတူ တစ်ယောက်တည်းပင် ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်စားမိနေပါသည်။ ကျွန်တော်နှင့် တက္ကသိုလ်ကျောင်းသား ဘဝကပင် သိခဲ့ကြ၍ ဩဂုတ်လ ၂၀ ရက်နေ့က ပုန်ကန်မှုကြီးကို တွပ်ကဲအမိန့်ပေးခဲ့သော ဂီယက်သည် ကျွန်တော်နှင့် အတူ ညစဉ်ညတိုင်း ၈ နာရီမှ ၁၂ နာရီအထိ အရေးကြီးသော အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်များ အစည်းအဝေးကို လာတက်လေ့ရှိပါသည်။ ယင်းအစည်းအဝေးတွင် တိုင်းသူပြည်သားများနှင့် ပတ်သက်သည့် အရေးအခင်းများကို ဆွေးနွေးစဉ်းစားလေ့ ရှိကြပါသည်။ တစ်ညတွင် သူက ကျွန်တော့်အား "နက်ဖြန်ကျရင် ဟိုချီမင်း အစည်းအဝေး တက်လိမ့်မယ်" ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ ထိုနေ့မှာ ဩဂုတ်လ ၂၅ သို့မဟုတ် ၂၆ ရက်နေ့ ဖြစ်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်တို့သည် စကြိုတွင် စကားကောင်းနေကြခိုက် ကျွန်တော်တို့ ရှိရာသို့ တူရူလာနေသော ထူးဆန်းသည့် လူတစ်ယောက် တွေ့မြင်ရပါသည်။ သူဝတ်ထားသော ဘောင်းဘီတိုမှာ ဟောင်းနွမ်းနေပါသည်။ ညိုညစ်ညစ် ကာကီဦးထုတ် တစ်လုံးကို ဆောင်းထားပြီး လက်ကိုင်တုတ် တစ်ချောင်းကိုလည်း ကိုင်လာပါသည်။ သူ ကြည့်ရသည်မှာ တကယ့်အဖိုးကြီးအို ရုပ်ပေါက်နေပါသည်။ "ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ တောဘက်က ပါတီကေဒါ တစ်ယောက် လယ်ကွင်းထဲကပဲ ထလာတာလား၊ ချောင်ကျလျ တောအရပ်က ကျောင်းဆရာ တစ်ယောက်များလား" သူ့ကို ယင်းသို့ အသေးစိတ် ကြည့်ပြီး

စိတ်ဝင်စားမိသည်မှာလည်း ထိုအချိန် ထိုကာလ အခြေအနေမှာ ခါတိုင်းနှင့် မတူသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။ ထိုစဉ်က ဤနေရာကို ရိုးရိုးသာမန် ပါတီဝင်များ လာခွင့် မရှိသောကြောင့် သူ့ကို ဤနေရာတွင် မြင်ရသည်မှာ ထူးဆန်းနေပါသည်။ သူ့ ရှုပ်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ အမေရိကန် စီးကရက်ပူးတစ်ပူးမှာ အပြင်သို့ တစ်ပိုင်းတစ်စ ထွက်နေပါသည်...”

သူက ကျွန်တော်ရှိရာသို့ တန်းလာပြီး "မောင်ရင်က မာရိန်းရဲ့ သားမက် မဟုတ်လား" ဟု ရင်းရင်းနှီးနှီး မေးလိုက်ပါသည်။

ဤသည်မှာ ကျွန်တော်တို့ချင်း စတင် တွေ့ခဲ့ကြပုံ ဖြစ်ပါသည်။

ဟိုသည် အစိုးရအဖွဲ့ အစည်းအဝေးများတွင် ခေါင်းအေးအေး ထားတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ လွတ်လပ်ရေး မကြေညာမီ တစ်ရက် ဖြစ်သော စက်တင်ဘာ ၁ ရက်နေ့က စာရွက် အတိုအထွားများကို အထပ်လိုက် ကိုင်၍ သူရောက်လာပါသည်။ ယင်းစာရွက်များမှာ ပြည်သူလူထုသို့ ကြေညာရန် သူရေးလာသည့် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာချက် မူကြမ်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ယင်းစာရွက်များကို ကျွန်တော်တို့ ရှေ့တွင် ချပြီး တစ်လှည့်စီ ပေးဖတ်စေပါသည်။ နောက် ပြင်ဆင်ချက်များ ထည့်သည့်ကို သူ လက်ခံပါသည်။

(ဂျီ - လာကိုချားရေး "ဟိုချီမင်း" အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာမျက်နှာ ၈၂ - ၈၃)

ဟိုချီမင်း ဟန့်ဇီးမြို့သို့ စတင်ရောက်ရှိလာစဉ်က တွေ့ရပုံများကို ငယ်မန်းဟ ဆိုသူက အထက်ပါအတိုင်း ပြန်လည် ဖောက်သည်ချခဲ့သည်။ ငယ်မန်းဟမှာ ကက်သလစ် ကျောင်းသားများ အစည်းအရုံးဥက္ကဋ္ဌ ဖြစ်၍ ပထမဆုံး လွတ်လပ်သော

ဗီယက်နမ် အစိုးရအဖွဲ့တွင် အမျိုးသား စီးပွားရေးဆိုင်ရာ ဝန်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ခြင်း ခံရသူ ဖြစ်သည်။

ဟိုချီမင်းသည် ဟန့်ဇိုင်းမြို့သို့ ဩဂုတ်လ ၂၁ ရက်နေ့လောက်တွင် ရောက်လာသည်။ ရောက်လျှင် ရောက်ချင်း သူသည် ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးကို ကမ္ဘာ့သိကြေညာရန် နေ့ရောညပါ ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။ ပထမဆုံး လွတ်လပ်သော ဗီယက်နမ် အစိုးရအဖွဲ့ ဖွဲ့စည်းရေးကို ဖန်ပန်းဒေါင်း၊ ထရောင်ချင်း၊ ငှက်ယင်ဂီယက်စသော ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တိုင်ပင်ခဲ့သည်။ လုံးဝ လွတ်လပ်သော အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင် ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ ထူထောင်လိုက်ပြီ ဖြစ်ကြောင်း အတိအလင်း ကြေညာရန် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းကြီးကို သူကိုယ်တိုင် မူကြမ်းရေးခဲ့သည်။

ယင်းသို့ ဟိုချီမင်းနှင့် သူ့ရဲဘော် လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်များ လွတ်လပ်ရေး ကြေညာရန် နေ့ရောညပါ ပြင်ဆင်စဉ်းပြင်းနေစဉ် ဟန့်ဇိုင်းမြို့ကြီး တစ်မြို့လုံးမှာ ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲများဖြင့် အုံးအုံးကြွက်ကြွက် တစ်ခဲနက် ဆူညံလျက်ရှိသည်။ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့ သမားများ၏ ဖိနှိပ်မှုနှင့် ဂျပန်ဖက်ဆစ်များ၏ ကျူးကျော်မှုတို့ကြောင့် ထိတ်လန့် ချောက်ချားကာ ကျီးလန့်စာစား နှစ်ရှည်လများ နေခဲ့ကြရသော ဟန့်ဇိုင်း မြို့သူမြို့သား များမှာ ယခုမှ စိတ်ရောကိုယ်ပါ လွတ်လပ်ရေး၏ အရသာကို ခံစားကြရသည့် အနေဖြင့် လမ်းမများပေါ်သို့ ထွက်ကာ တစ်ဦးနှင့် တစ်ဦး ပွေဖက် နှုတ်ဆက် ဟစ်အော်၍ အပျော်ကြီး ပျော်နေကြသည်။

သို့ဖြင့် ဩဂုတ်လ ၂၉ ရက်နေ့တွင် ရေဒီယို သတင်းစာများမှ တစ်ဆင့် ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ၏ ပထမဆုံး ဖွဲ့စည်းလိုက်သော အစိုးရ အဖွဲ့ဝင် ပုဂ္ဂိုလ်များ စာရင်းကို တရားဝင် ကြေညာလိုက်သည်။ သို့ဖြင့် ဟိုချီမင်းသည် ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ၏ အကြီးအကဲ သမ္မတကြီးအဖြစ် ရွေးကောက် တင်မြှောက်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ဟန့်ဦးမြို့သူမြို့သား အပါအဝင် ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများသည် “ဟိုချီမင်း” ဟူသော အမည်ကို ကြားလိုက်ကြရသောအခါ တအံ့တဩ သို့လော သို့လော ဖြစ်သွားကြသည်။

“ဟိုချီမင်း ဆိုတာက ဘယ်သူလဲ”

“သေသေချာချာတော့ မသိဘူး၊ သိတဲ့ လူတွေကတော့ အဲဒီ ဟိုချီမင်းဆိုတာ ငှက်အိုက်ကုတ်ပဲလို့ ပြောတာပဲ”

“ငှက် အိုက်ကုတ်တော့ သိတာပေါ့၊ ဒါနဲ့ ငှက်အိုက်ကုတ်က သေပြီဆို.....”

“သူ မသေဘူးတဲ့၊ ရပ်ရှားတို့ တရုတ်ပြည်တို့ ရောက်သွားပြီး အဲဒီ အပြန်မှာ ဟိုချီမင်းလို့ နာမည်ပြောင်းပြီး ဗီယက်နမ်အဖွဲ့ကို ခေါင်းဆောင်လာခဲ့တာတဲ့။ အဲဒီ ဟိုချီမင်းနဲ့ ငှက်အိုက်ကုတ် ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်း အတူတူပဲတဲ့”

“ဟုတ်မှ ဟုတ်ရဲ့လား”

“အသေအချာ သိတဲ့ လူတွေကတော့ ဟုတ်တယ်လို့ ပြောတာပဲ”

ဗီယက်မင်း အဖွဲ့ချုပ် ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင်များနှင့် အချို့သော ရဲဘော်များ အတွင်း မည်သို့မှ ပြဿနာ မပေါ်သော်လည်း သာမန် ဗီယက်နမ် ပြည်သူများ အကြားတွင်မူ “ဟိုချီမင်းနှင့် ငှက်အိုက်ကုတ်” တစ်ယောက်တည်းဟုတ် မဟုတ်၊ မရှင်း မရှင်း ဖြစ်ကာ အငြင်းပွားခဲ့ကြရသည်။ သို့သော် ဤ ပြဿနာမှာ ကြာကြာအငြင်းပွား မနေရပဲ လုပ်ဖော်ကိုင်ဘက်၊ ရဲဘော်ရဲဘက်များမှ တစ်ဆင့် ပြည်သူလူထု အတွင်းသို့ အမှန်အတိုင်း သတင်းရောက်ရှိသွားခဲ့သည်။ ဤတွင် “ဟိုချီမင်း ဆိုတာ ငှက်အိုက်ကုတ် ပဲတဲ့” ဟူသော စကားမှာ ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများ၏ နှုတ်ဖျားတွင် မကြာချင်းအလွှ်း ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

သို့နှင့်ပင် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာသည့် စက်တင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့သို့ ဆိုက်ရောက် လာခဲ့သည်။

ဗီယက်နမ် ဆောင်းရာသီ၏ မိုးသားကင်းစင်၍ ကြည်လင်သော ကောင်းကင်ပြာကြီးအောက်တွင် ဟန့်ဦးမြို့တော် ဘာဒင်းပန်းခြံရင်ပြင်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ အလံနီများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းလျက် ရှိသည်။ မြို့တွင်း လမ်းကြီးလမ်းငယ် အသွယ်သွယ်တို့မှ ချီတက်လာကြသော ဝတ်ကောင်းစားလှ ရောင်စုံဝတ်ဆင်ထားကြသည့် မြို့သူမြို့သား၊ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား၊ ကျောင်းသားများနှင့် အမှုထမ်း အရာထမ်း၊ တပ်မတော်၊ လူထုကြီးများသည် ဘာဒင်းရင်ပြင်ကြီး အတွင်းသို့ လှိုင်းလုံးကြီးများပမာ တလိပ်လိပ် တအိအိ စီးဝင်၍ လာခဲ့ရာ ပန်းခြံရင်ပြင်ကြီး တစ်ခုလုံးမှာ လူပင်လယ်ကြီးနှင့် တူနေတော့သည်။

အချုပ်အချာ အကာပိုင် သမိုင်းဝင် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာသည့် ဤအခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်လာကြသူ အားလုံး စိတ်အလှုပ်ရှားဆုံး ဖြစ်ရသော အချိန်မှာ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း ရောက်ရှိလာသော အချိန်ပင် ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်းများစွာကပင် “ငှာယင်အိုက်ကုတ်” ဟူသော အမည်ဖြင့် သူတို့ နားတွင် မကြာခဏ ကြားဖူးခဲ့ကြသော သူတို့ နှုတ်ဖျားတွင် တဖွဖွ ပြောကြားခဲ့ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများအတွက် ထာဝစဉ် မေ့ရက်နိုင်စရာ မရှိသည့် သမိုင်းဝင် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းကို ဖတ်ကြားကြေငြာရန် ယခုပင်လျှင် သူတို့ ရှေ့မှောက်သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ပေပြီ။

အမျိုးသား သီချင်းသစ်ကို သီဆိုတီးမှုတ်၍ အမျိုးသား အလံသစ်ကို လွှင့်ထူနေချိန်တွင် အစိုးရသစ်၏ အလယ်မှ သူတို့ ခေါင်းဆောင်သစ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းအား မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ဘာဒင်းရင်ပြင်ကြီး အတွင်းရှိ ငါးသိန်းမျှသော

လူထုပရိသတ်ကြီးမှာ တစ်စုံတစ်ခုသော ခံစားမှု အသစ်တစ်ခုကြောင့် လှုပ်လှုပ်ရွရွ ဖြစ်သွားကြသည်။

လူထုပရိသတ်ကြီးအဖို့ ယနေ့ လွတ်လပ်ရေး ကြေညာသည့် သမိုင်းဝင် အခမ်းအနားကြီးတွင် သူတို့ မြင်တွေ့ရမည် ငှုယင်အိုက်ကုတ်ခေါ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် ရှေးရှေးက ရေမြေသနင်း ပြည့်ရှင်မင်းများ တိုင်းပြည်ကို စိုးမိုးအုပ်ချုပ် မင်းလုပ်တော်မူရန် ဘိသိက်ခံသည့် မင်းခမ်းမင်းနားများမှာကဲ့သို့ တဖိတ်ဖိတ် တောက်နေသည့် စိန်ကျောက်ရတနာဖြင့် မင်းမြောက်တန်ဆာ ဒွါဒယာများကို ဝတ်စား ဆင်ယင်လာလိမ့်မည် မဟုတ်သည်ကို ရှေးမဆွကပင် ကြိုတင် သိထားကြပြီး ဖြစ်သည်။ သို့သော် ၂၁ ရာစု၏ ခေတ်နှင့် လိုက်လျောညီထွေစွာ တိုင်းပြည်၏ အထွတ်အထိပ်ပီပီ အမြင့်မားဆုံးသော ရာထူးကြီးကို လက်ဝယ် ရရှိထားသည့် ဟိုချီမင်းသည် သမ္မတဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်နှင့် အညီ သေသပ်ခန့်ညား မြင်သူတိုင်း လေးစားလောက်အောင် ဝတ်စားဆင်ယင်၍ ပရိသတ် ဗိုလ်ပုံ အလယ်သို့ ထယ်ထယ်ဝါဝါ ဟန်ပါပါဖြင့် ကြွချီ လာလိမ့်မည်ဟု ထင်မြင်ယူဆထားခဲ့ကြသည်။

ယခုသော်မူ သူတို့ အထင်နှင့် အမြင်မှာ ပါစင်အောင် လွဲနေသည်ကို တွေ့ရသည်။ “ငှုယင်အိုက်ကုတ်” ဟူသော အမည်ဖြင့် ဝိယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအတွက် နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးပမ်းလာခဲ့၍ ယနေ့ လွတ်လပ်သော ဝိယက်နမ် နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီး အဖြစ် သူတို့ မျက်စိအောက်တွင် ရောက်နေသည့် ဟိုချီမင်းအား ကြည့်လိုက်ကြပါဦး။

သူ ခန္ဓာကိုယ်တွင် ဝတ်ထားသည့် ကာကီဝတ်စုံမှာ သာမန် ဝိယက်နမ် အရာရှိ ပေါက်စတစ်ယောက်၊ သို့မဟုတ် လူလတ်တန်းစား အရပ်သား တစ်ယောက်၏ အဝတ်အစားနှင့် ဘာမျှ မခြားနား၊ သူ စီးထားသည့် ဖိနပ်မှာလည်း သာမန်ဆင်းရဲသားများ စီးလေ့ရှိသည့် ရာဘာဖိနပ်၊ သူ့ခေါင်းပေါ်က ဦးထုတ်မှာမူ လူတကာ ဆောင်းနေကျ ကာကီဦးထုတ်မျိုး ဖြစ်၍ နေစားထားသဖြင့် အရောင်များပင် ဖျော့နေပေပြီ။

လွတ်သဘင် အခမ်းအနားကြီးတွင် နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီးအဖြစ် ထယ်ဝါခန့်ညားစွာ ဝတ်ဆင်ယင်၍ အမူအရာ ဟန်ပါပါဖြင့် ကြွချီလာလိမ့်မည်ဟု တထစ်ချ ထင်မြင်ယူဆထားကြသော ဝိယက်နမ် အမျိုးသားများမှာ ယခုကဲ့သို့ အစိုးရ အဖွဲ့သစ်၏ ခေါင်းဆောင် နိုင်ငံဥသျှောင် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းအား နေစားထားသဖြင့် ဖြူပတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသည့် ကာကီဦးထုတ် အဟောင်းကလေးကို ဆောင်းကာ ရာဘာညှပ်ဖိနပ်ကလေးကို စီး၍ သာမန် ကာကီအင်္ကျီဘောင်းဘီ ဝတ်စုံ ရိုးရိုးဖြင့် မြင်လိုက် တွေ့လိုက်ရသည့်အခါ "ကမ္ဘာ့အံ့ဖွယ် တစ်ပါး" ကို မြင်လိုက်ရသည့်ပမာ အံ့ဩပြီးရင်း အံ့ဩရင်း ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။ သည့်နောက်တွင် သူတို့ ရင်ထဲ၌ အမည် မဖော်ပြနိုင်သည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှု တစ်ရပ်ကို သိသိသာသာကြီး ခံစားလိုက်မိကြသည်။

သည် လှုပ်ရှားမှုထက် ပို၍ အတိုင်းမသိ ကြီးမားလှသည့် စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြီး တစ်ခုကို မကြာမီ သူတို့တတွေ ခံစားကြရပြန်သည်။

သတ်မှတ်ထားသည့် လွတ်သဘင် အခမ်းအနား အစီအစဉ်အတိုင်း ဆောင်ရွက်လာခဲ့ကြရာမှ သမ္မတကြီး ကိုယ်တိုင် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာ စာတမ်းကို ဖတ်ကြားရန် အချိန်ကျရောက်လာခဲ့သည်။

"... ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမားများသည် လွတ်လပ်ရေး၊ တန်းတူ ညီမျှရေးနှင့် ညီရင်းအစ်ကိုတမျှ ချစ်ခင်ရေးများကို ရိုက်ချိုးဖျက်ဆီးကာ ကျွန်ုပ်တို့ အဖနိုင်ငံတော်အား ကျူးကျော်စော်ကား၍ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းသူပြည်သားများအား နှစ်ပေါင်း ရှစ်ဆယ်ကျော်မျှ ဖိနှိပ်ညှင်းဆဲ ခဲ့ပေသည်"

သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် အသံကို အသံချဲ့စက်များမှ တစ်ဆင့် ပီပီသသ ရှင်းရှင်းလင်းလင်းကြီး ကြားနေကြရသည်။ ငါးသိန်းမျှသော လူထုပရိသတ်ကြီးသည် သမိုင်းဝင် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းပါ အချက်အလက်များကို အာရုံစိုက်လျှောက် ရှိကြသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် မမျှော်လင့်သော အသံကို ကြားလိုက်ကြရသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ကျုပ်အသံကို ခင်ဗျားတို့ ကောင်းကောင်း ကြားရရဲ့လား”

လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းကြီးကို ဖတ်နေရင်းက စာပိုဒ် တစ်ပိုဒ်အဆုံးတွင် အသံချဲ့မှ တစ်ဆင့် အထက်ပါအတိုင်း ထွက်ပေါ်လာသော ဟိုချီမင်း၏ အသံကြောင့် လူထုကြီးမှာ ရုတ်တရက် ပထမတွင် “ကြောင်” သွားကြသည်။ နောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြသည်။ နောက်ဆုံးတွင် သဘောအကျကြီးကျကာ တစ်ခဲနက် ဩဘာသံများနှင့်အတူ “ကြားရပါတယ်” ဟူသော ပြိုင်တူ ဖြေကြားလိုက်သည့် လူငါးသိန်း၏ အသံကြီးသည် မိုးချိန်းသလို ဟိန်း၍ ထွက်ပေါ်လာတော့သည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ကျုပ်အသံကို ခင်ဗျားတို့ ကောင်းကောင်း ကြားရရဲ့လား”

လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းကြီးကို ဖတ်ကြားနေရင်းက အဆောင်အယောင် အစဉ်အလာများကို ဘေးချိတ်ကာ သူ့စိတ်ထဲက စိုးရိမ်မိသည့် အလျှောက် ရိုးရိုးကြီး မေးချလိုက်သော ဟိုချီမင်း၏ အသံနေအသံထားနှင့် ပကတိ ရိုးသားလှသော အမူအရာကြောင့် လူထုကြီး တစ်ရပ်လုံးမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်လှုပ်ရှား သွားမိကြသည်။ သူတို့၏ နှလုံးသားထဲတွင် အမည် မဖော်ပြနိုင်သော ခံစားမှု တစ်ရပ်ကြောင့် ကြက်သီးမွေးညင်းများပင် ထသွားမိကြသည်။

ဤ လွတ်သဘင် အခမ်းအနားတွင် အရေးကြီးဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်၍ လူအားလုံး၏ အာရုံစူးစိုက်ခြင်း အခံရဆုံး ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးပင် ဖြစ်သော်လည်း သူ့ကိုယ်သူ ဟန်မဆောင်၊ ဟိတ်မလုပ် ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေ၊ လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်တွေကို ပဓာနမထားဘဲ တကယ့် ဆွေမျိုးသားချင်း မိသားစုချင်း လက်ရေတပြင်တည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး ရိုးရိုးကြီး ပြောလိုက်သော ဟိုချီမင်းအား မိုးပေါ်က ကျလာသည့် ခေါင်းဆောင်ကြီးမျိုးမဟုတ်၊ လူထုထဲက လူထုအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိ၍ လူထုအပေါ် တကယ့် စေတနာဖြင့် လူထုအကျိုးကို ရိုးရိုးသားသား ဆောင်ရွက်မည့် တကယ့် လူထုခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်

ဖြစ်ကြောင်း ထိုနေ့က ထိုနေရာတွင် တစ်ထိုင်တည်းဖြင့် ဝီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံးက ယုံကြည်သတ်မှတ် လိုက်ကြသည်။

“ဘယ်နှယ့်လဲ ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျားတို့ ကောင်းကောင်း ကြားရဲ့လား”

“ကြားရပါတယ်”

ဤသို့လျှင် ဖခင် တစ်ယောက်၏ မေတ္တာစေတနာမျိုးဖြင့် ရိုးရိုးသားသား မေးလိုက်သော သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း၏ မေးခွန်းနှင့် စိတ်ထိခိုက်လှုပ်ရှား၍ ပီတိ တဖွားဖွားဖြင့် အားရ ကျေနပ်စွာ မိုးချိန်းသည့်ပမာ ထွက်ပေါ်လာသော လူငါးသိန်း ဖြေကြားသံများသည် ၁၉၄၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့က ဝီယက်နမ် လွတ်သဘင် အခမ်းအနားတွင် ပေါ်လွင် ထင်ရှား၊ အထူးခြားဆုံးသော လက္ခဏာ တစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့သည်။

သို့သော် ဝီယက်နမ် ပြည်သူ လူထုကြီးသည် ထိုနေ့က သူတို့ ခေါင်းဆောင် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း၏ ရိုးသားမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အခြားတစ်ပါးသော အကြောင်းချင်းရာ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို မသိလိုက်ကြဘဲ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဟိုချီမင်းသည် ဝီယက်မင်း လက်နက်ကိုင် ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များကို ခေါင်းဆောင်၍ တောထဲတွင် နေခဲ့စဉ်က အခြားပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များကို ခေါင်းဆောင်၍ တောထဲတွင် နေခဲ့စဉ်က အခြားပြောက်ကျား ရဲဘော်များ နည်းတူ၊ ကာကီ ဘောင်းဘီတို၊ ရှပ်လက်တိုများသာ ဝတ်ဆင်လေ့ ရှိခဲ့သည်။ ဤ အင်္ကျီ ဘောင်းဘီများမှာလည်း ဟောင်းနွမ်းစုတ်ပြတ်နေတာမျိုး တစ်ခါတရံ အင်္ကျီ ဘောင်းဘီတိုနှင့်ပင် နေလေ့ရှိသည်။

သို့နှင့် လွတ်မြောက်ရေး တပ်များက ဟန့်ငြင်းမြို့ကြီးကို သိမ်းပိုက်ခဲ့ပြီး၍ သူတို့ယ်တိုင် မြို့ပေါ်သို့ တက်လာသောအခါ သူ့မှာ အဝတ်အစား အနည်းငယ်သာ ပါလာ၍ ပါသမျှမှာလည်း တောထဲတွင် ဝတ်ခဲ့သည့် အဟောင်းအနွမ်းများသာ ဖြစ်သည်။

နောက်ဆုံး၌ တိုင်းပြည်အခြေအနေ သေရေး ရှင်ရေး ဖြစ်လာသဖြင့် လွတ်လပ်ရေးကို အမြန်ဆုံး ကြေညာရန် နေ့ရောညပါ ဆွေးနွေးစီစဉ်ခဲ့ကြပြီးနောက် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာမည့် စက်တင်ဘာ ၂ ရက်နေ့သို့ ရောက်လာသော အခါ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းမှာ လွတ်လပ်ရေး အခမ်းအနားသို့ တက်ရောက်ရန် အဝတ်အစား ကောင်းဟူ၍ တစ်ထည်မှ မရှိသည့်အဖြစ်ကို အားလုံးက သတိပြုမိကြတော့သည်။ ဤတွင်မှ လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရဲဘော်များသည် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းအတွက် အဝတ်အစားများ အပြေးအလွှား သွားရောက် ဝယ်ခဲ့ကြရသည်။

သို့ ဖြစ်ရာ လွတ်လပ်ရေး ကြေညာသည့် အခမ်းအနားတွင် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း ဝတ်ဆင်လာသော ကာကီဝတ်စုံနှင့် သူစီးလာသော ရာဘာညှပ်ဖိနပ်တို့မှာ ထိုနေ့မှ ကတိုက်ကရိုက် အပြေးအလွှား ဝယ်ခဲ့ရသည့် ပစ္စည်းများ ဖြစ်ကြောင်း ထိပ်ပိုင်း ခေါင်းဆောင်အချို့သာလျှင် သိကြသည်။ အခြား မည်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ မသိခဲ့ကြ။

သို့ တိုင်အောင် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် သူတောထဲတွင် ဆောင်းလာခဲ့၍ နေစားကာ ဖြူပတ်ဖြူရော် ဖြစ်နေသော ကာကီ ဖော့ဦးထုပ် အဟောင်းကိုပင် ထိုနေ့က ဆောင်းမိအောင် ဆောင်းလာခဲ့သေးသည်။

ဤမျှ ရိုးသားသော ကိုယ်ကျိုးမဖက်သော စိတ်ထား မွန်မြတ်သော သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း၏ အဖြစ်မှန်ကို အကယ်၍သာ ထိုနေ့က ဘာဒင် ရင်ပြင် လွတ်သဘင်မှ ဗီယက်နမ် လူထုကြီးသာ သိရှိခဲ့ပါက သူတို့ စိတ်ထဲတွင် သည့်ထက်မက အဆပေါင်း များစွာ လှုပ်ရှား ခံစားမိကြမည်မှာ အမှန် ဖြစ်သည်။

လှုပ်ရှားမည် ဆိုပါက လှုပ်ရှားလောက်စရာပင် ဖြစ်သည်။ ခံစားမိမည် ဆိုလျှင်လည်း ခံစားမိလောက်စရာပင် ဖြစ်သည်။

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကိုယ်ကျိုးမဖက်ဘဲ နှစ်ပေါင်းများစွာ ကြိုးပမ်း တိုက်ခိုက်လာခဲ့ပြီးနောက် ရည်မှန်းချက် ပြည့်ဝ၍ လွတ်လပ်ရေးရသည့် နေ့သို့ ရောက်သောအခါ လဲစရာ အဝတ်အစားကောင်း ဟူ၍ တစ်ထည်မျှ မရှိအောင် အနေအထိုင် ရိုးသားလှသော ဤသမ္မတမျိုး၊ ဤခေါင်းဆောင်မျိုးကို ဤကမ္ဘာ့မြေတလွှား ဘယ်နိုင်ငံ ဘယ်တိုင်းပြည်တွင်များ တွေ့ဖူးကြားဖူးကြပါသလဲ ခင်ဗျာ။

အမှန်တရားသည် မုချအောင်ပွဲခံမည်

“လွတ်လပ်ရေးသို့ သွားရာခရီးလမ်းသည် မည်သည့်အခါမှ ဖြောင့်တန်း ချောမွေ့နေသည် မဟုတ်”

“နယ်ချဲ့သမားတို့သည် ၎င်းတို့၏ အုပ်စိုးမှုကို ဘယ်သောအခါမှ အလိုအလျောက် စွန့်လွှတ်လိမ့်မည် မဟုတ်”

နိုင်ငံတကာ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှု သမိုင်းစဉ်နှင့် အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ နယ်ချဲ့စနစ်၏ အခြေခံသဘောတရားများကို နက်နက်နဲနဲ လေ့လာ လိုက်စားခဲ့ကြသော ကမ္ဘာ့တွေးခေါ်ရှင်ကြီးများသည် လွတ်လပ်ရေးနှင့် နယ်ချဲ့ စနစ်၏ သဘာဝ လက္ခဏာများကို အထက်ပါအတိုင်း အဓိပ္ပာယ် ဖွင့်ဆိုခဲ့ကြသည်။

ဤ အဓိပ္ပာယ်ဖွင့်ဆိုချက်များသည် “သွေးထွက်အောင်” မှန်ကန်လှကြောင်းကို ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး ၁၉၄၅ ခုနှစ် နောက်ပိုင်း ဗီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ အခြေအနေ အဖြစ်အပျက်များက သက်သေပြခဲ့သည်။

ဟိုချီမင်းသည် နှစ်ပေါင်း ၄၀ မျှ ကာလပတ်လုံး အခက်အခဲ အမျိုးမျိုးကို ကိုယ်ကျိုးမဖက်ဘဲ ကျော်လွှား ဖြတ်သန်း၍ ကြိုးပမ်းလာခဲ့ပြီးနောက် ၁၉၄၅ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာ ၂ ရက်နေ့တွင် ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးကို ကြေညာနိုင်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် လွတ်လပ်ရေးသို့ သွားရာ ခရီးလမ်းသည် ဖြောင့်တန်း ချောမွေ့မနေရုံမျှမက အကွေ့အကောက် အနိမ့်အမြင့် အတက်အဆင်းတို့ဖြင့် ဆူးညောင့် ခလုင်ကန်သင်း ပေါများလှသည့် ခရီးကြမ်းကြီး ဖြစ်ကြောင်း ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ တွေ့ခဲ့ရသော ဟိုချီမင်းသည် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာပြီး မကြာမီပင်

“နယ်ချဲ့သမားတို့မည်သည် ၎င်းတို့ အုပ်စိုးမှုကို အလိုအလျောက် စွန့်လွှတ်ခြင်း မရှိ” ဟူသော သဘောတရားကို မျက်ဝါးထင်ထင် သိမြင်လာခဲ့သည်။

ပြင်သစ်နယ်ချဲ့ သမားများသည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီးတွင် အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်ဒေသကို ယခင်စစ်ကြီး မဖြစ်မီကလို ပြန်လည် သိမ်းပိုက်၍ ကျွန်လုပ်အုပ်စိုးရန် သေချာပေါက် ကြံရွယ်ထားကြသည်။ သို့သော် ဟိုချီမင်း ဦးဆောင်သည့် လက်နက်ကိုင် ဗီယက်မင်းပြောက်ကျား တပ်များက ဂျပန်တို့အား အပြီးအပိုင် မောင်းထုတ်၍ ခြေမြန်လက်မြန် ဗီယက်နမ် လွတ်မြောက်ရေးကို ကြေညာလိုက်ခြင်းဖြင့် ပြင်သစ်တို့၏ အကြံအစည်မှာ ပျက်ပြယ်ခဲ့ရသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာ ၂ ရက်နေ့က ဟိုချီမင်းကိုယ်တိုင် ကြေညာလိုက်သော ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာချက်ကို ကြားလိုက်ကြသောအခါ ပြင်သစ်တို့မှာ အလစ်တွင် အပိုက်မိခံရသလို ဖြစ်သွားကြ၍ အကြီးအကျယ် ဒေါပွသွားကြသည်။

ထိုအချိန်က ပြင်သစ်တို့၏ အရှေ့ဖျားဆိုင်ရာ စစ်ဦးစီးချုပ် တာဝန်ကို ထမ်းဆောင်နေရသော ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လက်လပ်သည် သီဟိုဠ်ကျွန်းသို့ ရောက်ရှိနေခဲ့သည်။ ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ ထူထောင်လိုက်သည်နှင့် အတူ ဟိုချီမင်း၏ လွတ်လပ်ရေး ကြေညာချက်ကြီးကို ကြားရလျှင် ကြားရချင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လက်လပ်သည် ဒေါအပွကြီး ပွ၍ တန်ပြန်ကြေညာချက် တစ်စောင်ကို မဆိုင်းမတွ ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ ယင်းကြေညာချက်တွင် ပြင်သစ်တို့ အနေဖြင့် အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်ဒေသ၌ မိမိတို့၏ ရသင့်ရထိုက်သမျှသော အခွင့်အရေးများကို ရယူသွားရန် သန္နိဋ္ဌာန် ချထားပြီး ဖြစ်ကြောင်းနှင့် အကယ်၍ လိုအပ်ပါက ယင်းကိစ္စအတွက် အင်အားကို အသုံးပြုရန် အသင့်ရှိနေကြောင်းများကို လေသံတင်းတင်းဖြင့် ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။

“အင်အားကို အသုံးပြုရန် အသင့်ရှိသည်” ဟူသော သဘောထားကို ပြင်သစ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လက်လပ်က စာရွက်ပေါ်တွင်သာ မဟုတ်ဘဲ လက်တွေ့ အားဖြင့်လည်း ဖော်ပြခဲ့သည်။

ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာပြီး တနင်္ဂနွေ သုံးပတ်မျှ အကြာတွင် ပြင်သစ် စစ်သားများကို တင်ဆောင်လာသော ဗြိတိသျှစစ်သင်္ဘောများသည် ဗီယက်နမ် တောင်ပိုင်း ဆိုင်ဂုံမြို့သို့ ဆိုက်ရောက်လာကြသည်။ ၎င်းတို့သည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လက်လပ်၏ အမိန့်အရ ဆိုင်ဂုံမြို့ကို သိမ်းပိုက်ရန် ရောက်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ရာ ဗီယက်မင်းတပ်များက အသိမ်းမခံဘဲ ခုခံကြသည်။ ဤတွင် ပြင်သစ်နှင့် ဗီယက်နမ်တို့ အတိအင်း တိုက်ပွဲများ စတင်ဖြစ်ပွားလာခဲ့သည်။ ပြင်သစ်တို့သည် ဆိုင်ဂုံမြို့ကိုသာမက ဗီယက်နမ် တစ်နိုင်ငံလုံး ကိုပါ သိမ်းပိုက်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ ဗီယက်မင်း လက်နက်ကိုင် တပ်များကလည်း အစွမ်းကုန် ခုခံကာကွယ်ကြသဖြင့် ဗီယက်နမ် တောင်ပိုင်းတစ်ခုလုံးတွင် တိုက်ပွဲများ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပွားလာခဲ့သည်။

ဤအတောအတွင်း ဟိုချီမင်း ဦးဆောင်သော ဗီယက်နမ် အစိုးရသစ်မှာ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့ သမားများ၏ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်မှုကို တစ်မျိုးသားလုံး ခုခံတိုက်ခိုက် ကြရန် အပူတပြင်း လှုံ့ဆော် ပြင်ဆင်ရန် အခြားတစ်ဖက်မှ ကြီးမားလှသည့် အကြပ်အတည်း တစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းနေကြရသည်။ ယင်း အကြပ်အတည်းမှာ အခြားမဟုတ် ရေလွှမ်းမိုးသဖြင့် လယ်ယာ ကိုင်းကျွန်းများ ပျက်စီးကာ အငတ်ဘေးကြီး ဆိုက်ရောက်နေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုသို့ ဗီယက်နမ် အလယ်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်းဒေသ တစ်ခုလုံးတင် ရေလွှမ်းမိုးခြင်းနှင့် အငတ်ဘေးကြီး ဆိုက်ရောက်ခြင်းတို့ကြောင့် လူပေါင်း ၂ သန်းကျော် သေကြေပျက်စီးခဲ့ရသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဟိုချီမင်းနှင့် အစိုးရအဖွဲ့ဝင် အားလုံးတို့သည် ဝီယက်နမ် အမျိုးသား ၁၀ သန်းကျော်တို့ ခံစားနေကြရသည့် အငတ်ပြဿနာကြီးကို ဖြေရှင်း နေကြရသည်။ ရေလွှမ်းမိုးခြင်း ခံရသည့် ဒေသများသို့ ကယ်ဆယ်ရေးအဖွဲ့များ အမြန်စေလွှတ်ကာ အစားအစာ ဆေးဝါးအဝတ်အထည် စသည်များ ဝေပေးခြင်း၊ ဟန့်နိုင်း အပါအဝင် မြို့ကြီးများတွင် ကယ်ဆယ်ရေး ရံပုံငွေများ ကောက်ခံခြင်း၊ အငတ်ပြဿနာ ဖြေရှင်းရေးအတွက် ရေတိုရေရှည် စီးပွားရေး စီမံကိန်းများ ရေးဆွဲချမှတ်ခြင်း စသည့် လုပ်ငန်းများကို နေ့ရောညပါ ဆောင်ရွက်နေကြရသည်။

ဤအချိန်မှာပင် ပြင်သစ်နယ်ချဲ့ သမားများသည် ဝီယက်နမ် တောင်ပိုင်းသို့ ပြန်လည် ဝင်ရောက် လာကြပြီးနောက် ဝီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံးကို ကျွန်သားပေါက်ဘဝသို့ ပြန်ပို့ရန် လုပ်ဆောင်လာကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟိုချီမင်းနှင့် သူ့ရဲဘော်များသည် တစ်ဖက်တွင် သဘာဝရန်သူဖြစ်သော ရာသီဥတု ဖောက်ပြန်မှုဒဏ်ကို အစွမ်းကုန် တွန်းလှန်ရင်း အခြားတစ်ဖက်မှ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားများ၏ ကျူးကျော်မှုကို ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး ခုခံကြရန် အပြင်းအထန် ဆောင်ရွက်ကြရသည်။

ယင်းသို့ ပြင်သစ်နှင့် ဝီယက်နမ်တပ်များ ဝီယက်နမ် တောင်ပိုင်း တိုက်ပွဲများ ဖြစ်ပွားနေခိုက် ပြင်သစ်နိုင်ငံကြီးတွင်လည်း စစ်ပြီးကာလ နိုင်ငံရေး အပြောင်းအလဲများ ဖြစ်ပွားလာခဲ့သည်။ ဂျာမန် ဖက်ဆစ်များအား ပူးပေါင်း တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့် ပြင်သစ် လက်ဝဲဝါဒီများ၊ မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တိုးတက်သော ခေါင်းဆောင်များသည် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဒီဂေါ ဦးစီးသည့် အမျိုးသား ညွန့်ပေါင်း အစိုးရကို ဖွဲ့စည်းခဲ့ကြသည်။ ယင်းအစိုးရ အဖွဲ့တွင် ပြင်သစ် ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်သူ မောရစ်သောရက်စ် ကိုယ်တိုင် ဒုတိယ ဝန်ကြီးချုပ်အဖြစ် ပါဝင်လာခဲ့သည်။

သို့ဖြစ်ရာ စစ်ပြီးကာလ နိုင်ငံရေးနိုးကြား တက်ကြွမှုများနှင့်အတူ “ကိုလိုနီဇျက်သိမ်းရေး” ကြွေးကြော်သံများ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်တွင် ဟစ်အော် ကြွေးကြော်ခဲ့ကြရာမှ ပြင်သစ် အစိုးရအဖွဲ့နှင့် ပြင်သစ်နိုင်ငံရေး ပါတီများ အတွင်းတွင်လည်း ယင်းကြွေးကြော်သံများ ပေါ်ပေါက်လျက် ရှိနေခဲ့သည်။ ထိုသို့သော အခြေအနေများကို အကြောင်းပြု၍ ပြင်သစ် အစိုးရသည် ဗီယက်နမ်တွင် ဖြစ်ပွားလျက် ရှိသည့် ပြင်သစ် ဗီယက်နမ် လက်နက်ကိုင်တိုက်ပွဲ ရပ်စဲရေးအတွက် စေ့စပ်ဆွေးနွေးရန် ဂျီစီနိုတီနီ ဆိုသူအား ဗီယက်နမ်သို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။

ဟိုချီမင်းသည် ပြင်သစ်ကိုယ်စာလှယ် စိန့်တီနီနှင့်တကွ ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး လက်လပ်တို့ကို ကောင်းမွန်စွာ လက်ခံတွေ့ဆုံ၍ ဗီယက်နမ်သည် လုံးဝ လွတ်လပ်သော နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံ ဖြစ်ကြောင်းနှင့် မိမိတို့ အစိုးရအဖွဲ့သည် တရားဝင် အစိုးရ ဖြစ်ကြောင်း အခိုင်အမာ ပြောဆိုခဲ့သည်။ စိန့်တီနီနှင့် ဗိုလ်ချုပ်လက်လပ်တို့ကလည်း ဗီယက်နမ် မြေပေါ်မှ ပြင်သစ်တို့ ရသင့်ရထိုက်သော အကျိုးစီးပွားများကို တင်ပြ တောင်းဆိုခဲ့သည်။

ဟိုချီမင်းသည် ယင်းသို့ ပြင်သစ်ကိုယ်စာလှယ်များကို ခေါင်းအေးအေး ထား၍ အာဏာပိုင် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအဖြစ် ကမ္ဘာက အသိအမှတ်ပြုစေရန်နှင့် မိမိတို့ အစိုးရ အဖွဲ့အား ခိုင်မာသော အစိုးရအဖွဲ့ ဖြစ်လာစေရန် မူလ ကြံရွယ်ချက်အတိုင်း လိုအပ်သမျှတို့ကို လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ ယင်းလုပ်ငန်းစဉ်အရ ၁၉၄၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၆ ရက်နေ့တွင် အထွေထွေ ရွေးကောက်ပွဲကြီးကို ဆိုးဝါးနေသည့် အခြေအနေများ အကြားမှပင် တစ်နိုင်ငံလုံး အတိုင်းအတာဖြင့် ကျင်းပ ပြုလုပ်ခဲ့သည်။ အမျိုးသား လွှတ်တော်အတွက် ပြည်သူ့ ကိုယ်စာလှယ် ဦးရေ ၃၀၀ ရွေးကောက်တင်မြှောက်ရန် သတ်မှတ်ထားရှိခဲ့ရာ အဆိုပါ အထွေထွေ ရွေးကောက်ပွဲကြီးတွင် ဗီယက်မင်းခေါ် ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအဖွဲ့ချုပ်ကြီးမှ ကိုယ်စာလှယ် ဦးရေ ၂၃၀ အရွေးခံခဲ့ရသည်။

ထို့နောက် ပထမဆုံးအကြိမ် အမျိုးသား လွှတ်တော် အစည်းအဝေးကြီးကို ၁၉၄၆ ခုနှစ် မတ်လ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ကျင်းပခဲ့သည်။ နောက်တစ်နေ့တွင်မူ ထုံးစံစဉ်လာအရ နိုင်ငံတော် သမ္မတ ရွေးကောက်ခွဲကြရာ လွှတ်တော် တစ်ရပ်လုံးက ဟိုချီမင်းအား သမ္မတအဖြစ် တစ်ညီတစ်ညွတ်တည်း ရွေးကောက် တင်မြှောက်ခဲ့ကြသည်။

ယင်းသို့ လွတ်လပ်သော အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအနေဖြင့် လုပ်သင့် လုပ်ထိုက်သည်များကို လုပ်ခဲ့ပြီးနောက် ဟိုချီမင်းသည် သမ္မတရာထူး လက်ခံပြီး ၄ ရက်အကြာ မတ်လ ၆ ရက်နေ့တွင် ပြင်သစ် ကိုယ်စာလှယ်များနှင့် တွေ့ဆုံပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဖက် သဘောတူညီချက်တစ်ရပ်ကို လက်မှတ် ရေးထိုးခဲ့သည်။

ယင်း သဘောတူညီချက်တွင် ပြင်သစ်တို့က ဗီယက်နမ်အား လွတ်လပ်သော ဒီမိုကရေစီ သမ္မတနိုင်ငံအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ပိုင် အစိုးရ၊ ကိုယ်ပိုင် လွှတ်တော်၊ ကိုယ်ပိုင် တပ်မတော်နှင့် ကိုယ်ပိုင် ဘဏ္ဍာရေးများ ရှိသည့် အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင် နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံအဖြစ် လည်းကောင်း၊ အသိအမှတ်ပြုရန် သဘောတူခဲ့ကြသည်။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် ဗီယက်နမ် အစိုးရက "ဗီယက်နမ် နိုင်ငံအား ပြင်သစ်အုပ်စုဝင် နိုင်ငံအဖြစ် ထားရှိရန် ဗီယက်နမ်မှ ပြင်သစ်တို့၏ စီးပွားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုများကို အသိအမှတ်ပြုရန်နှင့် ပြင်သစ် စစ်သား ၁၅၀၀၀ ကို ဗီယက်နမ် မြောက်ပိုင်းနှင့် အလယ်ပိုင်းတို့တွင် ယာယီ တပ်စွဲခွင့် ပြုရန်" စသည်များကို သဘောတူညီခဲ့ရသည်။

သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းနှင့် ပြင်သစ်ကိုယ်စာလှယ် စိန့်တီနီတို့ မတ်လ ၆ ရက်နေ့တွင် အထက်ပါ သဘောတူညီချက်ကို ထုတ်ပြန် ကြေညာခဲ့ပြီးနောက် တစ်နိုင်ငံလုံးတွင် မကျေမနပ်မှုများ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဤ သဘောတူညီချက်သည် ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားများ အပေါ် အညံ့ခံ အရှုံးပေးခြင်း ဖြစ်သည်ဟု ဆိုကာ ဟိုချီမင်းအား အပြင်းအထန် စွပ်စွဲ တိုက်ခိုက်လာကြသည်။ ပြည်သူ လူထုတွင်သာမက ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် ဗီယက်မင်းအဖွဲ့ချုပ် အတွင်းမှ အချို့သော

ရဲဘော်များ၊ ခေါင်းဆောင်များကပါ ဟိုချီမင်းအပေါ် မကျေနပ်မှုများ ဖြစ်ပွားလာခဲ့ကြသည်။ အချို့သော သတင်းစာများကမူ ဟိုချီမင်းအား တိုင်းပြည်ရောင်းစားသူ အဖြစ်ပင် ပြင်းပြင်းထန်ထန် စွပ်စွဲပုတ်ခတ်ခဲ့ကြသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် ဟိုချီမင်းသည် အထက်ပါ မတ်လ ၆ ရက် သဘောတူညီချက်များကို လက်ခံခဲ့ခြင်းမှာ လောလောဆယ် ဗီယက်နမ် နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး စီးပွားရေး၊ စစ်ရေး အခြေအနေများအရ ဖြစ်သည်။ ထိုအချိန် စစ်ပြီးစကာလ ၁၉၄၅ - ၄၆ ခုနှစ်များတွင် တရုတ်ပြည်ကြီး၌ ကွန်မြူနစ်များ အာဏာမရသေးဘဲ ချန်ကေရှိတ် တပ်များနှင့် သဲသဲမဲမဲ တိုက်နေရဆဲ ဖြစ်သည့်ပြင် ဆိုဗီယက် ယူနီယံမှာလည်း ဗီယက်နမ်နှင့် ခရီးအလှမ်းကွာဝေးလှသဖြင့် စီးပွားရေး စစ်ရေး အထောက်အပံ့များ ရယူရန် မလွယ်ကူဘဲ ရှိနေသည်များကိုပါ ထည့်သွင်း စဉ်းစားခဲ့သည်။

အထူးသဖြင့် ဗီယက်နမ် နိုင်ငံကလေးမှာ ထိုအချိန်က စစ်ကြီး၏ ဒဏ်ရာ ဒဏ်ချက်များကြောင့် အဖက်ဖက်က ပျက်စီးယိုယွင်းလျက် ရှိနေသည်။ စီးပွားရေးအရ ပြန်လည် ထူထောင်ရေး လုပ်ငန်းများကို အပြင်းအထန် လုပ်ကိုင် သွားရမည့် အခါမျိုး ဖြစ်သည်။ ဤ အခါမျိုးတွင် ပြင်သစ်တပ်များနှင့် ထပ်မံ တိုက်ခိုက်ကြရဦးမည် ဆိုပါက တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးပါ ဆထက်တံပိုး တိုး၍ နှစ်နာ ပျက်စီးမည်ကို စိုးရိမ်မိသည်။

သို့ဖြစ်ရာ မိမိတို့ အချုပ်အချာ အာဏာနှင့် လွတ်လပ်ရေးကိုသာ ပြင်သစ်တို့က လေးစား အသိအမှတ်ပြုမည် ဆိုပါက အတိုင်အခိုက် ရပ်စဲ၍ ငြိမ်းချမ်းရေး၊ ညီညွတ်ရေးနှင့် ပြန်လည် ထူထောင်ရေးများကို ဇောက်ချ၍ လုပ်ကိုင်သွားလိုသည်။

ထို့ပြင် စစ်ကြီးပြီးဆုံးချိန် ၁၉၄၅ ခု ဇူလိုင်လနှင့် ဩဂုတ်လ အတွင်းက ကျင်းပခဲ့သည့် အင်္ဂလိပ်၊ အမေရိကန်၊ ဆိုဗီယက် ယူနီယံ ကြီးသုံးကြီးတို့၏ ပို့စဒန် ကွန်ဖရင့်မှ သတ်မှတ်ချက်အရ ချန်ကေရှိတ် တရုတ် တပ်များသည် ဗီယက်နမ် မြောက်ပိုင်းနှင့် အလယ်ပိုင်းတွင် ဝင်ရောက် တပ်စွဲလျက် ရှိနေကြသည်။ ဣမင်တန်

ဗိုလ်ချုပ်လူဟန် ဦးစီးသော အဆိုပါ တရုတ်တပ်များသည် ဗီယက်နမ် မြောက်ပိုင်းနှင့် အလယ်ပိုင်း ဒေသများတွင် ကစင့်ကရဲ အကွဲကွဲ အပြားပြား ဖြစ်နေကြသော ဂျပန်တပ်များ တရားဝင် လက်နက်ချရေး အစီအစဉ်များ လုပ်ဆောင်လျက် ရှိနေကြသည်။ အကယ်၍ ပြင်သစ်တပ်များ ရောက်ရှိလာပါက ဗိုလ်ချုပ်လူဟန်၏ တရုတ်တပ်များသည် ယင်းတာဝန်ကို ပြင်သစ်တပ်များအား လွှဲပြောင်းပေးပြီးနောက် တရုတ်ပြည်ဘက်သို့ ပြန်လည် ဆုတ်ခွာသွားကြရန် စီစဉ်ထားသည်။

ယင်းအစီအစဉ်အရ ပြင်သစ်တပ်သား ၁၅၀၀ တို့အား ဗီယက်နမ် မြောက်ပိုင်းနှင့် အလယ်ပိုင်းတို့တွင် တရုတ်တပ်များ နေရာ၌ အစားထိုးရန် မတ်လ ၆ ရက် သဘောတူညီချက်တွင် ဟိုချီမင်းက လက်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုနေ့ ဟန့်ဇိုးမြို့ မိထရိုဟောတယ် အဆောက်အဦးအတွင်း၌ ကျင်းပသော ပြင်သစ်၊ ဗီယက်နမ် သဘောတူညီချက် လက်မှတ်ရေးထိုးသည့် အခမ်းအနားသို့ ပြင်သစ် ကိုယ်စားလှယ် စိန့်တီနီနှင့် ဗီယက်နမ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းတို့ အပြင် တရုတ်၊ အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန် စစ်ဗက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များပါ လေ့လာသူများအဖြစ် တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် လက်မှတ်ရေးထိုးပြီးသော အခါ ပြင်သစ်ကိုယ်စားလှယ် စိန့်တီနီက ဟိုချီမင်းအား ယခုကဲ့သို့ လက်နက်ကိုင် ပဋိပက္ခကြီးကို တားဆီးနိုင်သည့်အတွက် အထူးပင် အားရ ကျေနပ်မိကြောင်း ပြောလိုက်ရာ ဟိုချီမင်းက “ဒါပေမဲ့ ကျုပ်အနေနဲ့ကတော့ သိပ်ကျေနပ်လှတယ် မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ဆိုတော့ အခုကိစ္စမှာ အမြတ်ထွက်တာက ခင်ဗျားပဲ၊ ကျုပ် ဒီထက်မက လိုချင်တယ်ဆိုတာ ခင်ဗျား ကောင်းကောင်းကြီး သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒါတွေ အားလုံးကို တစ်ညတည်းနဲ့ မရနိုင်ဘူးဆိုတာလဲ ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ်” ဟု ပြန်ပြောခဲ့သည်။

မှန်သည်။ ဟိုချီမင်းသည် ဗီယက်နမ်အား ပြင်သစ်အုပ်စုဝင် နိုင်ငံအဖြစ် ထားရှိရေး၊ ပြင်သစ်တပ်များ ဗီယက်နမ် နယ်မြေပေါ်တွင် စခန်းချရေး စသည့်

အချက်များကို မူအားဖြင့် လက်ခံလိုသည် မဟုတ်။ သို့သော် ထိုအချိန် ထိုအခါက မိမိနိုင်ငံနှင့် မိမိ လူမျိုး၏ အခြေအနေနှင့် နိုင်ငံတကာ အခြေအနေအရ ဝီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး တည်တံ့ ခိုင်မြဲမှုကို ရှေ့ရှုကာ မတ်လ ၆ ရက် သဘောတူညီချက်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ထိုအချိန်က ဝီယက်နမ် ပြည်သူများသည် ပြင်သစ် နယ်ချဲ့ သမားများအား ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးနေကြသည် ဖြစ်ရာ ပြင်သစ် ဝီယက်နမ် သဘောတူညီချက်ကို လုံးဝ လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။ ပြင်သစ်တို့ အလိုကျ လိုက်လျောခဲ့ အညံ့ခံခဲ့သည်ဟု ဆိုကာ ဟိုချီမင်းကိုပါ မကျေမနပ် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ နောက်တစ်နေ့ မတ်လ ၇ ရက်နေ့တွင် မြို့တော်ခန်းမ၌ လူထု အစည်းအဝေးကြီးတစ်ရပ် ကျင်းပ၍ ပြင်သစ် ဝီယက်နမ် စာချုပ် ရှင်းလင်းပွဲ ပြုလုပ်ခဲ့ရသည်။ ယင်း အစည်းအဝေးတွင် ဝီယက်နမ် လက်နက်ကိုင် တပ်များ၏ စစ်ဦးစီး ဗိုလ်ချုပ် ငှယင်ဂီယက်ကလည်း “ဤ စာချုပ် ချုပ်ဆိုလိုက်ခြင်းမှာ လုံးဝ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်ရာ၌ အလားအလာ ကောင်းသော အခြေအနေကို ဖန်တီးနိုင်ရန် ဖြစ်ကြောင်း၊ ၁၉၁၈ ခုနှစ်က ရုရှားတို့သည် ဂျာမန်တပ်များ၏ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်မှုကို ဟန့်တားနိုင်ရန် ဘရက်လစ်တော်၌ စာချုပ်ကို ချုပ်ဆို၍ အချိန်ယူခဲ့ရကြောင်း၊ ယင်းအပစ်အခတ် ရပ်စဲရေး စာချုပ်ကို အကာအကွယ်ပြု၍ တပ်မတော်နှင့် နိုင်ငံရေး အာဏာကို ကြီးထွားအောင် လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြောင်း” များကို ရှင်းလင်း တင်ပြခဲ့သည်။

ထိုနေ့က အဆိုပါ လူထုအစည်းအဝေးကြီးသို့ တက်ရောက်ခဲ့သော ပြင်သစ် သတင်းစာဆရာ ဂျီးလာကိုးချားက သူ့အတွေ့အကြုံများကို အောက်ပါအတိုင်း ပြန်လည် ဖော်ပြခဲ့သည်။

"ကျွန်တော်နှင့် ကျွန်တော့် မိတ်ဆွေသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက် လှည့်ကြည့်မိပါသည်။ လူအုပ်ကြီးမှာ ခြေဖျားထောက်၍ ကြိတ်ကြိတ်တိုးနေပါသည်။ ဤအခိုက်အတန့်မှာပင် ခေါင်းဆောင် အဖိုးကြီး ထွက်လာပါသည်။ အဖိုးကြီးသည် စစ်ဝတ်စုံ ကျူးနစ် အဟောင်းကြီးကို ဝတ်ထား၍ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ရှေ့သို့ ခပ်ကုန်းကုန်း ဖြစ်နေပါသည်။ ဖြူဖျော့ဖျော့ ဖြစ်နေသော သူ့ဆံပင်ဖျားမှာ လေအလာတွင် ဖွာရာကြဲနေပါသည်။ ရွှေဝါရောင် ကြယ်ပွင့်ကြီးများဖြင့် ကြီးမားလှသည့် အလံနီကြီး၏ ဘေးတွင် သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ နှမ်းလျနေသော လူသာမန်တစ်ယောက်နှင့်ပင် တူနေပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ နားထဲတွင်မူ လွန်ခဲ့သော ၂၄ နာရီအတွင်းက ဟန့်ငြိုးမြို့ လမ်းမကြီးပေါ်တွင် သူ့အား အမျိုးမျိုး စွပ်စွဲပုတ်ခတ် ပြောဆိုခဲ့ကြသည့် အသံများကို ကြားနေဆဲပင် ဖြစ်ပါသည်။ (သူ့အား သစ္စာဖောက်၊ ရုပ်သေး၊ ဓားစာခံ၊ သူ့ရဲဘော် ပြင်သစ်များလက်သို့ တိုင်းပြည်ကို ရောင်းစားသည့် ကွန်မြူနစ် စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။) သို့ဖြစ်ရာ ယခုလူထုကြီးက သူ့အား တစ်ခဲနက် ဩဘာသံကြီးဖြင့် ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်ကို ကြားလိုက်ရသောအခါမှာ ကျွန်တော်တို့မှာ အကြီးအကျယ် အံ့အားသင့်သွားမိကြပါသည်။ လှိုင်းလုံးကြီးပမာ လိမ့်၍ လာနေသော စိတ်အား ထက်သန်မှုကြီးကို ကာဆီးသလို သူ့လက်နှစ်ဖက်စလုံး လူထုကြီးဆီသို့ ဆန့်တန်းရင်း စူးရှသော အသံဖြင့် မိန့်ခွန်း စပြောပါသည်။ "ကျုပ်တို့ စုံစမ်းလေ့လာလို သိရသလောက်ဆိုရင် ကျုပ်တို့ဟာ စေ့စပ်ရေး မလုပ်ပဲ ဆက်ပြီး တိုက်သွားသင့်တယ်လို့ ပြောနေကြတယ်။ ကျုပ်တို့ဟာ လွတ်လပ်ရေးကို စေ့စပ်ဆွေးနွေးလို့ ရနိုင်မယ်ဆိုရင် ဘာဖြစ်လို့ လူတွေ ငါးသောင်း၊ ဒါမှမဟုတ် တစ်သိန်းလောက် အသေခံမှာလဲ" နောက်ဆုံး၌ သူက "ဟိုချီမင်းဆိုတဲ့ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ကို လွတ်လပ်ရေး ခရီးလမ်းတစ်လျှောက်လုံး ခေါင်းဆောင်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်တို့ တိုင်းပြည်ရဲ့ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကျုပ်ဘဝ တစ်လျှောက်လုံး တိုက်ပွဲဝင်လာခဲ့တယ်။ ကျုပ်ဟာ တိုင်းပြည်ကို သစ္စာဖောက်မယ့်အစား ဒီနေရာတွင် အသေခံသွားမယ့် လူတစ်ယောက်ဆိုတာ ခင်ဗျားတို့ သိကြပါတယ်။ ကျုပ်ဟာ ခင်ဗျားတို့ကို သစ္စာမဖောက်ဘူးဆိုတာ ကျမ်းကျိန်ပြီး ပြောရပါတယ်" ဟု

နိဂုံးချုပ်လိုက်ပါသည်။ ကျွန်တော်တို့မှာ စင်မြင့်နှင့် အတော်အလှမ်းဝေးနေသဖြင့် သူ့ပါးပြင်ပေါ်သို့ ကျနေသော မျက်ရည်စများကို မမြင်ရသော်လည်း သူ့အသံကို ကြားရခြင်းဖြင့် ထိုမျက်ရည်စများကို မြင်ရသလိုပင် ခံစားမိကြပါသည်။ သူ့စကားကြောင့် လူထုကြီးမှာ အကြီးအကျယ် စိတ်ထိခိုက်လှုပ်ရှားသွားပါသည်။ မတ်လ ၆ ရက် သဘောတူညီချက်ကို ထိုနေ့က ထိုနေရာမှာပင် လူထုကြီးက လက်ခံ၍ အနိုင်ရသွားပါသည်။

(ဂျိုး - လာကီးချာရေး "ဟိုချီမင်း" အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာမျက်နှာ ၁၀၈ - ၁၀၉)

စင်စစ်အားဖြင့် ဟိုချီမင်းသည် ထိုနေ့ ထိုရက်များသည် အလွန်အလွတ် အကျဉ်းအကြပ်ကျခဲ့သော နေ့ရက်များပင် ဖြစ်သည်။ ဟောင်ကောင် အကျဉ်းစခန်းနှင့် ကူမင်တန် အချုပ်ထောင်များတွင် ကျရောက်ခဲ့စဉ်ကထက် ပို၍ အကျဉ်းအကြပ် ကျခဲ့သည်။ ဗီယက်နမ် အလယ်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်းတို့တွင် တပ်စွဲထားသော တရုတ်ကူမင်တန် တပ်များနှင့် တောင်ပိုင်းမှ ချီတက်လာမည် တကဲကဲ ဖြစ်နေသော ပြင်သစ်တပ်သားများ အကြားတွင် "အခါလည်သား" ပင် မပြည့်သေးသော ဗီယက်နမ် အစိုးရအဖွဲ့က ဦးဆောင်၍ လူပေါင်း ၂ သန်း နီးပါးမျှ သေဆုံးခဲ့ရသည့် အငတ်ဘေးကြီးဖြင့် ရင်ဆိုင် နေရချိန်တွင် ယခုကဲ့သို့ ပြင်သစ်တို့နှင့် စေ့စပ်ဆွေးနွေးရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ခြင်းသည် ရဲရဲရင့်ရင့် ခေါင်းဆောင်မှု ပေးလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤအချိန်အခါမျိုးတွင် ရဲရင့်ပြတ်သားသော ခေါင်းဆောင်မှုကို မပေးနိုင်ဘဲ တကယ့် ရုပ်ဝတ္ထု အခြေအနေနှင့် ကင်းကွာ၍ လက်ဝဲ လက်ျာ သေ့ဖီရေးဝါဒနှင့် လူထုနောက်မြီးဆွဲ ဝါဒများသာ ကျင့်သုံးမိပါက နယ်ချဲ့သမားနှင့် ဖောက်ပြန်ရေးသမားများ၏ ထောင်ချောက်ထဲသို့ ကားကနဲ ကျသွားစရာ ရှိသည်။

ယခုသော်မူ နိုင်ငံတကာ လှုပ်ရှားမှု အခြေအနေများနှင့် ပြည်တွင်း ဖြစ်ပေါ်မှု ရုပ်ဝတ္ထု အခြေအနေများကို အမှန်အတိုင်း သုံးသပ်၍ ရဲရင့် ပြတ်သားသော လမ်းစဉ်ကို ချမှတ်ကျင့်သုံးခြင်းဖြင့် ခေါင်းဆောင်ကောင်း ပီသကြောင်း ပြသခဲ့သည်။

ထိုအချိန်က ပြင်သစ်တို့နှင့် စေ့စပ်သော လမ်းစဉ်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန် ရှုပ်ချ၍ ဟိုချီမင်းအား တိုက်ခိုက်ကြသူများထဲတွင် ဘာအိုဒိုင်းလည်း အပါအဝင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဘာအိုဒိုင်းဆိုသည်မှာ ဂျပန်းများ အုပ်စိုးစဉ်က ရုပ်သေးဘုရင်အဖြစ် ဂျပန်တို့ အလိုကျ လုပ်နေခဲ့ရာမှ ဗီယက်မင်း လွတ်မြောက်ရေး တပ်များက လက်နက်ကိုင် တိုက်ပွဲဆင်နွှဲ၍ အာဏာသိမ်းပိုက်ခဲ့ကြသောအခါ “ရုပ်သေးဘုရင် ဘဝထက် လွတ်လပ်သော သာမန်အရပ်သားအဖြစ် နေရသည်က ပို၍ ကောင်းမွန်သည်” ဟု ဆိုကာ ထီးနန်းစွန့်ခဲ့သည့် ဘုရင့်အနွယ်တော်ဟောင်း တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။ ဗီယက်မင်းတို့က အာဏာသိမ်းပိုက်ခဲ့ပြီး၍ လွတ်လပ်သော ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ ထူထောင်လိုက်သောအခါ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် အမျိုးသား ညီညွတ်ရေးကို ရှေ့ရှု၍ အစိုးရအဖွဲ့တွင်းသို့ ဗီယက်မင်း ခေါင်းဆောင်များအပြင် အခြားမျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ လူထုလူတန်းစား အဖွဲ့အစည်း ခေါင်းဆောင်များကိုပါ ထည့်သွင်းဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ဘာအိုဒိုင်းသည်လည်း အစိုးရ အဖွဲ့၏ “ထိပ်တန်း အကြံပေးအရာရှိ” အဖြစ် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ဤတွင် ဘာအိုဒိုင်းသည် ပြင်သစ်တို့နှင့် စေ့စပ်ရေးလုပ်ခြင်းကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်ခဲ့ရုံမျှမက ယင်းစေ့စပ်ရေးနှင့် ပတ်သက်သည့် လုပ်ငန်းမှန်သမျှတွင်လည်း လုံးဝ ပါဝင်ခြင်း မပြုဘဲ “သပိတ်မှောက်” နေခဲ့သည်။ စေ့စပ်ရေး လမ်းစဉ်ချမှတ် ပေးခဲ့သည့် ဟိုချီမင်းအားလည်း ရစရာမရှိအောင် ပုတ်ခတ် စွပ်စွဲခဲ့သည်။

သို့သော် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် ကိုယ်ကျိုးမဖက်ဘဲ တစ်သက်လုံး ရုန်းကန် တိုက်ခိုက်လာခဲ့သော ဟိုချီမင်းသည် သူ့ ယုံကြည်ချက်အတိုင်း ရဲ့ဝံ ပြတ်သားစွာ

လုပ်ဆောင်ခဲ့၍ ပြင်သစ် ဗီယက်နမ် စေ့စပ်ရေး စာချုပ် ချုပ်ပြီးသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် ဘာအိုဒိုင်းသည် ဟန့်ဇိုင်းမှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာသွားပြီး ဟောင်ကောင်မြို့တွင် သွားရောက် နေထိုင်ခဲ့သည်။ ဤ ဘာအိုဒိုင်းသည် အခြားသူ မဟုတ်၊ နောင်အခါ ခုခံရေး စစ်ပွဲကာလ (၁၉၄၇ - ၅၄) အတွင်း ပြင်သစ်တို့နှင့် အတိအလင်း ပူးပေါင်းခဲ့၍ ဒင်ဗင်ဖူး တိုက်ပွဲတွင် ပြင်သစ်တို့ လက်နက်ချပြီးနောက်ပိုင်း (၁၉၅၄ - ၅၅) အမေရိကန်တို့ ကျူးကျော် ဝင်ရောက် လာသောအခါ ဗီယက်နမ် တောင်ပိုင်း၌ အဓိပတိအဖြစ် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည့် ဘာအိုဒိုင်းပင်တည်း။

သို့နှင့်ပင် ဟိုချီမင်းသည် ပြင်သစ်တို့နှင့် စေ့စပ်ရေးကို ရဲဝံ့စွာပင် ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ၁၉၄၆ ခု ဧပြီလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် ဗီယက်နမ် တောင်ပိုင်း ဒါလက်မြို့တွင် ဗီယက်နမ်အစိုးရနှင့် ပြင်သစ်ကိုယ်စာလှယ်တို့ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် တွေ့ဆုံ၍ မတ်လ ၆ ရက်နေ့ သဘောတူညီချက်များကို လက်တွေ့အကောင်အထည် ဖော်ရန် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းကြသည်။ သို့သော် ယင်းပြဿနာများကို ပြင်သစ်ပါလီမန်သို့ တင်ပြရန် ရှိနေသည့်ပြင် ထိုအချိန်က စစ်ပြီးကာလ ပြင်သစ်နိုင်ငံရေးမှာလည်း နေ့တစ်မျိုး ညတစ်မျိုး ပြောင်းလဲနေသည် ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံး၌ ဗီယက်နမ် အစိုးရ ကိုယ်စာလှယ် အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့ ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ သွားရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

အဆိုပါ ဗီယက်နမ် ကိုယ်စာလှယ်အဖွဲ့ကို ဘဏ္ဍာရေးဝန်ကြီး ဖန်ဗန်ဒေါင်းကပင် ခေါင်းဆောင်၍ သွားရောက်ရန် စီစဉ်ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ပြင်သစ် နိုင်ငံရေး ရပ်ကွက် ပြင်သစ်အစိုးရ အဖွဲ့နှင့် ပြင်သစ် လူထုအတွင်း၌ တစ်ခါက “ငှာယင်အိုက်ကုတ်” ဟူသော အမည်ဖြင့် ပြင်သစ်တွင် နေခဲ့ဖူးသော ဟိုချီမင်း ကိုယ်တိုင် လိုက်ပါနိုင်လျှင် ပို၍ အဆင်ပြေဖွယ်ရာ ရှိသည်ဟု ယူဆကာ သမ္မတ ဟိုချီမင်းသည် နှစ်နိုင်ငံ ချစ်ကြည်ရေး အတွက် လိုက်ပါရန် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

သို့နှင့်ပင် ပြင်သစ်နှင့် “ရေစက်မကုန်” သေးသော ဟိုချီမင်းသည် ၁၉၄၆ ခုနှစ် မေလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ပြင်သစ်နိုင်ငံသို့ လေကြောင်းခရီးဖြင့် စတင် ထွက်ခွာလာခဲ့ရသည်။

ထိုနေ့က မိုးရွာနေသဖြင့် ဟိုချီမင်းသည် လေယာဉ်ပေါ်သို့ အတက်တွင် စစ်အင်္ကျီ အညှီရောင် ကျူးနစ်ကို ခေါင်းပေါ်တွင် ခြုံ၍ လေယာဉ်ကွင်းထဲသို့ လာခဲ့ရသည်။ လေယာဉ်ပေါ်တွင်မူ ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်သည့် ဗိုလ်ချုပ်ဆလန်း ဆိုသူ လိုက်ပါလာသည်။ ဗိုလ်ချုပ်ဆလန်းသည် ဗိုလ်ချုပ် လက်လပ်နှင့်အတူ မတ်လ ၆ ရက် သဘောတူညီချက် မူကြမ်းရေးဆွဲစဉ်က ပါဝင်ခဲ့သူ တစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

၁၉၄၆ ခုနှစ် ဇွန်လ ၁ ရက်နေ့ ညနေပိုင်းတွင် ဟိုချီမင်း ခေါင်းဆောင်သည့် ဗီယက်နမ် ကိုယ်စာလှယ်အဖွဲ့ စီးနင်း လိုက်ပါလာသော လေယာဉ်သည် ဆီးရီးယားနိုင်ငံပေါ်တွင် ငြင်သာစွာ ပျံသန်းလျက် ရှိသည်။ လေယာဉ် ပေါ်မှ အောက်သို့ ဝုံကြည့်လိုက်ပါက အရှေ့အလယ်ပိုင်း ဒေသ၏ ဆည်းဆာချိန်တွင် စိန်ပုံငွေပုံများ ခင်းထားသကဲ့သို့ တဖိတ်ဖိတ် တလက်လက် တောက်နေသော သဲကန္တာရကြီးကို မျက်စိတဆုံး မြင်နေကြရသည်။

ဤအချိန်မှာပင် ဟိုချီမင်းနှင့်တကွ ဗီယက်နမ် ကိုယ်စာလှယ်များသည် လေယာဉ်ပေါ်ရှိ ရေဒီယိုမှ တစ်ဆင့် မင်္ဂလာ မရှိသော သတင်းတစ်ခုကို ကြားလိုက်ကြရသည်။ ယင်းသတင်းကာ အခြားမဟုတ်၊ ပြင်သစ် ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ် ဘာဂျင်လူး၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ဗီယက်နမ် တောင်ပိုင်းတွင် ဆိုင်ဂိုမြို့ကို ဗဟိုပြု၍ “ကိုချင်ချိုင်းနား သမ္မတနိုင်ငံ” တည်ထောင်လိုက်ပြီဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်သည်။

ဟိုချီမင်းသည် ဤသတင်းကို ကြားရလျှင် ကြားရခြင်း အံ့အား အသင့်ကြီး သင့်ကာ စိတ်ထဲတွင် ဇဝေဇဝါ ဖြစ်သွားမိသည်။ အထူးသဖြင့် မိမိတို့ ကိုယ်စာလှယ်အဖွဲ့ ပြင်သစ်သို့ ထွက်ခွာလာခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့မှာပင် ယခုကဲ့သို့ ဗီယက်နမ် တောင်ပိုင်းကို သီးသန့်ခွဲ၍ သမ္မတနိုင်ငံအဖြစ် တည်ထောင်လိုက်ပြီဟု ကြေညာလိုက်ခြင်းသည် မိမိတို့၏

စေ့စပ်ရေးကို တမင် ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်ဟု ယူဆကာ အကြီးအကျယ် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားမိသည်။

ထို့ပြင် မိမိတို့ စီးလာသော လေယာဉ်သည် ပြင်သစ်နိုင်ငံ ပဲရစ်မြို့တော်သို့ တိုက်ရိုက် မပျံသန်းဘဲ ဘိုင်ယာရစ်မြို့တွင် ရပ်နားမည်ဟု သိရသောအခါ ပို၍ မသက်သာရာ ဖြစ်လာမိသည်။ သို့ဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ဆလန်အား မေးမြန်းကြည့်သောအခါ ဖွန်လ ၂ ရက်နေ့တွင် ပြင်သစ်တစ်နိုင်ငံလုံး အထွေထွေ ရွေးကောက်ပွဲကြီး ကျင်းပမည် ဖြစ်၍ ယင်းရွေးကောက်ပွဲ အပြီး အစိုးရသစ်ဖွဲ့စည်းပြီးမှ ပဲရစ်သို့ ဆက်လက်သွား မည်ဖြစ်ကြောင်း။ ယခုလောလောဆယ် ဘိုင်ယာရစ်မြို့တွင် ရပ်နား၍ အစိုးရအဖွဲ့သစ် ဖွဲ့စည်းပြီးသည်အထိ စောင့်ဆိုင်း နေကြပါရန် စီစဉ်ထားကြောင်းများကို သိရသည်။

ဘိုင်ယာရစ် လေဆိပ်သို့ ရောက်သောအခါ ပြင်သစ်ကိုယ်စာလှယ် စိန့်တီနီက အဆင်သင့် စောင့်ကြိုနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

ပြင်သစ်တို့နှင့် စေ့စပ်ဆွေးနွေးရေး တစ်စုံတစ်ရာ အကောင်အထည် မပေါ်မီ ၁၉၄၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ အထွေထွေ ရွေးကောက်ပွဲကြီး အပြီးတွင် ဟိုချီမင်းသည် ပြင်သစ်ပြည် ပဲရစ်မြို့မှ "ခုခံရေး" သတင်းစာ၏ အထူးသတင်းထောက် ဒက်ဆင် ဆိုသူအား လက်ခံတွေ့ခဲ့သည်။ ထိုစဉ်က ပြင်သစ်တို့နှင့် စေ့စပ်ရေး သဘောထားများကို ဒက်ဆင်က မေးမြန်းခဲ့ရာ ဟိုချီမင်းက အောက်ပါအတိုင်း အတိအလင်း ပြောကြားခဲ့သည်။

"ကျွန်ုပ်တို့ဟာ သီးခြားပြေလည်မှုရအောင် လုပ်ချင်ပါတယ်။ လုပ်လဲ လုပ်ရပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ် စကားကိုတော့ စွဲစွဲမြဲမြဲ မှတ်ထားစေချင်ပါတယ်။ အဲဒါက ဘာလဲဆိုတော့ နောက်ဆုံး တိုက်ပွဲအထိ တိုက်သွားဖို့ သန္နိဋ္ဌာန် ချထားတယ်ဆိုတဲ့ အချက်ပဲ"

(ဂျီလာကိုးချားရေး ဟိုချီမင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာမျက်နှာ ၉၆)

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

မှန်သည်။ ဟိုချီမင်းသည် နောက်ဆုံးတိုက်ပွဲအထိ တိုက်ခိုက်သွားရန် သန္နိဋ္ဌာန်
ချထားပြီး ဖြစ်သည်။ ဤနောက်ဆုံး တိုက်ပွဲတွင်လည်း အောင်ပွဲခံရမည့် သူများမှာ မိမိတို့
ဗီယက်နမ် ပြည်သူများသာ ဖြစ်သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် အမှန်တရားသည် မုချ အောင်ပွဲခံရမည်
ဖြစ်သောကြောင့်တည်း။

ဒင်ပင်ဖူးမှ ဂျီနီဇာသို့

သက်ငယ်မိုးထားသည့် တဲကလေးအတွင်းရှိ ဝါးစားပွဲပေါ်တွင် စစ်ဦးထုပ် တစ်လုံး တင်ထားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ဤနေရာကား ဗီယက်နမ် မြောက်ပိုင်း ဗီယက်ဘက်ခရိုင် တောတွင်း တစ်နေရာ ဖြစ်သည်။ ကြီးထွားမြင့်မားလှသည့် သစ်ပင်များသည် ပင်စည်ချင်း ဆက်၍ အကိုင်းချင်း ယှက်နေကြသည်အထိ ထူထပ်စွာ ပေါက်ရောက်နေကြသည်။ ဆယ့်နှစ်နာရီ ကာလပတ်လုံး နေပျောက် မထိုးဘဲ သစ်ကြီးဝါးကြီး ချုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းတို့ဖြင့် ဖုံးအုပ်နေသည့် တကယ့် တောကြီးမျက်မဲပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဤနေရာ တစ်ဝိုက်တွင် အထက်ဖော်ပြပါ တဲကလေးအပြင် အခြား စုစုပေါင်း တဲ ၁၀လုံး ၁၅ လုံးခန့် ရှိသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

အချိန်ကား ၁၉၅၄ ခုနှစ် မတ်လအလယ် နေ့မွန်းတိမ်းချိန်လောက်ပင် ဖြစ်သည်။

မြင့်မား ထူထပ်လှသည့် ဤတောကြီး၏ အထက်ကောင်းကင်ယံ တစ်နေရာမှ လေယာဉ်ယုံသံ တစ်ခုကို တစ်ဝီဖြင့် ကြားနေရသည်။ သို့သော် ရဟတ်ယာဉ်ဖြင့် အနိမ့်ပျံသန်း၍ နာရီပေါင်းများစွာ ရှာဖွေ ထောက်လှမ်းသည့်တိုင်အောင် အောက်ခြေတွင် ထာဝစဉ် စိမ်းစို နက်မှောင်နေသည့် တောအုပ်ကြီးအတွင်းမှ ဤတဲကလေးများကို အရိပ်အယောင်မျှပင် မြင်ရမည် မဟုတ်။

ဇူလိုင်လ ၂ ရက်နေ့တွင် ဟိုချီမင်းသည် ပြင်သစ်ဝန်ကြီးချုပ် အသစ် ဘီဒေါနှင့် ပထမဆုံးအကြိမ် တွေ့ဆုံခဲ့ရသည်။ သို့သော် ယင်းတွေ့ဆုံနှုတ်ဆက်ပွဲမှာ တွေ့ဆုံနှုတ်ဆက် ရုံမျှသာ ဖြစ်၍ ဗီယက်နမ် သဘောတူညီချက်များကိုမူ မဆွေးနွေးရသေးဘဲ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ဇူလိုင်လ ၆ ရက်နေ့တွင် ဖွန်တိန်ဘလူး၌ ပြင်သစ်ဗီယက်နမ် ဆွေးနွေးပွဲတွင် တစ်ဖက်နှင့် တစ်ဖက် ခံယူချက်ခြင်း မတူသဖြင့် တစ်စုံတရာ ညှိနှိုင်း၍ မရဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် ဗီယက်နမ်တို့က ပြင်သစ် ဗီယက်နမ် ဆက်ဆံရေးကို အပြည်ပြည်ဆိုင်ရာ ဥပဒေဘောင်အတွင်းတွင် ဆက်ဆံသွားလိုကြသည်။ ထို့ပြင် ဗီယက်နမ်တို့က ပြင်သစ်တို့နှင့် ပူးပေါင်းရသည့် ဖြစ်စေ၊ မဟာမိတ်ဖွဲ့ ရသည်ဖြစ်စေ၊ လုံးဝ လွတ်လပ်သော နိုင်ငံအဖြစ် ရပ်တည်လိုကြသည်။ ပြင်သစ်တို့ကမူ ဗီယက်နမ်အား ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ရေး ပေး၍ ပြင်သစ် အုပ်စုထဲမှာပင် ရှိစေချင်ကြသည်။

ဤအတောအတွင်း ဖွန်လ ၁ ရက် နေ့က ကိုချင်ချိုင်းနားဒေကို ကိုယ်ပိုင် အုပ်ချုပ်ခွင့်ရသည့် သမ္မတနိုင်ငံအဖြစ် ကြေညာခဲ့သည့်ပြင် ဩဂုတ်လ ၁ ရက်နေ့၌ ပြင်သစ် ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ် ဘာဂျင်လူး၏ အစီအစဉ်အရ ကမ္ဘောဒီးယား၊ လာအို၊ ကိုချင်ချိုင်းနား စသည်တို့ ပါဝင်သည့် အင်ဒိုချိုင်းနား စသည်တို့ ပါဝင်သည့် အင်ဒိုချိုင်းနား ပြည်နယ်စု ဖွဲ့စည်းရန် ကွန်ဖရင့် တစ်ရပ်ကို ခေါ်ယူထားကြောင်း သတင်းများ ထွက်ပေါ်လာခဲ့ရာ ဖွန်တိန်ဘလူး ဆွေးနွေးပွဲမှာ ပို၍ သဘောကွဲလွဲကာ တစ်စုံတစ်ရာ သဘော တူညီချက် မရဘဲ ပျက်ပြားသွားခဲ့ရသည်။

ဟိုချီမင်းသည် ပြင်သစ်အစိုးရနှင့် သဘောတူညီချက် မရသော်လည်း ပြင်သစ်လူထု၏ ထောက်ခံမှုနှင့် ကမ္ဘာ့ပြည်သူများ၏ အားပေးမှုကိုမူ အပြည့်အဝ ရရှိစေရန် ပဲရစ်မြို့တော်မှ နေ၍ နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ဇူလိုင်လ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ဟိုချီမင်းသည် ကြေညာချက် တစ်စောင်ထုတ် ပြန်ခဲ့သည်။ ယင်းကြေညာချက်၌ ပြင်သစ်အစိုးရက ဖွဲ့စည်းရန် စိုင်းပြင်းနေသော "အင်ဒိုချိုင်းနား ပြည်နယ်စု" ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဝေဖန်ခဲ့သည်။ "ဘုရင်ခံချုပ်များနှင့် ဗိုလ်ချုပ်များ၏ အုပ်စိုးမှုကို ရုပ်ဖျက်ထားသည့် အင်ဒိုချိုင်းနားပြည်နယ်စု အဖွဲ့ကို အစွမ်းကုန် ပိတ်ပင် ထားဆီးရန် ချမှတ်ထားကြောင်း အတိအလင်း ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည်။

ထို့နောက် ၁၃ ရက်နေ့တွင် သတင်းစာ ကွန်ဖရင့် တစ်ခု ကျင်းပ၍ လွန်ခဲ့သည့် ၂၅ နှစ်ကျော် ကတည်းက မိမိသည် ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး အတွက် ပြင်သစ်သို့ လာရောက် ကြိုးပမ်းဖူးကြောင်းများကို ရှင်းလင်း ပြောဆိုခဲ့သည်။

မှန်သည်။ အချိန်ကာလအားဖြင့် ၁၉၂၁ ခုနှစ် ၁၉၄၆ ဟူ၍ ၂၅ နှစ်ခန့် ကွာခြားနေသည်။ အမည်အားဖြင့် “ငုယင်အိုက်ကုတ်” နှင့် “ဟိုချီမင်း” ဟူ၍ ကွာခြားနေသည်။ အဆင့် တာဝန်အားဖြင့်လည်း ယခင်က သာမန် ပြင်သစ် ကွန်မြူနစ် ပါတီဝင်တစ်ယောက်နှင့် ယခု ဗီယက်နမ် သမ္မတကြီးဟူ၍ ကွာခြားနေသည်။ သို့သော် ကွာခြားမှု မရှိသော အချက်မှာ ယခင်က ဤ ပဲရစ်မြို့တောင်တိုင် သူ သွားလာ လှုပ်ရှားခဲ့သမျှ သူ ပြောဆို ရေးသားခဲ့သမျှတို့သည် ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ဖြစ်ခဲ့သလို ယခုလည်း ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး အတွက်ပင် သူ သွားလာ လှုပ်ရှား ပြောဆို ရေးသားနေခြင်း ဖြစ်သည်။

ဖွန်တိန်ဘလူး ဆွေးနွေးပွဲ ပျက်ပြားပြီးနောက် ဗီယက်နမ် ကိုယ်စာလှယ်အဖွဲ့သည် ပဲရစ်မြို့မှ ပြန်သွားကြသော်လည်း ဟိုချီမင်းသည် မပြန်သေးဘဲ ပြင်သစ်အစိုးရနှင့် ပြည်သူ့လူထုအတွင်း ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ရသမျှ အခွင့်အရေးများကို အသုံးပြုရင်း ကျန်နေရစ်ခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ၁၉၄၆ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ဟိုချီမင်းသည် ပြင်သစ် အစိုးရ အဖွဲ့ဝင် ပင်လယ်ရပ်ခြား ဒေသများဆိုင်ရာ ဝန်ကြီး မောတက်နှင့် စာချုပ်တစ်ရပ် သဘောတူ လက်မှတ်ရေးထိုးနိုင်ခဲ့သည်။ ယင်း စာချုပ်တွင် အဓိအားဖြင့် မတ်လ ၆ ရက် သဘောတူချက်များကို အခြေခံ၍ ဗီယက်နမ် မြောက်ပိုင်းတွင် ပြင်သစ်တို့၏ အကျိုးစီးပွားကို ကာကွယ် ပေးရန် တောင်ပိုင်း ကိုချင်ချိုင်းနားတွင် ဒီမိုကရေစီ လွတ်လပ်ခွင့်များပေးရန်နှင့် အပစ်အခတ် ရပ်စဲရန် စသည်များ ပါဝင်ခဲ့သည်။

သို့နှင့်ပင် ဟိုချီမင်းသည် ပဲရစ်တွင် ဥလကျော်မျှ နေထိုင်ပြီးနောက် စက်တင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် ဂျူးမွန်ဒီဘာဗီးလ် သင်္ဘောဖြင့် ဗီယက်နမ်သို့ ပြန်လာခဲ့သည်။

ဟိုချီမင်းသည် ပင်လယ်ခရီးဖြင့် တစ်လကြာမျှ လာခဲ့ပြီးနောက် ဟန့်ဇင်းသို့ မရောက်မီ အောက်တိုဘာလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် ဗီယက်နမ် အလယ်ပိုင်း အန်နမ် ကမ်းရိုးတန်း ကမ်းရပ်ပယ်လယ်အော်အတွင်း၌ ပြင်သစ် စစ်သင်္ဘော ဆင်ဖရင်ပေါ်တွင် မဟာမင်းကြီး ဝိုလ်ချုပ်ဘာဂျင်လူးနှင့် တွေ့ဆုံ ဆွေးနွေးခဲ့သေးသည်။ ယင်း ဆွေးနွေးပွဲသို့ သတင်းစာဆရာများပါ တက်ရောက်ခဲ့ကြ၍ ပြင်သစ်ဗီယက်နမ် အတိုက်အခိုက်များ ရှောင်ရှားရေးကို ဟိုချီမင်းက ခေါင်းအေးအေးဖြင့် ပြောကြားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဗီယက်နမ် ပြန်လည် ရောက်ရှိခဲ့ပြီး အောက်တိုဘာလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် တိုင်းပြည်သို့ အသံလွှင့် ကြေညာခဲ့သည်။ ယင်းကြေညာချက်တွင် ပြင်သစ် ဗီယက်နမ် သဘောတူညီချက်များကို ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများ လိုက်နာကြရန် ပန်ကြားခဲ့သည်။ “ကျုပ်တို့ဟာ ယဉ်ကျေးတဲ့ လူမျိုးတစ်မျိုး ဖြစ်တယ်ဆိုတာ တစ်ကမ္ဘာလုံး သိအောင် ပြကြပါစို့” ဟူ၍ ပြောကြားခဲ့သည်။

ဟိုချီမင်းသည် တိုင်းပြည်ငြိမ်းချမ်းရေး ညီညွတ်ရေးနှင့် ပြန်လည် ထူထောင်ရေးများကို ရှေ့ရှု၍ ပြင်သစ်တို့နှင့် စေတပ် ဆွေးနွေးခြင်းကို အထက်ပါအတိုင်း အစွမ်းကုန် လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်။ သို့သော် နယ်ချဲ့သမားတို့ မည်သည့် မိမိတို့၏ အုပ်စိုးမှုကို ဘယ်သောအခါမှ ငြိမ်းချမ်းစွာ အလိုအလျောက် စွန့်လွှတ်ရိုး ထုံးစံ မရှိသည့်အလျောက် ဗီယက်နမ်သို့ ဟိုချီမင်း ပြန်ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် စေတပ်ရေး သဘောတူညီချက်များကို ချိုးဖောက်ကာ အကြမ်းဖက်လာကြတော့သည်။

ရှေးဦးစွာ ပြင်သစ်တို့က ဗီယက်နမ်အစိုးရအား လုံးဝ အသိမပေးဘဲ ဟိုဖုန်ဆိပ်ကမ်းမြို့ကြီးတွင် ပြင်သစ် အကောက်တော် ဌာနတစ်ခု ဖွင့်လှစ်၍ ပြည်ပသို့

ထုတ်ကုန်များအပေါ် ကြီးကြပ်ရန် စီစဉ် ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။ ယင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ကို သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း ကိုယ်တိုင် နိုဝင်ဘာလ ၁၁ ရက်နေ့က ပြင်သစ်ဝန်ကြီးချုပ် ဘီဒေါ့ထံ စာရေးအကြောင်းကြား၍ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ကန့်ကွက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် လန်ဆွန်မြို့တွင် ပြင်သစ်စစ်သားများနှင့် ဗီယက်နမ် အရပ်သားများ ပဋိပက္ခ ဖြစ်ခဲ့ရာမှ ယင်းပြဿနာကို ပုံကြီးချဲ့၍ ပြင်သစ် စစ်သင်္ဘောများက နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ဟိုဖုန်မြို့ကို အမြောက်ဖြင့် ပစ်ရာ အရပ်သူ အရပ်သား ၆၀၀၀ ခန့် သေဆုံးခဲ့ရသည်။

ဟိုချီမင်းနှင့် ဗီယက်နမ် အစိုးရက ပြင်သစ်တပ်များ ဟိုင်ဖုန်မှ ဆုတ်ခွာပေးရန်နှင့် အပစ်အခတ် ရပ်စဲရန် တောင်းဆို မေတ္တာရပ်ခံခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ပြင်သစ် စစ်သားများမှာ သူတို့ သေနပ်ပြောင်းဝများတွင် သွေးစွန်းနေကြပြီး ဖြစ်ရာ ဟိုင်ဖုန်မှ ဆုတ်ခွာ မပေးသည့်ပြင် ဆက်လက်၍ ပစ်ခတ်မှုများကို ပြုလုပ် ခဲ့ကြရာ ဒီဇင်ဘာလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ဟိုချီမင်း ကိုယ်တိုင် ပြင်သစ်ဝန်ကြီးချုပ် လီယွန်ဘလမ်း ထံသို့ နှစ်ဖက် စစ်တပ်များ နိုဝင်ဘာလ ၂၀ ရက် မတိုင်မီက အနေအထားအတိုင်း ပြန်လည် ဆုတ်ခွာကြရန် တောင်းဆိုခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် အခြေအနေမှာ မည်သို့မျှ တားဆီး၍ မရတော့ဘဲ ဒီဇင်ဘာလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် ပြင်သစ်တပ်များသည် ဟန့်ဇင်းမြို့ ဆင်ခြေဖုံး ဒေသများသို့ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်လာကြပြီး ဒီဇင်ဘာလ ၁၉ ရက်နေ့တွင်မူ ဟန့်ဇင်းမြို့ကြီးရှိ အချက်အချာ နေရာများကိုပါ အဓမ္မ ဝင်ရောက် သိမ်းပိုင်း၍ ဟန့်ဇင်းမြို့ကြီးကို ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးခဲ့ကြသည်။

ဟိုချီမင်းသည် ပြင်သစ် အာဏာပိုင်များက စေ့စပ်ဆွေးနွေးရေး သဘောတူညီချက်များကို ဖောက်ဖျက်၍ ယခုကဲ့သို့ လက်နက်အားကိုးဖြင့် ဗီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံး ကျွန်ပြုလုပ်ရန် ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်လာပြီ ဖြစ်ရာ နောက်ဆုံး၌

လွတ်လပ်ရေးနှင့် အချုပ်အချာ အာဏာ တည်မြဲရေးအတွက် တစ်မျိုးသားလုံး အသက်နှင့် လဲ၍ ခုခံရေး စစ်ပွဲကြီးကို ဆင်နွှဲကြရန် လှုံ့ဆော်စိုင်းပြင်း ရတော့သည်။

"နိုင်ငံတော် တစ်ဝန်းလုံးရှိ မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့၊ ငါတို့သည် ငြိမ်းချမ်းရေးကို လိုလားသည့်အတွက် လိုက်လျောချက်များ ပြုလုပ်ခဲ့၏။ သို့သော် ငါတို့က ပို၍ လိုက်လျောလေ ပြင်သစ်ကိုလိုနီ ဝါဒသမားများသည် "ရလေလိုလေ အိုတစ္ဆေ" ဖြစ်လာခဲ့ကြသည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် သူတို့သည် ငါတို့ နိုင်ငံအား နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်မံ ကျူးကျော် ဝင်ရောက်ရန် ကြံရွယ်ချက် ရှိထားသောကြောင့်တည်း။

မျိုးချစ်ပုဂ္ဂိုလ် အပေါင်းတို့

မိန်းမ ယောက်ျား၊ လူကြီး လူငယ်၊ ဘာသာမရွေး မည်သည့် နိုင်ငံရေး ပါတီ အဖွဲ့အစည်းဝင် ပုဂ္ဂိုလ် ဖြစ်စေ၊ မည်သည့် လူမျိုးစု တိုင်းရင်းသားပင် ဖြစ်စေ ဗီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံး အုံကြွ၍ အမိနိုင်ငံတော်ကို ကာကွယ်ရန် ပြင်သစ်ကိုလိုနီ ဝါဒသမားများအား တိုက်ခိုက်ကြလော့။

ငါတို့ နိုင်ငံအား ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ရန်အတွက် ငါတို့၏ နောက်ဆုံး သွေးတစ်စက်ကိုပင်လျှင် စွန့်လွှတ် ပူဇော်ကြပါစို့။

ခုခံရေး စစ်ပွဲ ကာလအတွင်း အခက်အခဲများကို ရင်ဆိုင်ကြုံတွေ့ ရသည့် တိုင်အောင် ခိုင်မာပြတ်သားစွာ ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံကြခြင်းအားဖြင့် ငါတို့သည် မုချ အောင်ရမည်သာတည်း။

လွတ်လပ်၍ ညီညွတ်သော ဗီယက်နမ် နိုင်ငံတော် အခွန်ရှည်ပါစေ၊ ခုခံရေး စစ်ပွဲများ အခွန်ရှည်ပါစေ"

(ဟိုချီမင်း၏ တော်လှန်ရေးကျမ်း စာမျက်နှာ ၁၂၆)

ဟန့်ဦးမြို့တော်ကို ပြင်သစ်နယ်ချဲ့ စစ်တပ်များ ကျူးကျော် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည့် ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့ ညတွင် ထုတ်ပြန်လိုက်သည့် ဟိုချီမင်း၏ အထက်ပါ မေတ္တာရပ်ခံ လှုံ့ဆော် ပန်ကြားချက်သည် ခုခံရေး စစ်ပွဲကြီးအတွက် ပထမဆုံး တပ်လှန့် ပစ်ဖောက်လိုက်သည့် အမြောက်သံပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဤနေရာတွင် ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားများနှင့် စေ့စပ်ဆွေးနွေးရေးကို တစ်နှစ်ကျော်မျှ လိုက်လျောကြိုးပမ်းခဲ့သည့် ဟိုချီမင်းအား အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များက လက်ျာသွေဖီရေး အချောင်သမား တစ်ယောက်အဖြစ် ယူဆကောင်း ယူဆဖွယ် ရှိနေသည်။ သို့သော် ဟိုချီမင်းသည် လက်ျာ လက်ဝဲ မည်သည့် သွေဖီရေး သမားမျှ မဟုတ်ကြောင်း သမိုင်းက သက်သေပြခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

စစ်ပြီးကာလ ပြင်သစ်နိုင်ငံ၏ နိုင်ငံရေး လှုပ်ရှားမှုများအရ လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာ့ နိုင်ငံရေး အပြောင်းအလဲများအရ လည်းကောင်း၊ ဗီယက်နမ် နိုင်ငံ၏ ပြည်တွင်း အခြေအနေများအရ လည်းကောင်း၊ ၁၉၄၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့က ကြေညာခဲ့သည့် အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင် လွတ်လပ်ရေးကို သွေးထွက်သံယိုမှု ထပ်မံ မဖြစ်ပွားစေရဘဲ စေ့စပ် ဆွေးနွေးခြင်းဖြင့် ကာကွယ်ထိန်းသိမ်းရေးသည် ဟိုချီမင်း၏ အဓိက ရည်မှန်းချက် ဖြစ်သည်။ ယင်းရည်မှန်းချက်အရ အဖက်ဖက်က စိတ်ရှည်လက်ရှည် ထား၍ ကြိုးစားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ စိတ်ရှည်လက်ရှည် သဘောထားမှန်မှန်ဖြင့် ကြိုးပမ်းခဲ့ကြခြင်းကြောင့် ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားတို့က လက်နက်အားကိုးဖြင့် ယခုကဲ့သို့ အကြမ်းဖက် ကျူးကျော်လာသောအခါ မိမိတို့၏ ခုခံရေး စစ်ပွဲသည် တရားသော စစ်ပွဲ မှန်ကန်သော စစ်ပွဲ ဖြစ်ကြောင်း ဗီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံး သာမက ပြင်သစ် လူထုကြီး အပါအဝင် ကမ္ဘာ့လူထုကြီးကပါ သိမြင်လာခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဤမှန်ကန်သော စစ်ပွဲ၊ တရားသော

စစ်ပွဲတွင် နောက်ဆုံး၌ မိမိတို့သာ မုချမလွဲ အောင်ရမည်ဟူသော အသိတရားသည် ခုခံရေးစစ်ပွဲကြီး တစ်လျှောက်လုံး၌ မကုန်မခန်းနိုင်သော အင်အားတစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

အမှန်စင်စစ် ဟိုချီမင်းသည် ပြင်သစ်တို့နှင့် စေ့စပ် ဆွေးနွေးရေးကို ကြိုးပမ်းခဲ့ရာ၌ အညံ့မခံ အလံမလှဲသည့် စိတ်ဓာတ်မျိုးကို မူလကတည်းက မထားခဲ့။ ပြည်တွင်းပြည်ပ နိုင်ငံတကာ အခြေအနေများအရ စေ့စပ် ဆွေးနွေးရေးကို ကြိုးပမ်း သော်လည်း ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမားတို့ငှ လက်နက် အားကိုးဖြင့် ကျူးကျော်လာပါက အစွမ်းကုန် ခုခံရန် မူလအစ ပထမကပင် ခိုင်မာစွာ သန္နိဋ္ဌာန်ချထားခဲ့ပြီး ဖြစ်သည်။

ဟိုချီမင်းသည် လေယာဉ်ပေါ်တွင် ကြားသိခဲ့ရသည့် "ကိုချင်ချိုင်းနား သမ္မတနိုင်ငံ" တည်ထောင်သည့် သတင်းကို စိန့်တီနီအား ပြောပြပြီး ဤအတိုင်းသာ ဆိုပါက စေ့စပ်ရေးမှာ သဲထဲ ရေသွန်သလို အရာမထင် ဖြစ်ဖွယ်ရာသာ ရှိကြောင်း၊ သို့ဖြစ်၍ မိမိအနေဖြင့် ဝီယက်နမ်သို့ ချက်ချင်း ပြန်သွားရန်မှတစ်ပါး အခြား လုပ်စရာ မရှိကြောင်းများကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြခဲ့သည်။

သို့သော် စိန့်တီနီကလည်း ရေတပ်ဗိုလ်ချုပ် ဘာဂျင်လူး၏ ယင်းလုပ်ဆောင် ချက်မှာ ယာယီအစီအစဉ် တစ်ရပ်သာ ဖြစ်ကြောင်း ယင်းသို့ လုပ်ဆောင်ခဲ့ရသည်မှာလည်း သူတစ်ဦးတစ်ယောက်တည်း၏ သဘောမဟုတ်ဘဲ ကိုချင်ချိုင်းနားမှ အချို့သော ပုဂ္ဂိုလ်များ၏ အကြံပေးကိုင် တောင်းဆိုမှုကြောင့် မလွဲမရှောင်သာ ဆောင်ရွက်ရဟန် တူကြောင်း။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ နောက်ဆုံး၌ ပြည်သူလူထု၏ ဆန္ဒအရ ဆုံးဖြတ်ရန်မှာ အကောင်းဆုံး နည်းလမ်း ဖြစ်ကြောင်း စသည်ဖြင့် ရှင်းလင်း ပြောပြခဲ့သည်။

သို့နှင့်ပင် ဟိုချီမင်းသည် ဘိုင်ယာရစ်တွင် တနင်္ဂနွေ သုံးပတ်မျှ နေထိုင်ပြီးနောက် ဂျော့ဘီဒေါ့၏ အစိုးရသစ်ဖွဲ့ပြီး ဇွန်လ ၂၂ ရက်နေ့တွင် ပဲရစ်မြို့သို့ ဆက်လက် ထွက်ခွာလာခဲ့ကြသည်။

ပဲရစ်မြို့၊ လီဘောဂျက် လေဆိပ်သို့ ဟိုချီမင်းနှင့် အဖွဲ့ဝင်များ ဆိုက်ရောက် သွားကြသောအခါ ပြင်သစ်နိုင်ငံရောက် ဝိယက်နမ် လူထုနှင့် ပြင်သစ် မိတ်ဆွေများက ပြင်သစ် အလံများနှင့် ဝိယက်နမ် အလံများကို ကိုင်ဆောင် ဝေ့ရမ်း၍ တစ်ခဲနက် ကြိုဆိုကြသည်။ ပြင်သစ် အစိုးရအဖွဲ့မှ ပင်လယ်ရပ်ခြား ဒေသဆိုင်ရာ ဝန်ကြီး မောတက်ကိုယ်တိုင် သံတမန် ထုံးတမ်းစဉ်လာများအရ တစ်ခမ်းတနား ကြိုဆိုခဲ့သည်။

ဟိုချီမင်းသည် ပဲရစ်မြို့သို့ ရောက်ပြီး ၃ ရက်အကြာ ဇွန်လ ၂၅ ရက်နေ့တွင် ဧည့်ခံပွဲ တစ်ရပ် ကျင်းပခဲ့သည်။ ယင်းဧည့်ခံပွဲသို့ အစိုးရဌာနဆိုင်ရာ သံတမန်များ၊ နိုင်ငံရေးပါတီ အဖွဲ့အစည်း ခေါင်းဆောင်များနှင့် သတင်းစာ ဆရာများပါ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၂၅ ကျော်လောက်က ငှယ်အိုက်ကုတ် ဟူသော အမည်ဖြင့် ပြင်သစ် ကွန်မြူနစ်ပါတီကို စတင် တည်ထောင်ရာတွင် ပါဝင်ခဲ့သူ တစ်ဦးအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမားများက လက်အောက်ခံ ကိုလိုနီ နိုင်ငံများအပေါ် သွေးစုတ် ခြယ်လှယ်ပုံများကို ရှေးဦးစွာ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း တင်ပြခဲ့သူ အဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဟူးမင်းနိုက် သတင်းစာနှင့် လီပါရီယာ သတင်းစာများတွင် နိုင်ငံရေး ဆောင်းပါးများကို လက်သံ ပြောင်ပြောင် ရေးခဲ့သူအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ကြားသိထား ကြသော ပြင်သစ်အစိုးရနှင့် နိုင်ငံရေး ရပ်ကွက်မှ ပုဂ္ဂိုလ်များသည် ယခုကဲ့သို့ ပဲရစ်မြို့တော်သို့ ဝိယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ၏ သမ္မတကြီး အဖြစ် ရောက်ရှိလာသော ဟိုချီမင်းအား အထူးပင် စိတ်ဝင်စားခဲ့ကြသည်။

အထူးသဖြင့် ဟိုချီမင်း၏ ရိုးသား၍ စိတ်သဘောထား နူးညံ့သိမ်မွေ့မှု၊ တိုတိုနှင့် လိုရင်းကို ထိထိမိမိ ပညာရှိဆန်ဆန် ပြောတတ်မှု၊ လူတစ်ဖက်သား အပေါ် ဖော်ရွေလှိုက်လှဲစွာ ဆက်ဆံမှုတို့ကြောင့် ပဲရစ်မြို့ထုတ် သတင်းစာများက ဟိုချီမင်း အကြောင်းကို တခမ်းတနား ရေးသား ဖော်ပြခဲ့ကြရာ ပဲရစ်တစ်မြို့လုံးတွင် ဟိုချီမင်း သတင်းမှာ အထူးပင် ရေပန်းစားခဲ့သည်။

သို့ဖြစ် ပုဂ္ဂိုလ်ရေးအရ ထင်ရှားကျော်ကြား၍ အောင်မြင်မှု ရခဲ့သော်လည်း နိုင်ငံရေးအရ မူလ ရည်မှန်းချက်မှာ ထင်တိုင်း မပေါက်ဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဤတောအုပ်ကြီး၏ အလယ်တစ်ခုသော သက်ငယ်တဲကလေးအတွင်း ဝါးစားပွဲပေါ်တွင် စစ်ဦးထုတ် တစ်လုံး တင်ထားသည်ကို တွေ့ရသည်။ ဤ ဝါးစားပွဲကလေး၏ ပတ်ပတ်လည်တွင် လူလေးငါးယောက်ခန့် ပိုင်းထိုင်နေကြသည်ကိုပါ မြင်ရသည်။

အဆိုပါ ဝါးစားပွဲအနီးမှ လူများအနက် တစ်ယောက်သော သူမှာ အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်မျှပင် ရှိနေပြီဟု ခန့်မှန်းရသည်။ ကျန်လူအားလုံးတို့၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ဤအဖိုးအို ရှိရာဘက်သို့ တညီတညာတည်း စူးစိုက်လျက် ရှိကြသည်။ ကြင်နာသော မျက်နှာအမူအရာ၊ ကျယ်ပြန့်သော နဖူးပြင် စူးရှ နက်ရှိုင်းသော မျက်လုံးအစုံ၊ ကျိုတို့ကျဲတဲဖြင့် ဖွာရယာ ကျနေသော နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေးများ၏ ပိုင်ရှင် ဤအဖိုးအိုကား အခြားသူ မဟုတ်၊ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမား ကျူးကျော်ရေးတပ်များအား “လှေခွက်ချည်းကျန် အလံမလှဲ” ဟူသော စိတ်ဖွဲ့ဖြင့် ခုခံရေး စစ်ပွဲကြီးကို ရှစ်နှစ်တိုင်တိုင် ဦးဆောင် တိုက်ခိုက်ခဲ့သည့် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုချီမင်း ပေတည်း။

ဟိုချီမင်းနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်တွင် ရှိနေကြသည့် လူအများအနက် လူနှစ်ယောက်မှာ သူတို့၏ အသားအရောင်နှင့် အဝတ်အစားများကို ကြည့်ရခြင်းအားဖြင့် ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများ မဟုတ်ဘဲ နိုင်ငံခြားသားများ ဖြစ်ကြောင်း သိသာနိုင်သည်။

မှန်သည်။ ဤပုဂ္ဂိုလ် နှစ်ယောက်သည် နိုင်ငံခြားသာများ ဖြစ်ကြသည်။ တစ်ယောက်မှာ အီတလီ အမျိုးသား သတင်းစာဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်၍ အခြားတစ်ယောက်မှာ ကမ္ဘာကျော် သြစတြေးလျား အမျိုးသား သတင်းစာဆရာ ဝီးလ်ဖရက် ဘားချက် ဆိုသူ ဖြစ်သည်။

၎င်းတို့ နှစ်ယောက်အနက် ဘားချက်မှာ ကိုရီးယား စစ်ရပ်စဲရေး ဆွေးနွေးပွဲ ကျင်းပရာ ပန်းမွန်ဂျီဒေသမှ မိုင်ပေါင်း ၁၂၀၀ နီးပါးမျှ ကွာဝေးသည့် ခရီးကို အသော့နှင့်ကာ လောလောဆယ် တစ်ကမ္ဘာလုံးက အာရုံစိုက်ခြင်း ခံနေရသည့် ဝီယက်နမ် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုချီမင်းနှင့် ဝီယက်နမ်ပြည်သူ တပ်မတော်သားများ၏ တိုက်ပွဲများအကြောင်း သတင်းယူရန် ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုချီမင်းသည် မိမိတို့ ရှိရာ တောကြီးမျက်မဲသို့ ဇွဲကောင်းကောင်းဖြင့် လာရောက် တွေ့ဆုံကြသော နိုင်ငံခြား သတင်းစာဆရာ နှစ်ဦးအား ယခုကဲ့သို့ တောအတွင်း တစ်နေရာ သင်ငယ်တဲကလေးအတွင်း အဆောင်အယောင် မပါ အခမ်းအနား ဗလာဖြင့် ခရီးဦးကြိုဆိုကာ ဧည့်ခံစကား ပြောနေခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

ထိုအချိန် (၁၉၅၄ ခု မတ်လ) မှာ ရှစ်နှစ်နီးပါးမျှ ကြာလာခဲ့ပြီဖြစ်သော ပြင်သစ် ဝီယက်နမ် စစ်ပွဲကြီးအတွက် နောက်ဆုံး အဆုံးအဖြတ်ပေးမည့် အချိန်ကာလသို့ နီးကပ်လာနေပြီ ဖြစ်၍ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံအများအပြားကပင် ဤစစ်ပွဲကြီးကို အာရုံ စူးစိုက် နေကြသည့် အခါသမယ ဖြစ်သည်။

မှန်သည်။ ဟိုချီမင်းအား နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်တိုင်တိုင် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အသီးသီးသို့ လှည့်လည်သွားလာ၍ ဝီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအတွက် လမ်းစရာဖွဲ့ခဲ့စဉ်က သူ၏ အနစ်နာခံမှု ဇွဲကောင်းမှုတို့ကို ချီးကျူးခဲ့ကြသူများသည် လည်းကောင်း၊ ဟောင်ကောင် အကျဉ်းထောင်နှင့် ကူမတ်တန် အကျဉ်းစခန်းများတွင် ဆင်းရဲဒုက္ခ အဝဝကို ပဓာနမထားဘဲ ထောင်မှ လွတ်လာပြီးနောက် ဝီယက်နမ် ပြောက်ကျားတပ်ဖွဲ့များကို စည်းရုံးဖွဲ့စည်း၍

လွတ်လပ်ရေးကို မရရအောင် လှုံ့ဆော်ပြင်ဆင် တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့စဉ်က သူ၏ ခံနိုင်ရည်ရှိမှုနှင့် နည်းပရိယာယ် ကြွယ်ဝမှုများကို ချီးကျူးခဲ့ကြသူများသည် လည်းကောင်း၊ လွတ်လပ်ရေး တည်တံ့ခိုင်မြဲရေးအတွက် ပြင်သစ်တို့နှင့် စေ့စပ်ဆွေးနွေးခဲ့စဉ်က သူ၏ စိတ်ရှည် သည်းခံမှုနှင့် ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှုများကို ချီးကျူးခဲ့ကြသူများသည် လည်းကောင်း၊ ဤပုဂ္ဂိုလ် ထိုပုဂ္ဂိုလ်အပေါင်းတို့သည် ဤ ခုခံရေး စစ်ပွဲကာလ တစ်လျှောက်လုံး ဟိုချီမင်း၏ စစ်ရေး နိုင်ငံရေး စည်းရုံးရေး သေနင်္ဂဗြူဟာ ကျွမ်းကျင်မှုများနှင့် သူမတူသော ခေါင်းဆောင်မှုများကို ဆထက်ထမ်းပိုး တိုး၍ ချီးကျူးခဲ့ကြရသည်။ လက်ဖျားခါ၍ အံ့ဩမဆုံးနိုင် ဖြစ်ခဲ့ကြရသည်။

ဟိုချီမင်းသည် ဟန့်ဇိုင်းမြို့တွင်းသို့ ပြင်သစ်ကျူးကျော်ရေးတပ်များ ၁၉၄၆ ခု ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် အဓမ္မဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြစဉ်က ငှက်ငယ်ငယ်နှင့်အတူ သီသီကလေး လွတ်မြောက်လာခဲ့ကြသည်။ ထိုမှ တဆင့် သူနှင့် သူ့ရဲဘော်များသည် လယ်ကွင်းများကို ဖြတ်ကျော်၍ မြောက်ပိုင်း ကျေးလက်ဒေသများသို့ ဆုတ်ခွာ လာခဲ့ကြရသည်။ ဤဒေသမှ လွန်ခဲ့သည့် တစ်နှစ်ခွဲလောက်က ဟန့်ဇိုင်းမြို့ကြီးကို မိမိတို့ ဝိယက်မင်း တပ်များ ချီတက် သိမ်းပိုက်ခြင်း မပြုမီ၊ အခြေခံစခန်း အဖြစ် တည်ဆောက်ခဲ့သည့် ဒေသများ ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ငှက်ငယ်ငယ် အပါအဝင် ခေါင်းဆောင်များသည် ဟိုချီမင်း၏ စေ့စပ်ရေး လမ်းစဉ် ပျက်ပြားခဲ့သော်လည်း ဟိုချီမင်းအပေါ်တွင် ကြည်ညိုမှု၊ လေးစားမှုနှင့် ယုံကြည်မှုများ မပျက်ပြားဘဲ သူ၏ ရှေ့ဆောင် လမ်းညွှန်မှုကို ဆက်လက် ခံယူခဲ့ကြသည်။

ဟိုချီမင်း၏ ခေါင်းဆောင်မှုအောက်တွင် တလုံးတစည်းတည်း တညီတညွတ်တည်း ရှိနေခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့် ဟိုချီမင်းသည် မြောက်ပိုင်းဒေသကို အခြေခံစခန်း အဖြစ် တည်ဆောက်၍ ထိုမှတစ်ဆင့် အနောက်မြောက်ပိုင်းကို တိုးချဲ့တိုက်ခိုက်သွားရန် စီစဉ်ခဲ့သည်။

ယင်းအစီအစဉ်အရ လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့များအားစုစည်း၍ ဝီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ်သမ္မတနိုင်ငံ အစိုးရ၏ “ပညတ်ချက် ၈ ပါး” ကို အတိအကျ လိုက်နာရန် သူ့ကိုယ်တိုင် အမိန့်ပြန်တမ်း ထုတ်ခဲ့သည်။ ယင်း ပညတ်ချက် ၈ ပါး တွင် ပြည်သူလူထု၏ ပစ္စည်းမှန်သမျှကို အစိုးရအမပေးဘဲ မယူရ၊ ပြည်သူလူထု၏ သမီးပျိုများကို မစော်ကားရ၊ ပြည်သူလူထု၏ လယ်ယာ လုပ်ငန်းများနှင့် အိမ်မှုကိစ္စများကို အတတ်နိုင်ဆုံး ကူညီ လုပ်ကိုင်ပေးရမည် စသည်တို့ ပါဝင်ခဲ့သည်။

"အနောက်မြောက် ဒေသတိုက်ပွဲတွင် ပါဝင်ခဲ့ကြသည့် ကေဒါအားလုံးပင် ယင်းတိုက်ပွဲကြီးအတွင်း ဆုံးဖြတ်ချက်ချမည့် ကွန်ဖရင့်သို့ သူ ရောက်ရှိလာပုံကို ကောင်းကောင်းကြီး မှတ်မိနေကြပါသည်။ ယင်း အဖြစ်အပျက်မှာ မေပျောက်နိုင်ဖွယ်ရာ မရှိပါ။ ထိုအချိန်က ကွန်ဖရင့် မတိုင်မီ နေ့စဉ် ရက်ဆက် မိုးကြီးသည်ထန်စွာ ရွာနေခဲ့ပါသည်။ ချောင်းများမှာ ရေလျှံ၍ လမ်းများပေါ်တွင် ရေများလွှမ်းနေပါသည်။ လူအုပ်ကြီးသည် ရေများ တအားစီး၍ ဖြတ်ကျော်နေသော လမ်း၏ တစ်ဖက်တွင် စုပြုံရပ်နေကြပြီး ရေအကျကို စောင့်နေကြပါသည်။ ထိုအခိုက်မှာပင် ဟိုချီမင်းသည် မဆိုင်းမတွ ရေဒလဟော စီးဆင်းနေသော လမ်းပေါ်မှ တစ်နေရာကို ရွေး၍ ရေစီးထဲမှာပင် လမ်းကို ဖြတ်ကျော်သွားပါသည်။ ဤသည်ကို မြင်တော့မှ လူအုပ်ကြီးသည် သူဖြတ်ကျော်သွားသည့် နေရာအတိုင်း နောက်က လိုက်၍ ရေစီးထဲမှ ဖြတ်လာကြပါသည်။ ချောင်းရေ ဒလဟော ကျ၍ ရေစီးသန်နေသည့် မိုးတွင်း အချိန်အခါမျိုးတွင် ယခုကဲ့သို့

ရေစီးထဲတွင် ဖြတ်ကူးရသည်မှာ အန္တရာယ် မသေးလှပါ။ သည်လိုနှင့်ပင် ဟိုချီမင်းသည် ကွန်ဖရင့်ကို အချိန်မီ ရောက်ရှိလာခဲ့ရာ ဤဖြစ်ရပ်များ စစ်မြေပြင်တွင် တိုက်ပွဲ ဆင်ကြအံ့ဆဲဆဲ ရဲဘော်များအတွက် အဖိုးမဖြတ်နိုင်သော သင်ခန်းစာ တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

(ငုယင်ဂီယက်ရေး "ဟိုချီမင်းနှင့် အတူနေခဲ့ရသော နေ့ရက်များ စာမျက်နှာ ၂၁၆)

ဗီယက်နမ် လက်နက်ကိုင် တပ်များ၏ ဗိုလ်ချုပ် ငုယင်ဂီယက်သည် ပြင်သစ်တို့နှင့် စေ့စပ်သည့် ဟိုချီမင်း၏ လမ်းစဉ်ကို လုံးဝ နှစ်ခြိုက်သူ မဟုတ်။ သို့သော် သူသည် ဟိုချီမင်း၏ ခေါင်းဆောင်မှုကို ထာဝစဉ် ယုံကြည်လေးစားသူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူသည် စေ့စပ်ရေး ပျက်ပြားခဲ့သော်လည်း ဟိုချီမင်းအပေါ် ယုံကြည်လေးစားမှု မပျက်ပြားဘဲ ဟန့်ငြင်းမှ ဆုတ်ခွာလာခဲ့ကြရပြီးနောက် ပထမဆုံး အနောက်မြောက် တိုက်ပွဲဆင်နွှဲရန် ပြင်ဆင် စိုင်းပြင်းခဲ့ကြစဉ်က ခရီးလမ်း တစ်နေရာတွင် ဟိုချီမင်း၏ အမှတ်မထင် ပြုမူပုံကို အထက်ပါအတိုင်း ပြန်လည် ထုတ်ဖော်၍ ချီးကျူး ရေးသားခဲ့သည်။

အလားတူပင် အခြားခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်သော ဟွန်ကုတ်ဗီယက် ဆိုသူကလည်း ထိုအချိန် ထိုအခါက ဟိုချီမင်း၏ ရုပ်ပုံလွှာကို အောက်ပါအတိုင်း ခြယ်မှုန်း ပြခဲ့သည်။

"ခုခံရေး စစ်ပွဲကာလ၏ စောစောပိုင်း ရက်များက သူသည် လယ်သမားများ အကြားတွင် နေထိုင်လေ့ ရှိပါသည်။ သူတို့လိုပင် ဖျင်နီကြမ်း အဝတ်အစားများကို ဝတ်ပါသည်။ အခြားသူများ စည်းကမ်း လိုက်နာသကဲ့သို့ သူလည်း လိုက်နာခဲ့ပါသည်။ ငုံးကြီးလေယာဉ် လာပြီ ဆိုပါက သူလည်း အခြား လယ်သမားများ နည်းတူ လယ်ကွင်းထဲသို့ ပြေးပြီး ပုန်းပါသည်။ နောက်တွင် ကွမ်နက်ဒေသ၌ သူသည် တောအုပ်ကြီး အလယ်ဗဟိုတွင် တဲကလေးတစ်ခုနှင့် နေပါသည်။ တဲမှာ သစ်တုံးများဖြင့်

ဆောက်လုပ်ထား၍ အကာအရံဟူ၍ အမိုးမှာ အလွန်နိမ့်လှပါသည်။ လေးဘက် လေးတန် အကာအရံဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ မရှိဘဲ တဲထဲတွင်လည်း သူ အသုံးပြုသည် လက်နှိပ်စက် အသေးကလေး တစ်ခု၊ ရောင်စုံခဲတန် အချို့နှင့် စာရေးစက္ကူ အချို့မှ တစ်ပါး အခြား ဘာပစ္စည်းမှ မရှိပါ။ သူ့အတွက် တစ်ဦးတည်းသော အဖော်ဖြစ်သည့် ခွေးမှာလည်း တစ်ညတွင် ကျားလာဆွဲသဖြင့် ပါသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

(ဂျိုး လာကိုချားရေး "ဟိုချီမင်း အတ္ထုပ္ပတ္တိ စာမျက်နှာ ၁၄၀ - ၁၄၁)

ထိုသို့ ဟိုချီမင်းနှင့် သူ့ရဲဘော်များ တောတွင်းသို့ ရောက်ရှိခဲ့ကြ၍ ပြောက်ကျား စစ်ဆင်ရေးအတွက် အစီအစဉ်များ ရေးဆွဲနေချိန်မှာပင် ပြင်သစ်တပ်များသည် မြောက်ဗီယက်နမ် မြို့ကြီးပြကြီးများကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု သိမ်းပိုက် ခဲ့ကြသည်။ ပြင်သစ်တပ်များသည် ဟန့်ဒါးမြို့တော်နှင့် ဟိုင်ဖုန်သွားရာ လမ်းမကြီးကို ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ အတွင်းမှာပင် ရှင်းလင်း သိမ်းပိုက်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် ရှေးဟောင်း မြို့တော်ဖြစ်သော ဟွေးမြို့ကို ဖေဖော်ဝါရီလ ၇ ရက်နေ့တွင် လည်းကောင်း၊ နစ်ဒင်းမြို့ကို လေထီးတပ်သားများ၏ အကူအညီဖြင့် မတ်လ ၁ ရက်နေ့တွင် လည်းကောင်း ဝင်ရောက် သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဟိုချီမင်းသည် ယင်းသို့ ပြင်သစ်တို့၏ ဆက်လက် ကျူးကျော်မှုများကြောင့် မိမိတို့၏ ခုခံရေးစစ်ပွဲသည် ရေရှည်စစ်ပွဲ အသွင်ကို ဆောင်လာမည်ကို ကောင်းစွာ သဘောပေါက်မိသည်။ သို့ဖြစ်ရာ ရေရှည်စစ်ပွဲ တစ်လျှောက်လုံးတွင် ပြင်သစ်တို့အား ခုခံတိုက်ခိုက်ရာ၌ ဗီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံး အကျယ်ပြန့်ဆုံး ပါဝင်နိုင်ရန်အတွက် ရှေးဦးစွာ အစိုးရအဖွဲ့အား အမျိုးသား ညီညွတ်ရေး တပ်ပေါင်းစု အသွင်မျိုး ဖြစ်အောင် ပြန်လည် ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ထင်ရှားသော မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်များ၊ လူထုအဖွဲ့အစည်း

ခေါင်းဆောင်များနှင့် ဘာသာရေး အကြီးအကဲများကိုလည်း အစိုးရအဖွဲ့တွင် ပါဝင်စေခဲ့သည်။

ဤအတောအတွင်း ဟန့်ဦးမြို့ကို သိမ်းပိုက်ထားသော ပြင်သစ်တပ်များအား အလစ်တွင် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ရန်နှင့် ဖောက်ခွဲ ဖျက်ဆီးရေး လုပ်ငန်းများကို လုပ်ကိုင်ရန် အချို့သော ရဲဘော်များအား “အသေခံ ဝန်ထမ်း တပ်သားများ” အဖြစ် တာဝန် ပေးခဲ့သည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ဟိုချီမင်းသည် အဆိုပါ “အသေခံ ဝန်ထမ်း တပ်သားများ” အား ညွှန်ကြားချက် တစ်စောင် ထုတ်ပြန်ခဲ့ရာ အောက်ပါတို့ ပါဝင်ခဲ့သည်။

(၁) ရဲဘော်တို့သည် အလွန်ပါးနပ်စွာ အလွန်ဖျတ်လပ်စွာ၊ အလွန် လျှို့ဝှက်စွာ လုပ်ကိုင်ရမည်။ ရဲဘော်တို့၏ တပ်ဖွဲ့များအား အခြေအနေအရ လိုအပ်သလို ခွဲဖြန့် စုစည်းခြင်းများ ပြုလုပ်နိုင်ရမည်။

(၂) ရဲဘော်တို့သည် နေ့စဉ်နှင့် အမျှ နာရီနှင့်အမျှ အတွေ့ အကြုံများကို လေ့လာရယူကြရမည်။ သစ္စာဖောက်များနှင့် သူလျှိုများကို အထူးသတိပြုကြရမည်။

(၃) ရဲဘော်တို့သည် အမြဲတန်း သတိရှိ၍ ရုတ်တရက် ရရှိလာသော အခွင့်အလမ်းများကို ထိုးထွင်းကြံဆ၍ ကောင်းစွာ အသုံးပြုနိုင်ရမည်။

(၄) ရဲဘော်တို့သည် အစွမ်းကုန် ညီညွတ်ကြရမည်။

(ဟိုချီမင်း လက်ရွေးစင်ကျမ်းမှ)

ထို့နောက် ၁၉၄၇ ခုနှစ် မေလ ၂၇ ရက်နေ့တွင် ပြည်သူ့စစ်များ ကျယ်ပြန့်စွာ ဖွဲ့စည်းရေးအတွက် အမျိုးသား ကွန်ဖရင့်ကြီး တစ်ရပ် ကျင်းပခဲ့သည်။ ယင်းကွန်ဖရင့်သို့ ပြည်နယ်အားလုံးတို့မှ ပြည်သူ့စစ်များ၊ ကာကွယ်ရေး တပ်သားများနှင့် ပြောက်ကျား ခေါင်းဆောင်များပါ စုံညီစွာ တက်ရောက်ခဲ့ကြသည်။

အထူးသဖြင့် ဤခုခံရေး စစ်ပွဲ တစ်ခုလုံး၏ အသွင်လက္ခဏာသည် လက်နက် ခဲယမ်းမီးကျောက်နှင့် လူအင်အားပါ အစစ အရာရာ သာလွန်နေသော ပြင်သစ်နယ်ချဲ့ တပ်များအား တစ်စတစ်စ အမှည့်ချွေ၍ ရေရှည် တိုက်ခိုက်သွားရမည့် စစ်ပွဲကြီး ဖြစ်ရာ ဟိုချီမင်းနှင့် တကွ လက်နက်ကိုင် တပ်များ၏ ဗိုလ်ချုပ် ငုယင်ဂီယက်တို့သည် ပြည်သူ့စစ်များ ဖော်ထုတ်ရေး၊ ပြောက်ကျား တပ်ဖွဲ့များ ဖွဲ့စည်းရေးတို့ကို အထူးအလေးအနက် သဘောထားခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြစ်ရာ အဆိုပါ ပြည်သူ့စစ် ကာကွယ်ရေးနှင့် ပြောက်ကျား တပ်ဖွဲ့များ၏ အမျိုးသား ညီလာခံကြီးကို ဟိုချီမင်းကိုယ်တိုင် သဝဏ်လွှာ တစ်စောင် ပေးပို့ခဲ့ရာ ယင်းသဝဏ်လွှာ၌ “ပြည်သူလူထုကို ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ကြ၊ ကူညီကြ၊ ပြည်သူလူထု၏ ယုံကြည်မှု၊ ချစ်ခင်မှုနှင့် လေးစားမှုကို ခံယူရအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားကြ” ဟူ၍ ဖော်ပြခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဝီယက်မင်း လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့များသည် မြို့များကို ပြည်လည် ထိန်းသိမ်းခြင်း မပြုလုပ်နိုင်သေးသော်လည်း ကျေးလက် တောရွာများတွင်း အခြေခံ စခန်းများ တည်ဆောက်၍ ပြင်သစ်တပ်များအား အလစ်တွင် မကြာခဏ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ကြသည်။ ဟန့်ဇင်းမြို့တော်မှ ဟိုချီမင်းနှင့် သူ့ရဲဘော်များ ဆုတ်ခွာခဲ့ရပြီး ၆ လအတွင်းတွင် ဝီယက်မင်း လက်နက်ကိုင် တပ်များ၏ လက်ချက်ဖြင့် ပြင်သစ်ဗိုလ်မှူးကြီး ၅ ဦး ကျဆုံးခဲ့ရပြီး ဒဏ်ရာ ရသူနှင့် ကျဆုံးသူ ၃ သောင်းကျော် ရှိခဲ့သည်။

ယင်းသို့ ပြင်သစ်တို့ဘက်မှ အကျအဆုံးများလေလေ ပြင်သစ်စစ်သားများသည် ဝီယက်နမ် ပြည်သူလူထုအပေါ် အကြမ်းဖက်လာလေလေ ဖြစ်ခဲ့သည်။ ကျေးရွာများသို့ ဝင်ရောက်၍ မြင်မြင်သမျှ ကလေးလူကြီးများကို အကြောင်းမဲ့ သတ်ပစ်ခြင်း၊ ရွာလုံးကျွတ် မီးရှို့ခြင်း စသည်များကို ဒလကြမ်း ပြုလုပ်လာကြသည်။

၁၉၄၇ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၀ ရက်နေ့က ကီယင်ယာရွာကလေးသို့ ပြင်သစ် စစ်သားများ ဝင်ရောက်လာကြသည်။ ထိုအချိန်က ရွာရှိ ယောက်ျားသားများမှာ လယ်တော ယာတောများသို့ ရောက်ရှိနေကြရာ ပြင်သစ်စစ်သားများသည် ရွာထဲတွင် တွေ့သမျှ လူကြီး ၆ ယောက်၊ အမျိုးသမီး ၄၀ နှင့် ကလေး ၅၀ ခန့်တို့ကို တစ်နေရာတည်းတွင် စုပြုံ၍ ကြီးများဖြင့် တုပ်ကာ သေနပ်ဖြင့် ပစ်သတ်ခဲ့ကြသည်။ ထို့နောက် တစ်ရွာလုံးကို မီးရှို့သွားကြသည်။

ဤသို့သော ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှုများမှာ နေရာအနှံ့အပြားတွင် ဖြစ်နေခဲ့ရာ ဝီယက်နမ် အမျိုးသား တောင်သူ လယ်သမားများသည် ရရာလက်နက်ကို စွဲကိုင်၍ ခုခံရေး စစ်ပွဲအတွင်းသို့ ကိုယ်တိုင်ပါဝင် တိုက်ခိုက်လာကြတော့သည်။

ဟိုချီမင်းသည် တစ်နေ့တခြား ကျယ်ပြန့်လာသော ခုခံရေးစစ်ပွဲကြီးအတွင်း အဖက်ဖက်က လိုအပ်သမျှတို့ကို အစွမ်းကုန် နေမအား ညမအား လုပ်ကိုင်ခဲ့ရသည်။ စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စည်းရုံးများသာမက ယခုကဲ့သို့ ရေရှည်စစ်ပွဲတွင် အဓိက အခန်းမှ ပါဝင်နေသော ရိက္ခာကုန် ပစ္စည်းထုတ်လုပ်ရေး၊ သိုလှောင်ရေး၊ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးများကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ဂရုတစိုက် ကြီးကြပ်ဆောင်ရွက်ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဝီယက်နမ် မြောက်ပိုင်းတွင် ထိုစဉ်က စားနပ်ရိက္ခာ ရှားပါးလှသည့်ပြင် တစ်နေရာနှင့် တစ်နေရာ မှီခိုအားထားနေရသဖြင့် လက်နက်ကိုင်တပ်များ အတွက်ရော ရွာသူရွာသားများ အတွက်ပါ ရိက္ခာ မပြတ်စေရန် နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဂရုစိုက်နေရသည်။

အလုပ်ပင်ပန်းလှ၍ နေ့မအား ညမအား တာဝန်တွေ များလှသဖြင့် ကျန်မာရေး ချို့တဲ့လာသော်လည်း သူသည် နေ့စဉ် အလုပ်ဝတ္တရားများကို အသေးအဖွဲပါ မကျန် ကြိုးစား၍ လုပ်ကိုင်ခဲ့သည်။

“သူသည် အလုပ်တာဝန်များကို ထမ်းဆောင်ရာ၌ ကြီးကြီးမားမားရော အသေးအဖွဲပါ ပေါ့ပေါ့ဆဆ ဘယ်တော့မှ မလုပ်ပါ။ တစ်နေ့တွင် သူက ကျွန်တော့်အား ဗန်လီတွင် သိုလှောင်ထားသည့် ဆားတန်ချိန် ၂ သောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ မေးလာပါသည်။ အဆိုပါ ဆားများကို အစိုးရက ပြည်နယ် အသီးသီးနှင့် ဗီယက်နမ် ခရိုင် ခုခံရေး စခန်းများသို့ ပို့ဆောင်ပေးရန် မကြာမီက လူတစ်ယောက်အား ယုံကြည်စိတ်ချစွာ တာဝန်လွှဲအပ်ထားခဲ့ရာ ယင်းကိစ္စအတွက် အခြေအနေ မည်သို့ရှိသည်ကို မေးမြန်းခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော် တာဝန်ပေးခြင်းခံရသူသည် ဆားများကို ယခုတိုင် မပို့ရသေးဘဲ နောင်နှေးကြန့်ကြာနေပါသည်။ ဤသို့ ဖြစ်ရသည်မှာလည်း ယခုလို အချိန်အခါမျိုးတွင် ဆားပြဿနာ မည်မျှ အရေးကြီးသည်ကို ထိုလူက သဘောပေါက်နာလည်ခြင်း မရှိသည့်ပြင် သယ်ယူပို့ဆောင်ရေးမှာလည်း စရိတ်စက ကြီးမား၍ ခက်ခဲလှသောကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ဤအကျိုးအကြောင်းကို သိရသောအခါ ဟိုချီမင်းက “ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း ဒေသကို ရန်သူက တစ်နည်းနည်းနဲ့ သိမ်းထားမှာ သေချာတယ်။ အဲဒီတော့ ဒီဆားတွေကို ပို့တဲ့အတွက် ခင်ဗျားပဲ တာဝန် ယူစေချင်တယ်။ အဲဒါတွေကို လိုတဲ့နေရာ ရောက်အောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပြီး ပို့ပေးပါ။ ဆားမရှိရင် ခုခံရေးစစ်ပွဲမှာ အခက်အခဲ တွေလိမ့်မယ်” ဟူ၍ ကျွန်တော့်အား တာဝန်ပေးပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ပေးအပ်သော တာဝန်ကို လက်ခံလိုက်ပြီး ရဲဘော် တစ်ယောက်အား ဆားများ သိုလှောင်သည့် နေရာသို့ ကိုယ်တိုင် သွားရောက် စုံစမ်းရန် လွှတ်လိုက်ပါသည်။ သို့သော် ဆားများကို ပို့ဆောင်ရန်မှာ အတော်ကလေး

အခက်တွေ့နေပါသည်။ ထိုအချိန် ကားလမ်းများမှာ အားလုံးလိုလို ပျက်စီးနေပြီ ဖြစ်သည့်အပြင် ဟန့်ဇိုင်းနှင့် ဟိုင်ဖုန်အကြား၌ တိုက်ပွဲများ အပြင်းအထန် ဖြစ်ပွားနေသဖြင့် ရေလမ်းခရီးမှာလည်း အသွားအလာ ပြတ်နေပါသည်။ ပို့ရမည့် ဆားက များပြားသလောက် လမ်းပန်းဆက်သွယ်ရေးက အတော်ကလေး ခက်နေသည်။

သို့နှင့်ပင် ဟိုချီမင်း၏ ညွှန်ကြားချက်အရ ကေဒါများနှင့် အခြားရဲဘော်များ အပါအဝင် ရနိုင်သလောက် လူအင်အားကို စုစည်းကာ ဆားများကို ဖောင်များဖြင့် တင်၍ ပို့ကြပါသည်။ တံတားများ ကျိုး၍ ရေကြောင်း ပိတ်နေသည့် နေရာများတွင် လှည်းများဖြင့် တစ်ဆင့် ပြောင်း၍ သယ်ခဲ့ကြပါသည်။ ဤနည်းဖြင့် ဆားများမှာ ပြည်နယ် အသီးသီးသို့ ရောက်သွား၍ သိုလှောင် ထားနိုင်ခဲ့ကြပါသည်။

ဤ ဆားသယ်ယူပို့ဆောင်ရေး တာဝန်မှာ တစ်နှစ်အတွင်း အားလုံး ပြီးစီးသွားခဲ့ပါသည်။ အမှုထမ်းများ၊ တပ်မတော်သားများသည် ထိုဆားများကို ၁၉၄၇ ခုနှစ်မှ စ၍ နောက်နှစ် အနည်းငယ်ကြာသည်အထိ စားသုံးခဲ့ကြရပါသည်။ ဤအတောအတွင်း ရန်သူသည် ပင်လယ်ကမ်းရိုးတန်း တစ်လျှောက်လုံး သိမ်းပိုက်ထားခဲ့ပြီး ဖြစ်၍ ဆားမှာ ရှားပါး ကုန်ဖြစ်လာပြီး တဟုတ်ထိုး ဈေးတက်လာပါသည်။ ယခင်က ဆားဈေးမှာ ဆန်ဈေးထက် သက်သာပါသည်။ နောက် ဆားနှင့် ဆန်ဈေးတူ ဖြစ်လာခဲ့ပြီး နောက်ဆုံးတွင် ဆားဈေးက ဆန်ဈေးထက် နှစ်ဆလောက် ပိုကြီးသွားပါသည်။ အချို့နေရာများတွင်မူ အဆ ၂၀ လောက်အထိ တက်သွားပါသည်။

သို့သော် ထိုအချိန်၌ တောင်ပေါ်ဒေသမှ ကျွန်တော်တို့ ရဲဘော်များမှာ ဆားများကို အလုံအလောက် ရှိနေကြပါသည်။ ယင်းအချက်ကြောင့်ပင် နိုင်ငံရေးအရ အရှိန်အဝါ ဩဇာ ပိုကောင်းလာပါသည်။ တောင်ပေါ်သားများကလည်း ဤကိစ္စအတွက် အစိုးရအား ကျေးဇူးတင်၍ မဆုံနိုင်အောင် ဖြစ်နေကြပါသည်။

သို့နှင့်ပင် တစ်နေ့တွင် ကျွန်တော်သည် ဆွန်ဒေါင်းခရိုင်သို့ အသွား လမ်းခုလပ်တွင် သီယာရွာကလေးသို့ ခေတ္တဝင်ရောက်ခဲ့ပါသည်။ ထိုရွာကလေးတွင် ဟိုချီမင်းသည် ဝန်ကြီးများ အစည်းအဝေး ကျင်းပနေသည်ဟု သိရသဖြင့် သူနှင့် တွေ့ရန် ဝင်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ အစည်းအဝေး ကျင်းပနေခိုက် သူသည် အဖျားတက်လာ၍ ကျွန်တော် ရောက်သွားသောအခါ ဝါးဖြင့် ဆောက်ထားသည့် အိမ်ကလေး တစ်အိမ်ပေါ်တွင် သူ့ကို စောင်ကြီးခြုံလျက်သား တွေ့ရပါသည်။ သူ့မျက်နှာမှာ နီရဲနေပြီး အဖျား တက်သဖြင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်နေပါသည်။ အပူချိန်မှာ ၁၀၄ - ၁၀၅ လောက် ရှိနေပါသည်။

သူ့ကို ကြည့်ပြီး ကျွန်တော့်မှာ အတော် စိတ်ထိခိုက်သွားပါသည်။ ဒီကြားထဲက သူသည် ထထိုင်ပြီး ကျွန်တော့်အား "ဆားကိစ္စ ဘယ်လိုရှိသေးသလဲ" ဟူ၍ မေးလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်မှာ သူ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကိုပင် မေးချိန်မရတော့ဘဲ သူမေးသည့် ဆားများ သယ်ယူပို့ဆောင်ရေး ကိစ္စအားလုံး ပြီးစီးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း အစီရင်ခံရပါတော့သည်။ ကျွန်တော် ပြောသမျှကို နားထောင်ရင်း သူသည် အတော် ကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ခေါင်း တညိတ်ညိတ် ဖြစ်နေပါသည်။

(ငုယင်လွမ်းဘန်းရေ "ဟိုချီမင်းနှင့် အတူ နေခဲ့ရသော နေ့ရက်များ" စာမျက်နှာ ၉၆ - ၉၈)

ခုခံရေး စစ်ပွဲကာလအတွင်းက ဘဏ္ဍာရေး တာဝန်များကို ထမ်းရွက်ခဲ့သည့် ငုယင်လွမ်းဘန်းဆိုသူက ဟိုချီမင်း၏ ဇွဲကောင်းမှု၊ ဧစုစပ် သေချာမှုများကို ရည်ညွှန်း၍ အထက်ပါ ဖြစ်ရပ်ကလေးများကို တစ်ဆင့် ပြန်လည် ဖောက်သည် ချခဲ့သည်။

ဟိုချီမင်းနှင့်တကွ ခေါင်ဆောင်များ၏ ဧစုစပ်သေချာမှု၊ ဇွဲကောင်းမှုများနှင့် ပါတီကေဒါများ၊ လက်နက်ကိုင် ရဲဘော်များ၏ ထူးချွန်ပြောင်မြောက်သော စည်းရုံးရေး၊

တိုက်ခိုက်ရေး စွမ်းရည်များကြောင့် လွတ်မြောက်သော နယ်မြေများမှာ တစ်နေ့တခြား ကျယ်ပြန့်လာခဲ့ပြီး ပြင်သစ်ကျူးကျော်ရေး တပ်များမှာ မြို့ကြီးများမှ မိုင်အနည်းငယ် အထိသာ သွားလာလှုပ်ရှား နိုင်ခဲ့ကြသည်။

၁၉၄၉ ခုနှစ်တွင်မူ ခုခံရေး စစ်ပွဲ၏ အရှိန်မှာ သိသိသာသာကြီး ပြောင်းလဲ တိုးတက်လာခဲ့သည်။

မော်စီတုန်းခေါင်းဆောင်သည့် တရုတ်ပြည်သူ့ လွတ်မြောက်ရေးတပ်များနှင့် ချန်ကေရှိတ်၏ ကူမင်တန်တပ်များသည် ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး အပြီး ၁၉၄၅ ခုနှစ်မှ စ၍ ပြန်လည်တိုက်ပွဲ ဖြစ်ပွားလာခဲ့ရာ နောက်ဆုံး ၁၉၄၉ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ကွန်မြူနစ်တို့က လုံးဝအောင်ပွဲ၍ တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ ထူထောင်ခဲ့ကြသည်။

ထိုသို့ သန်းပေါင်း ၇၀၀ ကျော်ရှိသည့် တရုတ်ပြည်ကြီးတွင် ကွန်မြူနစ်တို့က လုံးဝ အာဏာ သိမ်းပိုက်ခဲ့ခြင်းသည် အာရှတိုက်နှင့်တကွ တစ်ကမ္ဘာလုံးအတွက်ပါ ကြီးမားသော ပြောင်းလဲမှုကြီး တစ်ရပ် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားများအား ခုခံတွန်းလှန် တိုက်ခိုက်နေကြသည့် ဗီယက်နမ် ပြည်သူများ အတွက် ဤ ပြောင်းလဲမှုကြီးသည် အတိုင်းအဆ မရှိအောင် ကြီးမားလှသည့် အထောက်အကူကြီး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဟိုချီမင်းသည် တရုတ်ကွန်မြူနစ် ခေါင်းဆောင်များ ဖြစ်ကြသော မော်စီတုန်း၊ ချောင်အင်လိုင်း၊ ချူတေးစသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် ၁၉၂၀ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၀ ခုနှစ်အတွင်းလောက်ကပင် စတင်ကာ ဆိုဗီယက် ယူနီယံနှင့် တရုတ်ပြည် နေရာအနှံ့အပြား တို့၌ အတူ တွေ့ဆုံ၍ ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အဖွဲ့ချုပ်၏ လုပ်ငန်း တာဝန်များကို ပူးတွဲ ထမ်းဆောင်ခဲ့ကြဖူးသည် ဖြစ်ရာ ယခု တရုတ်ပြည်တွင် ဤ ခေါင်းဆောင်များ အာဏာရလာခြင်းသည် သူ့အတွက် တအားတက်စရာပင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် ၁၉၅၀ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁၄ ရက်နေ့တွင် ဟိုချီမင်းသည် ကမ္ဘာ့ နိုင်ငံအသီးသီးမှ အစိုးရအဖွဲ့များထံသို့ ကြေညာချက်တစ်စောင် ထုတ်ပြန် ပေးပို့ခဲ့သည်။ ယင်းကြေညာချက်တွင် "ဘုံအကျိုးစီးပွားများကို အခြေခံ၍ တန်းတူညီမျှရေး လေးစားသည့် နိုင်ငံအားလုံးတို့မှ အစိုးရအဖွဲ့များနှင့် သံတမန် ဆက်သွယ်မှုများ ပြုလုပ်ရန် အသင့်ရှိကြောင်း" ထည့်သွင်းဖော်ပြခဲ့သည်။

သို့နှင့်ပင် ကွန်မြူနစ်များ အာဏာရခဲ့ပြီးနောက် ၃ လမျှ အကြာ ၁၉၅၀ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁၈ ရက်နေ့တွင် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ အစိုးရသည် ဟိုချီမင်း ခေါင်းဆောင်သည့် ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ အစိုးရအဖွဲ့အား အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရုံမက သံတမန်များပင် အလဲအလှယ် ပြုလုပ်ထား ရှိလာခဲ့သည်။ နောက် တနင်္ဂနွေနှစ်ပတ်ခန့် အကြာတွင် ဆိုဗီယက်ယူနီယံကလည်း ဗီယက်နမ် အစိုးရအား အသိအမှတ်ပြုကြောင်း ကြေညာခဲ့သည်။

ကမ္ဘာပေါ်တွင် လူဦးရေ အများဆုံးဖြစ်သော တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံကြီးနှင့် ကမ္ဘာမြေပြင်၏ ၆ ပုံ ၁ ပုံ ကျယ်ဝန်းသည့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံစသည့် နိုင်ငံကြီး နှစ်နိုင်ငံတို့က ယခုကဲ့သို့ အသိအမှတ်ပြုလိုက်ခြင်းဖြင့် ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ အစိုးရ၏ အရှိန်အဝါမှာ ပိုမိုကြီးမားသည့်အပြင် ခုခံရေး စစ်ပွဲ၏ ဩဇာအာဏာမှာလည်း ယခင်ကထက် ပိုမိုကျယ်ပြန့်လာခဲ့သည်။

မိမိတို့ဘက်မှ နိုင်ငံရေးအားဖြင့် သိသိသာသာကြီး ချိန်ခွင်ညှာ သာလာပြီကို သိမြင်လာသော ဟိုချီမင်းသည် နိုင်ငံရေး အရှိန်အဝါကို အသုံးပြု၍ စစ်ရေးအရ တိုက်ပွဲများကို ပိုမိုတိုးချဲ့ ဆင်နွှဲလာခဲ့သည်။

ယင်းတိုက်ပွဲများ အနက် ၁၉၅၀ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလနှင့် နိုဝင်ဘာလများ အတွင်းက ဆင်နွှဲခဲ့သည့် ကောင်ဘန်ဘက်နှင့် ကန်လွန်ဆန် တိုက်ပွဲကြီး များသည် အကြီး အကျယ်ဆုံးနှင့် အအောင်မြင်ဆုံး ဖြစ်သည်။ ဤတိုက်ပွဲကြီး နှစ်ပွဲတွင် ဗီယက်နမ် ပြည်သူ့

တပ်မတော်၏ လက်ချက်ဖြင့် ပြင်သစ်စစ်သားပေါင်း ၇၀၀၀ ကျော် ကျဆုံး ဒဏ်ရာရခဲ့ကြသည့်ပြင် တရုတ် ဗီယက်နမ် နယ်စပ်ဒေသ တစ်လျှောက်လုံးမှ ပြင်သစ်တပ်များအားလုံး ဖရိုဖရဲဖြင့် ဆုတ်ခွာသွားခဲ့ကြရသည်။

ဤ အောင်ပွဲကြီးများကြောင့် ဗီယက်နမ်အစိုးရနှင့် တပ်မတော်၏ ဂုဏ်သိက္ခာ ကြီးမားလာနေဆဲမှာပင် ဟိုချီမင်းသည် ခုခံရေးစစ်ပွဲ၏ နောက်ဆုံး အောင်ပွဲအတွက် ခိုင်မာသော အာမခံချက် တစ်ခုကို ထပ်မံ ဖန်တီးလိုက်ပြန်သည်။

ယင်း အာမခံချက်ကား အခြားမဟုတ်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ် ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၁ ရက်နေ့တွင် နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာ ကွန်မြူနစ်ပါတီ ကွန်ဂရက်ကြီးကို ခေါ်ယူ ကျင်းပ၍ လောလောဆယ် ဆင်နွှဲနေကြသည့် ဒီမိုကရေစီ တော်လှန်ရေးနှင့် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲများ၏ လက်ငင်း တာဝန်များကို အခိုင်အမာ ချမှတ်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ယင်းကွန်ဂရက်သို့ ဗီယက်နမ် တစ်နိုင်ငံလုံးမှ ပါတီကိုယ်စာလှယ် ၂၀၀ ကျော် တက်ရောက်ခဲ့သည်။ တက်ရောက်လာကြသော ကိုယ်စာလှယ်များအား ပါတီ အတွင်းရေးမှူး ထရောင်ချင်းက နိုင်ငံရေး အစီရင်ခံစာ တစ်စောင် တင်သွင်းခဲ့သည့်ပြင် ဟိုချီမင်းကိုယ်တိုင် ဗီယက်နမ် တော်လှန်ရေးသမိုင်းနှင့် စပ်လျဉ်းသည့် အထွေထွေ သုံးသပ်ချက် စာတမ်း တစ်စောင်ကို အလေးအနက် တင်သွင်းခဲ့သည်။

ထို့နောက် တော်လှန်ရေး၏ ရှေ့ဆောင်တပ်ဦးဖြစ်သော ဗီယက်နမ် ကွန်မြူနစ်ပါတီအား ယခုထက် ပိုမိုကျယ်ပြန့်စွာ စည်းရုံးလုပ်ဆောင်နိုင်ရေး အတွက် “ဗီယက်နမ် အလုပ်သမား ပါတီ” (ဗီယက်နမ် ဒန် လာအိုဒေါင်း) ဟူ၍ အမည် ပြောင်းလဲခဲ့သည်။ ယင်းကွန်ဂရက်မှ ဗဟိုကော်မတီ တစ်ရပ် ရွေးချယ်ခဲ့ရာ ဟိုချီမင်းသည် ဗဟိုကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌ အဖြစ် ကန့်ကွက်သူ မရှိ တညီတညွတ်တည်း ရွေးကောက် တင်မြှောက်ခြင်း ခံခဲ့ရသည်။

ထိုသို့ ဝီယက်နမ် အစိုးရ၊ ပါတီနှင့် တပ်မတော်၏ စစ်ရေးနိုင်ငံရေး ဩဇာ ကြီးမား၍ အောင်ပွဲများ တစ်ခုပြီး တစ်ခု ရရှိလာခဲ့သည်ကို ပြန်လည် ချေမှုန်း ဖြိုဖျက်ရန်အတွက် ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားသည် ၁၉၅၃ ခုနှစ် အကုန်လောက်တွင် အကြီးမားဆုံးသော စစ်ဆင်ရေး တစ်ရပ်ကို ဆင်နွှဲရန် အပြင်းအထန် ကြိုးစားလာခဲ့သည်။

ပြင်သစ်စစ်တပ်များ၏ စစ်ဦးစီးချုပ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နဟားသည် ၁၉၅၃ ခုနှစ် မေလလောက်တွင် အမေရိကန် စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ၏ အကူအညီဖြင့် ဝါရှင်တန်မြို့၊ အမေရိကန် စစ်ဌာနချုပ်၌ "ဝီယက်နမ် စစ်ဆင်ရေး တစ်ရပ်ကို ရေးဆွဲခဲ့သည်။ ယင်းစစ်ဆင်ရေး၏ အဓိက သေနင်္ဂဗျူဟာအရ ပြင်သစ်တပ်များသည် ဝီယက်နမ် အနောက်မြောက်ပိုင်း၌ အချက်အချာ နေရာဒေသတစ်ခုကို အလုံးအရင်းဖြင့် တပ်စွဲရန် ပြင်ဆင်ခဲ့သည်။

ယင်းအချက်အချာ နေရာကား အခြားမဟုတ်၊ ဒက်ဗင်းဖူးပင်တည်း။

၁၉၅၃ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာ ၂၀ ရက်နေ့ နံနက်တွင် ဒင်ဗင်းဖူးမြစ်ဝှမ်း ဒေသရှိ ကျေးရွာများမှ လယ်သမားများသည် လယ်ကွင်းများထဲ၌ စပါးများ ရိတ်သိမ်းနေကြသည်။ ထိုအခိုက် မိုးချိုးသကဲ့သို့သော အသံကြီးများကို ကြားကြရပြီး ကောင်းကင်ယံတွင် မရေမတွက်နိုင်သော လေယာဉ်ပျံများကို တွေ့မြင်ကြရသည်။ ခဏအကြာတွင် ကောင်းကင်နှင့် အပြည့် ပျံသန်းလာကြသည့် လေယာဉ်ပျံများ၏ မဲနက်သော ကိုယ်ထည်ကြီးများထဲမှ ဝါဂွမ်းဆိုင်များပမာ ဖွေးဖွေးဖြူသော အရာများသည် ဖွားကနဲ ဖွားကနဲ အောက်သို့ ပွင့်အံ့ထွက်ကျလာသည်ကို တအံ့တဩ မြင်ကြရသည်။ နောက် နာရီပိုင်းအတွင်း ဒင်ဗင်းဖူး မြစ်ဝှမ်းတစ်ခုလုံး လေထီးများဖြင့် ဆင်းလာကြသော ပြင်သစ် စစ်သားများဖြင့် ပြည့်သွားခဲ့သည်။

(အမေရိကန်တို့သည် ဝီယက်နမ် အရေးအခင်းတွင် ၁၉၅၃ ခုနှစ်ကတည်းက စတင် စွက်ဖက်လာခဲ့သည်။ ၁၉၅၃ ခုနှစ် မတ်လအတွင်းက ပြင်သစ် - အမေရိကန် ပူးတွဲ ကြေညာချက်

ထုတ်ပြန်၍ ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲအတွက် ပူးတွဲစစ်ဆင်ရေး စီမံကိန်းများ ရေးဆွဲရန် သဘောတူခဲ့သည်။
၁၉၅၃ ခုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် ကိုရီးယား စစ်ပြေငြိမ်းရေး စာချုပ် ချုပ်ဆိုပြီးနောက် ထိုအချိန်မှ စ၍
ဗီယက်နမ်ရှိ ပြင်သစ်တပ်များအား အမေရိကန်တို့က စစ်ရေး အကူအညီများ ပိုမိုပေးလာခဲ့သည်။
စာရေးသူ)

ဤသို့ဖြင့် ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး နဟား၏ စစ်ဆင်ရေး သေနင်္ဂဗျူဟာအရ ပြင်သစ်
တပ်များသည် ဒီဗင်ဖူးဒေသ၌ အလုံးအရင်းဖြင့် စတင်တပ်စွဲကြသည်။

ဤ ဒင်ဗင်ဖူးမြစ်ဝှမ်း ဒေသမှာ ရှုခင်း အလွန်လှပ၍ ဗီယက်နမ်တွင်
အကြီးဆုံးသော မြစ်ဝှမ်းကြီး ဖြစ်သည်။ အချာ ၁၂ မိုင်ခန့် ရှည်လျား၍ အနံ ၄ မိုင်မှ ၅
မိုင်အထိ ကျယ်ဝန်းသည်။ အရှေ့တောင်ဘက် အစွန်းနားမှ လွဲ၍ ဤ မြစ်ဝှမ်းဒေသ
တစ်ခုလုံးကို တောင်တန်းကြီးများ ပတ်လည် ဝိုင်းရံလျက် ရှိနေသည်။

ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ် နဟားသည် ဒင်ဗင်ဖူးဒေသတွင် သူတို့ တပ်များ
အလုံးအရင်းဖြင့် ချမထားမီ ဗီယက်နမ် အလယ်ပိုင်း မြစ်နီမြစ်ဝကျွန်းပေါ် ဒေသတွင်
လည်းကောင်း၊ အရှေ့မြောက်ပိုင်း တရုတ်နယ်စပ် အနီးတစ်ဝိုက်တွင် လည်းကောင်း၊
ရှင်းလင်းရေး တိုက်ပွဲများ ဆင်နွှဲခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးတွင် ဗီယက်နမ် ပြည်သူ့
တပ်မတော်အား လုံးဝ ချေမှုန်းရေး ထိုးစစ်ကြီး ဆင်နွှဲရန်အတွက် ယခုကဲ့သို့ ဒင်ဗင်ဖူး
မြစ်ဝှမ်းဒေသကို သိမ်းပိုက်တပ်စွဲခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဟိုချီမင်းနှင့် ငုယင်ဂီယက်တို့သည် ပြင်သစ်တို့၏ သေနင်္ဂဗျူဟာကို
ရိုက်ချိုးရန်အတွက် ဒင်ဗင်ဖူးဒေသမှ ပြင်သစ်တပ်များကို စတင်တိုက်ခိုက်ခြင်း မပြုသေးဘဲ
၁၉၅၃ ခု ဒီဇင်ဘာလထဲတွင် မြောက်ပိုင်းဒေသမှ တစ်ခုတည်းသော ပြင်သစ် စစ်စခန်း
ဖြစ်သည့် လိုင်ချောကို အလစ်တွင် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ ဤတွင် လိုင်ချောမှ
ပြင်သစ်တပ်များမှာ အင်အားမီခံလိုက်ရ၍ ရက်အနည်းငယ်အတွင်း ပြင်သစ် စစ်သားပေါင်း
၂၅၀၀ ခန့် ကျဆုံးဒဏ်ရာရ ဖမ်းမိခြင်း ခံခဲ့ကြရသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် တိုက်ပွဲများမှာ ပိုမိုပြင်းထန်လာသည်နှင့်အမျှ နေရာအနှံ့ ကျယ်ပြန့်လာခဲ့သည်။ ဗီယက်နမ် ပြည်သူ့ တပ်မတော်နှင့် ပြောက်ကျားတပ်များသည် ပြင်သစ် ဗိုလ်ချုပ် နဟး၏ စစ်ရေး စီမံကိန်းများ ကမောက်ကမ ဖြစ်စေရန်အတွက် ဗီယက်နမ် အလယ်ပိုင်း လောနိုင်ငံအောက်ပိုင်းနှင့် ဗီယက်နမ် တောင်ပိုင်း ဒေသများတွင် အားသွန်၍ အလုံးအရင်းဖြင့် ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။ သို့ဖြင့် ပြင်သစ်ဗိုလ်ချုပ် နဟးသည် မြောက်ပိုင်းဒေသ ဒင်ဗင်ဖူးသို့ ထပ်မံပို့ရန် ကြံရွယ် ထားသည့် တပ်များကို ထိုဒေသသို့ မပို့နိုင်တော့ဘဲ အလယ်ပိုင်းနှင့် တောင်ပိုင်းသို့ အရေးတကြီး စစ်ကူပို့ခဲ့ရသည်။ ဤတွင်မှ ပြည်သူ့ တပ်မတော်နှင့် ပြောက်ကျားတပ်များသည် ထောင်ပေါင်းများစွာ ပါဝင်သည့် ပြည်သူ့စစ်များ၏ အကူအညီဖြင့် လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်များနှင့် ရိက္ခာများကို သယ်ဆောင်ကာ ဒင်ဗင်ဖူး မြစ်ဝှမ်းဒေသမှ ပြင်သစ်တပ်များအား လေးဘက်လေးတန် ဝိုင်းထားလိုက်ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၁၉၄၅ ခုနှစ် မတ်လအတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ "ဗီယက်နမ် မြောက်ပိုင်း ဒင်ဗင်ဖူး ဟူသော ဒေသတွင် နောက်ဆုံးပေါ် စစ်လက်နက် ယန္တရားပစ္စည်းများ တပ်ဆင်ထားသည့် အင်အား ၁၆၀၀၀ ကျော်ရှိသော ပြင်သစ် တပ်မကြီးသည် ဗီယက်နမ် ပြည်သူ့ တပ်မတော်နှင့် ပြောက်ကျားတပ်များ၏ အပိုင်းခံနေကြရ၍ ပြေးပေါက်မရှိဘဲ ချောင်ပိတ် အမိခံနေရပြီ" ဟူသော သတင်းသည် ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်သို့ ပျံ့နှံ့ နေခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ နိုင်ငံတကာမှ သတင်းစာ ရေးဒီယိုများတွင် "ဒင်ဗင်ဖူး" ဟူသော အမည်ကို မကြာခဏ ကြားနေကြရပြီ ဖြစ်သည်။

ဤအချိန် ဤအခါကာလမှာပင် ကမ္ဘာလှည့် သတင်းစာဆရာ ဝီးလ်ဖရက် ဘားချက်သည် ဗီယက်နမ် မြောက်ပိုင်း ဗီယက်ဘက်ခရိုင် တောနက်ကြီးထဲတွင် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုချီမင်းအား လာရောက် တွေ့ဆုံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ဟိုချီမင်းသည် ဖေါ်ရွှေသော အမူအရာဖြင့် ဘားချက်အား ပြင်သစ်လိုရော အင်္ဂလိပ်လိုပါ နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။ ပြီးနောက် အခြားတစ်ယောက် ဖြစ်သော အီတလီ သတင်းစာဆရာကိုလည်း အီတလီဘာသာဖြင့် လှမ်းနှုတ်ဆက်လိုက်သေးသည်။

ဘားချက်သည် သူ့လာခဲ့ရသည့် ခရီးလမ်း တစ်လျှောက်လုံးတွင် ရေဒီယို သတင်းစာများ၌ ထပ်ခါတလဲလဲ ကြားခဲ့ရ၊ ဖတ်ခဲ့ရသော "ဒင်ဗင်ဖူး" အကြောင်းကို အဘိုးကြီးအား မေးမြန်ကြည့်သည်။

"ဒါက ဒင်ဗင်ဖူး" ဟုဆိုကာ သူသည် သူ့ဦးထုတ်ကို စားပွဲပေါ်တွင် ပက်လက်လှန်၍ တင်လိုက်ပါသည်။ "ဒီမှာက တောင်တွေ" သူသည် သူ၏ ရှည်လျားသန်မာသော လက်ချောင်းများဖြင့် ဦးထုပ်၏ အနားတစ်လျှောက်ကို ထောက်၍ ပိုင်းပြရင်း "ကျုပ်တို့ ရောက်နေတာက ဒီနေရာတွေပဲ" ဟု ဆိုပါသည်။ ပြီးမှ "ဟောဒီ အောက်ထဲမှာတော့" ဟု ဆိုကာ ပက်လက်လှန်နေသော ဦးထုပ်ထဲသို့ သူ့ လက်သီးဆုပ်ကို ရုတ်တရက် ထိုးထည့်လိုက်ရင်း "ဒင်ဗင်ဖူးမြစ်ဝှမ်း၊ အဲဒီနေရာမှာ ပြင်သစ်တွေ ရောက်နေတာပဲ။ သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဲဒီနေရာ မထွက်နိုင်ဘူး။ အချိန် ဘယ်လောက်ပဲ ကြာကြာ သူတို့ ဒီနေရာက ထွက်ကို မထွက်နိုင်ဘူး" ဟူ၍ နှစ်ခါ သုံးခါ ထပ်ပြောပါသည်။

ဤသည်ပင်လျှင် "ဦးထုပ်ထဲမှ ဒင်ဗင်ဖူး တိုက်ပွဲ" ဖြစ်ပါသည်။

သမ္မတကြီး ဟို၏ ဦးထုပ်ခွက်ထဲတွင်မူ ပြင်သစ် စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်က အင်ဒိုချိုင်းနားတွင် အကောင်းဆုံး စုရုံးထားသည့် ပြင်သစ်တပ်များ ရောက်နေပါသည်။ ဤတပ်များမှာ ဗီယက်နမ် မြောက်ပိုင်းတွင် အထူး လေ့ကျင့်ထားသည့် တိုက်ခိုက်ရေးတပ်များ အားလုံး၏ သုံးပုံနှစ်ပုံခန့် ရှိ၍ အင်အား ၁၆၀၀၀ ကျော်ထိ တဖြည်းဖြည်း စုစည်းထားရသည့် တပ်များ ဖြစ်ပါသည်။ တိုက်ပွဲပြီးခါနီးတွင် လေ့ကျင့်ပြီးသားရော မလေ့ကျင့်ရသေးသူများရော လေထီးတပ်များပါ ပူးပေါင်း ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။

ဒင်းဗင်ဖူး၏ ရှုခင်းကို သမ္မတကြီးဟိုက ထိုသို့ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဖော်ပြပြီးနောက် ခဏအကြာတွင် သူ့ ဦးထုပ်မှာ တစ်မျိုးတစ်ဖုံ အသုံးတော်ခံရ ရှာပြန်ပါသည်။ စကားလုံး နည်းနည်းပါးပါးဖြင့် ခြေဟန် လက်ဟန်ကို မသိမသာ သုံးကာ သူသည် ဒင်ဗင်ဖူးနှင့် ဆက်စပ်လျက် ပြင်သစ်လေတပ်စခန်းများကို ပြောက်ကျား တပ်သားများက မည်သို့မည်ပုံ ထိုးဖောက်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ကြသည် များကို ဦးထုပ်ဖြင့် သဏ္ဍာန်လုပ်၍ ပြောပြပြန်ပါသည်။ ဤတိုက်ပွဲများမှာ ဟန့်ရှိုင်းမှ ဂီယာလမ် လေတပ်နှင့် ဟိုင်ဖုန်မှ ကက်ဘီလေတပ် စခန်းများတွင် ဖြစ်ပွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၍ စုစုပေါင်း လေယာဉ်ပျံ ၇၈ စင်း ဖျက်ဆီးခဲ့ကြရာ ကက်ဘီလေတပ်မှ အစင်း ၆၀ ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။

"ကက်ဘီဟာ တော်တော်ကို ခိုင်ခိုင်မာမာ ကာကွယ်ထားတဲ့ ကျွန်းဆွယ် တစ်ခုပေါ့" ဟူ၍ ဥက္ကဋ္ဌကြီး ဟိုက ရှင်းပြရင်း သူ့ ဦးထုပ်ကို ပက်လက်လှန်၍ ပြပြန်ပါသည်။ ကက်ဘီလေတပ်စခန်း၏ ၁၂ မိုင်သာသာ ရှိသော အကျယ်အဝန်းကို ဘဲဥပုံသဏ္ဍာန် ရှိနေသည့် သူ့ဦးထုပ် နှုတ်ခန်းသားများအတိုင်း သူ၏ ညိုနေသော လက်ချောင်းများဖြင့် သေသေချာချာ ဝိုင်းပြပြီး၊ လေတပ်စခန်း ပတ်ပတ်လည်မှ ကာရံထားသည့် သံဆူးကြိုးများကို ကွင်း၍ ပြပါသည်။ တအောင့်လောက် စဉ်းစားပြီးနောက် မြေပြင်ပစ် အမြောက်များနှင့် လေယာဉ်ပစ် အမြောက်များ ထားသည့် နေရာ ပိုက်ကွန်ကြီးများဖြင့် ဖုံးကွယ်ထားသည့် စက်သေနပ်ကြီးများ၊ မီးမောင်းများနှင့် အခြား လက်နက် ကိရိယာများ ထားသည့် နေရာ စသည်ဖြင့် ပြောက်ကျား တပ်သားများ ခက်ခက်ခဲခဲ ကျော်လွှားဖြတ်သန်းရသည့် အနေအထားများကို ပြကာ မည်သို့မည်ပုံ စွန့်စား သွားရောက်၍ အောင်မြင်စွာ ဖျက်ဆီးခဲ့ရသည်များကို စိတ်ပါလက်ပါ ရှင်းပြပါသည်။ လေတပ် စခန်းအား အကာအကွယ် လုပ်ထားပုံများကို ယခုကဲ့သို့ အသေးစိတ် တစ်ခုစီ ရှင်းပြနေသည်ကို နားထောင်ရသည်မှာ သူ့ကိုယ်တိုင် ဤတိုက်ပွဲများကို စီစဉ်ညွှန်ကြားခဲ့လေသလား ဟူ၍ပင် ထင်မှတ် ခံစား မိပါသည်။

သို့သော် သူသည် စစ်ရေးကိစ္စများကို ဆွေးနွေးရန်အတွက် ကျွန်တော်တို့ထံ လာခြင်း မဟုတ်ပါ။ သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်တော်တို့အား ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေရာချထား ပေးပြီးကြောင်းနှင့် လမ်းခရီးတွင် အန္တရာယ် ကင်းကင်းရှင်းရှင်း ရှိခဲ့ကြောင်းများကို သေသေချာချာ သိရပြီးနောက် သူသည် စစ်ဝတ်ရုံကြီးကို ပရုံးပေါ်သို့ လွှား၍ ခြံလိုက်ပြီး ဦးထုပ်ကို ကောက်ဆောင်းလိုက်ပါသည်။ ထို့နောက် ဝါးတုတ်ချောင်းကလေးကို ကိုင်ကာ သူ့ကို စောင့်ရှောက်ရန် ပါလာသည့် တစ်ယောက်တည်းသော ကိုယ်ရံတော် ရဲဘော်နှင့်အတူ တောအုပ်ထဲသို့ တဖြည်းဖြည်း ဝင်သွားပါသည်။ သို့သွားရင်းက သူသည် ကျွန်တော်ဘက်သို့ လှည့်ကာ "ဟိုက ရဲဘော်တွေကို ပြောပြလိုက်ပါ" ဟု နှုတ်ဆက်ရင်း ဥရောပတိုက် ရှိမည့် နေရာကို မှန်း၍ သူတုတ်ဖြင့် ဝှေ့ရမ်းပြပါသည်။ "ပြောလိုက်ပါဗျာ ကျွန်တော့် ကျန်းမာရေး အခြေအနေ ကောင်းပါတယ်လို့၊ အဲ... ဒါတွေ ဒါတွေ သိပ်မများရင်တော့ တစ်နေ့ကို မိုင်နှစ်ဆယ် အစိတ်လောက် ကောင်းကောင်း လျောက်နိုင်ပါသေးတယ် ဆိုတာ ပြောပြလိုက်ပါ" ဟု ဆိုရင်း ကျွန်တော်တို့ ပတ်ပတ်လည်မှ မြင့်မားလှသည့် တောင်ကြီးများကို ဆိုလိုသည့် အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် သူ၏ တုတ်ကို မြင့်လိုက် နိမ့်လိုက် လုပ်ပြ သွားပါသည်။ နောက်ဆုံး အကြိမ် လက်ကို ဝှေ့ရမ်း နှုတ်ဆက်ရင်းဖြင့် သူသည် တဖြည်းဖြည်း တောနက်ထဲသို့ ဝင်ရောက် ပျောက်ကွယ်သွား ပါသည်။"

(ဝီးလ်ဇရက် ဘားချက်ရေး "၁၇ မျဉ်းပြိုင်၏ မြောက်ဘက်" စာမျက်နှာ ၂ - ၄)

ကမ္ဘာ့ကျော် သတင်းစာဆရာ ဘားချက်သည် ၁၉၅၄ ခုနှစ် မတ်လအတွင်းက ဗီယက်နမ် မြောက်ပိုင်း တောတွင်း တစ်နေရာ၌ ဟိုချီမင်းနှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရုံများကို အထက်ပါအတိုင်း အပြည့်အစုံ မှတ်တမ်းတင်ခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် ဘားချက်သည် ထိုစဉ်က ဒင်ဗင်ဖူး မြစ်ဝှမ်းထဲတွင် ပြင်သစ်စစ်သား တစ်သောင်းကျော် အပိုင်းခံရ၍

ထွက်ပေါက် မရှိအောင် ပိတ်လှောင် မိနေပုံများကို ဟိုချီမင်းက ဝါးစားပွဲပေါ်တွင် သူ့ ဦးထုတ်ကို ပက်လက်လှန်ကာ သဏ္ဍာန် လုပ်၍ သရုပ်ဆောင်ပြလိုက်သည်များကို မျက်စိထဲက မထွက်နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

“ဒါက ဒင်ဗင်ဖူး ဟောဒီ အောက်ထဲက ဒင်ဗင်ဖူး မြစ်ဝှမ်း၊ အဲဒီမှာ ပြင်သစ်တွေ ရောက်နေတာပဲ။ သူတို့ ဘယ်နည်းနဲ့မှ အဲဒီနေရာက မထွက်နိုင်ဘူး။ အချိန် ဘယ်လောက်ပဲ ကြာကြာ သူတို့ ဒီနေရာက ထွက်လို့ မရဘူး။”

ပက်လက်လှန်ထားသော ဦးထုပ်ကို သရုပ်ဖော်ပြရင်း ပြောက်လိုက်သည့် ဟိုချီမင်း၏ စကားလုံးများမှာ ရှင်းလင်း ပြတ်သားလှသည်။

မှန်သည်။ ပြင်သစ်စစ်ဦးစီးဌာနချုပ်က အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်တွင် အကောင်းဆုံး လက်ရွေးစင် တပ်များအဖြစ် စုစည်းထားသည့် ပြင်သစ် စစ်သား ၁၆၀၀၀ တို့သည် ဟိုချီမင်း၏ “ဦးထုပ်ထဲတွင်” ထွက်ပေါက် မရှိဘဲ ပိတ်မိနေခဲ့ကြသည်။

“အချိန် ဘယ်လောက်ကြာကြာ သူတို့ ဒီနေရာက ထွက်လို့ကို မရဘူး” ဟု ဟိုချီမင်းက အပိုင် ပြောခဲ့သည်။ သို့သော် အချိန်မှာ သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ အဆိုပါ ပြင်သစ် စစ်သား ၁၆၀၀၀ ကျော်တို့မှာ ရက်ပေါင်း ၅၅ ရက် အတွင်း “ဟိုချီမင်း၏ ဦးထုပ်” ထဲမှာပင် (ဝါ) ဒင်ဗင်ဖူး မြစ်ဝှမ်းထဲမှာပင် လုံးဝ ချေမှုန်းခံခဲ့ကြရသည်။

ဗိုလ်ချုပ် ငုယင်ဂီယက် ဦးစီးသော ဗီယက်နမ် ပြည့်သူ တပ်မတော်သည် ထောင်ပေါင်းများစွာသော ပြောက်ကျားတပ်များ ပြည်သူ့စစ်များနှင့် ကျေးရွာလူထု၏ အကူအညီဖြင့် ၁၉၅၄ ခုနှစ် မတ်လ ၁၃ ရက်နေ့တွင် စတင်ကာ ဒင်ဗင်ဖူး မြစ်ဝှမ်းထဲမှာ ပြင်သစ်တပ်များအား ထိုးစစ်ဆင်နွှဲခဲ့သည်။

စစ်သေနပ်၊ စစ်အမြောက်ကြီးများ၊ မြေပြင်နှင့် လေယာဉ်ပစ် အမြောက်ကြီးများ၊ သံချပ်ကာနှင့် တင့်ကားကြီးများ၊ ဗုံးကြဲလေယာဉ်နှင့် တိုက်လေယာဉ်များ စသည့်

နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်မီ လက်နက်ကြီးများဖြင့် အစွမ်းကုန် ခုခံကာကွယ်ကြသော ပြင်သစ်တပ်များသည် ရွတ်ရွတ်ချွန်ချွန် စွန့်စွန့်စားစားဖြင့် အသေခံ၍ တိုက်ခိုက်ကြသော ဝီယက်နမ် ပြည်သူ့ တပ်မတော်သားများအား ၅၅ ရက်မြောက်နေ့တွင် လက်မြောက် အရှုံးပေးခဲ့ရသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၁၉၅၄ ခုနှစ် မေလ ၇ ရက်နေ့တွင် ကမ္ဘာကျော် ဒင်ဗင်ဖူး တိုက်ပွဲကြီး၌ ဗိုလ်ချုပ် ဒီကက်စထရီနှင့် ဗိုလ်မှူးကြီး ၁၀ ယောက်အပါအဝင် ပြင်သစ် စစ်သားပေါင်း ၁၆၂၀၀ ကျော်တို့သည် နလံမထူနိုင်လောက်အောင် ချေမှုန်းခြင်း ခံရ၍ ဝီယက်နမ် ပြည်သူ့ တပ်မတော်က လုံးဝအောင်ပွဲခံခဲ့ကြသည်။

ဤ ဒင်ဗင်ဖူး အောင်ပွဲသည် ပြင်သစ်နယ်ချဲ့ ကျူးကျော်ရေး တပ်များအပေါ် ဝီယက်နမ် ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးက လုံးဝအဆုံးသတ် အနိုင်ရလိုက်သည့် အောင်ပွဲ ဖြစ်သည်။

အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဒင်ဗင်ဖူး အောင်ပွဲ ခံယူပြီးသည့်နောက် ၂ လ ကျော်မျှ အကြာ ဇူလိုင်လ ၂၀ ရက်နေ့တွင် ဆွစ်ဇာလန်ပြည် ဂျီနီဗာမြို့၌ ကျင်းပသော အင်ဒိုချိုင်းနား ဆိုင်ရာ ညီလာခံကြီးက ဝီယက်နမ်၊ လာအို၊ ကမ္ဘောဒီးယား စသည့် နိုင်ငံများအား လုံးဝ လွတ်လပ်သော အချုပ်အခြာ အာဏာပိုင် နိုင်ငံများအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုလိုက်သောကြောင့်တည်း။

ဤသို့ဖြင့် ဒင်ဗင်ဖူးတွင် စစ်ရေးအရ နလံမထူနိုင်အောင် ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရပြီး ဝီယက်နမ် ပြည်သူတို့၏ ခုခံရေး စစ်ပွဲကြီး တစ်လျှောက်လုံး၌ လူပေါင်း ၉၂၀၀၀ သေကြေပျက်စီး၍ ၁၁၀၀၀၀ ကျော် ဒဏ်ရာရကာ စတာလင်ပေါင် ၃,၀၀၀,၀၀၀,၀၀၀ (သန်းပေါင်း သုံးထောင်) ကျော် ဆုံးရှုံးခဲ့ရသော ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမားသည် အင်ဒိုချိုင်းနား ဆိုင်ရာ ဂျီနီဗာ ညီလာခံ၌ နိုင်ငံရေးအရ လုံးဝ လက်မြောက် အရှုံးပေးခဲ့ရပြီးနောက် နှစ်ပေါင်း တစ်ရာနီးပါးမျှ ခြယ်လှယ်သွေးစုပ် စိုးမိုး အုပ်ချုပ် လာခဲ့သည့် အင်ဒို ချိုင်းနားကျွန်းဆွယ်မှ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာ လာခဲ့ရသည်။

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

ဒင်ဗင်ဖူးမှသည် ဂျီနီဗာသို့ တိုင်အောင် ကျယ်ပြန့်ခဲ့သော ဤ အဆုံးသတ် အောင်ပွဲကြီးကား ဗီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံးကို ကိုယ်စားပြုသည့် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုချီမင်း၏ အောင်ပွဲပင်တည်း။

တစ်ယောက်အပြင် နှစ်ယောက်မရှိ

၁၉၅၄ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ (၁၀) ရက်

ဂျီနီဗာ ကွန်ဖရင့် ပြီးဆုံးပြီးနောက် နှစ်လမျှ အကြာ ဒင်ဗင်ဖူးတိုက်ပွဲတွင် အောင်ပွဲခံပြီးသည့်နောက် ငါးလမျှ အကြာ ခုခံရေး စစ်ပွဲကြီး ဆင်နွှဲခဲ့ပြီးနောက် ရှစ်နှစ်မျှ အကြာတွင် ဟိုချီမင်းသည် ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံမြို့တော် ဟနွိုင်းသို့ အောင်ပွဲခံကာ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

“အောင်ပွဲခံ” သည် ဆိုသော်လည်း ဟိုချီမင်းသည် စစ်ဒဏ်ကြောင့် ကြွေမှု ပျက်စီးနေသော ဟနွိုင်းမြို့ကြီးနှင့် ပြင်သစ်တို့၏ ညှင်းပန်း ဖိနှိပ်မှုများကြောင့် ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်နေကြသော မြို့သူမြို့သားများအား စာနာသော စိတ်ဖြင့် မည်သည့် အဆောင်အဆောင် အခမ်းအနားမှ မလုပ်စေရဘဲ စာနာသော စိတ်ဖြင့် တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ်ပင် ဝင်ရောက်လာခဲ့သည်။ သူ့အတွက် ဗီယက်နမ် ပြန်လည် ထူထောင်ရေး၊ ဗီယက်နမ် ညီညွတ်ရေး ပေါင်းစီးရေးနှင့် ဗီယက်နမ် ငြိမ်းချမ်း သာယာရေးအတွက် ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်များ တစ်ပုံကြီး ရှိသေးသည့် မဟုတ်ပါလော။

သို့ပါလျက် ဟနွိုင်းမြို့သူ မြို့သားများသည် ရှစ်နှစ်တိုင်တိုင် ခံစားလာခဲ့ကြရသည့် ပြင်သစ်တို့၏ နှိပ်စက်စော်ကားမှုများနှင့် လုံးဝ ကင်းရှင်း လွတ်မြောက် လာခဲ့ကြသည်ကို နှစ်ထောင်းအားရ ဝမ်းအသာကြီး သာလှသဖြင့် အတီးအမှုတ်များဖြင့် တပျော်တပါးကြီး တီးမှုတ်ကခုန်၍ အောင်ပွဲကျင်းပခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ဒင်ဗင်ဖူး တိုက်ပွဲတွင် ပြင်သစ်နယ်ချဲ့ တပ်များအား နှလံမထူနိုင်အောင်

အပြုတ်နံကာ အောင်ပွဲခံခဲ့ကြသည့် ပြည့်သူ့ တပ်မတော်သားများကို လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခြိမ့်ခြိမ့်သဲသဲ ဆီးကြိုလိုက်ကြသေးသည်။

ဒင်ဗင်ဖူးတွင် အောင်ပွဲခံ၍ ဂျီနီဗာစာချုပ်အရ အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်မှ ပြင်သစ်တို့ အပြီးအပိုင် ထွက်ခွာကြရပြီးနောက် ဟန့်ဂ်းမြို့တော်သို့ ဟိုချီမင်း ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသော အခါ သူ့အသက်မှာ ၆၄ နှစ် ရှိခဲ့ပေပြီ။

၆၄ နှစ်၊ မှန်သည်။ ဟိုချီမင်း၏ အသက်သည် ယခုအခါ ၆၄ နှစ်ပင် ရှိလာခဲ့ပြီ။ လူ့ဘဝ လူ့သက်တမ်းအရ ၆၄ နှစ်ဟူသော အရွယ်သည် မငယ်တော့ပြီ။ သာမန် လူတစ်ယောက် အဖို့ဆိုလျှင် ဤအရွယ်တွင် အေးအေးလူလူဖြင့် အနားယူရန်သာ ရှိသည်။ အထူးသဖြင့် အရှေ့အာရှတိုက်သားများ၏ လူမှုရေးနှင့် ဘာသာရေး ဓလေ့ထုံးစံ အစဉ်အလာများအရ ဆိုပါက ဤအရွယ်သည် အိုမင်းမစွမ်းတော့သည့် အရွယ်ဖြစ်၍ ကိစ္စများမြှောင်လှသည့် လူတို့ ဘောင်တွင် လောကီရေးရာ အဖြာဖြာတို့ကို ဥပေက္ခာ ပြုလျက် လျစ်လျူရှု၍ ဘာဝနာ ကမ္မဋ္ဌာန်း စီးဖြန်းခြင်းဖြင့်သာ လူ့ဘဝ၏ နောက်ဆုံးနေ့ရက်များကို စောင့်ဆိုင်း ငဲ့လင့်နေလေ့ရှိသည့် အရွယ်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဟိုချီမင်းအဖို့ရာ၌ကား ဤသို့ မဟုတ်ပါချေ။ ဤသို့ မဖြစ်ပါချေ။

အသက် ၆၄ နှစ်ရှိခဲ့ ဖြစ်သော ဟိုချီမင်း၏ ရှေ့မှောက်တွင် စစ်ဒဏ်ကြောင့် ပြာပုံအတိ ဖြစ်နေသော ဗီယက်နမ် နိုင်ငံအား ပြန်လည်ထူထောင်ရမည့် တာဝန်ကြီး ရှိနေသေးသည်။ ဂျီနီဗာ စာချုပ်အရ ယာယီ စစ်နယ်နိမိတ်အဖြစ် ကွဲပြားနေသော တောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်း ပြန်လည် ပေါင်းစည်းရေး လုပ်ငန်းကြီး ရှိနေသေးသည်။ ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမားများနှင့် ဖက်ဆစ် ဂျပန်များ၏ အုပ်စိုးမှုအောက်တွင် အနှစ်နှစ် အလလက ပျင်စီးယိုယွင်းလာခဲ့သော ဒီမိုကရေစီရေး၊ ငြိမ်းချမ်းရေးနှင့် လွတ်လပ်ရေးကို ပြန်လည် တည်ဆောက် ထိန်းသိမ်းရမည့် လုပ်ငန်း တာဝန်ကြီး ရှိနေသေးသည်။

သို့ဖြစ်ရာ ဟိုချီမင်းသည် ဟနွိုင်းမြို့တော်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိမလာမီ ဂျီနီဗာကွန်ဖရင့် အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့ပြီး နောက်တစ်နေ့ ၁၉၅၄ ခု ဇူလိုင်လ ၂၂ ရက်နေ့တွင် လည်းကောင်း၊ ကိုးကြိမ်မြောက် ဝီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးနေ့ ဖြစ်သော ၁၉၅၄ ခုနှစ် ပန်ကြားလွှာများ ထုတ်ပြန်၍ သတိပေး နှိုးဆော် တိုက်တွန်းခဲ့သေးသည်။

ယင်းပန်ကြားလွှာများတွင် အထက်ဖော်ပြပါ တာဝန်ကြီးများဖြစ်ကြသည့် တိုင်းပြည် ငြိမ်းချမ်းရေး၊ တောင်နှင့်မြောက် ပြန်လည် ပေါင်းစီးရေးနှင့် လွတ်လပ်ရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေးများအတွက် တစ်မျိုးသားလုံး အားသွန်ခွန်စိုက် ကြိုးပမ်းကြပါရန် အလေးအနက် မေတ္တာရပ်ခံခဲ့သည်။

ထို့နောက် အောက်တိုဘာလ ၁၀ ရက်နေ့တွင် ဟနွိုင်းမြို့သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်း လေးဆယ်ကျော် ငါးဆယ်နှီးပါးမျှ နေ့ရောညပါ မနားမနေ ဒုက္ခတွေ့ ပင်လယ် ဝေနေသည့် ကြားမှ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်လာခဲ့ပြီး ယခု အသက် ၆၄ နှစ်အရွယ်သို့ ရောက်လာသည့် တိုင်အောင် လုပ်ငန်း တာဝန်များမှာ မပြီးဆုံးသေးဘဲ တမျှော်တခေါ်ကြီး ကျန်ရှိနေပြန်သေးရာ ဟနွိုင်းမြို့တော်သို့ အောင်ပွဲခံ၍ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသော ဟိုချီမင်းအတွက် စိတ်ပျက်မည်ဆိုက ပျက်လောက်စရာပင် ဖြစ်သည်။ အထူးသဖြင့် ၆၄ နှစ်တည်းဟူသော အသက်အရွယ်ကြောင့် ဇရာ ဖိစီးမှုကို ထောက်ကာ ဘဝကို လက်မြောက် အရုံးပေးမည် ဆိုက ပေးလောက်စရာပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် တကယ့် လက်တွေ့ ဖြစ်ရပ်တွင်မူ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် အသက်ကို အပ်နှင်း၍ သူ့ဘဝတစ်ခုလုံးကိုပင် ပေးအပ်ထားသော ဟိုချီမင်းသည် ဇရာဖိစီး၍ အဘိုးကြီး ဖြစ်လာသည့် တိုင်အောင် စိတ်မပျက် လက်မမြောက်ဘဲ ယခင်ကထက် ပို၍ပင် တက်တက်ကြွကြွ ရှိနေသည်ကို အံ့သြဖွယ်ရာ တွေ့မြင်ကြရသည်။

"သူ့ကို ကြည့်ရသည်မှာ ယခင် ၁၉၄၆ ခုနှစ်က ကျွန်တော် တွေ့မြင်ခဲ့ရသည်ထက် အသက် ၁၀ နှစ်လောက် ပို၍ ငယ်နေသည်ဟုပင် ထင်မှတ်ရပါသည်။ ကျွန်တော်တို့ ရှေ့မှောက်တွင် ယခုကဲ့သို့ သူ့အား ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင် ကြည်ကြည်လင်လင်ဖြင့် ကိုယ်ရော စိတ်ပါ ကျန်းမာ သွက်လက်စွာ တွေ့နေရသည်မှာ ကျွန်တော့်မျက်စိကိုပင် မယုံနိုင်လောက်အောင် ဖြစ်မိပါသည်။"

ဒင်ဗင်ဖူး အောင်ပွဲပြီးသည့်နောက်တွင် ဟန့်ဦးမြို့သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာသော ဟိုချီမင်းအား ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ သတင်းစာ ဆရာများနှင့် စာရေး ဆရာများ အများအပြား လာရောက် တွေ့ဆုံခဲ့ကြသည်။ ၎င်း တို့အနက် ပြင်သစ် သတင်းစာဆရာ တစ်ဦးဖြစ်သော ဂျရစ်တွန်ဂတ်ဆိုသူက ဟိုချီမင်း၏ ကျန်းမာရေးနှင့် စိတ်ဓာတ် တက်ကြွကောင်းမွန်လှပုံကို ထိုစဉ်က အထက်ပါအတိုင်း ပြန်လည် ဖောက်သည်ချခဲ့သည်။

သူ့ ကျန်းမာရေးနှင့် သူ့စိတ်ဓာတ် ကောင်းမွန် တက်ကြွနေသလောက် ယခုအခါ သူ့နာမည်မှာ ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးတွင် ထင်ပေါ် ကျော်ကြားနေပြီ ဖြစ်သည်။

ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး အပြီး ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဗီယက်နမ် သမ္မတနိုင်ငံ တည်ထောင်ခဲ့သည့် အချိန်မှ စ၍ "ဟိုချီမင်း" ဟူသော အမည်မှာ ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အသီးသီးတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားလာခဲ့ရာမှ ယခု ၁၉၄၅ ခုနှစ် ဒင်ဗင်ဖူး တိုက်ပွဲအပြီး အင်ဒိုချိုင်းနားမှ ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမားများ လုံးဝ ထွက်ခွာသွားကြရသောအခါ ဟိုချီမင်း၏ ဂုဏ်သတင်းမှာ ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း လျှမ်းလျှမ်းတောက် ဖြစ်လာခဲ့သည်။ နှစ်ပေါင်း ၅၀ နီးပါးမျှ ဆင်းရဲ ဒုက္ခခံ၍ ဘဝမျိုးစုံတွင် ကျင်လည်ကာ ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအတွက် တစ်သမတ်တည်း ကြိုးပမ်းလာခဲ့သော သူ့ဘဝ သူ့အတ္ထုပ္ပတ္တိကို ကြားသိရသော ကမ္ဘာ့ပြည်သူအပေါင်းတို့မှာ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုချီမင်းအား ချီးကျူး အံ့ဩမိကြ သည်နှင့်အမျှ ကြည်ညိုလေးစားမိကြသည်။

အထူးသဖြင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်အပြီးတွင် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲများ ပိုမို ပြင်းထန်လာသည်နှင့်အမျှ ပိုမို ကျယ်ပြန့်လာခဲ့ရာ နိုင်ငံတကာမှ ယင်းနယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲဝင် အဖွဲ့အစည်းများ ပြည်သူလူထုကြီးအတွက် ဟိုချီမင်းသည် မီးရှူးတန်ဆောင် "အလင်းရောင် ပေးသူ" ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ယခင် ကမ္ဘာ့ ကွန်မြူနစ်အဖွဲ့ချုပ်ဝင် မြေအောက် တော်လှန်ရေးသမား တစ်ယောက်အဖြစ် နိုင်ငံတကာသို့ လှည့်လည် သွားလာခဲ့သော ဟိုချီမင်းသည် ၁၉၅၄ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ၏ အထွတ်အထိပ် သမ္မတကြီးအဖြစ် နိုင်ငံတကာသို့ ချစ်ကြည်ရေးခရီးများ ထွက်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၇ ခုနှစ်တွင် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံနှင့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံသို့ လည်းကောင်း စသည်ဖြင့် ခရီးထွက်ခဲ့ရာ ရောက်လေရာ နိုင်ငံတိုင်းမှ ခေါင်းဆောင်ကြီးများသာမက ပြည်သူ လူထုကြီးကပါ အုတ်အုတ်ကျက်ကျက် တစ်ခဲနက် ကြိုဆိုခဲ့ကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဟိုချီမင်းသည် နိုင်ငံတကာမှ ပြည်သူများ၏ လေးစားကြည်ညိုခြင်းခံရသည့် ကမ္ဘာ့ ခေါင်းဆောင်ကြီးများတွင် တစ်ယောက် အပါအဝင် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဤနေရာတွင် ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် နိုင်ငံတကာ အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရသည့် ဗီယက်နမ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းအား အခြား အခြားသော ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့် မတူသည့် ထူးခြားချက် တစ်ရပ်ကို အလေးအနက် ထား၍ ဖော်ပြလိုသည်။ ယင်း သူမတူသည့် ထူးခြားချက်ကား အခြားမဟုတ်၊ "အနေအထိုင် ရိုးသားမှု" ပင် ဖြစ်သည်။

များသောအားဖြင့် ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်အဖြစ် နိုင်ငံတကာ အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရသည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးများသည် မိမိ တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် အဖက်ဖက်က ဆင်းရဲစွာ ဒုက္ခခံ၍ ရုန်းကန်ကြိုးပမ်း တိုက်ခိုက်လာခဲ့ကြရသူများ ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ဆိုရှယ်လစ် နိုင်ငံများ၊ ကွန်မြူနစ် နိုင်ငံများမှ ခေါင်းဆောင်များသည် နယ်ချဲ့ဆန့်ကျင်ရေးနှင့် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တိုက်ပွဲများကို နှစ်ပေါင်းများစွာ ဆင်းနွှဲရင်း မရေမတွက်နိုင်သော ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးတို့ကို တွေ့ကြုံခံစား ကျော်လွှား ဖြတ်သန်းလာခဲ့ကြသူများ ဖြစ်သည်။ ထိုသို့ ဆင်းရဲ ဒုက္ခ အဝဝတို့ကို ရုန်းကန် ဖြတ်သန်း ကျော်လွှား ကြိုးပမ်းခဲ့ကြရပြီးနောက် အရင်းရှင် နယ်ချဲ့စနစ်အောက်မှ လုံးဝ လွတ်မြောက်လာကြသောအခါ အဆိုပါ ခေါင်းဆောင်များသည် တိုင်းပြည်၏ အထွတ်အထိပ် အကြီးအကဲ ဘဝသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။ ထိုအခါမျိုးတွင် စောစောပိုင်း လွတ်မြောက်တိုက်ပွဲ ဆင်နွှဲနေကြရစဉ်က ဆင်းဆင်းရဲရဲဖြင့် ဒုက္ခအဖုံဖုံ တွေ့ကြုံ ခံစားခဲ့ရသည့် ခေါင်းဆောင်များသည် တိုင်းပြည်၏ အကြီးအကဲ အထွတ်အထိပ်ဘဝသို့ ရောက်လာသည်နှင့် တစ်ပြိုင်နက် အနေအထိုင် အဆင့်အတန်း မြင့်မားလာကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ ဝန်ကြီးချုပ်၊ သမ္မတ စသည့် ရာထူးတာဝန်များအရ အဆောင်အယောင် အခမ်းအနားများဖြင့် လိုက်လျော ညီထွေစွာ နေထိုင်လာကြစမြဲ ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ “ရေမြင့်၍ ကြာမြင့်သည့်ပမာ” မွေတာ သဘောပင် ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဝီယက်နမ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း၏ အနေအထိုင်မှာ အထက်ပါ မွေတာ သဘောနှင့် လုံးလုံးကြီး ခြားနား၍ ရိုးသားလွန်းလှသည် ဖြစ်ရာ ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဘယ်ခေါင်းဆောင်မှ လိုက်၍ မမီအောင် အနေအထိုင် ရိုးသားလှသည် ဟူ၍ပင် ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

ဒင်ဗင်ဖူး အောင်ပွဲပြီးသည့်နောက် ဟိုချီမင်းသည် ဟန့်ဇိုးမြို့တော်သို့ ပြန်လည် ရောက်ရှိလာခဲ့ရာ ယခင်ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမားများ အုပ်စိုးခဲ့စဉ်က ပြင်သစ်ဘုရင်ခံချုပ်ကြီး နေထိုင်သွားသည့် “စံအိမ်တော်” ကို ယခု “သမ္မတ အိမ်တော်” အဖြစ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း နေထိုင်ရန် အစိုးရအဖွဲ့က ဆုံးဖြတ် သတ်မှတ် ပေးခဲ့သည်။ နိုင်ငံ၏ အထွတ်အထိပ် အကြီးအကဲ အဖြစ် တာဝန်ယူနေရသော သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် ယင်းဆုံးဖြတ်ချက်ကို နှာခံ၍ ထိုစံအိမ် တော်ကြီးကို သမ္မတအိမ်တော် အဖြစ် လက်ခံခဲ့သည်။ သို့သော် သူသည်

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

ထိုအိမ်တော်ကို နေ့စဉ် ရုံးလုပ်ငန်းများ လုပ်ကိုင်ရန်နှင့် နိုင်ငံခြား သံတမန်များ၊ အထူးဧည့်သည်တော်များအား လက်ခံတွေ့ဆုံရန် အတွက်သာ သီးသန့် ထားရှိ၍ သူကိုယ်တိုင်ကမူ အိမ်တော်အတွင်း ဒေါင့်စွန်း တစ်နေရာတွင် တဲအိမ်ကလေး တစ်လုံးဖြင့် ရိုးရိုးကုတ်ကုတ်ပင် နေထိုင်ခဲ့သည်။

ဤ တဲအိမ်ကလေးမှ နေ၍ နေ့စဉ် ရုံးချိန်ကျလျှင် အဆောင်အယောင်မပါ၊ အစောင့်အရှောက် မပါဘဲ တစ်ယောက်တည်း ဝင်းအလယ်ရှိ အိမ်တော်သို့ ခြေလျင် လျှောက်သွားကာ ရုံးတက်လေ့ ရှိသော သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းအား ဟန့်ငြိုးမြို့သူ မြို့သားများသည် အဝေးကပင် မြင်ကြရသည်။

ခန့်ညားလှသည့် ဓာတ်ပုံကြီးများ၊ အဖိုးတန်လှသည့် ပန်းချီကားချပ်ကြီးများနှင့် ဆန်းကျယ်လှသည့် ပန်းအိုး ပန်းနွယ်ကြီးများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထား၍ အခန်းကြီး အခန်းငယ် အသွယ်သွယ်တို့ဖြင့် လှပတင့်တယ် ကြီးကျယ်ထယ်ဝါလှသည့် စံအိမ်တော်ကြီးတွင် မနေဘဲ ရိုးရိုးကုတ်ကုတ် တဲပုတ်ကလေး သာသာရှိသော အိမ်ကလေးမှာပင် ထာဝစဉ် နေထိုင်သွားသည့် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းကဲ့သို့သော ခေါင်းဆောင်မျိုးသည် ဤကမ္ဘာတွင် တစ်ယောက်အပြင် နှစ်ယောက် ရှိပါဦးမည်လော။

သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် ယင်းသို့ ထာဝစဉ် ရိုးရိုးကလေးပင် နေထိုင်ခဲ့သလို နေ့စဉ် သူသွားလာ လှုပ်ရှား လုပ်ကိုင်စားသောက်ပုံမှာလည်း ရိုးရိုးကလေးပင် ဖြစ်သည်။

သူသည် နေ့စဉ် နံနက်တိုင်း ၅ နာရီခွဲလောက်တွင် အိပ်ရာမှ ထ၍ ကျန်းမာရေးအတွက် ကိုယ်လက် လှုပ်ရှားမှု အနည်းအကျင်း လုပ်လေ့ ရှိသည်။ ထို့နောက် ကိုယ်လက် သန့်စင်ကာ နံနက်စာ စားသည်။ သူ့ နံနက်စာမှာ ဆန်ပြုတ် တစ်ခွက်နှင့် ကော်ဖီတစ်ပန်ကန်သာ ဖြစ်သည်။ ပြီးလျှင် ထိုနေ့ တစ်နေ့အတွက် လုပ်ဆောင်ရန် ရှိသည့် အလုပ်တာဝန် ဇယားများ ရေးမှတ်သည်။ ၇ နာရီခွဲတွင် အိမ်တော်သို့ ခြေလျင် လျှောက်သွားပြီး ရုံးတက်သည်။ ၁၁ နာရီတွင် နံနက်ပိုင် ရုံးဆင်းချိန်၌ ထမင်းစားခန်းတွင်

နံနက်စာ ဝင်စားသည်။ နံနက်စာ ထမင်းစားရာတွင်လည်း သမ္မတကြီးဟူ၍ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထယ်ထယ်ဝါဝါ မရှိ။ ထမင်းစားခန်းထဲတွင် အစိုးရ အဖွဲ့ဝင် ဝန်ကြီးများ၊ ရုံးအမှုထမ်း အရာထမ်းများနှင့် တကွ မော်တော်ကား ဒရိုင်ဘာများပါ ပိုင်းဖွဲ့၍ စားသောက်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ထမင်းစားရင်း ရံဖန်ရံခါ ရယ်စရာ မောစရာများ အချင်းချင်း ပြောကြားကြရာ၌ သူကိုယ်တိုင်ကလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြင့် နောက်ပြောင် ပြောဆိုလေ့ ရှိသည်။

မွန်းလွဲပိုင်း ရုံးပြန်တက်သောအခါတွင်မူ များသောအားဖြင့် ဧည့်သည်တော် များကို လက်ခံ တွေ့ဆုံလေ့ရှိသည်။ ဧည့်သည်များ ဆိုရာ၌ နိုင်ငံခြား သံတမန်များ၊ နိုင်ငံခြား သတင်းစာဆရာများမှ အစ ကျေးလက် တောရွာများမှ သမ္မတကြီးကို မြင်လို တွေ့လို စကားပြောလိုသဖြင့် တကူးတက အပင်ပန်းခံ၍ လာရောက်ကြသည့် တောင်သူ လယ်သမား အဘိုးကြီး အဘွားကြီးများအထိ ပါဝင်သည်။ သူသည် ဤ ပုဂ္ဂိုလ်၊ ထို ပုဂ္ဂိုလ်များကို အဆင့်အတန်း မခွဲခြားဘဲ အားလုံး လက်ခံ တွေ့ဆုံ၍ ဆွေမျိုးသားချင်းများပမာ ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားပြောလေ့ ရှိသည်။

ညနေ ၄ နာရီ ရုံးဆင်းပြီးနောက် တဲအိမ်ကလေးသို့ ပြန်ကာ အဝတ်အစားလဲ၍ သူကိုယ်တိုင် စိုက်ပျိုးထားသော သစ်ပင် ပန်းပင်များနှင့် သခွား၊ မုံလာ၊ ဂေါ်ဖီ စသည့် စားပင်များကို ရေလောင်းခြင်း၊ ပေါင်းသင်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်သည်။ ပြီးလျှင် ညနေစာ စားသည်။ ညဘက်တွင် ၇ နာရီမှ ၁၁ နာရီအထိ စာဖတ်ခြင်း၊ ဆောင်းပါးများ ဟောပြောချက်များ ရေးသားခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်လေ့ရှိသည်။ တစ်ခါတရံ အရေးကြီးလျှင် ညသန်းခေါင်ကျော် တစ်နရီခန့်အထိ အလုပ်လုပ်လေ့ ရှိသည်။

ဤသို့လျှင် ရိုးရိုးကလေး နေထိုင်သွားလာ လှုပ်ရှားနေလျက် ရှိသော သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း၏ ဝတ်ပုံစားပုံကိုလည်း ကြည့်ပါဦး။

၁၉၄၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့က လွတ်လပ်ရေး ကြေညာသည့် သမိုင်းဝင် အခမ်းအနားကြီးတွင် အဝတ်အစား ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ဟူ၍ တစ်ထည်မှ မရှိသဖြင့် လုပ်ဖော်ကိုင်ဖက် ရဲဘော်များက အင်္ကျီဘောင်းဘီ တစ်စုံကို ကတိုက်ကရိုက် ဝယ်ပေးခဲ့ရသော သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် ယခု ၁၉၄၅ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင်လည်း သူ့တွင် ကာကီဘောင်းဘီ အင်္ကျီဝတ်စုံ နှစ်စုံသာ ရှိသည်။ ချည်လက်ကိုင်ပဝါ (၆) ထည်နှင့် ခြေအိပ် သုံးစုံလောက်သာ ရှိသည်။ အိမ်ကလေးတွင် နေလျှင် ခုံဖိနပ်ကိုသာ အမြဲ စီးလေ့ရှိသည်။ ရုံးတက်မှသာလျှင် ရာဘာဖိနပ်ကို စီး၍ တက်သည်။ တိုင်းပြည်၏ အထွတ်အထိပ် ဖြစ်သော သမ္မတကြီးဘဝကို ရောက်သည့်တိုင် ဤမျှ အနေအထိုင်နှင့် အဝတ်အစားတွင် ရိုးသားလှသော ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်ဟူ၍ ဟိုချီမင်းက လွဲလျှင် အခြား မည်သူ ရှိပါဦးမည်နည်း။

ဟိုချီမင်း၏ အနေအထိုင် အဝတ်အစား ရိုးသားလှပုံမှာ ယခုမှသာ မဟုတ်။ ၁၉၄၆ ခုနှစ်တွင် ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးကို ပြင်သစ်အစိုးရက အသိအမှတ်ပြုရေးအတွက် သူ့ကိုယ်တိုင် ပြင်သစ်ပြည် ပဲရစ်မြို့တော်သို့ သွားရောက်၍ စေ့စပ် ဆွေးနွေးခဲ့စဉ်ကလည်း ဟိုးလေးတစ်ကျော် ဖြစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ထိုစဉ်က ဗီယက်နမ် ပြဿနာမှာ ပြင်သစ် အစိုးရအဖွဲ့အတွင်း အကြီးအကျယ် ဝယ်ကရိုက်လျက် ရှိသည်။ ပြင်သစ်တို့ လက်အောက်မှ လွတ်မြောက်ခါစ ပူပူနွေးနွေး လွတ်လပ်ရေး ကြေညာပြီး ၈ လအကြာ ၁၉၄၆ ခု မေလတွင် ပဲရစ်မြို့တော်သို့ စေ့စပ်ရေးအတွက် ရောက်ရှိလာသော ဗီယက်နမ်သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းအား ပြင်သစ် အစိုးရနှင့်တကွ ပြင်သစ်လူထုကြီးကပါ စိတ်ပါဝင်စား ခဲ့ကြသည်။ အထူးသဖြင့် ယခု ရောက်ရှိလာမည့် ဗီယက်နမ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် တစ်ခါက ပဲရစ်မြို့တော်တွင် "လီပါရီယာ" အမည်ရှိ သတင်းစာ တစ်စောင် ထုတ်ဝေသွားခဲ့ရုံမျှမက ပြင်သစ် ကွန်မြူနစ်ပါတီကို စတင် တည်ထောင်ခဲ့စဉ်က ပါဝင်ခဲ့ဖူးသည့် "ငှာယင်အိုက်ကုတ်" အမည်ရှိ ဗီယက်နမ် အမျိုးသား တစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ကြောင်း သိရှိထားကြသော

ပြင်သစ်သတင်းစာ ဆရာများသည် “ငှာယင်အိုက်ကုတ်” ဘဝမှ “ဟိုချီမင်း” ဟူ၍ တဖြစ်လဲလာသော ဗီယက်နမ် သမ္မတကြီးအား အထူးပင် စိတ်ဝင်စားစွာ စောင့်ကြည့်ခဲ့ကြသည်။

သို့ဖြင့် ပဲရစ်မြို့၊ လေဆိပ်သို့ ဟိုချီမင်း စီးနင်း လိုက်ပါလာသည့် လေယာဉ် ဆိုက်ရောက်လာသော အခါ ပြင်သစ်သတင်းစာ ဆရာများအတွက် ပို၍ စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရာ သတင်းထူးကြီး တစ်ပုဒ်ကို ရလိုက်ကြသည်။ ယင်း သတင်းထူးကြီးကား အခြားမဟုတ်၊ နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံ၏ အထွတ်အထိပ်အဖြစ် အရေးအကြီးဆုံး ပြဿနာကြီး တစ်ရပ်ကို ဆွေးနွေး စေ့စပ်ရန် တရားဝင် ရောက်ရှိလာသည့် ဗီယက်နမ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းမှာ သမ္မတကြီးဟူသော ဂုဏ်ပုဒ်နှင့် ထိုက်ထိုက်တန်တန် ပစ္စည်းပစ္စယဟူ၍ ဘာတစ်ခုမှ ပါမလာဘဲ သာမန် တစ်မြို့တစ်ရွာသို့ ခေတ္တခဏ အလည်အပတ်သွားသည့် ရိုးရိုးခရီးသည် တစ်ယောက်ပမာ သားရေသေတ္တာ အလတ်စားကလေးတစ်လုံးသာ အနိုင်နိုင် ပါလာသည်ဟူသော သတင်းပင် ဖြစ်သည်။

ယခင်ယခင် ပဲရစ်မြို့တော်သို့ နိုင်ငံခြားရေး ပြဿနာ အဖြာဖြာတို့ဖြင့် ရောက်ရှိ လာခဲ့ကြဖူးသော နိုင်ငံတကာမှ အကြီးအကဲ မှန်သမျှ ဘယ်နံရောအခါကမှ ယခုကဲ့သို့ အဆောင်အယောင် ကင်းမဲ့စွာ ရိုးရိုးကုတ်ကုတ် မလာဘူး၊ မရောက်ဘူးခဲ့ကြဘဲ ရှိခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ဝတ်စုံတစ်စုံနှင့် ရှူးဖိနပ်တစ်ရံသာ ထည့်ထားသည့် သားရေသေတ္တာကလေး တစ်လုံးသာ ပါလာသော ဗီယက်နမ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းအကြောင်းမှာ ပြင်သစ်သတင်းစာများတွင် ရေးမဆုံးအောင် ဖြစ်ခဲ့သလို ပြင်သစ် လူထုကြီး အတွင်းတွင်လည်း ပြောမဆုံးအောင် ဖြစ်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။

ထိုပြင် ထိုစဉ်က ပြင်သစ်အမျိုးသားများအတွင်း ဟိုချီမင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြောစမှတ် ဖြစ်ကျန်ခဲ့သော ထူးခြားသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ရှိသေးသည်။

ယင်းမှာ ဤသို့ ဖြစ်သည်။ ပဲရစ်မြို့တော်သို့ ဟိုချီမင်း ရောက်ရှိနေစဉ် အတွင်း အစိုးရအဖွဲ့နှင့် နိုင်ငံရေးပါတီများက ဧည့်ခံပွဲများ ကျင်းပ၍ ဟိုချီမင်းအား ဂုဏ်ပြုခဲ့ကြသည်။ တစ်နေ့သော် ဒီဗီးလ်ဟိုတယ်ကြီးတွင် ဧည့်ခံပွဲတစ်ခု ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ ထိုဧည့်ခံပွဲသို့ အစိုးရအဖွဲ့ဝင်များ၊ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များနှင့် ပဲရစ်မြို့တော်မှ အထက်တန်းလွှာ လူကုတန်များပါ စုံညီစွာ တက်ရောက်လာကြသည်။ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းကို အကြောင်းပြ၍ ကျင်းပသည့် ဧည့်ခံပွဲဖြစ်သဖြင့် တက်ရောက်လာကြသူ အပေါင်းတို့သည် ဟိုချီမင်းကိုသာလျှင် အာရုံစူးစိုက်လျက် အကဲခတ်နေကြသည်။ ဂုဏ်ပြုခံ ဧည့်သည်တော်ကြီး ဖြစ်နေသော ဟိုချီမင်းသည်လည်း ပြင်သစ် အစိုးရအဖွဲ့ဝင်များ၊ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်များနှင့် စကားလက်လက်ဆုံကျလျက် ရှိသည်။ သူသည် စားပွဲရှည်ကြီးများဖြင့် ခင်းကျင်းထားသော စားကောင်းသောက်ဖွယ်များကို လည်းကောင်း၊ ဟိုတယ် စားပွဲထဲများ လာရောက်ကမ်းလှမ်းသည့် အဖျော်ယမကာများကို လည်းကောင်း တစ်စုံတရာ စားသောက်ခြင်း မပြုဘဲ အိမ်ရှင် မိတ်ဆွေများနှင့်သာ ပြင်သစ်ဘာသာ စကားကို ရယ်ကာမောကာ ရေရေလည်လည် ပြောလျက် ရှိနေခဲ့သည်။

သို့သော် ဧည့်ခံပွဲ တစ်ချိန်လုံးတွင် ဘာတစ်ခုမှ မစားမသောက်ဘဲ စကားကောင်းနေခဲ့သော သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် ပြန်ကာနီးတွင်မှ တစ်စုံတရာ စဉ်းစားမိလာနိုင်ဖြင့် စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်ရှိ ပန်းသီးဘန်းထဲမှ အလုံးကြီးပေ လှပေ ဆိုသည့် ပန်းသီးကြီးတစ်လုံးကို ဆတ်ကနဲ နှိုက်ယူ၍ သူ့အပေါ်အင်္ကျီအိတ်ထဲသို့ ထည့်လိုက်ရာ သူ့ကို စောင့်ကြည့်နေကြသည့် ပြင်သစ်သမ္မတကြီး အပါအဝင် အိမ်ရှင် ပြင်သစ် မိတ်ဆွေအားလုံးမှာ တအံ့တဩဖြင့် မျက်လုံးပြူးသွားကြသည်။ သို့သော် ဟိုချီမင်းသည် သူ့ကိုယ်သူ ဘာမှ မဖြစ်သလိုပင် အခန်းထဲမှ ဣန္ဒြေရရ အေးအေးဆေးဆေးဖြင့် ထွက်သွားသည်။ နောက် ဟိုတယ်အပြင်သို့ ရောက်သောအခါ သူ့အား စောင့်ကြို၍ ဩဘာပေးနေကြသည့် လူအုပ်ထဲမှ ဆယ်နှစ်သမီးခန့်ရှိသည့် ကလေးငယ် တစ်ယောက်အား အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ပန်းသီးကြီးကို ထုတ်၍ ပေးလိုက်သည်။ ဤတွင်

လူအုပ်ကြီး တစ်ခုလုံး၏ ဩဘာသံများ ယခင်ကထက် ပို၍ ဆူညံစွာ တစ်ခဲနက် ထွက်ပေါ်လာခဲ့သည်။

ဤ အဖြစ်အပျက်ကလေးမှာလည်း ဟိုချီမင်းနှင့် ပတ်သက်၍ ပြင်သစ် လူထုကြီးအတွင်း ပြောစမှတ်ဖြစ် ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ဤသည်ပင်လျှင် အခြား အခြားသော ကမ္ဘာခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့် ဟိုချီမင်းအကြားတွင် မတူသော ခြားနားချက် ဖြစ်သည်။ အဘယ်သို့သော ခေါင်းဆောင်ကြီးသည် ယခု ဟိုချီမင်း ပြုမူသလို မိမိအား ဂုဏ်ပြုကျင်းပသည့် ဧည့်ခံပွဲ မင်းပရိသတ် ဝိုက်ပုံအလယ်တွင် ပန်းသီးတစ်လုံး နှိုက်ကာ အိတ်ထဲ ထည့်လာရန် စိတ်ကူးပါမည်နည်း။

အထက်ဖော်ပြပါတို့ အပြင် ဟိုချီမင်းနှင့် အခြားအခြားသော ခေါင်းဆောင်များ၏ မတူကွဲပြား ခြားနားသော လက္ခဏာတစ်ရပ် ရှိသေးသည်။ ယင်း လက္ခဏာမှာ အခြားမဟုတ်၊ တိုင်းသူပြည်သား လူအများ၏ ကြည်ညိုလေးစားမှုကို ခံယူရရှိကြရာ၌ ဟိုချီမင်းအား ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများက ကြည်ညို လေးစားပုံမျိုးမှာ ဘယ်တိုင်းပြည် ဘယ်လူမျိုးမှ လိုက်၍ မမီအောင် ထူးခြားလှသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။

ယနေ့ ကမ္ဘာတွင် နိုင်ငံအသီးသီး၌ ခေါင်းဆောင် အသီးသီး ရှိကြသည်။ ယင်းခေါင်းများသည် သူ့အတိုင်းအတာနှင့် သူ့ တိုင်းသူ ပြည်သားလူအများ၏ ကြည်ညိုလေးစား ယုံကြည်အားထားခြင်းကို ခံယူရရှိနေကြသည်။ သို့ ခံယူ ရရှိနေကြရာ၌ "အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "ဖခင်ကြီး" ဟူ၍ လည်းကောင်း၊ "ဆရာကြီး" ဟူ၍ လည်းကောင်း အမျိုးမျိုး ခေါ်ဝေါ် ခြင်းဖြင့် မိမိတို့၏ ကြည်ညိုလေးစားမှု ယုံကြည်အားထားမှုများကို တင်စား ဖော်ပြခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများသည် သူတို့၏ ခေါင်းဆောင် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းအား ထိုသို့သော တင်စားချက်များထက် ပို၍ "ဦးလေဟို" ဟူ၍ ခေါ်လိုက်ရခြင်းက ပို၍ လေးလေးပင်ပင် နှစ်နှစ်ကာကာ ရှိသည်ဟု ထင်ကြသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် “ဦးလေးဟို” ဟူသော အမည်နာမကို စတင်
 ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြသူများမှာ ဟိုချီမင်းနှင့် နှစ်ပေါင်းများစွာ သေအတူ ရှင်မက္ကာ တိုက်ပွဲ
 ဝင်လာခဲ့ကြသည့် ဝန်ကြီးချုပ် ဖန်ဗန်ဒေါင်း၊ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ငုယင်ဂီယက်စသော လုပ်ဖော်
 ကိုင်ဘက်များပင် ဖြစ်သည်။ ဖန်ဗန်ဒေါင်း၊ ငုယင်ဂီယက်နှင့် အခြားရဲဘော်များမှာ
 များသောအားဖြင့် ဟိုချီမင်းထက် အသက် ၂၀ ခန့် ငယ်သူများ ဖြစ်ကြသည်။ သူတို့အဖို့
 ဟိုချီမင်းအား အဘိုးကြီးဟူ၍ မခေါ်လို၊ ထိုသို့ ခေါ်ရလောက်အောင်လည်း
 အသက်မကြီးသေး၊ အစ်ကိုကြီးဟူ၍ ခေါ်ရန်မှာလည်း အစ်ကိုကြီးအရွယ်ထက် ပို၍
 အသက်ကြီးနေပြန်သည်။ ရဲဘော်ဟူ၍ ခေါ်မည်ဆိုလျှင်လည်း မသင့်တော်ဟု
 ယူဆကြသည်။ သို့ဖြင့်ပင် ရင်းနှီးသည့် မိသားစု စိတ်ဓာတ်ဖြင့် “ဦးလေး (ဝါ) ဦးလေးဟို”
 ဟူ၍ ခေါ်ဝေါ်ခဲ့ကြရာမှ ဤနာမည်သည် ဟိုချီမင်းအား ဗီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံးက
 တညီတညာတည်း ခေါ်ဝေါ်ကြသည့် တရားဝင် အမည် ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများသည် အရှေ့တိုင်းသားပီပီ သက်ကြီးရွယ်ကြီးများအား
 အမြဲထားစဉ် ရိုသေလေးစားကြသည့် ဓလေ့ရိုးရာ ယဉ်ကျေးမှု အစဉ်အလာ ရှိသည်။
 ယင်းအစဉ်အလာအရ အိမ်တစ်အိမ်တွင် ဖြစ်စေ၊ ရွာတစ်ရွာတွင် ဖြစ်စေ၊ အသက်ကြီးသူ
 များအား ငယ်ရွယ်သူများက အမြဲတစေ လေးစားရိုသေကြရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ “ဦးလေး”
 ဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်မှာ ရိုသေလေးစားထိုက်သည့်ပြင် ချစ်ခင် အားကိုးရမည့်သူ ဟူ၍လည်း
 နားလည်သဘောပေါက်ထားကြသည်။ ဤသို့ဖြင့် ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများသည်
 ဟိုချီမင်းအား ကြည်ညိုလေးစားရုံမျှမက ချစ်ခင် အားကိုးသည့် အနေဖြင့် “ဦးလေးဟို” ဟူ၍
 ရင်းရင်းနှီးနှီး ခေါ်ကြ ပြောကြခြင်း ဖြစ်သည်။ ဗီယက်နမ် အမျိုးသားတိုင်း၏ နှုတ်ဖျားတွင်
 “ဦးလေးဟို” ဟူ၍ ခေါ်လိုက် ပြောလိုက်ခြင်းအားဖြင့် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းအား သူတို့
 အိမ်သူအိမ်သား ဆွေမျိုးရင်းခြာ တစ်ယောက်လိုပင် ခံစားမိကြသည်။

တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ဟိုချီမင်းအား သူတို့၏ ခေါင်းဆောင်
 တစ်ယောက်အဖြစ် ကြည်ညိုလေးစားရုံမျှမက သူတို့၏ အိမ်သူအိမ်သား ဆွေမျိုးသားချင်း

တစ်ယောက်ပမာ ချစ်ခင်အားကိုးကြသည်။ သို့ဖြစ်ရာ တိုင်းပြည်၏ အထွတ်အထိပ် ဖြစ်သော ခေါင်းဆောင် တစ်ယောက်အား ပြည်သူပြည်သားများက ကိုယ့် အိမ်သူအိမ်သား ဆွေးမျိုးရင်းခြာ တစ်ယောက်လို ချစ်ခင်ရင်းနှီးမှုမျိုးသည် ဗီယက်နမ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းမှ တစ်ပါး အခြား ဘယ်တိုင်း ဘယ်ပြည် ဘယ်ခေါင်းဆောင်တွင်မှ မရှိသည့် ထူးခြားချက် ဖြစ်သည်။

ယင်းသို့ ဟိုချီမင်းအား ဗီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံးက သူတို့ ဆွေမျိုးသားချင်း တစ်ယောက်ပမာ ရင်းနှီး ချစ်ခင်ကြသည်မှာလည်း အကြောင်းမဲ့ မဟုတ်၊ အထက်ဖော်ပြပါ ဟိုချီမင်း၏ အနေအထိုင် ရိုးသားမှု၊ အဝတ်အစား ရိုးသားမှုများအပြင် အပြောအဆိုတွင်လည်း ရိုးသားလှသောကြောင့် ဖြစ်သည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့က လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းကြီးဟု ဖတ်ကြား ကြေညာခဲ့စဉ်က သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် သိန်းချီ၍ တက်ရောက်ကြသော လူထုကြီးအား သူ့အသံကို ကွဲကွဲပြားပြား မကြားရမည် စိုးသဖြင့် ကြေညာစာတမ်း ဖတ်ကြားနေရာမှ “ဘယ်နယ်လဲ ကျုပ်အသံကို ကောင်းကောင်း ကြားရဲ့လား” ဟု ရိုးရိုးကြီး မေးလိုက်ကြပုံမှာ ဗီယက်နမ် လူထုကြီး တစ်ရပ်လုံးအတွက် တစ်သက်တွင် မေ့ပျောက်မရနိုင်လောက်အောင် “စွဲ” သွားခဲ့သည်။

၁၉၆၀ ခုနှစ်က နိုင်ငံတော် ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေကြီးကို ရေးဆွဲ အတည်ပြုရန် အမျိုးသား လွှတ်တော်တွင် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းခဲ့စဉ်ကလည်း အလားတူ အဖြစ်မျိုးကို တွေ့ကြုံခဲ့ကြသည်။ ထိုနေ့ ထိုရက်က လွှတ်တော်အတွင်း၌ ဖွဲ့စည်း အုပ်ချုပ်ပုံ အခြေခံ ဥပဒေကြီးတွင် ပါဝင်သည့် အခန်းများ၊ အပိုဒ်များကို ပြည်သူ့ ကိုယ်စာလှယ်များက တစ်ခန်းစီ၊ တစ်ပိုဒ်စီ ထင်မြင်ချက်ပေး၍ ဆွေးနွေးခဲ့ကြသည်။ ဟိုချီမင်းသည် ယင်း ကိုယ်စာလှယ်များ၏ ဆွေးနွေးချက်များ ထင်မြင်ချက်များကို ကြည့်ရှုရဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ နားထောင် နေခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး၌ သူ့အလှည့် ရောက်လာသောအခါ တိုင်ရာမှ

အေးအေးဆေးဆေးပင် ထ၍ "အင်း ကျုပ် ထင်မြင်ချက်ကိုသာ ပြောရမယ် ဆိုရင်တော့ အပိုဒ် (က) က အဓိပ္ပာယ် သိပ်မရှင်းလှဘူးဗျ။ ပြီးတော့ အပိုဒ် (ခ) ကလဲ သိပ်မသဲကွဲလှဘူး၊ နောက် အပိုဒ် (ဂ) ကျတော့ နဲနဲစင်းလွန်းတယ် ထင်တာပဲ" ဟူ၍ သူ့စိတ်ထဲ ရိုသမျှ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းကြီး ပြောချလိုက်ရာ လွတ်တော် တစ်ခုလုံး တဝါးဝါးဖြင့် ပွဲကျသွားခဲ့ဖူးသည်။

တစ်ခါကလည်း အေ အက်(ဖ) ပီ သတင်းထောက် ပြင်သစ် အမျိုးသား ရပ်ဖေလီ ဆိုသူသည် ဗီယက်နမ် အမျိုးသားနေ့ ဖြစ်သော စက်တင်ဘာ ၂ ရက် နေ့တွင် ဟနိုင်းမြို့၌ ကျင်းပသည့် ဗီယက်နမ် အစိုးရ၏ ဧည့်ခံပွဲသို့ တက်ရောက်ခဲ့ရာ၌ သူ မြင်တွေ့ခဲ့ရသော ဟိုချီမင်း၏ ရုပ်ပုံလွှာကို လီယွန်ဒီ အမည်ရှိ ပြင်သစ် သတင်းစာ၌ အောက်ပါအတိုင်း ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။

ယင်း ဧည့်ခံပွဲမှာ ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး နှစ်ပတ်လည် အထိမ်းအမှတ် ဧည့်ခံပွဲ ဖြစ်၍ အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်များနှင့် နိုင်ငံခြား သံတမန်များပါ စုံညီစွာ တက်ရောက်ကြသည့်ပွဲ ဖြစ်သည်။

"ဟိုချီမင်း ရောက်လာသောအခါ ဧည့်ခန်းမကြီး အတွင်းရှိ ပရိသတ် အားလုံး ဝမ်းသာအားရဖြင့် ဝန်းကန် ထလိုက်ကြပါသည်။ ဟိုချီမင်းသည် အဝါရောင် ကျူးနစ် စစ်အင်္ကျီဝတ်ထား၍ သူ့ကြည့်ရသည်မှာ အတော်ကလေး အိုမင်းနေပုံရပါသည်။ သို့သော် သူ့အသားအရေမှာ သန့်စင်လှ၍ သူ့မျက်နှာမှာလည်း ရွှင်ရွှင်ပျပျပင် ရှိပါသည်။ သူ စီးလာသော ဖိနပ်မှာ မော်တော်ကား တာယာကို လှီး၍ ပြုလုပ်ထားသည့် ရာဘာ ညှပ်ဖိနပ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ သူ့နောက်တွင် သူ့ အုပ်ချုပ်ရေး အဖွဲ့၏ "ကြီးငါးကြီး" ဖြစ်ကြသော ဖန်ဗန်ဒေါင်း (အစိုးရ)၊ ဗိုလ်ဌာနီယက် (တပ်မတော်)၊ လေဇွမ် (ပါတီ)၊ ထရောင်ချင်း (ပါလီမန်) နှင့် ဌာနီထရင် (သံတမန်ဌာန) တို့ လိုက်ပါလာကြပါသည်။ အခမ်းအနားကို ရုရှားပုံစံကဲ့သို့ စတင်ပါသည်။ လည်စည်းအနီကလေးများ

စည်းထားကြသည့် လူငယ်ကလေးများက ခေါင်းဆောင်ကြီးများအား ပန်းစည်းများ ပေးအပ်ကြပါသည်။ အခမ်းအနားကို အဆုံးသတ်ရာတွင်လည်း ဝီယက်နမ် ပုံစံအတိုင်း အိမ်သူအိမ်သား ဆွေမျိုးသားချင်းများ စုပေါင်း၍ ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲ ကျင်းပသလို ဖြစ်သွားပါသည်။ "ငါတို့ မုချ အောင်ရမည်" ဆိုသော စစ်ချီသီချင်းကို အားလုံးပိုင်း၍ သီဆိုတီးမှုတ်ကြပါသည်။

ငှာယင်ဂီယက်၏ မျက်နှာမှာ ရွှင်မြူးတက်ကြွနေပါသည်။ ဗိုလ်ချုပ် အဆောင်အယောင် တံဆိပ်များ တပ်ဆင်ထားသည့် အနက်ရောင် ယူနီဖောင်းအင်္ကျီကို လည်ပင်းကြယ်သီးများ ဖြုတ်ထားပါသည်။ သူသည် တီးပိုင်းနှင့် လိုက်၍ အားရပါးရ လက်ခုပ်တီးနေပါသည်။ ဖန်ဗန်းဒေါင်းသည် တီးပိုင်း၏ ထောင့်စွန်းသို့ လျှောက်သွားပြီး သူ့လက်ထဲမှ ပန်းစည်းကို တီးပိုင်းခေါင်းဆောင်သို့ ပေးရင်း "ကျုပ်တို့ အောင်ပွဲခံရမယ် ဆိုတာ တစ်ကမ္ဘာလုံးက သိပါတယ်။ အဲဒီတော့ စိတ်ချလက်ချ နောက်တကြော့ ပြန်ကြော့လိုက်ပါအုံး" ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် အခမ်းအနားမှာ ယင်းသို့ အသွင် တစ်မျိုးပြောင်းသွားပါသည်။ နိုင်ငံရေးအခမ်းအနား တစ်ခုမှ "အဘိုးကြီး မွေးနေ့" ကျင်းပသလို ဖြစ်သွားပါသည်။ ဟိုချီမင်းသည် သူ၏ ဖြူဖွေးနေသော မုတ်ဆိတ်များကို လက်ဖြင့် ညင်သာစွာ သပ်ရင်း ပရိသတ်ကို စကားပြောပါသည်။ သူ့စကားမှာ ပရိသတ်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိလှပါသည်။ သူ့ကို တညီတညာတည်း စုပေါင်း ကိုးကွယ်နေကြသည့် ပတ်ဝန်းကျင်မှာပင် သူက "ခင်ဗျားတို့ ရှေ့ဆုံးတန်းက လူတွေ သီချင်းဆိုတာ အသံ သိပ်မကျယ်ဘူးဗျ" ဟူ၍ ပြောလိုက်ပါသည်။

(၁၉၆၆ ခု စက်တင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့ထုတ် လီမွန်ဒီ သတင်းစာမှ)

စင်စစ် ဟိုချီမင်း၏ အနေအထိုင် အပြောအဆို ရိုးသားပုံမှာ တမင်သက်သက် ပရိသတ်ကို စည်းရုံးဆွဲဆောင်ရန် စတန့်ထွင်၍ ဟန်လုပ်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူ့မူလ

ပင်ကိုယ်စရိုက် သဘာဝအားဖြင့် တောသူ တောင်သား လယ်သမားကြီး တစ်ယောက်လို စိတ်ရင်း ကောင်းသလောက် ရိုးရိုးသားသားပင် စားသောက် နေထိုင် ပြောဆိုပြုမူခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤအကြောင်းကို ဂယနက သိထားကြသောကြောင့်လည်း ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများသည် ဟိုချီမင်းအား အထက်ပါအတိုင်း ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက် အဖြစ်သာ မကဘဲ ဆွေမျိုးရင်းခြာ တစ်ယောက်လို သဘောထား လေးစားချစ်ခင်ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

သူ့စိတ်ထဲ ရိုသမှု ရိုးရိုးကြီး စင်းစင်းကြီး ပြောတတ်သော သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း အကြောင်းကို အမေရိကန် သတင်းစာဆရာ ဟာရီးလ်အိုက်ဆက်ဆိုသူ ကလည်း တစ်ခါက ဖွင့်ဟ ရေးသားခဲ့ဖူးသည်။

အိုက်ဆက်သည် ကမ္ဘာလှည့် သတင်းစာဆရာ တစ်ဦး ဖြစ်၍ ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်ကြီး မတိုင်မီကနှင့် စစ်ကြီး အတွင်းက အိန္ဒိယ၊ မြန်မာ၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ တရုတ်နှင့် အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်အပါအဝင် အရှေ့တောင်အာရှတစ်ခွင် ပြိုင်စင်အောင် လှည့်လည် သွားလာ၍ စစ်ရေး နိုင်ငံရေး အခြေအနေများကို လေ့လာခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ သူသည် တစ်ခါက တရုတ်ပြည် ရှန်ဟဲမြို့တွင် ဟိုချီမင်းနှင့် တွေ့ဆုံ၍ အတော်ကလေး ရင်းရင်းနှီးနှီး နေခဲ့ဖူးသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအပြီး ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် သူသည် မြောက်ဝီယက်နမ် ဟနွိုင်းမြို့သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ရာ ယခင်က ရှန်ဟဲတွင် မိတ်ဆွေ ဖြစ်ခဲ့သော မြေအောက် တော်လှန်ရေးသမား "ဟိုချီမင်း" သည် ဝီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ၏ သမ္မတကြီး ဖြစ်နေသည်ကို တအံ့တဩ တွေ့ရှိရသည်။ ဟိုချီမင်းကလည်း သူ့မိတ်ဆွေဟောင်း၊ သတင်းစာဆရာ အိုက်ဆက်အား ဝမ်းသာအားရဖြင့် သမ္မတ အိမ်တော်သို့ ဖိတ်ကြား၍ ဧည့်ခံခဲ့သည်။

အိုက်ဆက်သည် သမ္မတကြီး ဖြစ်နေသော ဟိုချီမင်းနှင့် ဟနွိုင်းမြို့တွင် ဝမ်းသာအားရ ပြန်လည် တွေ့ဆုံရာ၌ သမ္မတကြီးဟူ၍ ထယ်ထယ်ဝါဝါ ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီး

မလုပ်ဘဲ ဖော်ဖော်ရွေရွေ ရင်းနှီးစွာဖြင့် ရိုးရိုးကြီး ရှိလှသည့် ဟိုချီမင်း၏ အနေအထိုင် အပြောအဆိုများကို သူ ရေးသားပြုစုခဲ့သည့် “ငြိမ်းချမ်းရေး မရနိုင်သေးသည့် အာရှ” ဟူသော စာအုပ်တွင် အောက်ပါအတိုင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။

လမ်းကြီးတစ်ခုပေါ်တွင် ကြီးမားလှသည့် အလံကြီးဖြင့် ရေးခြယ်ထားသည့် သူ့ရုပ်ပုံကြီးကို မြင်တွေ့လိုက်ရသောအခါ ကျွန်ုပ်မှာ အတော်ကလေး သေချာ၍ စိတ်ချသွားမိပါသည်။ စံအိမ်တော်၏ ဒုတိယ အထပ်ရှိ ဧည့်ခန်းဆောင်အတွင်းသို့ သူဝင်လာပြီးနောက် ပြုံးပြုံးရွှင်ရွှင်ဖြင့် ကျွန်ုပ်အား လက်ကမ်းလိုက်သော အခါတွင်မူ သူသည် ဟိုယခင်က ရှန်ဟဲတွင် တွေ့ဖူးသော ကျွန်ုပ်၏ မိတ်ဆွေဟောင်းကြီး ဖြစ်ကြောင်း ကောင်းကောင်းကြီး သိလိုက်ပါသည်။

“သူက ကျွန်ုပ်အား ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ဖြင့် အားရပါးရ စိုက်ကြည့်ရင်း “ခင်ဗျား အတော့်ကို ပြောင်းလဲသွားတာပဲ” ဟု ပြောလိုက်ပါသည်။ “ခင်ဗျားလဲ ပြောင်းလဲတာပါပဲဗျာ” ဟု ကျွန်ုပ်က ပြန်ပြောပါသည်။ သူသည် ကာကီအင်္ကျီ ဘောင်းဘီ ခပ်နွမ်းနွမ်းနှင့် အင်္ကျီအဖြူကို ဝတ်ထားပြီး ညှပ်ဖိနပ်အဟောင်းတစ်ရုံကို စီးထားပါသည်။

“ကျုပ်အခု ဝိယက်နမ်နိုင်ငံတော်ရဲ့ ကြားဖြတ်အစိုးရအဖွဲ့မှာ သမ္မတကြီး ဖြစ်နေပြီဗျာ။ သူတို့က ကျုပ်ကို မြင့်မြတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးလို့ ခေါ်ကြတယ်။ ဘယ်နှယ့်လဲ ရယ်စရာ မကောင်းဘူးလား” ဟု သူက ပြောပါသေးသည်။

သူ အင်္ဂလိပ်လို ပြောပုံမှာ ယခင် ကျွန်ုပ်နှင့် တွေ့စဉ်ကထက် ပိုကောင်းနေပါသည်။ ဟိုချီမင်းသည် အတော်ကလေး ပုံပျက်ပန်းပျက် ဖြစ်နေသော ဗောဠီးထုပ် အဟောင်းကြီးကို ကောက်၍ ဆောင်းလိုက်ပြီး ဝါးကြိမ်တုတ် တစ်ချောင်းကို လှမ်းယူလိုက်ပါသည်။ “ကဲ လာလာ နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီးနဲ့ ခင်ဗျား အတူ ထမင်းသုံးဆောင်ဖို့ ရှိသေးတယ်” ဟု ပြောဆိုပါသည်။

အပြင်ဘက် စင်္ကြံသို့ ရောက်သောအခါ စမတ်ကျကျ ရပ်နေသော ဗီယက်မင်း ကိုယ်ရံတော် တပ်သားများက သတိအနေအထားဖြင့် စုံရပ်၍ အလေးပြုလိုက်ကြပါသည်။ ၎င်း တို့အထဲမှ စလွယ်သိုင်း သားရေခါးပတ်ကြီး ခါးပတ်ကာ မြောက်လုံးပြူး အိတ်ကြီးများ လွယ်ထား၍ အလုပ်တာဝန်ကို အလွန်လေးစားပုံရသော တပ်သားနှစ်ယောက်သည် ကျွန်ုပ်တို့နှင့်အတူ ကားပေါ်သို့ တက်လာကြပါသည်။ "ဘဝဆိုတာ တော်တော်ရယ်စရာ ကောင်းတာပဲဗျ" ဟု ဆိုကာ သူသည် မသိမသာ ရယ်လိုက်ပါသည်။ "တရုတ်ပြည်မှာ ကျုပ်ထောင်ထဲ နေခဲ့တုန်းက ကျန်းမာရေးအတွက် ကိုယ်လက်လှုပ်ရှားဖို့ မနက်စောစော ၁၅ မိနစ် ညနေဘက် ၁၅ မိနစ် အချုပ်ခန်းထဲက ထွက်ခွင့်ရတယ်။ အဲဒီတုန်းက အပြင်ထွက်ပြီး ကျန်းမာရေး လေ့ကျင့်ခန်း လုပ်နေတဲ့ အချိန်မှာ အစောင့် စစ်သား ၂ယောက်က သေနပ်တွေနဲ့ ကျုပ်အနားမှာ အမြဲရပ်ပြီး စောင့်နေကြတယ်။ ဟော အခု ကျုပ် ဗီယက်နမ် သမ္မတကြီး ဘဝရောက်တော့လဲ ဒီနေရာက အပြင်ကို သွားရင် သေနတ်ကိုင်ထားတဲ့ အစောင့်တပ်သား နှစ်ယောက်က ကျုပ်အနားမှာ အမြဲရှိနေပြန်တာပဲဗျ"

(ဟာရှီလ်အိုက်ဆက်ရေး "ငြိမ်းချမ်းရေး မရနိုင်သေးသည့် အာရှ၊ စာမျက်နှာ၊ ၁၆၃ -၁၆၄)

အထက်ပါ ကောက်နုတ်ချက်ကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် ဟိုချီမင်းသည် သမ္မတကြီးပင် ဖြစ်သော်လည်း ကိန်းကြီးခန်းကြီး မလုပ်တတ် ဟိတ်ကြီး ဟန်ကြီး မနေတတ်ဘဲ သူ့ကိုယ်သူ ပြည်သူတွေ ကြားထဲက ပြည်သူ တစ်ယောက်အဖြစ် သဘောထားခဲ့ကြောင်း ထင်ရှားလှသည်။

"အမှန် စင်စစ် ဆိုလျှင် ယနေ့ ကမ္ဘာပေါ်တွင် နောက်လိုက်များ၏ ပြီးပြည့်စုံသော ကြည်ညိုလေးစားမှုကို ဘယ်ခေါင်းဆောင်မှ သူ့လောက် ခံယူရရှိခြင်း မရှိသေးပေ။ သူ့မှာမူ တီထွင် ကြံဆသူနှင့် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သူအဖြစ် လည်းကောင်း၊ အခြေခံ ပညာပေးသူနှင့် လမ်းညွှန်သူအဖြစ် လည်းကောင်း၊ သဘောတရား ညွှန်ပြသူနှင့် လက်တွေ့

ရှေ့ဆောင်သူအဖြစ် လည်းကောင်း၊ အမျိုးသားရေးနှင့် တော်လှန်ရေး ခေါင်းဆောင်မဖြစ် လည်းကောင်း၊ ကိုယ်ကျင့်တရား ကောင်းမွန်သူနှင့် နိုင်ငံရေးမှူးအဖြစ် လည်းကောင်း၊ သဘောကောင်းသော ဦးလေးတစ်ယောက်နှင့် ကြီးကျယ်လှသော စစ်ခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် လည်းကောင်း နည်းမျိုးစုံဖြင့် ကြည်ညိုလေးစားခြင်းများကို ခံယူနေရပေသည်။

ဟိုချီမင်းအား ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများက အဖက်ဖက်မှ ကြည်ညို လေးစား ချစ်ခင် အားကိုးကြပုံများကို ပြင်သစ် စာရေးဆရာ ဂျီးလာကိုချားကလည်း အောက်ပါ အတိုင်း ရေးသားခဲ့သည်။

ဟိုချီမင်းအား အခြား အခြားသော ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်များနှင့် နှိုင်းယှဉ် တင်ပြရာ၌ အထက်ပါ သူမတူသော ထူးခြားချက် လက္ခဏာများအပြင် အခြားပေါ်လွင် ထင်ရှားလှသည့် ထူးခြားချက်ကြီးတစ်ခု ကျန်ရှိနေသေးသည်။ ယင်းအချက်က အခြားမဟုတ်၊ ဝီယက်နမ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် ကမ္ဘာ့ခေါင်းဆောင်ကြီးများအနက် မယားမရှိ သားမရှိသည့် တစ်ဦးတည်းသော ခေါင်းဆောင် လူပျိုကြီး ဖြစ်နေသော အခက်ပင်တည်း။

သူ့အဖို့ရာ အချိန်တန် အရွယ်ရောက်သည်မှ စ၍ ဝီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး အတွက် နိုင်ငံတကာ လှည့်လည် သွားလာရင်း ဘဝမျိုးစုံ ကျင်လည်ကာ ဒုက္ခအဖုံဖုံ တွေ့ကြုံဖြတ်သန်း ကြိုးပမ်းလာခဲ့သည် ဖြစ်ရာ အချစ်ရေး အိမ်ထောင်ရေးများကို အဘယ်မှာလျှင် တွေးတော စဉ်းစားရန် အချိန်ရခဲ့ပါမည်နည်း။ အကယ်၍ “တိုင်းပြည် လွတ်လပ်ရေးရမှ အိမ်ထောင်ပြုမည်” ဟူသော သန္နိဋ္ဌာန်မျိုး ချမှတ်ခဲ့သည် ဆိုပါလျှင်လည်း လွတ်လပ်ရေး ရရှိသည့်အခါ သူ့အသက်မှာ ၅၅ နှစ်ပင် ရှိနေပေပြီ။ ဤ အရွယ်တွင် အဘယ်မှာလျှင် အိမ်ထောင်ပြု၍ တင့်တယ်ပါတော့မည်နည်း။

မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ အိမ်ထောင်ပြုရမည့် အရွယ်တွင် တိုင်းပြည်နှင့် လူမျိုးအတွက် ဘဝကိုပါ အပ်နှင်း လုပ်ဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်ရာ ဤအချက်သည်ပင်လျှင် ဟိုချီမင်းအား ကမ္ဘာပေါ်တွင် တစ်ဦးတည်းသော အိမ်ထောင်မရှိသည့် ခေါင်းဆောင် လူပျိုကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် ထူးထူးခြားခြား အမှတ်အသား ပြုစရာ ဖြစ်လာခဲ့ရသည်။

ထို့ပြင် ဝိယက်နမ် အမျိုးသားများ၏ နှုတ်ဖျားတွင် တဖွဖွ ခေါ်ဝေါ် ပြောဆိုနေကြသည့် “ဦးလေဟို” ဟူသော အမည်မှာ မိန်းမ မရှိသော သမ္မတ လူပျိုကြီး ဟိုချီမင်းအတွက် ပို၍ပင် အံဝင်ခွင်ကျ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ အထူးသဖြင့် နဂိုမူလကပင် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိခဲ့သော ဟိုချီမင်းသည် လူပျိုကြီးပီပီ ကလေးငယ်များကို အလွန်ချစ်ခင် ယုယတတ်သည် ဖြစ်ရာ ဝိယက်နမ် ကလေးသူငယ်များ ပါးစပ်ဖျားတွင် “ဦးလေဟို” ဟူသော အမည်မှာ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ တဖွဖွ ပြောဆိုနေကြသည့် အမည်သာ ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဟိုချီမင်းအကြောင်းကို စာရေးဆရာ၊ သတင်းစာ ဆရာအများအပြားက ထောင့်အမျိုးမျိုးမှ ရေးသားခဲ့ကြဖူးသည်။ သို့ရေးသားခဲ့ကြရာ၌ အခြားသော အချက်အလက်များတွင် တူကောင်းမှ တူမည် ဖြစ်သော်လည်း သူသည် ကလေးများကို အလွန်ချစ်တတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်ဟူသော အချက်တွင်မူ တညီတညွတ်တည်း ကောက်ချက် ချခဲ့ကြရသည်။

မှန်သည်။ ဟိုချီမင်းသည် လူပျိုကြီး ဖြစ်နေ၍လား မသိ၊ ဘယ်နေရာ ရောက်ရောက် ကလေးသူငယ်များကို ဦးစားပေးတတ်သည်။ သူတို့နှင့် စကားပြော တတ်သည်။ သူတို့နှင့် သီချင်း ဆိုတတ်သည်။ ရံဖန် ရံခါ သူတို့နှင့် “ဝိုင်းကြီးပတ်ပတ် ဒူဝေဝေ” ဟူ၍ပင် ဝင်ကစားတတ်သေးသည်။ အထူးသဖြင့် လွတ်လပ်ရေးနေ့၊ တော်လှန်ရေးနေ့၊ နှစ်သစ်ကူး ပွဲတော်နေ့ စသည့် နေ့ကြီးရက်ကြီးများတွင် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် ကလေးသူငယ် လူမမယ်များကို တကူးတက ဖိတ်ကြား၍ ပျော်ပျော်ပါးပါး

ကခုန်ကစားလေ့ ရှိသည်။ ထို့ပြင် သူ့ မွေးနေ့ မွေးရက်များဖြစ်သော မေလ ၁၉ ရက်နေ့ ရောက်လျှင် နှစ်စဉ် နှစ်တိုင်း သမ္မတအိမ်တော်ရှေ့ မြက်ခင်းပြင်တွင် ဝိယက်နမ် ကလေးငယ် အမြောက်အမြားနှင့် ဝိယက်နမ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းတို့ အပြန်အလှန် လက်ဆောင်ပေးကြ၊ သီချင်းဆိုကြ၊ ကကြ ခုန်ကြသည်ကို ဟန့်နှိုင်းမြို့သူ မြို့သားများ စိတ်ရွှင်လန်း ချမ်းမြေ့ဖွယ်ရာ မြင်ကြ တွေ့ကြရသည်။

ကလေးသူငယ်များအား ချစ်တတ် ခင်တတ်သည့် ဟိုချီမင်း၏ အပြုအမူမှာလည်း တမင်သက်သက် စတန့်ထွင်၍ လူပြောစရာ ဖြစ်အောင် လုပ်နေခြင်း မဟုတ်ဘဲ သူ့နဂို ဝိဇ မူလကပင် စိတ်ကောင်း နှလုံးကောင်း ရှိသူ တစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် လူကြီးတွေ ပြုသမျှ နုကြရရှာသော လူမမယ် ကလေးသူငယ်များအား ကြင်နာယုယတတ်ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာလည်း တော်လှန်ရေးအောင်ပွဲ ခံ၍ လွတ်လပ်ရေး ရပြီးမှ မဟုတ်၊ ဟို ယခင် ယခင် တော်လှန်ရေး ကာလ ပြောက်ကျားဘဝဖြင့် တောတွင်မှာ နေစဉ်ကပင် ကလေးများကို အရာရာ ဦးစားပေးခဲ့သည်။ ထိုစဉ်ကတည်းကပင် ကလေးများ၏ ပညာရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ပျော်ရွှင်ရေးတို့ အခါအခွင့်ရလျှင် ရသလို လုပ်ကိုင် ဆောင်ရွက်လာခဲ့သည်။ ယုတ်စွအဆုံး သူ့အသက် နှစ်ဆယ်ကျော် အရွယ်လောက်တွင် ပဲရစ် မြို့တော်၌ “ငှာယင်အိုက်ကုတ်” ဟူသော အမည်ဖြင့် နေခဲ့စဉ်ကပင် ကလေးသူငယ်များကို ချစ်တတ်သူ တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

"။ ။ ယခု ကျွန်တော့် တူကလေး၊ တူမကလေးများအတွက် ရေးလိုပါသေးတယ်။ မင်းတို့ ဦးလေးကို သိပ်ချစ်သလို ဦးလေးကလဲ မင်းတို့ကို သိပ်ချစ်ပါတယ်။ ဦးလေးပြောတာ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား။ မင်းတို့တတွေ သိပ်တော်တဲ့အကြောင်း၊ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ အကြောင်းတွေကို ဝိယက်နမ်က ဦးလေးရဲ့ မိတ်ဆွေကလေးတွေကို ဦးလေး ပြောပြမယ်။ မင်းတို့ ကိုယ်စား သူတို့ကို ဦးလေး နှုတ်ဆက်လိုက်ပါမယ်။ မင်းတို့ တတွေ ဦးလေးငှာယင်ကို တော်တော်နဲ့ ပြန်တွေ့ချင်မှ တွေ့ရတော့မယ်။ နောက်ဆိုရင် မင်းတို့ဟာ အရင်ကလို ဦးလေးအပေါ်မှာ တကူးကူးလဲ

မစီးနိုင်တော့ဘူး၊ ကုန်းလဲ မပိုးတော့ဘူး၊ ဦးလေး အဲလစွနဲ့ ပေါလ်တို့ကို တော်တော်နဲ့ တွေ့ရမှာ မဟုတ်တော့ဘူး၊ နောက်တစ်ခါ ဦးလေးနဲ့ ပြန်တွေ့ရင် ဦးလေးလဲ အသက်ကြီးပြီ အဘိုးကြီး ဖြစ်ချင် ဖြစ်နေလိမ့်မယ်။ အဲဒီကျတော့ မင်းတို့လဲ မင်းတို့ ဒက်ဒီ မာမီတို့လောက် ရှိနေမှာပဲ။ ကဲ အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ ဦးလေး မင်းတို့ကို အမြဲသတိရနေမယ်။ ဦးလေးအတွက်တော့ ပေါလ်နဲ့ အဲလစွဟာ အမြဲ ချစ်စရာ ကောင်းနေမှာပဲ။

မင်းတို့ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် လိမ်လိမ်မာမာ နေကြပါ။ ကျောင်းစာကိုလဲ မှန်မှန်ကျက်ပါ။ ဒက်ဒီနဲ့ မာမီစကားကို အမြဲနားထောင်ကြပါ။ ခွေးကလေး မာရီယက်ကိုလဲ မရိုက်ကြပါနဲ့၊ မင်းတို့ ကြီးလာရင် မင်းတို့ တိုင်းပြည်အတွက် မင်းတို့ မိဘတွေလို ဦးလေးငုယင်နဲ့ တခြား ဦးလေးတွေလို တိုက်ပွဲဝင်ရလိမ့်မယ်....။

ဦးလေးရဲ့ တူနဲ့ တူမနှစ်ယောက်စလုံးကို လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်။ မင်းတို့ မေမေကိုလဲ နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါတယ်လို့ ပြောပါ။

ဦးလေး ငုယင်

အထက်ပါ စာကလေးမှာ ပြင်သစ်ပြည်တွင် “ငုယင်အိုက်ကုတ်” ဟူသော အမည်ဖြင့် နေထိုင်ခဲ့စဉ်က ရေးသားခဲ့သော စာဖြစ်သည်။ ပြင်သစ်မှ ဗီယက်နမ်သို့ ပြန်ခါနီးတွင် ငုယင်အိုက်ကုတ်ခေါ် ဟိုချီမင်းသည် သူနှင့် အလွန်ရင်းနှီးသည့် မိတ်ဆွေ တစ်ဦးထံ အထက်ပါအတိုင်း စာဖြင့် ရေးသားနှုတ်ဆက်ခဲ့သည်။ ထိုစာထဲတွင် သူမိတ်ဆွေ၏ သားနှင့် သမီးများ ဖြစ်ကြသော ပေါလ်နှင့် အဲလစွ အမည်ရှိ ကလေး နှစ်ယောက်ကိုပါ အမှတ်တရ နှုတ်ဆက် ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ ခုခံရေး စစ်ပွဲ အောင်မြင်စွာ ပြီးဆုံးခဲ့သည့် ၁၉၅၄ ခုနှစ်မှ စ၍ ပြန်လည် ရေတွက်သည့် ရိုသော် ထိုစာရေးခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါးမျှ ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုစာ၏ အဆုံးတွင် “ဦးလေးငယ်” ဟူ၍ လက်မှတ် ရေးထိုးခဲ့ရာ ဟိုချီမင်းသည် ယခုမှ “ဦးလေး” အမည်ခံခဲ့ခြင်း မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း သုံးဆယ် လေးဆယ်ခန့်ကပင် “ဦးလေး” အမည်ခံခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဟိုချီမင်းသည် ယခုမှ “ဦးလေးဟို” ဖြစ်လာသည် မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ကပင် ဦးလေးငယ် ဖြစ်ခဲ့သည်။ သို့ဖြစ်ရာ ဟိုချီမင်းသည် ယခုမှ “ဦးလေးဟို” ဖြစ်လာသည် မဟုတ်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၃၀ ကျော်ကပင် “ဦးလေးငယ်” ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဟိုချီမင်းသည် ကလေးချစ်တတ်သော စိတ်မှာ ယခုမှ ပေါ်ပေါက်လာသည် မဟုတ်။ တိုင်းပြည်ခေါင်းဆောင် သမ္မတကြီး ဘဝရောက်မှ လူထုကြီးကို စည်းရုံး ဆွဲဆောင်ရန် စတန့်ထွင်ခြင်းလည်း မဟုတ်။ ပင်ကိုယ် မူလကပင် စိတ်ကောင်းရှိ၍ ကြင်နာတတ်သော နှလုံးသားပိုင်ရှင် တစ်ဦး ဖြစ်သောကြောင့် လူမမယ် ကလေးငယ်များကို ထာဝစဉ် ချစ်ခင်ယုယလာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ပြင် တိုင်းပြည် တစ်ပြည်၏ အနာဂတ် ကောင်းစားရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်း သာယာရေးမှ နောင်တစ်ခေတ်တွင် ခေါင်းဆောင် ဖြစ်လာမည့် ဤကလေးသူငယ်များ၏ ကျန်းမာရေး၊ ပညာရေး၊ အသိဉာဏ် တိုးတက်ရေး စသည်များ ပေါ်တွင် လုံးဝ တည်ရှိနေသည်ကို အလေးအနက် သဘောပေါက်ထားသော ဟိုချီမင်းသည် လွတ်လပ်ရေး ရပြီးနောက် ဝိယက်နမ် ကလေးသူငယ်များအား အစစအရာရာ ဂရုတစိုက် ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်လာခဲ့သည်။ အဖက်ဖက်က ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့သည်။

ဤနေရာတွင်လည်း ကလေးသူငယ်များအား ကြင်နာသော နှလုံးသားဖြင့် ပြုစုပျိုးထောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်လိုသော သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း၏ ထူးခြားသည့် လုပ်ဆောင်ချက် တစ်ရပ်ကို ဖော်ပြလိုသေးသည်။

၁၉၄၅ ခုနှစ်က လွတ်လပ်ရေး ကြေညာပြီးနောက် များမကြာမီ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် တိုင်းပြည်သို့ မိန့်ခွန်းတစ်ရပ် ပြောကြားခဲ့သည်။ ယင်း မိန့်ခွန်းမှာ

ဝါတီဝင်များအား ပြောကြားခြင်း မဟုတ်၊ အလုပ်သမား လယ်သမားများအား ပြောကြားသည့် မိန့်ခွန်းလည်း မဟုတ်၊ တပ်မတော်သားများအား ပြောကြားသည့် မိန့်ခွန်းလည်း မဟုတ်၊ ယင်း မိန့်ခွန်းမှာ တိုင်းပြည် တစ်ဝန်းလုံးရှိ ကလေးသူငယ်များအား ပြောကြားသည့် မိန့်ခွန်းပင် ဖြစ်သတည်း။

"ကလေးတို့

ဒီနေ့ဟာ ဆောင်းဦးပေါက် ရာသီပွဲတော် ကျင်းပတဲ့နေ့ပဲ။ မင်းတို့ အမေအဖေတွေက မင်းတို့အတွက် မီးပုံးကလေးတွေ၊ ဗုံကလေးတွေ၊ ဖျောက်အိုးတွေ၊ ပန်းတွေနဲ့ အခြား ကစားစရာ အရုပ်တွေ အများကြီး ဝယ်ပေးပြီးရောပေါ့။ မင်းတို့တော့ သိပ်ပျော်နေကြမှာပဲနော်၊ မင်းတို့တတွေ ယခုလို ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် ရှိနေကြတဲ့အတွက် ဦးလေးဟိုလဲ မင်းတို့ ပျော်သလို ပျော်မိပါတယ်။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား။ ပထမအချက်က ဦးလေးဟာ မင်းတို့ကို သိပ်ချစ်လို့ပေါ့။ နောက် ဒုတိယ အချက်ကတော့ မနှစ်က အခုလို ဆောင်းဦးပေါက် ရာသီပွဲတော် အချိန်မှာ ဆိုရင် တို့တိုင်းပြည်ဟာ သူတစ်ပါးလက်အောက် ကျွန်ဘဝမှာ ရောက်နေတုန်းမို့ မင်းတို့တတွေဟာလဲ ကျွန်ပေါက်စကလေးတွေ ဖြစ်နေခဲ့ရတယ်။ အခု ဒီနှစ်ကျတော့ ဗီယက်နမ် နိုင်ငံဟာ လွတ်လပ်ရေး ပြန်ရလာပြီး မင်းတို့တတွေဟာလဲ လွတ်လပ်တဲ့ နိုင်ငံက နိုင်ငံရဲ့ အရှင်သခင်ကလေးတွေ ဖြစ်လာကြလို့ပဲကွဲ့။

ဒီနေ့တော့ မင်းတို့တတွေ အားရပါးရ ပျော်ချင်သလောက် ပျော်ကြပေါ့ကွယ်၊ ဒါပေမဲ့ နက်ဖြန်ကျရင်တော့ ကျောင်းစာတွေကို ပြန်ပြီး ကျက်ကြနော်၊ အခု မင်းတို့ ဗီယက်နမ် ကကြီးခွေး အားလုံး ရကြပလား မရသေးတဲ့ သူရှိရင် ရအောင် ကျက်ကြအုံးကွဲ့။

နောက်နှစ် ဆောင်းဦးပေါက် ရာသီကျရင်တော့ ကလေးတွေ အတွက်ရော လူကြီးတွေ အတွက်ရော ပျော်ပွဲ ရွှင်ပွဲ လုပ်ဖို့ စီစဉ်ပေးမယ်။ အဲဒါ မင်းတို့ ဘယ်လို သဘောရသလဲ။"

ဒီနှစ်တော့ မင်းတို့အတွက် ဦးလေး ဘာလက်ဆောင်မှ မပေးနိုင်ဘူးကွယ်။ အဲဒီတော့ ဦးလေးက မင်းတို့ကို ချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ မွှေးမွှေး ပေးလိုက်ပါတယ်။

ဟိုချီမင်းသည် ၁၉၄၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ဆောင်းဦးပေါက် ရာသီပွဲတော် ကျင်းပသည့်နေ့က ဝီယက်နမ် တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ကလေးသူငယ်များအား ရည်စူး၍ ရေဒီယိုမှ တစ်ဆင့် အထက်ပါအတိုင်း မိန့်ခွန်း ပြောကြားခဲ့သည်။

ထိုအချိန်အခါက မြို့တိုင်း ရွာတိုင်း၊ ရေဒီယို အသံဖမ်းစက်ရှိသည့် အိမ်တိုင်းတွင် ဝီယက်နမ် ကလေးသူငယ်များသည် စုပြုံဝိုင်းအုံ၍ သူတို့ "ဦးလေးဟို" ၏ မိန့်ခွန်းကို နားထောင်ခဲ့ကြသည်။ သူတို့ နားထဲတွင် ရေဒီယိုမှ တစ်ဆင့် ကြားရသော ဟိုချီမင်း၏ အသံကို သမ္မတကြီး တစ်ယောက်၏ အသံဟူ၍ သဘောမထား၊ မမှတ်ယူ။ သူတို့၏ ဆွေမျိုးသားချင်းထဲက သူတို့ အင်မတန် ချစ်သော ဦးလေး တစ်ယောက်၏ အသံဟူ၍ မှတ်ယူသဘောထားခဲ့ကြသည်။ သူတို့ စိတ်ထဲတွင်လည်း "ဦးလေးဟို" သည် သူတို့၏ ဦးလေးအရင်း တစ်ယောက်ဟူ၍ ခံစားမိကြသည်။

ဤသည်ပင်လျှင် ဟိုချီမင်း၏ သူမတူသော ထူးခြားချက်ပင် ဖြစ်သော်။ ဤသည်ပင်လျှင် ကမ္ဘာပေါ်တွင် ဘယ်ခေါင်းဆောင်နှင့်မျှ မတူ ခြားနားသည့် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း၏ စိတ်နေ စိတ်ထားနှင့် လုပ်ဆောင်ချက်များ ဖြစ်သည်။

ကလေးများအတွက် ပြောကြားခဲ့သော အထက်ပါ မိန့်ခွန်းမှာ ရေဒီယိုမှ တစ်ဆင့် ပြောကြားခဲ့သော်လည်း လေထဲတွင် ပျောက်ကွယ်မသွားဘဲ အထင်အရှား မှတ်တမ်းတင်၍ ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ အဘယ့်ကြောင့် ဆိုသော် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာပြီး နောက်များ မကြာမီ ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေသည့် "ဟိုချီမင်း၏ လက်ရွေးစင်ကျမ်း" တွင် အထက်ပါ မိန့်ခွန်းကို သမိုင်းဝင် မိန့်ခွန်းအဖြစ် ထည့်သွင်း ဖော်ပြခဲ့သောကြောင့်တည်း။

ယနေ့ ဤကမ္ဘာတွင် လွတ်လပ်ရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေး၊ ဆိုရှယ်လစ်ရေးတို့အတွက် ကြိုးပမ်း ဆောင်ရွက်လာခဲ့ရာမှ နိုင်ငံ၏ အထွတ်အထိပ် ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ထိုက်ထိုက်တန်တန် အသိအမှတ်ပြုခြင်း ခံရသူများ ရှိကြသည်။ ဤ ခေါင်းဆောင်ကြီး ထိုခေါင်းဆောင်ကြီးများ၏ လွတ်လပ်ရေး၊ ဒီမိုကရေစီရေးနှင့် ဆိုရှယ်လစ်ရေးတို့အတွက် ကြိုးပမ်း တိုက်ခိုက်ရင်း လက်တွေ့မှ ရရှိသည့် သဘောတရားရေး မိန့်ခွန်း၊ သင်ကြားပို့ချချက်များ၊ ဟောပြောချက်များ၊ ဆောင်းပါး စာတမ်းများ၊ အတွေးအခေါ် အယူအဆ တင်ပြချက်များ စသည်တို့ကို စုပေါင်း ဖော်ပြထားသည့် “လီနင်၏ လက်ရွေးစင်ကျမ်း”၊ “စတာလင်၏ ဆောင်းပါးပေါင်းချုပ်”၊ “ချာချီ၏ စစ်အတွင်း မိန့်ခွန်းများ”၊ “မော်စီတုန်း၏ သေနင်္ဂဗျူဟာ ပြဿနာများ”၊ “နေရှူးဒ ကမ္ဘာ့သမိုင်းအား ရှုမြင်ချက်” စသည်ဖြင့် စသည်ဖြင့်။

သို့သော် အထက်ပါ ကျမ်းကြီးကျမ်းခိုင်များတွင် ကလေးသူငယ်များအတွက် ပြောကြားသည့် မိန့်ခွန်းစကားကို မှတ်မှတ်သားသား ထည့်သွင်းဖော်ပြထားသော်လည်း ဘယ်နိုင်ငံ ဘယ်ခေါင်းဆောင်ကြီး၏ ကျမ်းအသွယ်သွယ်တွင်မှ တွေ့မြင်ဖတ်ရှုကြရသည် မဟုတ်။ သို့သော် ဘယ်နိုင်ငံ ဘယ်ခေါင်းဆောင်၏ ကျမ်းကြီး ကျမ်းငယ်တွင်မှ မတွေ့ရသည့် ကလေးသူငယ်များအတွက် မိန့်ခွန်း စကားကို ဗီယက်နမ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း၏ “လက်ရွေးစင် ကျမ်း၌ အထက်ပါအတိုင်း အထင်အရှား တွေ့ကြရမည် ဖြစ်သည်။

ဤသည် ဤသည်တို့မှာ ဟိုချီမင်း၏ အနေအထိုင် ရိုးသားမှု အပြောအဆို ရိုးသားမှု အဝတ်အစား ရိုးသားမှု စိတ်နေ စိတ်ထား ရိုးစားမှုများပင် ဖြစ်သည်။

ဤသည် ဤသည်တို့ကို ထောက်ရှု၍ ဟိုချီမင်းကဲ့သို့ ပြည်သူ့ခေါင်းဆောင်မျိုး ဤကမ္ဘာတွင် “တစ်ယောက်အပြင် နှစ်ယောက်မရှိ” ဟု ဆိုလျှင် ဆိုသူ အလွန် ဖြစ်အံ့လော။

ဦးလေးဟိုနှင့် ဦးလေးဆမ်

“အလုံးစုံသော လူသတ္တဝါမှန်သမျှသည် ညီတူညီမျှ ဖန်ဆင်းထားသူများ ဖြစ်ကြ၏”

ဗီယက်နမ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် ၁၉၄၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၂ ရက် နေ့က ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းကြီးကို ကမ္ဘာသို့ ကြေညာ ဖတ်ကြားခဲ့ရာ၌ အထက်ဖော်ပြပါ စာပိုဒ်ဖြင့် စတင်ခဲ့သည်။

“အလုံးစုံသော လူသတ္တဝါမှန်သမျှသည် ညီတူညီမျှ ဖန်ဆင်းထားသူများ ဖြစ်ကြ၏။”

အမေရိကန် အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး သောမတ်စ်ဂျက်ဖာဆင်သည် လွန်ခဲ့သော ၁၇၇၆ ခု ဇူလိုင်လ ၄ ရက်နေ့က အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းကြီးကို ကမ္ဘာသို့ ကြေညာဖတ်ကြားခဲ့စဉ်က အထက်ဖော်ပြပါ စာပိုဒ်ဖြင့် စတင်ခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာ စာတမ်းကြီးနှင့် အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းတို့သည် တစ်ခုနှစ် တစ်ခု အချိန် ကာလအားဖြင့် နှစ်ပေါင်း ၂၀၀ နီးပါး ကွာခြား၍ ကြေညာခဲ့သော်လည်း ယင်းကြေညာစာတမ်းများဒ ပထမဆုံး စာပိုဒ်များမှာ အံ့ဩဖွယ်ရာ အထက်ပါအတိုင်း ထပ်တူတပ်မျှ လုံးဝ ဥသည့် အလုံးစုံ တူညီနေကြသည်ကို တွေ့ကြရသည်။

သို့သော် ယင်းသို့ ပထမစာပိုဒ်များ ထပ်တူ ထပ်မျှ တူညီနေကြသည်မှာ အကြောင်းမဲ့ တိုက်ဆိုင်မှု မဟုတ်၊ မတော်တဆ ဖြစ်ပွားမှု မဟုတ်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် ဝီယက်နမ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် ၁၉၄၅ ခုနှစ်တွင် ဝီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းကြီးကို ရေးသားခဲ့ရာ၌ ၁၇၇၆ ခုနှစ်က အမေရိကန် အမျိုးသား ခေါင်းဆောင်ကြီး ဂျက်ဖာဆင်၏ အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းကို အထူးပင် နှစ်ခြိုက်သဘောကျလှသဖြင့် ယင်းကြေညာ စာတမ်းကြီးမှ ပထမဆုံး အပိုဒ်ကို အထက်ပါအတိုင်း အတိအကျ ယူ၍ ထပ်တူထပ်မျှ ရေးသားခဲ့သောကြောင့်တည်း။

မှန်သည်။ ဟိုချီမင်းသည် အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းကြီးကို အထူးပင် နှစ်ခြိုက်ခဲ့သည်။ ၁၈ ရာစု အတွင်းက ဗြိတိသျှတို့၏ အဓမ္မအုပ်စိုးမှုကို တော်လှန်ခဲ့ကြသော အမေရိကန် အမျိုးသားတို့၏ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုကို အထူးပင် အားကျခဲ့သည်။ တိုင်းပြည် တစ်ပြည်နှင့် တစ်ပြည် လူမျိုး တစ်မျိုးနှင့် တစ်မျိုး၊ လက်နက်အားကိုးဖြင့် အုပ်စိုးမှုကို အပြင်းအထန် ခုခံခဲ့ကြသည့် အမေရိကန် အမျိုးသားတို့၏ သူ့ကျွန်မခံလိုသော စိတ်ဓာတ်ကို အထူးပင် မြတ်နိုးခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် လူလူချင်း ဖိနှိပ် ချုပ်ချယ် သွေးစုတ်ချယ်လှယ်မှုများကို တော်လှန်ခဲ့ကြသည့် အမေရိကန် အမျိုးသားများ၏ လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုများနှင့် အမေရိကန် အမျိုးသားခေါင်းဆောင်ကြီး၊ သောမတ်ဂျက်ဖာဆင်၏ တရားမျှတ မှန်ကန်သော အတွေးအခေါ် အယူအဆများကို နှစ်ခြိုက်အားကျကာ ဟိုချီမင်းသည် အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းကြီး၏ ပထမဆုံး စာပိုဒ်မှ အသုံးအနှုန်း စကားလုံးကို အထိအကျ ယူ၍ ဝီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာ စာတမ်းကြီးတွင် အစချီရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

သို့သော်

အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကြီး၏ တတိယမြောက် သမ္မတကြီး ဖြစ်သော သောမတ်စ်ဂျက်ဖာဆင်အား ထိုရွှေ့ထိုမျှလောက် သဘောကျ နှစ်ခြိုက်ခဲ့သော ဝီယက်နမ်

သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်သို့ ရောက်သောအခါ သုံးဆယ့်ငါးယောက်မြောက် အမေရိကန် သမ္မတကြီး ဂျွန်ကနေဒီက မိမိတို့ ဝိယက်နမ် နိုင်ငံအား ကျူးကျော်၍ ကျွန်လုပ်ရန် ကြိုးပမ်းလာသည်ကို တွေ့လာရသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်တွင် အမေရိကန် သမ္မတဖြစ်လာသော ကနေဒီသည် ၁၇၇၆ ခုနှစ်က သောမတ်စ်ဂျက်ဖာဆင်၏ "အလုံးစုံသော လူသတ္တဝါ မှန်သမျှသည် ညီတူညီမှ ဖန်ဆင်းထားခြင်း ဖြစ်ကြ၏" ဟူသော အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းကြီးကို ချိုးဖောက်ကာ ဝိယက်နမ် ပြည်သူလူထုအား ကျွန်ပြုရန် အတိအလင်း လုပ်ဆောင်ခဲ့သည်ကို တွေ့ရသည်။ ထို့ထက်ပို၍ ဆိုရလျှင် ၁၁ ရာစုနှစ်က ဗြိတိသျှ ကိုလိုနီ အုပ်စိုးမှုကို တော်လှန်၍ လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့သော အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကြီးသည် ၂၀ ရာစုနှစ်တွင် မိမိတို့ ဝိယက်နမ် နိုင်ငံကလေး၏ လွတ်လပ်ရေးကို ဖျက်ဆီးချေမှုန်းလာသည့် နယ်ချဲ့ နိုင်ငံကြီး တစ်နိုင်ငံ ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့ခဲ့ရသည်။

စင်စစ်အားဖြင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုသည် ဝိယက်နမ် နိုင်ငံ၏ ပြည်တွင်းရေးကို ၁၉၅၃ ခုနှစ်၊ သမ္မတ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါး အစိုးရလက်ထက်မှစ၍ စတင်၍ စွက်ဖက်လာခဲ့သည်။ အမေရိကန် အစိုးရသည် တရုတ်ပြည်မှ အမေရိကန် အရင်းရှင်ကြီးများ၏ ကုဇူကုဇူ မရေမတွက်နိုင်သော အရင်းအနှီး အကျိုးစီးပွားများကို ကာကွယ်ရန်အတွက် ဖောက်ပြန်သော ချန်ကေရိုတ် အစိုးရအား ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး အပြီးတွင် စစ်လက်နက်ပစ္စည်းများဖြင့် မီးကုန်ယမ်းကုန် အစွမ်းကုန် ထောက်ပံ့ခဲ့သည်။ သို့သော် အင်အားကြီးမားလှသည့် အလုပ်သမား၊ လယ်သမားများ၏ တော်လှန်ရေး ဒီရေကို မည်သို့မျှ မတားဆီးနိုင်ဘဲ ၁၉၄၄ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလတွင် ကွန်မြူနစ်များက အာဏာရ၍ တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ ထူထောင်လိုက်သောအခါ အမေရိကန် အရှင်းရှင်များသည် အနှစ်နှစ် အလလက ၎င်းတို့ သွေးစုပ် ခြယ်လှယ်ခဲ့ကြသော တရုတ်ပြည်ကြီးအား လက်လွတ်ခဲ့ရသည်။

ဤသည်ကို အခဲမကြေနိုင်သော အမေရိကန် အစိုးရသည် တရုတ်ပြည်ကြီးအား ဝိုင်းပတ် ပိတ်ဆို့ရန် အကြံဖြင့် (၇) နံပါတ် ရေတပ်ကြီးကို စေလွှတ်ခဲ့သည့်ပြင် ၁၉၅၀ ခုနှစ်တွင် ကိုရီးယား စစ်ပွဲကို ဖန်တီးခဲ့သည်။ သို့သော် ၁၉၅၃ ခုနှစ်တွင် အကြီးအကျယ် အရေးနိမ့်ခဲ့ရပြီးနောက် ကိုရီးယားစစ်ရပ်စဲရေး စာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ရသော အမေရိကန် အစိုးရသည် ထိုအချိန်မှ စ၍ အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်မှ ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမားများအား လက်နက်များ ကူညီ ထောက်ပံ့ခဲ့ခြင်းဖြင့် ဗီယက်နမ် အရေးတွင် စတင်စွက်ဖက်လာခဲ့သည်။

၁၉၅၃ ခုနှစ် မတ်လ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ပြင်သစ်နှင့် အမေရိကန် အစိုးရတို့၏ ပူးတွဲ ကြေညာချက် တစ်ရပ် ထုတ်ပြန်ခဲ့ရာ ယင်းကြေညာချက်တွင် အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်ဒေသ၌ ကွန်မြူနစ်တို့အား တိုက်ခိုက် ချေမှုန်းရန်အတွက် နှစ်နိုင်ငံပူးတွဲ စစ်ရေး စီမံကိန်းများ ရေးဆွဲကြရန် သဘောတူခဲ့ကြသည်။ ယင်းသဘော တူညီချက်အရ အင်ဒိုချိုင်းနား ဒေသရှိ ပြင်သစ်စစ်တပ်များ၏ စစ်ဦးစီးချုပ်အသစ် ဖြစ်လာသော ဗိုလ်ချုပ် နဟားသည် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု ဝါရှင်တန်မြို့တော် ပင်တဂွန်စစ်ဌာနချုပ်၌ "ဒင်ဗင်ဖူး" စစ်ဆင်ရေး စီမံကိန်းကို အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးများ အကူအညီဖြင့် ရေးဆွဲခဲ့သည်။

အမေရိကန် အစိုးရသည် ဒင်ဗင်ဖူး တိုက်ပွဲကြီးတွင် ပြင်သစ် စစ်တပ်များအား စစ်လက်နက် ခဲယမ်းဗီးကျောက်များ စစ်အသုံးအဆောင်များဖြင့် အစွမ်းကုန် ကူညီခဲ့သည်။ သို့သော် ပြင်သစ်တပ်များမှာ ဗီယက်နမ် ပြည်သူ့ တပ်မတော်၏ ရွတ်ရွတ်ချွံချွံ တိုက်ခိုက်မှုများကြောင့် မည်သို့မျှ မတတ်နိုင်တော့ဘဲ ၁၉၅၄ ခုနှစ် မေလ ၁၇ ရက်နေ့တွင် လုံးဝ လက်နက်ချ အရုံးပေးခဲ့ကြရသည်။

ဒင်ဗင်ဖူးတွင် ပြင်သစ်တို့ လက်နက်ချ အရုံးပေးခဲ့ရပြီး နောက်တစ်နေ့ ဖြစ်သော မေလ ၈ ရက်နေ့ လမှာပင် ဆွစ်ဇာလန် ဂျီနီဗာမြို့၌ အင်ဒိုချိုင်းနား ဆိုင်ရာ ညီလာခံကို စတင်ကျင်းပခဲ့သည်။

ဂျီနီဗာ ညီလာခံကျင်းပရန် ၁၉၅၄ ခု ဖေဖော်ဝါရီလတွင် ပြုလုပ်ခဲ့သည့် ကြီးလေးကြီး (အမေရိကန်၊ ဗြိတိန်၊ ဆိုဗီယက် ယူနီယံ၊ ပြင်သစ်) နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီးများ၏ ဘာလင် အစည်းအဝေးမှ သဘောတူညီခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ သို့သော် အစစအရာရာ စနစ်တကျ ဖြစ်စေရန် ပြင်ဆင်နေရသဖြင့် မေလ ၈ ရက် နေ့တွင်မှ ကျင်းပနိုင်ခဲ့ရာ ထိုနေ့မှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် ဒင်ဗင်ဖူးတွင် ဗီယက်နမ် ပြည်သူ့ တပ်မတော်က အနိုင်ရလိုက်ပြီး နောက်တစ်ရက် ဖြစ်နေခဲ့သည်။ သို့ဖြင့် ဂျီနီဗာ ညီလာခံ တစ်ခုလုံးမှာ ဒင်ဗင်ဖူး အောင်ပွဲ၏ ဂယက်များဖြင့် ဖုံးလွှမ်းနေခဲ့ပြီး နောက်ဆုံး၌ ဤဂယက်များကို အကြောင်းပြု၍ အင်ဒိုချိုင်းနား ကျွန်းဆွယ်မှ ပြင်သစ်တပ်များ ချွင်းချက်မရှိ ထွက်ခွာပေးရန်နှင့် ဗီယက်နမ် ကမ္ဘောဒီးယားနှင့် လာအိုနိုင်ငံများတွင် လွတ်လပ်သော အစိုးရများ ဖွဲ့စည်းရေးကို သဘောတူခဲ့ရသည်။

ဤတွင် စောစောပိုင်းက ဗီယက်နမ် အရေးတွင် ပြင်သစ် နယ်ချဲ့သမားများအား နောက်ပိုင်းက အားပေး၍ စွက်ဖက်ရုံမျှ စွက်ဖက်လာခဲ့သော အမေရိကန်တို့သည် အင်ဒိုချိုင်းနားမှ ပြင်သစ်နယ်ချဲ့သမားများ လုံးဝ လက်မြောက် အရုံးပေး၍ ထွက်ခွာ သွားကြသောအခါ ပြင်သစ်တို့ နေရာတွင် အစားဝင်၍ ကိုယ့်ကိုယ်ကို “နယ်ချဲ့သမား” ဟူသော နာမည်ဆိုးကို ခံယူကာ ဗီယက်နမ် မြေပေါ်သို့ ကာယကံမြောက် ကျူးကျော်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လာခဲ့ကြသည်။

အမေရိကန်အစိုးရ၏ ကိုယ်စားလှယ် နိုင်ငံခြားရေးဝန်ကြီး ဂျွန်ဖောစတာ ဒါးလက်စ်သည် ဂျီနီဗာ ကွန်ဖရင့်သို့ ရောက်ရှိနေခဲ့ရာ ဒင်ဗင်ဖူးတွင် ပြင်သစ်တို့ လုံးဝ အရေးနိမ့်တော့မည်ကို သိရသောအခါ မျက်စိမျက်နှာမလှ ဖြစ်ပြီး မေလ ၃ ရက်နေ့တွင်

ဂျီနီဗာမှ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားခဲ့သည်။ ဤတွင် အမေရိကန် အစိုးရ လက်ထောက် နိုင်ငံခြားရေး ဝန်ကြီး ဘီဒ်စမစ်က အမေရိကန် အစိုးရ ကိုယ်စာလှယ် ခေါင်းဆောင်အဖြစ် ဆက်လက် တာဝန်ယူခဲ့ရသည်။

၁၉၅၄ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၂၀ - ၂၁ ရက်နေ့တွင် ဂျီနီဗာစာချုပ် လက်မှတ် ရေးထိုးကြသောအခါ အမေရိကန် ကိုယ်စာလှယ်သည် ပါဝင်လက်မှတ်ရေးထိုးခြင်း မပြုဘဲ သီးခြား ကြေညာချက်တစ်ရပ်ကို ထုတ်ပြန်ခဲ့သည်။ ယင်းကြေညာချက်၌ ဂျီနီဗာ စာချုပ်တွင် ပါရှိသည့် သဘောတူညီချက်များနှင့် စာပိုဒ်များကို "ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်သည့် သဘောဖြင့် ခြိမ်းခြောက်ခြင်း သို့မဟုတ် အင်အားကို အသုံးပြုခြင်းတို့မှ ရှောင်ကျဉ်ပါမည်" ဟူ၍ အတိအလင်း ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည်။

သို့သော် တကယ့်လက်တွေ့တွင်မူ သဘောတူညီချက်များကို ဖျက်လို ဖျက်ဆီး လုပ်ရုံမျှမက ကာယကံမြောက် ဖော်ကားခဲ့ကြသည်။ အင်အားကို အသုံးပြုရုံမျှမက အလုံးအရင်းဖြင့် ကျူးကျော်ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

အင်ဒိုချိုင်းနား ဆိုင်ရာ ဂျီနီဗာ စာချုပ်တွင် ဝီယက်နမ်နှင့် စပ်လျဉ်း၍ အဓိက အချက်ကြီး ၃ ချက်ကို သတ်မှတ်ပြဋ္ဌာန်းခဲ့သည်။ ယင်းတို့မှာ ပြင်သစ် စစ်တပ်များ ဝီယက်နမ်မှ လုံးဝ ထွက်ခွာရာတွင် လွယ်ကူ ချောမောစေရေးအတွက် ၁၇ မျဉ်းပြိုင်ကို စစ်ရေးအရ ယာယီ နယ်နိမိတ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားရန် ဂျီနီဗာ စာချုပ် လက်မှတ် ရေးထိုးပြီးနောက် ၂ နှစ်အကြာ ၁၉၅၆ ခုနှစ် ဇူလိုင်လတွင် ဝီယက်နမ် တစ်နိုင်ငံလုံး မြောက်ပိုင်းရော တောင်ပိုင်းတွင်ပါ လွတ်လပ်သော အထွေထွေ ရွေးကောက်ပွဲကြီး ကျင်းပရန်နှင့် ဤအတော်အတွင်း ဝီယက်နမ် နိုင်ငံသို့ တောင်ပိုင်းရော မြောက်ပိုင်းတွင်ပါ မည်သည့် နိုင်ငံခြားမှ စစ်ဖက်ဆိုင်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် လက်နက်ခဲယမ်းမီးကျောက်များ တင်သွင်းပို့ဆောင်ခြင်း မပြုကြရန် စသည်တို့ ဖြစ်သော်။

ဂျီနီဗာ စာချုပ်ကို “ဖျက်လိုဖျက်ဆီး မလုပ်ပါ” ဟူ၍ ကမ္ဘာ့သိအောင် ကြေညာခဲ့သော အမေရိကန် အစိုးရသည် စာချုပ်ပေါ်တွင် လက်မှတ် ရေးထိုးခဲ့ကြသည့် မင်များ မခြောက်မီပင် စာချုပ်ပါ အချက်အလက်များကို တစ်ခုပြီးတစ်ခု “ဖျက်လိုဖျက်ဆီး” လုပ်လာခဲ့ကြသည်။

ရှေးဦးစွာ အမေရိကန် အစိုးရသည် စစ်ရေး ယာယီ နယ်နိမိတ်အဖြစ် သတ်မှတ်ထားခဲ့သော ၁၇ မျဉ်းပြိုင်ကို နိုင်ငံရေး အုပ်ချုပ်ရေး အရ ထာဝရ နယ်နိမိတ် မျဉ်းကြောင်းအဖြစ် သဘောထားကာ ဝီယက်နမ် နိုင်ငံကလေးအား တောင်နှင့်မြောက် နှစ်ပိုင်းပိုင်း၍ နှစ်နိုင်ငံ ဖြစ်လာအောင် လုပ်ခဲ့သည်။ ထို့နောက် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု နယူးဂျာစီ ပြည်နယ်တွင် ၁၉၅၀ ခုနှစ်ကပင် သွားရောက်နေထိုင်လျက်ရှိသော ဝိုင်ဒင်ဇင်ဆိုသူအား ဝီယက်နမ်သို့ ပြန်လည် ခေါ်ယူကာ ၁၉၅၄ ခု အောက်တိုဘာလ ၂၆ ရက်နေ့တွင် ဝီယက်နမ် တောင်ပိုင်းကို သမ္မတနိုင်ငံအဖြစ် ကြေညာ၍ ဝိုင်ဒင်ဇင်အား သမ္မတအဖြစ် ဆောင်ရွက် စေခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် ဂျီနီဗာစာချုပ်၏ ဒုတိယ အရေးကြီးသည့် ပြဌာန်းချက်ဖြစ်သော တစ်နိုင်ငံလုံး အထွေထွေ ရွေးကောက်ပွဲ ကျင်းပရေးကို ချိုးဖောက်ကာ ၁၉၅၆ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၂၃ ရက်နေ့တွင် တောင်ပိုင်း၌ သီးခြား ရွေးကောက်ပွဲများ ကျင်းပ စေခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဂျီနီဗာစာချုပ်ကို “ဖျက်လို ဖျက်ဆီး မလုပ်ပါ” ဟူသော အမေရိကန် အစိုးရသည် ဂျီနီဗာ စာချုပ်တွင် ပါရှိသည့် တတိယအရေးကြီးဆုံးသော ပြဌာန်းချက်ကို အတိအလင်း အရှက်ကင်းမဲ့စွာ ဖျက်ဆီး ပစ်ခဲ့သည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ် ဝီယက်နမ် တောင်ပိုင်းသို့ အမေရိကန် စစ်လက်နက် အသုံးအဆောင် ပစ္စည်းများ ခဲယမ်း မီးကျောက်နှင့်တကွ စစ်အကြံပေး အရာရှိများကို စုပြုံပို့အောင် လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

၁၉၅၃ ခုနှစ်မှ ၁၉၆၀ ခုနှစ်အတွင်း အမေရိကန် သမ္မတ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ လက်ထက်တွင် အမေရိကန် အစိုးရသည် တောင်ဗီယက်နမ်မှ ငိုဒင်ဇင် စစ်တပ်များအား ဒီစီဇံ တပ်မကြီးပေါင်း ၁၀ ခုအထိ တိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းပေးခဲ့၍ ယင်းတပ်မကြီးများ အားလုံးအတွက် စစ်လက်နက် ပစ္စည်းများ အပြည့်အစုံ တပ်ဆင်ပေးခဲ့သည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် အမေရိကန် လေတပ်စခန်း ၅၇ ခုနှင့် ရေတပ်စခန်း ၃ ခုတို့ကို တောင်ဗီယက်နမ်တွင် တည်ဆောက်ခဲ့သည်။ ၁၉၅၁ ခုနှစ် အမေရိကန် သမ္မတ ထရူးမင်း လက်ထက်က တောင်ဗီယက်နမ်တွင် အမေရိကန် စစ်အကြံပေး အဖွဲ့ဝင်ပေါင်း ၂၀၀ ခန့်သာ ရှိခဲ့ရာမှ ၁၉၆၀ ခုနှစ် သမ္မတ အိုက်ဆင်ဟောင်ဝါ လက်ထက်တွင် အဖွဲ့ဝင်ပေါင်း ၂၀၀၀ ခန့်ဖြစ်လာခဲ့သည်။ ယင်းသို့ ဂျီနီဗာစာချုပ်ကို ဖျက်လိုဖျက်ဆီး လုပ်ကာ တိုင်းပြည် နှစ်ပိုင်းကွဲအောင် ယုတ်မာစွာ လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည့် အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမားနှင့် သစ္စာဖောက် ငိုဒင်ဇင်အား တောင်ဗီယက်နမ်မှ မျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်များနှင့် တိုးတက်သည့် လူတန်းစား အဖွဲ့အစည်းများက ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ် ဒီဇင်ဘာလ ၂၀ ရက်နေ့တွင် “တောင်ဗီယက်နမ် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး တပ်ဦး” ဟူသော အမည်ဖြင့် တပ်ပေါင်းစုကြီး ဖွဲ့စည်းကာ တော်လှန်တိုက်ခိုက်လာခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမားသည် တောင်ဗီယက်နမ်တွင် ၁၉၆၀ ပြည့်နှစ်မှ စ၍ မကြေညာသော စစ်ပွဲကို စတင်ဆင်နွှဲလာခဲ့သည်။

မှန်သည်။ ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲသည် “မကြေညာသော စစ်ပွဲ” ပင် ဖြစ်သည်။ သို့သော် ဤစစ်ပွဲတွင် အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမားများသည် တကယ့်စစ်ပွဲကြီးပမာ ဗီယက်နမ် မြေပေါ်သို့ စစ်အင်အားများကို အလုံးအရင်းဖြင့် ပို့ဆောင်လာခဲ့သည်။

အမေရိကန် သမ္မတ ကနေဒီလက်ထက် ၁၉၆၃ ခုနှစ်မှ သမ္မတ ဂျွန်ဆင်လက်ထက် ၁၉၆၆ ခုနှစ်အထိ အမေရိကန် အစိုးရသည် တောင်ဗီယက်နမ် အတွက် စစ်စရိတ် ဒေါ်လာ သန်းပေါင်း နှစ်သောင်း (၂၀၀၀၀,၀၀၀,၀၀၀) သုံးစွဲခဲ့သည်။ ၁၉၆၄ ခုနှစ်

သမ္မတ ဂျွန်ဆင်လက်ထက်တွင် တစ်နှစ်အတွင်း ဒေါ်လာ ၇၄ သန်းဖိုး ရှိသော လက်နက်ခဲယမ်း မီးကျောက်များနှင့် စစ်အသုံးအဆောင်များကို တောင်ဗီယက်နမ်သို့ တင်ပို့ခဲ့သည်။

ဂျီနီဗာစာချုပ်ကို “ဖျက်လိုဖျက်ဆီး မလုပ်ပါ” ဟူသော အမေရိကန် အစိုးရသည် ၁၉၆၅ ခုနှစ်တွင် တောင်ဗီယက်နမ်သို့ အမေရိကန် စစ်သားပေါင်း ၂ သိန်း ၇သောင်း ပို့ခဲ့ရာမှ ၁၉၆၆ တွင် ၃သိန်း ၅သောင်း ရှိလာခဲ့ပြီး ၁၉၆၇ ခုနှစ် အကုန်တွင်မူ ၅ သိန်းအထိ အလုံးအရင်းဖြင့် ပေးပို့ခဲ့သည်။ ယင်းသို့ တစ်နှစ်ထက် တစ်နှစ် စစ်တပ်များ စုပြုံ ပုံအော့၍ ပို့ခဲ့သည်နှင့်အမျှ စစ်အသုံးအဆောင်များကိုလည်း ဒလဟော တင်ပို့ခဲ့ရာ တောင်ဗီယက်နမ်တွင် အမေရိကန် ရဟတ်ယာဉ် ၁၇၀၀ ခန့် အပါအဝင် လေယာဉ်ပေါင်း ၃၅၀၀၊ သံချပ်ကာ ကားပေါင်း ၂၉၀၀၀ ကျော်နှင့် အမြောက်မျိုးစုံ ၂၀၀၀ ခန့်အထိ ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။ ထို့ပြင် အမေရိကန် ရေတပ် တစ်ခုလုံးတွင် ရှိသည့် လေယာဉ်တင် သင်္ဘောကြီး ၁၅ စင်း အနက် ၁၁ စင်းကို လည်းကောင်း၊ ၇ နံပါတ် ရေတပ်မတော်ကြီး၏ ၇၀ ရာခိုင်နှုန်းဖြင့်သော စစ်သင်္ဘော ၄၅ စင်းတို့ကို လည်းကောင်း ဗီယက်နမ် ပင်လယ်ရေပြင်သို့ စေလွှတ်ခဲ့သည်။

တောင်ဗီယက်နမ်တွင် ယင်းသို့ စစ်ရေးအရ အလုံးအရင်းဖြင့် ကျူးကျော် လာခဲ့သော အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမားသည် ဤမျှနှင့် အားမရသေးဘဲ ၁၉၆၄ ခုနှစ် ဩဂုတ် ၅ ရက်နေ့က တုံကင်ပင်လယ်ကွေ့တွင် အမေရိကန် ရေတပ်မှ စစ်သင်္ဘောများကို မြောက်ဗီယက်နမ် တပ်များက အမြောက်နှင့် ပစ်သည်ဟူ၍ မဟုတ်မတရား စွပ်စွဲကာ မြောက်ဗီယက်နမ် နယ်မြေပေါ်သို့ စတင် ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်လာခဲ့ကြပြန်သည်။ တစ်ဖန် ၁၉၆၆ ခုနှစ် ဇွန်လ ၂၉ ရက်နေ့တွင် မြောက်ဗီယက်နမ် စစ်မှု လုပ်ငန်း အချက်အချာ ဖြစ်သော ဟိုင်ပုံမြို့ကြီးနှင့်တကွ ဟိုချီမင်း အစိုးရ ရုံးစိုက်ရာ ဟနွိုင်းမြို့ကိုပါ တိုးချဲ့ လာကြပြန်သည်။ ၁၉၆၇ ခု နှစ်ဦးပိုင်းတွင်မူ အမေရိကန်တို့သည် ဗီယက်နမ် မြောက်ပိုင်းသို့ နေ့စဉ် ရက်ဆက် အကြိမ်ပေါင်း (၁၀၀၀) ကျော်မျှ ဗုံးကြဲ တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ၁၉၄၅ ခုနှစ်က ဝီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာရာတွင် အမေရိကန် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းကြီးမှ ပထမဆုံး စာပိုဒ်များကို ထုတ်နှုတ် သုံးစွဲလာခဲ့သော ဝီယက်နမ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် နှစ်ပေါင်း ၂၀ မျှ ကြာသောအခါ အမေရိကန်တို့၏ ကျူးကျော်တိုက်ခိုက်မှုများကို သဲသဲမဲမဲ ခုခံနေရသည်။

၁၉၁၂ ခုနှစ်မှ ၁၉၄၂ ခုနှစ်အထိ နှစ်ပေါင်း ၃၀ တိုင်တိုင် နိုင်ငံအသီးသီးသို့ လှည့်လည်သွားလာ၍ တစ်သမတ်တည်းအဆက်မပြတ် လုပ်ဆောင်ခဲ့သော ဟိုချီမင်းသည် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းမှုသည် အံ့မခန်းလောက်စရာပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ထက် ၁၉၄၆ ခုနှစ်မှ ၁၉၅၄ ခုနှစ်အထိ ခုခံရေး စစ်ပွဲကို ပြောင်မြောက်စွာ ဆင်နွှဲခဲ့ပြီး ဒင်ဗင်ဖူးတိုက်ပွဲတွင် ပြင်သစ်စစ်တပ်များအား နလံမထူနိုင်အောင် ချေမှုန်းနိုင်ခဲ့သော ဟိုချီမင်း၏ စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး ခေါင်းဆောင်မှုများသည် ပို၍ အံ့ချီးဖွယ်ရာပင် ဖြစ်သည်။ ထို့ထက် ၁၉၆၀ ခုနှစ် နောက်ပိုင်းတွင် အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမားများ၏ ကျူးကျော် တိုက်ခိုက်မှုများကို အညံ့မခံ အလံမလှဲဘဲ သဲသဲမဲမဲ ခုခံခဲ့သည့် ဟိုချီမင်း၏ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်သော ဇွဲသတ္တိသည် ပို၍ ပို၍ အံ့ချီးမကုန်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ အထူးသဖြင့် ၁၉၆၅ ခုနှစ်မှ စ၍ တစ်နေ့တခြား ပြင်းထန်လာခဲ့သော ဝီယက်နမ် စစ်ပွဲကို အကြောင်းပြု၍ ယနေ့မျက်မှောက် ကမ္ဘာတွင် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံများ အလယ်တွင် အကြီးအကျယ် အရက်တကွဲ အဖြစ်မျိုးနဲ့ ဖြစ်ခဲ့ရသလောက် ဝီယက်နမ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း၏ သတင်းမှာ ကမ္ဘာ့ပြည်သူများ အတွက် ဘယ်တုန်း ဘယ်အခါကနှင့် မတူအောင် ထင်လင်း ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။

မှန်သည်။ "ဝီယက်နမ် စစ်သည် လူ့သမိုင်းတွင် အရိုင်းစိုင်းဆုံး၊ အကြမ်းကြုတ်ဆုံး စစ်ပွဲတစ်ပွဲပင် ဖြစ်ကြောင်း" ကမ္ဘာ့ကုလသမဂ္ဂ အတွင်းဝန်ချုပ် ဦးသန့် ကိုယ်တိုင်က မှတ်ချက်ချခဲ့ရသည်။ ဤမျှ ရိုင်းစိုင်း ရက်စက်သော စစ်ပွဲကို အကြောင်းပြု၍ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကြီးသည် ကမ္ဘာ့ပြည်သူများ၏ တံတွေးခွက်တွင် ပက်လက် မျောခဲ့ရသည်။ ကမ္ဘာ့ပြည်သူများ၏ ခါးခါးသီးသီး မုန်းတီးခြင်းကို ခံနေရသည်။ တစ်ချိန်တည်းတွင် ဟိုချီမင်း၏ အမည်မှာ ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း လျှမ်းလျှမ်းတောင်

ကျော်ကြားလာခဲ့သည်။ ကမ္ဘာ့ပြည်သူများ၏ တစ်ခဲနက်သော ထောက်ခံ အားပေးမှုကို ရရှိလာခဲ့သည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှ သန်းပေါင်း မြောက်မြားစွာသော အမေရိကန် ပြည်သူများ ကိုယ်တိုင်က အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမား၏ ဝီယက်နမ်မှ ကျူးကျော်သော စစ်ကို အံ့ကြွကန့်ကွက်လာကြသည်။

“ကျုပ်တို့တတွေ အာရှတိုက်က နိုင်ငံတစ်နိုင်ငံမှာ အခုလို လာပြီး စစ်တိုက်နေရတာဟာ အင်မတန် ရွံ့မုန်းစရာ ကောင်းပါတယ်။ ကျုပ်တို့မှာ မှားယွင်းတဲ့ ရန်သူကို မှားယွင်းတဲ့ နေရာမှာ လာပြီး မှားယွင်းတဲ့ စစ်ကို တိုက်နေကြရတာပါပဲ” ဟူ၍ အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး အိုမာ ဘရက်ဒ်လေ ကိုယ်တိုင်က ဖွင့်ဟဝန်ခံခဲ့ရသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးအတွင်းက နာမည်ကျော်ကြားခဲ့သော အမေရိကန် ဗိုလ်ချုပ်ကြီး မက္ကအာသာကလည်း ဝီယက်နမ်တွင် အမေရိကန်တပ်များ ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်နေကြခြင်းနှင့် ပတ်သက်၍ “အာရှတိုက်မှာ အမေရိကန်ပြည်ထောင်စုရဲ့ ဩဇာအာဏာကို ထူထောင်ချင်တဲ့ သူတွေဟာ ကိုယ့်ဦးနှောက် ကိုယ်ပြန်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်ဖို့ လိုလိမ့်မယ်” ဟူ၍ ဝေဖန်ပြောဆိုခဲ့သည်။ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုမှ အတော်အတန် ဩဇာရှိသော “နေရှင်း” သတင်းစာကြီးကလည်း “အယ်ဂျီးရီးယားတွင် ပြင်သစ်တပ်များ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြစဉ်က ယုတ်မာညစ်ပတ်၍ ကြမ်းကြုတ် ရက်စက်လှသည်ဟု ဆိုကာ အမေရိကန် လူထုကြီး၏ စိတ်တွင် အကြီးအကျယ် တုန်လှုပ်ချောင်းချားခဲ့ကြ၏။ ထိုစဉ်က ယုတ်မာရက်စက်သလောက် ယခု ဝီယက်နမ် စစ်သည်လည်း ယုတ်မာရက်စက်လှပေသည်” ဟူ၍ ဝေဖန်ရှုံ့ချခဲ့သည်။

၁၉၆၂ ခုနှစ် ဇူလိုင်လအတွင်းက သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် ပြင်သစ် စာရေးဆရာ ဘားနဒ်ဖောလ် ဆိုသူအား ဟန့်ခွင်းမြို့ သမ္မတအိမ်တော်တွင် လက်ခံ တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ ထိုသို့ တွေ့ဆုံခဲ့စဉ်က ဟိုချီမင်းအား ဘားနဒ်ဖောလ်က “ဝီယက်နမ် စစ်ပွဲဟာ အချိန်ကြာပြီး ရေရှည်စစ်ပွဲ အဖြစ်မျိုး ရောက်သွားမှာ မကြောက်ဘူးလား” ဟု မေးမြန်းခဲ့ရာ ဟိုချီမင်းက ပြတ်ပြတ်သားသားပင် ပြန်လည် ပြောကြားခဲ့သည်။

"ဒီမယ် ခင်ဗျားဟာ ကျုပ်တို့ အကြောင်းကို ၁၈ နှစ်လုံးလုံး လေ့လာပြီး အင်ဒိုချိုင်းနား စစ်ပွဲအကြောင်း ရေးခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ ကျုပ်တို့ဟာ ခင်ဗျားတို့ ပြင်သစ်တွေကို အင်ဒိုချိုင်းနားမှာ ရှစ်နှစ်လုံးလုံး သဲကြီးမဲကြီး တိုက်ပြီး အနိုင်ယူခဲ့တယ်။ အခုတစ်ခါ ဟိုဒင်ဇင်ကို အမေရိကန်တွေက လက်နက်တပ်ဆင်ပြီး အကူအညီ ပေးနေပြန်ပြီ။ မှန်ပါတယ်။ အမေရိကန်ဟာ ပြင်သစ်ထက် ပိုပြီး အင်အားကြီးတာ မှန်တယ်။ ဒါကြောင့် စစ်ဟာ ၁၀နှစ် ကြာကောင်း ကြာလိမ့်မယ်။ ဒါပေမယ့် တောင်ပိုင်းက ကျုပ်တို့ ရဲဘော်တွေဟာ နောက်ဆုံးကျရင် အောင်ပွဲခံရမှာပါပဲ။ တောင်ဗီယက်နမ် ပြည်သူ လူထုအပေါ်မှာ ကျူးကျော် တိုက်ခိုက်နေတဲ့ ဒီမတရားတဲ့ စစ်နဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကမ္ဘာ့လူထုကြီးရဲ့ ထောက်ခံမှုကိုရအောင် ကျုပ်တို့ အစွမ်းကုန် ကြိုးစား သွားရမှာပဲ"

(ဘားနစ်ဖောလ် ရေး၊ "ဟိုချီမင်း၏ တော်လှန်ရေး စာမျက်နှာ ၃၂၂)

ဟိုချီမင်းသည် အထက်ပါ ပြောကြားချက်အတိုင်း ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲတွင် အမေရိကန် ပြည်သူများ အပါအဝင် ကမ္ဘာ့ပြည်သူလူထုကြီး၏ ထောက်ခံမှုကို ရရှိအောင် အစွမ်းကုန် ကြိုးပမ်းခဲ့သည့်အတိုင်း ရလည်း ရရှိခဲ့သည်။

ဤနေရာတွင် စောဒက တစ်ခု တက်စရာ ရှိသည်။ ယင်းမှာ အခြား မဟုတ်၊ ဗီယက်နမ်စစ်တွင် အင်အားကြီးမားလှသော အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမားအား ဗီယက်နမ် ပြည်သူတို့က ယခုကဲ့သို့ အသေအလဲ ဖွဲ့နုတ် ကြီးစွာဖြင့် ခုခံ တွန်းလှန်နိုင်ခဲ့ကြခြင်းမှာ ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတ နိုင်ငံ အပါအဝင် ဆိုရှယ်လစ် နိုင်ငံများမှ စစ်ရေး၊ စီးပွားရေး အကူအညီများ အကြီးအကျယ် ရရှိနေခြင်း မဟုတ်ပါလောဟု မေးရန်ရှိသည်။

မှန်သည်။ ဤ ဗီယက်နမ် စစ်တွင် ဗီယက်နမ်ပြည်သူများသည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံ၊ တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံနှင့် အခြားသော ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများမှ စစ်ရေး စီးပွားရေး အကူအညီများ ရရှိခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင် ဖြစ်သည်။ သို့ အကူအညီများ ရရှိသည်မှာလည်း လျှို့ဝှက်ရရှိနေခြင်း မဟုတ်ဘဲ အတိအလင်း လူသိရှင်ကြား ရရှိနေခြင်း ဖြစ်၍ တစ်စုံတရာ အငြင်းပွားရန် မလိုသော ကိစ္စဖြစ်သည်။

သို့သော် ယင်းသို့သော ရုပ်ဝတ္ထု အကူအညီများထက် ဗီယက်နမ် ပြည်သူတို့၏ စိတ်ဓာတ်သည် ပို၍ ပစာနကျသည်ဟု ဆိုရမည် ဖြစ်သည်။ တောင်ဗီယက်နမ် လွတ်မြောက်ရေး တပ်ဦးမှ လက်နက်ကိုင် မျိုးချစ်တပ်သားများ၏ သူမတူသော စွန့်စားမှုများ၊ ဂုဏ်ရောင်ပြောင်လှသည့် တိုက်ပွဲများနှင့် ချီးကျူး၍ မကုန်နိုင်လောက်သည့် ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်မှုများသည် လည်းကောင်း၊ နေ့စဉ် ဗုံးတန်ချိန်ပေါင်း ၃၀၀၀ ကျော် ကြီးချခြင်း ခံနေရသည့် ကြားထဲမှ အမေရိကန် လေယာဉ်များကို တစ်စင်းပြီး တစ်စင်း ပစ်ချရင်း တိုင်းပြည်၏ လယ်ယာနှင့် စက်မှု လုပ်ငန်းများကို မနားတန်း တိုးတက်အောင် နေ့စဉ် လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည့် မြောက်ဗီယက်နမ် ပြည်သူများ၏ ကြံ့ခိုင်ပြတ်သားလှသည့် သံမဏိ စိတ်ဓာတ်သည် လည်းကောင်း၊ ဤသည်တို့ကို ကမ္ဘာ့ အတိုင်းတိုင်း အပြည်ပြည်မှ ရင်သပ်ရှုမော၍ အံ့ဩမကုန် နိုင်အောင် ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ဤသို့သော အနစ်နာခံမှု၊ စွန့်စားမှု၊ ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်မှုများနှင့် ကြီးပမ်း လုပ်ဆောင်မှုများအတွက် အဖက်ဖက်က စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေး စသည့် ပြဿနာများကို စိတ်ရှည်လက်ရှည် တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ဖြင့် စည်းရုံးရှေ့ဆောင် အလင်းရောင်ပေးနေသူကား အခြားသူမဟုတ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းပင်တည်း။

အကယ်၍ ဟိုချီမင်း၏ ခေါင်းဆောင်မှုသာ ကျွမ်းကျင် မှန်ကန်ခြင်း မရှိခဲ့ပါက ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံမှ ပေးပို့သော စစ်ရေး၊ စီးပွားရေး အကူအညီများသည် သဲထဲရေသွန်သလို အရာမထင် ဖြစ်ဖွယ်ရာသာ ရှိသည်။ အကယ်၍

ဟိုချီမင်း၏ ခေါင်းဆောင်မှုသာ ခိုင်မာ ပြတ်သားခြင်း မရှိခဲ့ပါက မနိုင်သော မယှဉ်သာလောက်အောင် အင်အားကြီးမားလှသည့် အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမား၏ ကျူးကျော် တိုက်ခိုက်မှုများအောက်တွင် ဗီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံးသည် ဒူးထောက်၍ အရှုံးပေးကြရသည်မှာ ကြာလှပေရောမည်။ ယခုသော်မူကား ဟိုချီမင်း၏ သူမတူသော ဇွဲကောင်းမှု၊ မှန်ကန်တိကျသည့် လမ်းညွှန်မှုနှင့် ခိုင်မာပြတ်သားလှသည့် ခေါင်းဆောင်မှုတို့ကြောင့် အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမားမှာ ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ရှက်ဖွယ် အကောင်းဆုံးသော အဖြစ်မျိုးနှင့် ကြုံတွေ့နေကြရသည်။

ဗီယက်နမ် အရေးအခင်း စတင်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ပြီးနောက် ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲကာလ သက်တမ်းတစ်လျှောက်တွင် ထရူးမင်း (၁၉၄၅ - ၅၃) အိုက်ဆင်ဟောင်းဝါး (၁၉၅၃ - ၆၁) ကနေဒီ (၁၉၆၁ - ၆၃) ဂျွန်ဆင် (၁၉၆၃ - ၆၅) နစ်ကဆင် (၁၉၆၉ -) အစရှိသဖြင့် အမေရိကန် သမ္မတများ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် ပြောင်းလဲကာ ဗီယက်နမ်စစ်ကို တစ်နှစ်ပြီး တစ်နှစ် တိုးချဲ့ခဲ့ကြသည်။ ယင်းသို့ အမေရိကန် သမ္မတ ဝါးယောက် ပြောင်းလဲ၍ ဗီယက်နမ်စစ်ကို သဲသဲမဲမဲ မီးကုန်ယမ်းကုန် အစွမ်းကုန် တိုက်ခိုက်ခဲ့ကြရသည့်တိုင်အောင် ဟိုချီမင်းမှာ အခြေမပျက် အနေမပျက် "ပန်းပန်လျက်" ပင် ရှိခဲ့သည်။ အမေရိကန် သမ္မတများ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် သမ္မတ သက်တမ်းကုန်ဆုံး၍သော် လည်းကောင်း၊ ဗီယက်နမ်တွင် အရှုံးကြီး ရှုံး၍သော် လည်းကောင်း "သမ္မတအဖြစ်မှ တဘုံးဘုံး ကျဆုံးသွားခဲ့ကြရသည်နှင့်အမျှ ဟိုချီမင်း၏ ခေါင်းဆောင်မှုမှာ ပို၍ သိပ်သည်းလာခဲ့သည်။ ပို၍ ခိုင်မာလာခဲ့သည်။ ပို၍ တည်ငြိမ်လာခဲ့သည်။

ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲကာလ တစ်လျှောက်လုံး ဗီယက်နမ် ပြည်သူလူထုကြီးသည် ဟိုချီမင်း ခေါင်းဆောင်မှုအောက်တွင် ယင်းသို့ တညီတညွတ်တည်း တစ်စုတစ်ရုံးတည်း စည်းလုံးညီညွတ်နေကြချိန်တွင် အမေရိကန် သမ္မတများ တစ်ယောက်ပြီး တစ်ယောက် တဘုံးဘုံး ကျဆုံးခဲ့ကြရသလို တောင်ဗီယက်နမ်တွင်လည်း အမေရိကန်တို့ အလိုကျ

ဖွဲ့စည်းခဲ့သော အစိုးရ အဖွဲ့များမှာလည်း တစ်ဖွဲ့ပြီး တစ်ဖွဲ့ ပြုတ်ကျခဲ့ကြသည်။ တစ်ဗိုလ်တက် တစ်ဗိုလ်ဆင်းကာ အချင်းချင်း "ဗိုလ်လု" ခဲ့ကြသည်။

၁၉၆၃ ခုနှစ် နိုဝင်ဘာလ ၁ ရက်နေ့တွင် တောင်ဗီယက်နမ် သမ္မတ ဝိုဒင်ဇင်အား ဗိုလ်ချုပ် ဒေါင်ဗန်မင်းက စစ်တပ် အကူအညီဖြင့် ဖြုတ်ချ၍ ဝိုဒင်ဇင်မှာ ရက်ရက်စက်စက် အသတ်ခံခဲ့ရသည်။ တစ်ဖန် ၁၉၆၄ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၃၀ ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ် ငုယင်ခန်း ခေါင်းဆောင်သော အာဏာသိမ်းပွဲ ဖြစ်သွားခဲ့ပြန်သည်။ ၁၉၆၄ ခု စက်တင်ဘာလ ၁၃ ရက်နေ့တွင် လည်းကောင်း၊ ၁၉၆၅ ခု ဖေဖော်ဝါရီလ ၁၉ ရက်နေ့တွင် လည်းကောင်း ဗိုလ်ချုပ် ဒေါင်ဗန်ဒုနှင့် ဗိုလ်ချုပ် ဖန်ငွေသို့ တို့က ဗိုလ်ချုပ် ငုယင်ခန်းထံမှ အာဏာသိမ်းရန် အသီးသီး ကြိုးစားခဲ့ကြသောလည်း မအောင်မြင်ဘဲ အရေးနိမ့် သွားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ၁၉၆၅ ခု ဖေဖော်ဝါရီ ၂၁ ရက်နေ့တွင်မူ ဗိုလ်ချုပ် ငုယင်ကောင်ကီးနှင့် ဗိုလ်ချုပ် ငုယင်ဗန်သီယူးတို့ ခေါင်းဆောင်၍ ဗိုလ်ချုပ် ငုယင်ခန်းထံမှ အာဏာသိမ်းခဲ့ကြသည်။

ဤသို့လျှင် တောင်ဗီယက်နမ်တွင် အမေရိကန် နောက်လိုက် ဗိုလ်ချုပ်များ အချင်းချင်း ဗိုလ်လုပွဲကျင်းပ၍ အာဏာအပြောင်းအလဲများ မကြာခဏ ဖြစ်ပွားခဲ့သည်နှင့် အမျှ ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် နိုင်ငံတော် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း၏ ခေါင်းဆောင်မှုမှာ တစ်နေ့တခြား တည်ငြိမ်ခိုင်မာလာခဲ့ရာ ဟိုချီမင်းနှင့် ဗီယက်နမ် ပြည်သူတို့၏ စည်ရုံးညီညွတ်မှုမှာ ကမ္ဘာ့က လက်ဖျားခါရလောက်အောင် ဖြစ်ခဲ့သည်။

ဟိုချီမင်းအား ဆိုရှယ်လစ်အုပ်စု၊ ကွန်မြူနစ်အုပ်စုဝင် နိုင်ငံများနှင့် ဘက်မလိုက် နိုင်ငံများကသာမက အရင်းရှင် နိုင်ငံများကပါ ချီးကျူးလေးစားကြရသည့် အကြောင်းချင်းရာ တစ်ခု ရှိသေးသည်။ ယင်းမှာ အခြားမဟုတ် ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် အုပ်စုဝင် အင်အားကြီး နိုင်ငံ နှစ်နိုင်ငံ ဖြစ်ကြသည့် ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံတို့ ကွန်မြူနစ်ဝါဒနှင့် စပ်လျဉ်း၍ အချင်းချင်း သဘောကွဲလွဲကာ အပြန်အလှန်

ပဋိပက္ခ ဖြစ်ပွားခဲ့ကြရာ ဟိုချီမင်းသည် မည်သည့်ဘက်မှ မလိုက်ဘဲ ကုဇွန်ရရ သိက္ခာရှိရှိဖြင့် တစ်သမတ်တည်း ရပ်တည်လာနိုင်ခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

အထူးသဖြင့် ကမ္ဘာနှင့်အဝန်း အဖိနှိပ်ခံ အညှင်းဆဲခံ အလုပ်သမား၊ လယ်သမား ပစ္စည်းမဲ့များ၏ ရေရှည် အကျိုးစီးပွားကို မျှော်ကိုး၍ ကွန်မြူနစ်နိုင်ငံများ အချင်းချင်း ညီညွတ်ရေးကို ထာဝစဉ် ကြွေးကြော်ခဲ့ခြင်းဖြင့် ဆိုဗီယက် ယူနီယံနှင့် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံ အပါအဝင် ကမ္ဘာ့ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများ၊ ကွန်မြူနစ် နိုင်ငံများ၏ လေးစားမှုကို ခံယူရရှိခဲ့သည်။

ဆိုရှယ်လစ် နိုင်ငံများ အချင်းချင်း သဘောကွဲလွဲမှုကို အမြတ်ထုတ်လိုသော အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမားသည် ဆိုဗီယက်ယူနီယံနှင့် တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံတို့၏ ပဋိပက္ခကြားတွင် ဝိယက်နမ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း၏ အမှားကို စောင့်နေခဲ့သည်။ အရင်းရှင် စာနယ်ဇင်းများကလည်း အာရှတိုက်တွင် သံမဏိအရှည်ဆုံး ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးဖြစ်သည့် ဟိုချီမင်းသည် တရုတ်နှင့် ရုရှားနှစ်နိုင်ငံ အကြားတွင် မည်သည့်ဘက်သို့ "ပင်း" မည်ကို မျက်စိဒေါက်ထောက်၍ ကြည့်နေကြသည်။ နည်းမျိုးစုံ၊ ပရိယာယ်မျိုးစုံဖြင့် ဟိုချီမင်းအား "သွေးတိုးစမ်း" ခဲ့ကြသည်။ သို့သော် ဟိုချီမင်း၏ ရပ်တည်ချက်မှာ ကမ္ဘာ့ပစ္စည်းမဲ့များ သွေးစည်း ညီညွတ်ရေး၊ ဆိုရှယ်လစ်နိုင်ငံများ အချင်းချင်း ညီရင်းအစ်ကို တမျှ အပြန်အလှန် ချစ်ကြည်ရေးသာ ထာဝစဉ် ဖြစ်နေသည်ကို သူတို့ တွေ့ကြရသည်။

၁၉၆၄ ခုနှစ် ဇူလိုင်လအတွင်း ပြင်သစ်ပြည် ရုပ်မြင်သံကြားတစ်ခုမှ အထူး တာဝန်ဖြင့် စေလွှတ်လိုက်သော အမျိုးသမီး သတင်းထောက် ဟန်နီဘဲလ်သည် ဟန့်ဒါးမြို့တော်တွင် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းနှင့် ဝင်ရောက် တွေ့ဆုံခဲ့သည်။ သူမသည် "မြောက်ဗီယက်နမ်သည် ဤအတိုင်းသာ သွားနေပါက တစ်နေ့တွင် ပြည်သူ့ တရုတ်ပြည်၏ ရံရွေ့တော် နိုင်ငံ တစ်နိုင်ငံအဖြစ် ရောက်ရှိ မသွားနိုင်ပါသလော" ဟူ၍ မေးမြန်းခဲ့ရာ

ဟိုချီမင်းသည် ပြန်းကနဲ လက်နှစ်ဖက်ဖြင့်ကာ၍ “စိတ်ချပါ၊ ဘယ်တော့မှ ဒီ အဖြစ်မျိုး အရောက်မခံပါလူး” ဟု အတိအလင်း ဖြေကြားခဲ့သည်။

တစ်ခါကလည်း နိုင်ငံခြား ဧည့်သည်တစ်ယောက်သည် ဟိုချီမင်းအား “ဥက္ကဋ္ဌကြီး မော်စီတုန်းကဲ့သို့ စစ်ရေး၊ နိုင်ငံရေး ဆောင်းပါးများ၊ စာအုပ်စာတမ်းများ၊ ရေးသား ထုတ်ဝေရန် ကြံရွယ်ချက် ရှိမရှိ မေးမြန်းခဲ့ရာ ဟိုချီမင်းသည် ဧည့်သည်အား အံ့ဩသည့် အမူအရာဖြင့် ခေတ္တမျှ စိုက်ကြည့်ပြီးနောက် “နေပါအုံး ဒီကိစ္စမှာ ဥက္ကဋ္ဌကြီး မော်စီတုန်း မရေးဘဲ ကျန်နေတာ ရှိရင် ကျုပ်ကို တဆိတ် ပြောပြစေချင်တယ်။ တကယ်လို့ လိုနေတာ ရှိရင် ကျုပ်ဖြည့်ပြီး ရေးဖို့ အသင့်ပါပဲ” ဟူ၍ ခပ်တည်တည် ပြန်ပြောခဲ့သည်။

အရင်းရှင်နိုင်ငံများမှာ သတင်းစာ ဆရာ၊ စာရေးဆရာများသည် ဟိုချီမင်းအား ယင်းသို့ မကြာခဏ သွေးတိုးစမ်းခဲ့ကြသည်။ သို့သော် မရ။ အရင်းရှင် နိုင်ငံများမှ ခေါင်းဆောင်များနှင့် အထူးသဖြင့် အမေရိကန်အစိုးရ ခေါင်းဆောင်များသည် ဟိုချီမင်းအား တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံနှင့် သဘောကွဲလွဲ စေချင်ကြသည်။ သို့မဟုတ် ဆိုဗီယက် ယူနီယံနှင့် ခွာပြဲစေချင်ကြသည်။ သို့သော် ဟိုချီမင်းသည် တရုတ် ဆိုဗီယက် ပဋိပက္ခကာလ တစ်လျှောက်လုံး တစ်ရုတ်နှင့်လည်း မကွဲ ဆိုဗီယက်နှင့်လည်း မကွဲဘဲ နှစ်နိုင်ငံလုံးနှင့် ချစ်ကြည်ရင်းနှီးစွာ ဆက်ဆံလာနိုင်ခဲ့သည်။ နိုင်ငံရေး၊ စီးပွားရေးများအရ နှစ်နိုင်ငံစလုံးနှင့် “ဥမကွဲ သိုက်မပျက်” ဆက်ဆံလာခဲ့သည်။

ဤသို့ဖြင့် အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမားသည် ဟိုချီမင်းအား တရုတ် ဆိုဗီယက် ပဋိပက္ခတွင် အမြတ်ထုတ်၍ မရဘဲ ဖြစ်ခဲ့ရသည်။ ဤသို့ဖြင့် “ဦးလေးဟို” သည် ဝီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံးအား ခိုင်မာသိပ်သည်းစွာ စည်းရုံး၍ အမေရိကန် ကျူးကျော်မှုကို ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးက လက်ဖျားခါရလောက်အောင် ခုခံ တွန်းလှန်နိုင်ခဲ့သည်။ လူ့သမိုင်းတွင် အရိုင်းစိုင်းဆုံး၊ အရက်စက်ဆုံး၊ အကြမ်းကြုတ်ဆုံးဖြစ်သော ဝီယက်နမ်စစ်ကို အကြောင်းပြု၍ “ဟိုချီမင်း” ဟူသော အမည်သည် ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အသီးသီးမှ

ပြည်သူလူထုကြီး၏ လေးစားကြည်ညိုဖွယ်ရာ ပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်လာခဲ့ရသလို “ဦးလေးဟို” ဟူသော အမည်သည် ဗီယက်နမ် ပြည်သူများ၏ ချစ်ခင်အားကိုးမှုကို အပြည့်အဝ ခံယူရသည့် ခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့သည်။

ဤသည်ပင်လျှင် “ဦးလေးဟို” နှင့် “ဦးလေးဆမ်” တို့၏ ကွာခြားချက်ပင် ဖြစ်သည်။

“ဦးလေးဆမ်” ကာ အခြားမဟုတ် အမေရိကန် အစိုးရကိုပင် ဆိုလိုသည်။ အမေရိကန် ပြည်တွင်းစစ် ကာလအတွင်း ၁၈၁၂ ခုနှစ်က အမေရိကန် အစိုးရသည် စစ်မြေပြင်သို့ ပေးပို့သည့် ရိက္ခာပစ္စည်းများအား စစ်ဆေးကြည့်ရှုရန် နယူးယောက် ပြည်နယ်မှ ဆမ်မြူယယ်ဝီလ်ဆင် ဆိုသူအား အထူးတာဝန်ဖြင့် စေလွှတ်ခဲ့သည်။ ဆမ်မြူယယ်၏ အမည်ကို အတိုကောက်အားဖြင့် “ဆမ်” ဟု ခေါ်ကြသည်။ ထိုစဉ်က စစ်မြေပြင်သို့ ရောက်ရှိလာသော ရိက္ခာပစ္စည်းများ၊ သေတ္တာများ၊ အထုပ်များ အားလုံးတို့တွင် “ယူအက်စ်” ဟူသော စာလုံးနှစ်လုံးဖြင့် အမှတ်တံဆိပ် ခပ်နိပ်ထားသည်။ ယင်းစာလုံး နှစ်လုံး၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ “ယူနိုက်တက် စတိတ်” (ဝါ) “အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု” ဟူ၍ ဖြစ်သည်။

သို့သော် စစ်မြေပြင်မှ စစ်သားများနှင့် ကုန်တင်ကုန်ချ အလုပ်သမားများက အဆိုပါ “ယူ - အက်စ်” ဟူသော စာလုံးနှစ်လုံးကို အမေရိကန် အစိုးရ၏ အထူးကိုယ်စာလှယ် ဆမ်မြူယယ်၏ အမည်ဖြင့် ပြောင်းကာ “အန်ကယ်ဆမ်” (ဝါ) “ဦးလေးဆမ်” ဟူ၍ နောက်ပြောင် ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။ သို့ဖြင့် နောင်သောအခါ၌ “ယူအက်စ်” ဟူသော စာလုံးနှစ်လုံး၏ မူလ ဆိုလိုရင်း ဖြစ်သော “ယူနိုက်တက် စတိတ်” ၏ နေရာတွင် “အန်ကယ်ဆမ်” ဟူ၍ အနက်အဓိပ္ပာယ် ကောက်ယူခဲ့ကြရာမှ အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုကြီးနှင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စု အစိုးရအား “အန်ကယ်ဆမ်” သို့မဟုတ် “ဦးလေးဆမ်” ဟူ၍ အမေရိကန် အမျိုးသားများက တင်စား ခေါ်ဝေါ်ကြသည်။

ဤတင်စားချက်သည် တစ်စတစ်စ ကျယ်ပြန့်လာခဲ့ရာ ယခုအခါ ကမ္ဘာ့စာနယ်ဇင်းများတွင် အမေရိကန် အစိုးရနှင့် အမေရိကန် ပြည်ထောင်စုအား “ဦးလေး ဆမ်” ဟူ၍ စာရေးဆရာများ၊ သတင်းစာ ဆရာများနှင့် ကာတွန်းဆရာများက ခေါ်ဝေါ် ရေးသား သုံးစွဲလျက် ရှိကြသည်။

ဤသို့ဖြင့် ကြံကြံဖန်ဖန် တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် “ဦးလေးဟို” နှင့် “ဦးလေးဆမ်” တို့သည် ဗီယက်နမ် စစ်ပွဲတွင် ရင်ဆိုင်လာတွေ့ကြရသည်။

သို့သော် ဤဗီယက်နမ်တွင် လွတ်လပ်ရေးအတွက် ခုခံကာကွယ်သူ ညီညွတ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းသူနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်သူ ဦးလေးဟိုသည် ကမ္ဘာ့ထောက်ခံမှုကို ရရှိခဲ့သလောက် တိုင်းတစ်ပါးအား ကျူးကျော်သူ လက်နက်စွမ်းအားဖြင့် ရမ်းကားသူ လွတ်လပ်ရေး ညီညွတ်ရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးကို ဖျက်ဆီးသူ ဦးလေးဆမ်မှာ ကမ္ဘာ့တံတွေးခွက်တွင် ပက်လက်မျောခဲ့ရသည်။

ဦးလေးဟိုနှင့် ဦးလေးဆမ်

ဦးလေးဟိုအတွက် ဂုဏ်တက်ခဲ့သလောက် ဦးလေးဆမ်အတွက် ရှက်ဖွယ်လိလိ ဖြစ်ခဲ့ရချေပြီ။

သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ပြုပါ၏

“ဗီယက်နမ် အလုပ်သမားပါတီ၏ ဥက္ကဋ္ဌကြီးနှင့် ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ၏ သမ္မတကြီး ရဲဘော်ဟိုချီမင်းသည် ရုတ်တရက် ပြင်းထန်စွာ ဖြစ်ပွားလာသော နှလုံးရောဂါကြောင့် ယနေ့ ၁၉၆၉ ခု စက်တင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့ ဟန့်ဇိုင်း စံတော်ချိန် နံနက် ၉ နာရီ ၄၇ မိနစ်တိတိတွင် ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ဗီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံးအတွက် ဝမ်းနည်းမဆုံး ယူကြီးမရ ဖြစ်ကြရသည့် ဤ အမင်္ဂလာ သတင်းကြီးသည် မိနစ်ပိုင်းအတွင်း ဟန့်ဇိုင်း တစ်မြို့လုံး ဝိုင်းရိုက်သံများဖြင့် ဖုံးလွှမ်းသွားခဲ့သည်။

ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုချီမင်းကား ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်သွားရှာပေပြီ။ ဦးလေးဟိုသည် လူ့ဘဝမှ အနားယူ၍ မထသော အိပ်စက်နားနေ လဲလျောင်းခဲ့လေပြီ။

ဗီယက်နမ် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်သွားရှာပြီ ဟူသော သတင်းသည် ၂၄ နာရီအတွင်း ဟန့်ဇိုင်း၊ မော်စကို၊ ပီတင်း၊ ပဲရစ်၊ လန်ဒန်၊ ဝါရှင်တန်၊ ဘာလင်၊ ရောမ၊ တိုကျို စသော ကမ္ဘာ့ အသံလွှင့် ဌာနများမှ တဆင့် တိုင်းနိုင်ငံ အသီးသီးသို့ ပျံ့လွင့် ရောက်ရှိ သွားခဲ့သည်။ ဤသတင်းကို ကြားကြားသမျှ ကမ္ဘာ့ပြည်သူအပေါင်းတို့မှာ ရုတ်တရက် တအံ့တဩ ဖြစ်ကာ ကြက်သေသေသွား မိကြသည်။ နောက် ဝမ်းနည်းသည့် စိတ်နှလုံးဖြင့် ယူကြီးမရ ဖြစ်မိကြသည်။ ထို့နောက် လက်နက်အားကိုး အဓမ္မဝါဒဆိုးဖြင့် စိုးမိုးခြယ်လှယ်ရန် ဗီယက်နမ်မြေပေါ်သို့ မတရား ကျူးကျော်၍ နိုင်ထက်စီးနင်း စစ်ခင်းနေကြသော အမေရိကန် စစ်တပ်များ၏ ရိုင်းစိုင်းရက်စက်လှသည့် ဗီယက်နမ်စစ်နှင့် ဗီယက်နမ် အမျိုးသားများ၏ အနာဇာတ် ကံကြမ္မာအတွက် စိုးရိမ် ကြောင့်ကျ ပူပန်မိကြသည်။

ယင်းသို့ ကမ္ဘာ့ပြည်သူလူထုကြီး တစ်ရပ်လုံး ယူကြီးမရ စိုးရိမ်သောက ရောက်နေကြ၍ ဝီယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံး ချိုးမဲချကာ ရိုက်ကြီးတင် ဝိုပွဲကြီး ဆင်နေကြချိန်တွင် ဟန့်ဇင်းမြို့တော်မှ ဝန်ကြီးချုပ် ဖန်ဖန်ဒေါင်း၊ ဝိုလ်ချုပ်ကြီး ငုယင်ဂီယက်၊ ပါတီအတွင်းရေးမှူး လေဖွမ်းနှင့် လွတ်တော် ဥက္ကဋ္ဌ ထရောင်ချင်း အစရှိသည့် ထိပ်ပိုင်းခေါင်းဆောင်များမှာ သူတို့အား နှစ်ပေါင်းများစွာ ဖခင်ပမာ၊ ဦးလေးပမာ၊ ဆရာပမာ သွန်သင် ဆုံးမ၊ လမ်းပြ ရှေ့ဆောင်ခဲ့သည့် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုချီမင်း၏ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ရုပ်ကလာပ်ကို ဝီယက်နမ် ပြည်သူလူထုကြီး တစ်ရပ်လုံး နောက်ဆုံး ဂါရဝပြုနိုင်ကြရန် အတွက် ဈာပနကိစ္စ အဝဝတို့ကို မျက်ရည်စက်လက် ဝမ်းနည်း ပက်လက်ဖြင့် စီစဉ်ဆောင်ရွက်လျက် ရှိကြသည်။ ဟိုချီမင်းသည် နှစ်ပေါင်း ၅၀ ကျော်မျှ ဝီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအတွက် မနေမနား တစ်သမတ်တည်း ကြိုးစား ရွက်ဆောင်လာခဲ့ရာမှ သူ၏ အစဉ်အလာနှင့် ဂုဏ်သတင်းသည် ဝီယက်နမ်နိုင်ငံ၏ နယ်နိမိတ်ကို ကျော်လွန်၍ နိုင်ငံတကာ အတိုင်းအတာအထိ ကျယ်ပြန့်ကာ ကမ္ဘာ့ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်ကြီး တစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ်ပြုခဲ့ရသူ ဖြစ်ရာ နိုင်ငံတကာမှ ခေါင်းဆောင်များသည်လည်း သူ၏ ကြွင်းကျန်ရစ်သော ရုပ်ကလာပ်ကို အလေးပြုကြရန် ဟန့်ဇင်းမြို့တော်သို့ ဦးတိုက်ကာ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြရသည်။

ဟိုချီမင်း ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ပြီးနောက် ၆ နာရီအတွင်း သူ၏ ရုပ်ကလာပ်ကို နောက်ဆုံးအလေးပြုရန် ဟန့်ဇင်းမြို့တော်သို့ အထူးလေယာဉ်ဖြင့် ပထမဆုံး ဆိုက်ရောက် လာကြသူများမှာ တရုတ်ပြည်သူ့ သမ္မတနိုင်ငံမှ ဝန်ကြီးချုပ် ချောင်အင်လေး ခေါင်းဆောင်သည့် အဖွဲ့ပင် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ဒုတိယ ဆိုက်ရောက်လာကြသည့် အဖွဲ့မှာ ဝန်ကြီးချုပ် ကိုဆီဂျင် ခေါင်းဆောင်သည့် ဆိုဗီယက် အစိုးရ ကိုယ်စာလှယ်များပင် ဖြစ်သည်။ ထို့နောက် ကမ္ဘောဒီးယားမှ မင်းသားကြီး သီဟာနု၊ လာအိုမှ မင်းသားကြီး ဆူဗန်ဖန်တို့ ခေါင်းဆောင်သည့် အဖွဲ့များနှင့်တကွ ပြင်သစ်ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ အီတလီ ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ဂျပန် ကွန်မြူနစ်ပါတီ၊ ကိုရီးယား အလုပ်သမားပါတီ၊ ကျူးဘား

ကွန်မြူနစ်ပါတီနှင့် အစိုးရ ကိုယ်စားလှယ်များအပြင် တခြားနိုင်ငံများမှ ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့များ တစ်ဖွဲ့ပြီး တစ်ဖွဲ့ တစ်သုတ်ပြီး တစ်သုတ် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြသည်။

ယခုအခါ ဟန့်ဇင်းမြို့၊ ဘာဒင်း ရင်ပြင်ရှိ ပြည်သူ့ ခန်းမဆောင်ကြီး အတွင်း၌ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း၏ ရုပ်ကလာပ်ကို တင့်တယ်သပ်ယပ်စွာ ပြင်ဆင်ထားသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ ဤဘာဒင်း ရင်ပြင်ကြီးကား သမိုင်းဝင် ရင်ပြင်ကြီးပင် ဖြစ်သည်။ လွန်ခဲ့သည့် နှစ်ပေါင်း ၂၄ နှစ်ခန့်က ၁၉၄၅ ခုနှစ် စက်တင်ဘာလ ၂ ရက်နေ့တွင် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် ဤ ယင်ပြင် ခန်းမဆောင်ကြီးမှ နေ၍ သမိုင်းဝင် ဝီယက်နမ်လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းကြီးကို ကမ္ဘာ့အနှံ့ ကြားသိစေရန် ဖတ်ကြားကြေညာခဲ့သည်။ ယခုသော်မူ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် ဤသမိုင်းဝင် ရင်ပြင်ခန်းမဆောင်ကြီး အတွင်း၌ မထသော အိပ်စက်နားနေခဲ့လေပြီ။

ဟိုချီမင်း၏ ရုပ်ကလာပ်ကို ရဲရဲနီသော ကတ္တီပါစကြီးများ၊ လေးဘက်လေးတန် ဖုံးအုပ်ထားသည့် ခုံမြင့်ကြီးပေါ်၌ မှန်ခေါင်းဖြင့် ထည့်သွင်းကာ တင့်တယ် သပ်ယပ်စွာ ထားရှိ၍ အစိုးရ အဖွဲ့ဝင်များ၊ ပါတီခေါင်းဆောင်များ၊ တပ်မတော်မှ တပ်မှူးကြီးများနှင့်တကွ လူထုအဖွဲ့အစည်း ခေါင်းဆောင်များပါ တစ်ကြိမ်လျှင် ၄ ယောက်ကျ ၂၄ နာရီပတ်လုံး အလှည့်ကျ တာဝန်ယူ၍ စောင့်ကြပ်လျက် ရှိကြသည်။

မိမိ၏ ဘဝကို ဝီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးအတွက် မြှုပ်နှံကာ မိမိ အသက်ကို ဝီယက်နမ် ပြည်သူတို့အတွက် ထာဝစဉ် ပူဇော် စွန့်လွှတ်လာခဲ့သော ကွယ်လွန်သူ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုချီမင်း၏ ရုပ်ကလာပ်ကို နောက်ဆုံး ဂါရဝပြုကြရန် ဘာဒင်း ရင်ပြင်ကြီး ရှိရာသို့ လာရောက်ကြသူများမှာ ၂၄ နာရီပတ်လုံး နေ့ညမပြတ်ဘဲ ရှိနေခဲ့သည်။ ဟန့်ဇင်းမြို့တော်ရှိ မြို့သူမြို့သား၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများနှင့် တပ်မတော်သားများ သာမက ဝီယက်နမ် မြောက်ပိုင်း တစ်ခုလုံးရှိ မြို့ကြီးပြကြီးများနှင့် ကျေးတောရွာများမှ အလုပ်သမား လယ်သမားများပါ နေ့ညမစဲအောင် တဖွဲ့ဖွဲ့ ရောက်လာ၍ မျက်ရည်

စက်လက်ဖြင့် ဦးလေးဟိုအား ဂါရဝ ပြုခဲ့ကြသည်။ ထို့ပြင် တောင် ဝိယက်နမ်မှ ယာယီ တော်လှန်ရေး အစိုးရခေါင်းဆောင်များ၊ လွတ်မြောက်ရေး တပ်ဦး ကိုယ်စားလှယ်များနှင့် လက်နက်ကိုင် တပ်ဖွဲ့များ၏ တပ်မှူးများ ကိုယ်တိုင် တောင်ဝိယက်နမ် ရှေ့တန်း စစ်မြေပြင်မှ အပြေးအလွှား လာရောက်၍ ဝိယက်နမ် တစ်မျိုးသားလုံး၏ ဖခင်ကြီး ဟိုချီမင်းအား နောက်ဆုံး အလေးပြုခြင်းဖြင့် ပြုခဲ့ကြသည်။

မှန်ခေါင်းအတွင်းမှ ဟိုချီမင်း၏ ရုပ်ကလာပ်မှာ အိပ်ပျော်နေသည့်အလား မလှုပ်မရှက် ငြိမ်သက်စွာ လဲလျောင်းလျက် ရှိသည်။ သူ့ မျက်နှာပေါ်တွင် ကြင်နာမှု၊ စိတ်ရင်းကောင်းမှု၊ ရိုးသားမှု၊ သိမ်မွေ့မှုများနှင့် တည်ငြိမ်မှုများမှာ သူမသေမီကကဲ့သို့ပင် အထင်းသားပေါ်လွင်လျက် ရှိသည်။ ငွေရောင်တောက်နေသည့် သူ့ဆံပင်များနှင့် မုတ်ဆိတ်မွေး၊ နှုတ်ခမ်းမွေးများသည် သူမသေမီက ကဲ့သို့ပင် ချစ်ခင် ကြည်ညိုဖွယ်ရာ အမှတ်လက္ခဏာများကို ဆောင်လျက်ရှိသည်။ သူ နေ့စဉ် ဝတ်နေကျ အရောင်များပင် ရော်နေပြီဖြစ်သော ကာကီဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်လျက် သူ နေ့စဉ် စီးနေကျ ရာဘာညှပ်ဖိနပ်ကလေးကိုပါ မှန်ခေါင်းအတွင်း ခြေရင်းဘက်၌ တွေ့မြင်ကြရသည်ဖြစ်ရာ သူ၏ အနေအထိုင် ရိုးသားစင်ကြယ်မှုမှာ ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သည်အထိ ဤမှန်ခေါင်းအတွင်းမှ ထင်လင်းစွာ ပြသနေသလို ဖြစ်ခဲ့ရသည်။

ဤ မှန်ခေါင်း၏ လေးဘက် လေးတန် ထောင့်လေးထောင့်တွင်းမှ ကွယ်လွန်သူ ခေါင်းဆောင်ကြီးအား နောက်ဆုံး အလေးပြုသည့် အနေဖြင့် ဝန်ကြီးချုပ် ဖန်ဗန်ဒေါင်းနှင့် ပါတီခေါင်းဆောင် ထရောင်ချင်းတို့က ခေါင်းရင်းဘက် ဝဲယာမှ လည်းကောင်း၊ ပါတီ အတွင်းရေးမှူးချုပ် လေဖွမ်းနှင့် ဒုတိယ သမ္မတကြီး တုန်ဒတ်သန်တို့က ခြေရင်းဘက် ဝဲယာတို့မှ လည်းကောင်း အသီးသီး ငြိမ်သက်စွာ စောင့်ကြပ်လျက် ရှိကြသည်။ ရုပ်ကလာပ်ကို ယင်းသို့ စောင့်ကြပ်နေကြသည့် သူတို့ ၄ ဦးစလုံး၏ မျက်နှာများမှာ ညှိုးလျော်နွမ်းလျ၍ မချီတင်ကဲ ဝမ်းနည်းသည့် စိတ်ကို မျိုသိပ်မရအောင် ရှိနေကြသည်။

တစ်ခါက ကန်တုန်မြို့တွင် မိမိအား နိုင်ငံရေးသင်တန်းများ ပေးခဲ့သူ၊ တစ်ခါက ပက်ဘိုခရိုင် လှိုင်ဂူကြီး အတွင်း၌ မိမိတို့နှင့် အတူ ခုခံရေးစစ်ပွဲအတွက် ပြင်ဆင် စိုင်းပြင်းခဲ့သူ၊ တစ်ခါက ဝိယက်နမ် ပြည်နယ်ရှေ့တန်း စစ်မျက်နှာတွင် မိမိတို့နှင့် အတူ ပြင်သစ်တပ်များအား ခုခံ တိုက်ခိုက်ခဲ့သူ၊ တစ်ခါက ဤ ဘာဒင် ရင်ပြင်ကြီးမှာပင် မိမိတို့နှင့် အတူ လွတ်လပ်ရေးကို ကမ္ဘာ့သိအောင် ကြေညာခဲ့သူ။

သူသည် ယခုအခါ မိမိတို့အား စွန့်ခွါ၍ ထာဝရ အနားယူသွားခဲ့ပေပြီ။ မိမိတို့အား ခွဲခွါ၍ မပြန်သော လမ်းသို့ မြန်းခဲ့ပေပြီ။

သို့ဖြစ်ရာ သူမသေမီက အစဉ်တစိုက် ကြိုးပမ်းခဲ့သည့် လွတ်လပ်ရေး ပြန်လည်း ပေါင်းစီးရေး၊ ညီညွတ်ရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးတို့အတွက် မပြီးဆုံးသေးသည့် တိုက်ပွဲများကို မိမိတို့တတွေ ဆက်လက် ဆင်နွှဲခြင်းအားဖြင့် သူ့အပေါ်တွင် အစွမ်းကုန် သစ္စာရှိမှု၊ အကောင်းဆုံး ဂုဏ်ပြုမှု၊ အနက်နဲဆုံးသော လေးစားကြည်ညိုမှုများကို ပြကြရန်သာ ရိတော့သည် မဟုတ်ပါလော။

ဟိုချီမင်း၏ ရုပ်ကလာပ်အား ဘာဒင်းရင်ပြင် ခန်းမဆောင်ကြီး၌ စက်တင်ဘာလ ၃ ရက် နေ့မှ ၉ ရက်နေ့အထိ ၇ ရက်တိုင်တိုင် နိုင်ငံတော် ဈာပန အဖြစ် ပြင်ဆင်ထားရှိ၍ ဝိယက်နမ် ပြည်သူများ၏ နောက်ဆုံး ဂါရဝ ပြုခြင်းကို ခံယူခဲ့သည်။

ဤအတောအတွင်း ကွယ်လွန်သူ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းအား ကမ္ဘာ့နိုင်ငံ အသီးသီးမှ ခေါင်းဆောင်ကြီးများနှင့် အဖွဲ့ဝင်များ တစ်ဖွဲ့ပြီး တစ်ဖွဲ့ အလေးပြုရန် ရောက်ရှိလာခဲ့ကြရုံမျှမက ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်မှ နိုင်ငံအစိုးရများ၊ ကွန်မြူနစ် ပါတီများ၊ အလုပ်သမားပါတီများ၊ လူထု လူတန်းစား အဖွဲ့အစည်းများနှင့် ထင်ရှားသော တသီး ပုဂ္ဂလများထံမှ ဝမ်းနည်းကြောင်း၊ သဝဏ်လွှာများမှာလည်း ဟန့်နှိပ်မြို့တော်သို့ အဆက်မပြတ် ရောက်ရှိလာကြသည်။

သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း ယခုကဲ့သို့ မမျှော်လင့်ဘဲ ရုတ်တရက် ကွယ်လွန် အနိစ္စ ရောက်ရှိသွားခဲ့ခြင်းသည် “ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆုံးရှုံးမှုသာမက လွတ်လပ်ရေး၊ တရားမျှတရေးနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ချစ်မြတ်နိုးသည့် တိုင်းပြည်အားလုံးနှင့် ပြည်သူ အားလုံးတို့၏ ဆုံးရှုံးမှုကြီး ဖြစ်ပါသည်။ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် သန့်စင်မွန်မြတ်သည့် မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်နှင့် ပြည့်ဝသော ပုဂ္ဂိုလ် တစ်ဦး ဖြစ်၍ ယင်းမျိုးချစ် စိတ်ဓာတ်သည် မျက်မှောက် သမိုင်းတလျှောက်လုံးတွင် ပေါ်လွင် ထင်ရှားနေပါလိမ့်မည်” ဟူ၍ ကမ္ဘောဒီးယား ဥသျှောင်မင်းသားကြီး သီဟာနုက ဝမ်းနည်းပက်လက် ပြောကြားခဲ့သည်။

“ရဲဘော်ကြီး ဟိုချီမင်း၏ ကြီးမားသော စွမ်းအင်၊ သံမဏိ စိတ်ဓာတ်၊ ပြောင်မြောက်သော သတ္တိ၊ အနေအထိုင် ရိုးသားမှုနှင့် ဂရုဏာတရား ပြည့်ဝမှုတို့သည် ဝိယက်နမ် ပြည်သူများ၊ ဆိုဗီယက် ပြည်သူများ၊ ကွန်မြူနစ်များနှင့် ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးရှိ တိုးတက်သော ပြည်သူများ၏ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှု ရိုသေလေးစားမှုကို ဆွဲဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။ ရဲရဲတောက် မာက်လီနင်ဝါဒကြီး ဖြစ်၍ ကျွန်ုပ်တို့ ပါတီနှင့် နိုင်ငံတော်၏ သစ္စာရှိ မိတ်ဆွေကြီး ဖြစ်သော ရဲဘော်ကြီး ဟိုချီမင်း၏ ထွန်းလင်းတောက်ပြောင်သော အရိပ်အရောင်သည် ဆိုဗီယက် ပြည်သူများ၏ စိတ်နှလုံးတွင် ထာဝစဉ် တည်မြဲနေလိမ့်မည် ဖြစ်ပါသည်” ဟူ၍ ဆိုဗီယက် ယူနီယံ ကွန်မြူနစ် ပါတီ၏ သဝဏ်လွှာတွင် ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည်။

အလားတူပင် တရုတ်ကွန်မြူနစ်ပါတီ ဗဟိုကော်မတီက ပေးပို့သည့် သဝဏ်လွှာတွင်လည်း “သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် ထူးခြား၍ အံ့ဖွယ် ကောင်းလှသည့် ပစ္စည်းမဲ့ တော်လှန်ရေးသမားကြီးပင် ဖြစ်သည်။ သူ့ဘဝတစ်သက်တာလုံး ဝိယက်နမ် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးတိုက်ပွဲနှင့် ကွန်မြူနစ် အရေးတော်ပုံအတွက် ကြိုးပမ်းခဲ့သည်။ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် ပြည်သူ့စစ်၏ စွမ်းအင်ကို ပြည့်ပြည့်ဝဝ အသုံးချလျက် အကြမ်းကြုတ်ဆုံး နယ်ချဲ့သမားဖြစ်သော အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမားကို တိုက်ခိုက်ရှာ၍ ဝိယက်နမ် ပြည်သူတစ်ရပ်လုံးအား ခေါင်းဆောင်မှု ပေးခဲ့သည်။ ဟိုချီမင်းကား ယခုအခါ

ကွယ်လွန်ခဲ့ပေပြီ။ သို့သော် သူ၏ မြင့်မြတ်သော တော်လှန်ရေး စွမ်းအားနှင့် တိုက်ခိုက်ရေး စိတ်ဓာတ်များသည် ထာဝစဉ် ထွန်းပြောင်နေလိမ့်မည်သာတည်း” ဟူ၍ ဖော်ပြခဲ့သည်။

“သူ့ရဲကောင်းပီသသော ဗီယက်နမ် ပြည်သူများ၏ ကြီးမြတ်သည့် ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုချီမင်းအား ပြင်သစ် ကွန်မြူနစ်ပါတီက ပြင်းပြသော စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြင့် သတိရစွာ အလေးပြုလိုက်ပါသည်။ သူ့ဘဝ တစ်သက်လုံးသည် အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေး တိုက်ပွဲဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဆိုရှယ်လစ်ဝါးဖြင့် လည်းကောင်း၊ ဆက်စပ်လျက် ရှိခဲ့ပါသည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ပါတီ စတင်တည်ထောင်ခဲ့စဉ်က တိုးစ် ကွန်ဂရက်သို့ ပါဝင်တက်ရောက်ခဲ့သူ တစ်ဦးလည်း ဖြစ်ပါသည်” ဟူ၍ ပြင်သစ် ကွန်မြူနစ် ပါတီက ဖော်ပြခဲ့သည်။

“ဗီယက်နမ် ပြည်သူတို့၏ သားကောင်း ရတနာ တစ်ဦးဖြစ်၍ ကမ္ဘာ့ ကွန်မြူနစ် လှုပ်ရှားမှု၏ ထူးခြား အံ့ဩဖွယ် ကောင်းလှသည့် ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦး ဖြစ်သော ရဲဘော်ကြီး ဟိုချီမင်း၏ တော်လှန်ရေး လုပ်ဆောင်ချက်များကို ဂုဏ်ပြုလျက် ရှိပါသည်။ သူ့ရဲကောင်း ပီသသော ဗီယက်နမ် ပြည်သူများသည် သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း၏ ခိုင်မာသော တော်လှန်ရေး စိတ်ဓာတ်ကို အမွေခံလျက် ပိုမိုကျစ်လစ် ညီညွတ်စွာဖြင့် ဗီယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ၏ ဆိုရှယ်လစ် တော်လှန်ရေးနှင့် ဆိုရှယ်လစ် ထူထောင်ရေးများတွင် အောင်မြင်တိုးတက်မှုများ ရရှိပြီး တိုင်းပြည်ကယ်တင်ရေးအတွက် အမေရိကန် နယ်ချဲ့ ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲတွင် အောင်ပွဲများ မှချ ရရှိလိမ့်မည်ဟု အလေးအနက် ယုံကြည်လျက် ရှိပါသည်” ဟူ၍ ဂျပန် ကွန်မြူနစ် ပါတီက သဝဏ်လွှာ ပေးပို့ခဲ့သည်။

“ကြီးမြတ်သော သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း ကွယ်လွန်သည့် သတင်းကို တုန်လှုပ် ချောက်ချားစွာဖြင့် ကြားသိခဲ့ရပါသည်။ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း၏ အဖနိုင်ငံအပေါ် သစ္စာ ရှိခြင်းနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာ ထွန်းပြောင်ခြင်းကို လူတိုင်းက ကြည်ညိုခဲ့ကြပါသည်။ စိတ်ဆင်းရဲမှုများနှင့် အကြမ်းဖက်မှုများဖြင့် ပြည့်လှုံနေသော ဤကမ္ဘာကြီးတွင် လွတ်မြောက်ရေးနှင့် ဂုဏ်သိက္ခာကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးဖြစ်သော

ကြီးမြတ်သည့် ဤမျိုးချစ် ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးအား ထာဝစဉ် သတိရနေကြမည် ဖြစ်ပါသည်” ဟူ၍ မာလီသမ္မတနိုင်ငံ အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး ကော်မတီ ဥက္ကဋ္ဌထံမှ သဝဏ်လွှာ ဖော်ပြပါရှိခဲ့သည်။

ဤသို့အားဖြင့် ကွယ်လွန်သူ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းအတွက် အာရှ အာဖရိကနှင့် အမေရိက၊ ဥရောပ အပါအဝင် ကမ္ဘာ့ တိုက်ကြီးအားလုံးတို့မှ နိုင်ငံပေါင်း ၁၁၅ နိုင်ငံတို့က ဝမ်းနည်းကြောင်း သဝဏ်လွှာများ ပေးပို့ခဲ့ကြရာ စုစုပေါင်း သဝဏ်လွှာ (၂၀၀၀) ကျော် ရရှိခဲ့သည်။ ဤ သဝဏ်လွှာ အားလုံးမှာ နိုင်ငံအစိုးရ ခေါင်းဆောင် တစ်ဦးတစ်ယောက် ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်သွားသည့်အခါ ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ ပေးပို့လေ့ ရှိကြသည့် သမရိုးကျ သဝဏ်လွှာများ မဟုတ်မူ၍ ကွယ်လွန်သူ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုချီမင်း၏ သူမတူသော လုပ်ဆောင်ချက်များနှင့် သူမတူသော အရည်အချင်းများကို တကယ်တမ်း နှမြောတသ၍ အကယ်တမ်း လေးစားကြည်ညိုသည့် စိတ်ဓာတ်အရင်းခံဖြင့် ပေးပို့ခဲ့ကြသည့် သဝဏ်လွှာများသာလျှင် ဖြစ်ကြသည်။

အထူးသဖြင့် သဝဏ်လွှာတိုင်းလိုလို၌ ထပ်တူထပ်မျှ အလေးအနက် ဖော်ပြခဲ့ကြသည့် အချက်တစ်ချက်မှာ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းသည် သူ့ဘဝသက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံး ဗီယက်နမ် အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေးအတွက် အဆက်မပြတ် ကြိုးပမ်း တိုက်ခိုက်ခဲ့သည်ဟူသော အချက်ပင် ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာလည်း ထုံးတမ်းစဉ်လာအရ သမရိုးကျ ဖော်ပြခဲ့ခြင်း မဟုတ်ဘဲ ကွယ်လွန်သူ ခေါင်းဆောင်ကြီး ဟိုချီမင်း၏ တကယ့်ဘဝ တကယ့်ဖြစ်ရပ်ကို အမှန်အတိုင်း ထင်ဟပ် ဖော်ပြခဲ့ကြခြင်းပင် ဖြစ်သည်။

မှန်သည်။ အထက်တွင် ဆိုခဲ့သည့်အတိုင်း ဟိုချီမင်းသည် သူ့ဘဝ တစ်ခုလုံးကို ဗီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး ကြိုးပမ်းလှုပ်ရှားမှုများတွင် မြှုပ်နှံထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။ ဤအချက်သည် သူ မကွယ်လွန်မီက မှန်ကန်ခဲ့သည်နှင့်အမျှ သူ ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ပို၍ မှန်ကန်နေသည်ကို တွေ့ကြရသည်။ အဘယ့်ကြောင့်ဆိုသော် ဟိုချီမင်းသည် သူ့ဘဝ

သက်တမ်းတလျှောက်လုံး ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများ၏ လွတ်လပ်ရေးအတွက် ကြိုးပမ်းလာခဲ့ရာမှ သူ မကွယ်လွန်မီ နောက်ဆုံး အချိန်အထိ ဝီယက်နမ် အမျိုးသားများ၏ လွတ်လပ်ရေး ပြန်လည် ပေါင်းစည်းရေး၊ ညီညွတ်ရေးနှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အလေးအနက် မှာကြားသွားခဲ့သောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

ယင်းမှာကြားချက်သည်ကား အခြားမဟုတ်၊ သူ၏ နောက်ဆုံး နေ့ရက်များတွင် သူကိုယ်တိုင် ရေးသားခဲ့သည့် “သေတမ်းစာကြီး” ပင် ဖြစ်သည်။

ဟိုချီမင်းသည် ဤသေတမ်းစာကို သူမကွယ်လွန်မီ ၄ လခန့်ကပင် ကြိုတင် ပြင်ဆင် ရေးသားခဲ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အတိအကျ ဆိုရလျှင် ၁၉၆၉ ခုနှစ် မေလ ၁၀ ရက်နေ့က ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။ စက်တင်ဘာလ ၃ ရက်နေ့တွင် သူ ကွယ်လွန် အနိစ္စရောက်ခဲ့ပြီးနောက် ကျန်ရစ်သည့် ဝီယက်နမ် ခေါင်းဆောင်များသည် ကွယ်လွန်သူ သမ္မတကြီး ကိုယ်တိုင် လက်ရေးဖြင့် ရေးသားထားခဲ့သည့် သေတမ်းစာကို ထုတ်ပြန် ကြေညာလိုက်ရာ ဝီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးနှင့် ကမ္ဘာ့ပစ္စည်းမဲ့ လူတန်းစား ညီညွတ်ရေးအတွက် သေသည် အထိ စိတ်ဆန္ဒပြင်းပြသွားသော ဟိုချီမင်းအား ဝီယက်နမ် ပြည်သူများနှင့် ကမ္ဘာ့ပြည်သူများက ပို၍ပင် ကြည်ညိုလေးစားမိခဲ့ကြသည်။ တစ်နည်းအားဖြင့် ဆိုရလျှင်လည်း ဝီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေးနှင့် ကမ္ဘာ့လူမျိုးစုံ သွေးစည်းရေးအတွက် သေသည်အထိ “အသေမဖြောင့်” ရှိသော ဟိုချီမင်းအတွက် ဝမ်းနည်းတသ ယူကြီးမရ ဖြစ်ကြရသည်။

"ဤနှစ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အသက် ၇၉ နှစ် ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ လူတစ်ယောက်သည် အသက် ၇၀ ကျော်လာသောအခါ ကျန်းမာရေး ယိုယွင်း၍ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်လာသည်မှာ မေ့တာပင် ဖြစ်သည်။ ဤသည်မှာ အံ့ဩစရာ မဟုတ်ပါပေ။ သို့ဖြစ်ရာ ကားလ်မာ့ကစ်၊ ဝီအိုင်လီနှင့် အခြားသော နောင်တော် တော်လှန်ရေး သမားကြီးများနှင့် သွားရောက် တွေ့ဆုံရမည့် နေ့ရက်မတိုင်မီ ဤစာကို ကျွန်ုပ် ရေးသားထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မှန်သည်။ ၁၈၉၀ ပြည့်နှစ်က ဖွားမြင်ခဲ့သည့် ဟိုချီမင်းသည် ယခု ၁၉၆၉ ခုနှစ်တွင် အသက် ၇၉ နှစ် ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။ အသက်အရွယ် ဇရာထောင်း၍ ကျန်းမာရေး မကောင်းလှဘဲ ရှိနေသည်ကို သတိပြုမိဟန် တူသော ဟိုချီမင်းသည် သူ့အတွက် လူ့ဘဝ၏ နောက်ဆုံးနေရက်သည် မဝေးတော့ပြီကို ရိပ်စားမိဟန်ဖြင့် သေတမ်းစာ၌ အထက်ပါအတိုင်း အစချီ၍ ထုတ်ဖော် ရေးသီခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဟိုချီမင်းသည် သူ၏ သေတမ်းစာတွင် ပါတီအတွက် လည်းကောင်း၊ အလုပ်သမား လူငယ်များနှင့် လုပ်သားပြည်သူများအတွက် လည်းကောင်း၊ အမေရိကန် ကျူးကျော်မှု ခုခံဆန့်ကျင်ရေး စစ်ပွဲအတွက် လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် လှုပ်ရှားမှု ညီညွတ်ရေးအတွက် လည်းကောင်း နောက်ဆုံး၌ သူ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာအတွက် လည်းကောင်း အမှာစကားများကို တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြင့် ရေးသားထားခဲ့သည်။

ပါတီအတွက် မှာကြားရာ၌ “စည်းလုံးညီညွတ်ရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့ပါတီနှင့် ပြည်သူတို့အတွက် အလွန်အလွန် အဖိုးထိုက်တန်လှသည့် အစဉ်အလာ တစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့၏။ ပါတီဝင်တိုင်း ကေဒါတိုင်းသည် တော်လှန်ရေးစိတ်ဓာတ် အပြည့်အဝ ရှိကြရမည်။ ပြည်သူ့ အကျိုးစီးပွားအတွက် လုံးဝ ဥသပုံ အလုံးစုံ ဦးတည်ရမည်။ ရိုးသားဖြောင့်မတ်ရမည်။ လုံးဝ ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်ရမည်” စသည်ဖြင့် အတိအလင်း ဖော်ထုတ်ညွှန်ကြားခဲ့သည်။ ဤသည်တို့မှာလည်း သူ့ကိုယ်တိုင် သူ့ဘဝ သက်တမ်း တစ်လျှောက်လုံး ကျင့်သုံး လာခဲ့သည့် လုပ်နည်း လုပ်ဟန်များပင် မဟုတ်ပါလော။

အလုပ်သမား လူငယ်သမဂ္ဂဝင်များနှင့် လူငယ် လူရွယ်များအတွက် “သူတို့အား ဆိုရှယ်လစ်စနစ် တည်ဆောက်ရေးတွင် ကျွန်ုပ်တို့၏ ဆက်ဆံသူများ ဖြစ်စေရန်နှင့် ရဲရဲတောက်ကျွမ်းကျင်သူများ တစ်ပြိုင်နက် ဖြစ်လာစေရန် လေ့ကျင့် သင်ကြားပေးရမည်” ဟူ၍ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ဖော်ပြခဲ့သည်။ လုပ်သား ပြည်သူများနှင့် စပ်လျဉ်း၍လည်း “သူတို့၏

ဘဝ အစဉ်ထာဝရ တိုးတက်ကောင်းမွန်လာရေးအတွက် ထိရောက်သော စီးပွားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု စီမံကိန်းများကို ချမှတ် လုပ်ဆောင်ကြရန်” တိုက်တွန်း နှိုးဆော်ခဲ့သည်။

အမေရိကန် ကျူးကျော်မှု ခုခံဆန့်ကျင်ရေး စစ်ပွဲနှင့် စပ်လျဉ်း၍မူ “အသက်စည်းစိမ် အိုးအိမ်များကို သည့်ထက်သည် စွန့်လွှတ်ကြရပေဦးမည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ အမေရိကန် ကျူးကျော်ရေးသမားများအား လုံးဝ အောင်ပွဲရသည်အထိ ခိုင်မာသော သန္နိဋ္ဌာန်ဖြင့် တွန်းလှန် တိုက်ခိုက်သွားကြရန်” အလေးအနက် မှာကြားထားခဲ့သည်။ ယင်းသို့ သူရဲကောင်း ပီသသည့် တိုက်ပွဲများကြောင့် “ဗီယက်နမ် နိုင်ငံကလေးသည် နယ်ချဲ့ အင်အားကြီး နိုင်ငံများဖြစ်ကြသော ပြင်သစ်နှင့် အမေရိကန်တို့အား အနိုင်ရ၍ ဂုဏ်ယူဖွယ်ရာ ဖြစ်လာပေလိမ့်မည်” ဟူ၍လည်း သေတမ်းစာထဲတွင် ကြိုတင် နိမိတ်ဖတ်ကြားထားခဲ့သည်။

ထို့နောက် ဟိုချီမင်းသည် ကမ္ဘာ့ဆိုရှယ်လစ် နိုင်ငံများ အချင်းချင်း နိုင်ငံတကာ ကွန်မြူနစ် အရေးတော်ပုံကြီးအတွင်း အကွဲကွဲ အပြိုပြို ဖြစ်ကြသည်များကြောင့် အထူးစိတ်ထိခိုက်ခဲ့ရပုံကို အတိအလင်း ထုတ်ဖော် ရေးသားထားခဲ့သည်။

"တော်လှန်ရေးအတွက် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတစ်ခုလုံးကို မြှုပ်နှံလုပ်ဆောင်ခဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ်သည့်အလျောက် နိုင်ငံတကာ ကွန်မြူနစ်နှင့် အလုပ်သမား လှုပ်ရှားမှုများ ကြီးထွားလာသည်ကို ကျွန်ုပ်အနေဖြင့် ပိုမို ဂုဏ်ယူမိသည်နှင့် အမျှ လောလောဆယ် ညီအစ်ကိုတော် ပါတီများ အချင်းချင်း ကွဲပြားမှုများ ဖြစ်ပေါ်နေကြခြင်းအတွက် ကျွန်ုပ်မှာ ပို၍ စိတ်ထိခိုက်ရပါသည်။"

သူ့ ထုံးစံ၊ သူ့ လေသံအတိုင်း ရိုးရိုးစင်းစင်းကြီး ဖော်ထုတ်ရေးသားခဲ့ပြီးနောက် ဟိုချီမင်းသည် သူယုံကြည်ချက်ကိုလည်း ခိုင်ခိုင်မာမာကြီး ဖော်ပြသည့် အနေဖြင့် "ကျွန်ုပ်သည် ညီအစ်ကိုတော် ပါတီများနှင့် နိုင်ငံများ ပြန်လည် စည်းလုံးညီညွတ်ကြ လိမ့်မည်ဟူ၍ အခိုင်အမာ ယုံကြည်မိပါသည်" ဟု ရေးသားထားခဲ့သည်။

နောက်ဆုံး၌ ဟိုချီမင်းသည် သူ့ကိုယ်ရေး ကိုယ်တာနှင့် စပ်လျဉ်း၍ တိုတိုနှင့် ရှင်းရှင်း ရေးသားခဲ့သည်။ ယင်းသည်ကား အခြားမဟုတ် "ကျွန်ုပ် ကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် ပြည်သူလူထုကြီးအား အချိန်ကုန်ငွေခန်း မဖြစ်ရလေအောင် ပကာသန ဈာပန အခမ်းအနားအဖြစ် မလုပ်ကြပါလေနှင့်" ဟူသော အမှာစကားပင်တည်း။

သို့ဖြစ်ရာ ဝိယက်နမ် ဒီမိုကရက်တစ် သမ္မတနိုင်ငံ အစိုးရအဖွဲ့နှင့် ဝိယက်နမ် အလုပ်သမားပါတီ ဗဟိုကော်မတီသည် ဟိုချီမင်း၏ ရုပ်ကလာပ်အား ဘာဒင်း ခန်းမဆောင်ကြီးတွင် ဝိယက်နမ် ပြည်သူများ၏ နောက်ဆုံး ဂါရဝပြုခြင်းကို ခံယူရန် ၇ ရက်မျှသာ ပြင်ဆင်ထားရှိပြီးနောက် စက်တင်ဘာလ ၉ ရက် နေ့တွင် နိုင်ငံတော် ဈာပန အခမ်းအနား ကျင်းပခြင်းဖြင့် အကျဉ်းရုံးကာ နိဂုံးချုပ်ခဲ့သည်။

၁၉၆၉ ခု၊ စက်တင်ဘာလ ၉ ရက်

အချိန်မှာ နံနက် ၇ နာရီ မိနစ် ၂၀ တိတိ ဖြစ်သည်။

နံနက် မိုးမလင်းမီကပင် အသင်းအဖွဲ့လိုက် ချီတက်လာကြသော လူထုတန်းစား အဖွဲ့အစည်းများ၊ အုပ်စုလိုက် ချီတက်လာကြသည့် အမှုထမ်း အရာထမ်းများ၊ အလုပ်သမား လယ်သမားများ၊ ကျောင်းသူ ကျောင်းသားများ၊ တပ်ဖွဲ့လိုက် ချီတက်လာကြသည့် ဝိယက်နမ် ပြည်သူ့ လွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော်သားများနှင့် တစ်ဦးချင်း တဖွဲ့ဖွဲ့ လာရောက် စုဝေးကြသည့် ဟနွိုင်းမြို့သူ မြို့သားများ၊ ပတ်ဝန်းကျင် မြို့နယ်ကျေးရွာများမှ တောသူ တောင်သား၊ ရွာသူ ရွာသားများသည် ဘာဒင်းရင်ပြင် ကွက်လပ်ကြီးသို့ အဆက်မပြတ် စီးဝင်လာခဲ့ကြသည်။ နံနက် ၇ နာရီ သာသာခန့်တွင်မူ တစ်ခဲနက် ပြည့်ကျပ် ပြုတ်သိပ်လျက် ရှိနေခဲ့သည်။

နိုင်ငံတော် ဈာပန အခမ်းအနား ကျင်းပရာ စင်မြင်ပေါ်တွင်မူ ဝိယက်နမ် အစိုးရအဖွဲ့၊ ပါတီနှင့် တပ်မတော် ခေါင်းဆောင်များ၊ လူထုအဖွဲ့အစည်း ခေါင်းဆောင်များနှင့်

တကွ ကမ္ဘာ့အရပ်ရပ်ရှိ နိုင်ငံပေါင်း ၃၀ ကျော်တို့မှ ကိုယ်စာလှယ် အဖွဲ့များသည် ဝမ်းနည်းကြေကွဲသည့် အသွင်ဖြင့် ငြိမ်သက်စွာ မတ်တတ်ရပ်လျက် ရှိကြသည်။

၇ နာရီ မိနစ် ၃၀ အချိန်တွင်မူ သာယာငြိမ်ညောင်းသည့် တူရိယာသံသည် တပ်မတော် တီးဝိုင်းရှိရာမှ ညင်သာစွာ ပေါ်ထွက်လာသည်။ နိုင်ငံတော် ဈာပနအခမ်း အနားအား ဝိယက်နမ် အမျိုးသား သီချင်းဖြင့် စတင်ဖွင့်လှစ်ခဲ့သည်။

ထို့နောက် စင်မြင့်ပေါ်ရှိ အသံချဲ့စက် တပ်ဆင်ထားသည့် နေရာသို့ လူတစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို တွေ့ရသည်။ ပါးရိုးကြီးကြီး မေးရိုးကားကား နှုတ်ခမ်းထူထူဖြင့် အသက် ၆၀ ခန့် ရှိပြီဟု ထင်ရသော ယင်းပုဂ္ဂိုလ်ကား အခြားမဟုတ် ဝိယက်နမ် အလုပ်သမားပါတီ၏ အထွေထွေ အတွင်းရေးမှူးချုပ် ရဲဘော် လေဖွမ်းပင် ဖြစ်သည်။

“နိုင်ငံ တစ်ဝန်းလုံးရှိ တိုင်းသူပြည်သားများ တပ်မတော်သားများ ရဲဘော်များနဲ့ မိတ်ဆွေအပေါင်းတို့” အောင်မြင် ခန့်ညားသလောက် ကြည်လင်ပြတ်သားလှသည့် ရဲဘော် လေဖွမ်း၏ အသံသည် စကားပြောခွက်မှ တစ်ဆင့် ပေါ်ထွက်လာသည်။ ဘာဒင်း ရင်ပြင်ကြီး တစ်ခုလုံး ဖုံးလွှမ်းပြည့်ကျပ်နေသည့် လူပေါင်း တစ်သိန်းကျော်တို့မှာ အပ်ကျသံကိုပင် ကြားရမလောက် တိတ်ဆိတ် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် နားစိုက်လျက် ရှိကြသည်။

သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းဟာ အရွယ်ရောက်တဲ့ အချိန်က စပြီး နောက်ဆုံးအချိန်အထိ နှစ်ပေါင်း ၆၀ ကျော် ကျွန်တော်တို့ ပြည်သူများနဲ့ ကမ္ဘာ့ပြည်သူများရဲ့ တော်လှန်ရေး အကျိုးစီးပွားအတွက် သူ့ဘဝကို မြှုပ်နှံခဲ့ပါတယ်”

ရဲဘော်လေဖွမ်းသည် ဟိုချီမင်း၏ သူမတူသော ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်မှု၊ အနစ်နာခံမှု၊ ရိုးသားမှုနှင့် အားထုတ်ကြိုးပမ်းမှုများကို တင်ပြလျက်ရှိသည်။

ဘာဒင်းရင်ပြင်ကြီးအတွင်းမှ လူထုကြီးမှာ တစ်ခါက ဤနေရာ ဤစင်မြင့်ပေါ်မှနေ ဝီယက်နမ် လွတ်လပ်ရေး ကြေညာစာတမ်းကြီးကို ဖတ်ကြားခဲ့သော သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်း၏ ရုပ်ပုံလွှာကို လည်းကောင်း၊ ထိုစဉ်က လူထုကြီးအား “ဘယ်နယ်လဲ ကျုပ်အသံကို ခင်ဗျားတို့ ကောင်းကောင်းကြီး ကြားရဲ့လား” ဟူ၍ ရိုးသားစွာ မေးမြန်ခဲ့သော သူ့အသံကို လည်းကောင်း၊ ပြန်လည် မြင်ယောင် ကြားယောက်မိကြသည်။

ထို့နောက် ရဲဘော် လေဖွမ်းသည် ကွယ်လွန်သူ သမ္မတကြီး ဟိုချီမင်းအတွက် ရည်စူး၍ သစ္စာအဓိဋ္ဌာန် ငါးချက်ကို ဖတ်ကြား တိုင်တည်ခဲ့သည်။ ရဲဘော် လေဖွမ်းနှင့် ထပ်တူထပ်မျှ သစ္စာဓိဋ္ဌာန်ပြုကြသည့် တစ်သိန်းကျော်မျှသော လူထုကြီး၏ အသံမှာ ဘာဒင်း ရင်ပြင်ကြီး၏ ကောင်းကင်ယံသို့ ထိုးဖောက်လျှံတက်သွားခဲ့သည်။

“ကျွန်ုပ်တို့သည်

“ကျွန်ုပ်တို့သည်

“အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေး အောင်လံတော်ကို

“အမျိုးသား လွတ်လပ်ရေး အောင်လံတော်ကို

“ထာဝစဉ် မြင့်တင်ရန် လည်းကောင်း ...

“ထာဝစဉ် မြင့်တင်ရန် လည်းကောင်း

“အမေရိကန် ကျူးကျော်ရေးသမားအား

“အမေရိကန် ကျူးကျော်ရေးသမားအား

“ခုခံ တွန်းလှန် အောင်ပွဲခံရန် လည်းကောင်း

“ခုခံ တွန်းလှန် အောင်ပွဲခံရန် လည်းကောင်း

“တောင်ပိုင်းကို လွတ်မြောက်စေရန် လည်းကောင်း

“တောင်ပိုင်းကို လွတ်မြောက်စေရန် လည်းကောင်း

“မြောက်ပိုင်းကို လွတ်မြောက်စေရန် လည်းကောင်း

“မြောက်ပိုင်းကို လွတ်မြောက်စေရန် လည်းကောင်း

“တိုင်းပြည် ပြန်လည်ပေါင်းစည်းရန် လည်းကောင်း

“တိုင်းပြည် ပြန်လည်ပေါင်းစည်းရန် လည်းကောင်း

“သူ၏ ဆန္ဒ ပြည့်ဝစေရန်အတွက် ...

“သူ၏ ဆန္ဒ ပြည့်ဝစေရန်အတွက် ...

“ထာဝစဉ် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်သွားရန်

“ထာဝစဉ် ကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်သွားရန်

“သစ္စာ အဓိဋ္ဌာန်ပြု၏

“သစ္စာ အဓိဋ္ဌာန်ပြု၏

ဘာဒင်းရင်ပြင်ကြီး တစ်ခုလုံးအတွင်းမှ လူပေါင်း တစ်သိန်းကျော် စုရုံး၍ တစ်ပြိုင်နက် ဟစ်အော်လိုက်သည့် “သစ္စာဓိဋ္ဌာန် ပြုပါ၏” ဟူသော ကြွေးကြော်သံကြီးသည် အထက်ဘဝဂ်သို့ တိုင်အောင် လျှံတက်သွားခဲ့သည်။

June 23,
2011

ဟိုချီမင်း

လင်းယုန်မောင်မောင်

ဟိုချီမင်း မရှိတော့ပြီ။ သို့သော် ဗီယက်နမ် ပြည်သူလူထုကြီး၏ သစ္စာမိဌာန်
မြဲမြံခိုင်မာ နေသမျှ ဟိုချီမင်းသည် ကမ္ဘာ့သမိုင်းတွင် ထာဝစဉ် အသက်ရှင်လျက်
ရှိနေမည်သာတည်း။

လင်းယုန်မောင်မောင်

ဩဂုတ်လ ၉ ရက်၊ ၁၉၇၀။

နောက်ဆက်တွဲ

ဟိုချီမင်း၏ သေတမ်းစာ

၁၀၊ ၅၊ ၆၈

အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်သူများ၏ အမေရိကန် ကျူးကျော်မှု ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲသည် အခက်အခဲများနှင့် အနစ်နာခံမှုကို ပိုမိုကြုံတွေ့ ဖြတ်သန်းကြရဖွယ် ရှိနေဦးမည် ဖြစ်သော်လည်း ကျွန်ုပ်တို့ လုံးဝ အောင်ပွဲခံ ရမည်မှာ မှုရပင် ဖြစ်၏။

ယင်းသည် အမှန်တကယ် သေချာသော အချက်ဖြစ်ပေသည်။

ထိုသို့ ဖြစ်လာသော အခါ ကျွန်ုပ်တို့သည် တောင်ပိုင်းရော မြောက်ပိုင်းပါ လှည့်လည် သွားလာ၍ သူရဲကောင်း ပီသသော တိုင်းသူပြည်သားများ၊ ကေဒါများနှင့် တပ်သားများအား ချီးကျူးဂုဏ်ပြုရန် လည်းကောင်း၊ သက်ကြီး ရွယ်အိုများနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ အချစ်ဆုံးဖြစ်သော လူငယ်များနှင့် ကလေးသူငယ်များထံ အလည်သွားရန် လည်းကောင်း ကြံရွယ်စိတ်ကူးထားခဲ့သည်။

ထို့နောက် တစ်ကမ္ဘာလုံးရှိ ဆိုရှယ်လစ် အုပ်စုဝင် ညီအစ်ကိုတော် နိုင်ငံများနှင့် မိတ်ဆွေနိုင်ငံများသို့ လှည့်လည် သွားရောက်ကာ ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်သူများ၏ အမေရိကန် ဆန့်ကျင်ရေး တိုက်ပွဲတွင် ၎င်းတို့၏ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ကူညီအားပေးမှုများအတွက် ကျေးဇူးတင်ရှိကြောင်း ပြောကြားလိုပါသည်။

တရုတ်ပြည်တွင် “တန်” မင်း လက်ထက်က ထင်ရှားကျော်ကြားသော ကဗျာစာဆိုတော်ကြီး တူဖူးက “ခေတ်အဆက်ဆက်တွင် အသက် ၇၀ ထိ နေကြရသူများ ရှားပါးလှသည်” ဟူ၍ ရေးသားခဲ့ဖူးပါသည်။

ဤနှစ်တွင် ကျွန်ုပ်သည် အသက် ၇၉ နှစ် ရှိခဲ့ပြီ ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်ကိုယ်ကို “ရှားပါးလှသူများ” ထဲတွင် ထည့်သွင်း ရေတွက်နိုင်ခဲ့ပြီ ဖြစ်၏။ သို့ပါလျက် လွန်ခဲ့သော နှစ်များကနှင့် နှိုင်းစာပါက ကျွန်ုပ်၏ အသိတရားမှာမူ ပျက်ပြားခြင်းမရှိ ကြည်လင် ကောင်းမွန်လျက်ပင် ရှိသေး၏။ လူတစ်ယောက်သည် အသက် ၇၀ ကျော်လာသော အခါ ကျန်းမာရေး ယိုယွင်း၍ အိုမင်းမစွမ်း ဖြစ်လာသည်မှာ ဓမ္မတာပင် ဖြစ်၏။ ဤသည်မှာ အံ့ဩဖွယ်ရာ မဟုတ်ပါပေ။

သို့သော် တော်လှန်ရေးအတွက် လည်းကောင်း၊ အဖနိုင်ငံအတွက် လည်းကောင်း၊ ပြည်သူလူထုအတွက် လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်သည် မည်မှ ကြာကြာ အလုပ်အကျွေး ပြုနိုင်မည်ကို မည်သူပြောနိုင်ပါမည်နည်း။

သို့ဖြစ်ရာ ကျွန်ုပ်သည် ကားလ်မာ့က်စ်၊ ဗီအိုင်လီနင်နှင့် အခြား နောင်တော် တော်လှန်ရေးသမားကြီးများနှင့် သွားရောက် ဆုံတွေ့ရမည့် နေရက်မတိုင်မီ ဤစာကို ရေးသားခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤအပြုအမူကို တစ်နိုင်ငံလုံးရှိ ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်သူများကသော် လည်းကောင်း၊ ပါတီအတွင်းမှ ရဲဘော်များကသော် လည်းကောင်း၊ ကမ္ဘာပေါ်ရှိ ကျွန်ုပ်တို့ မိတ်ဆွေများကသော် လည်းကောင်း အံ့ဩကြမည် မဟုတ်ပါ။

ပထမ ရှေးဦးစွာ ပါတီနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြောကြားလိုပါသည်။

အလုပ်သမား လူတန်းစားအတွက် လည်းကောင်း၊ ပြည်သူလူထုအတွက် လည်းကောင်း၊ အဖနိုင်ငံအတွက် လည်းကောင်း၊ လုံးဝ ဦးတည်၍ ညီညွတ်ရင်းနှီးခဲ့သည်ကို ကျေးဇူးတင်ရှိပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ပါတီသည် စတင် တည်ထောင်ခဲ့သည်မှ စ၍ အောင်မြင်မှု တစ်ခုပြီး တစ်ခု ရရှိရေးအတွက် ပြတ်သားသော တိုက်ပွဲအတွက် ပြည်သူလူထုအား သိပ်သည်း ညီညွတ်စွာ စည်းရုံးခေါင်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

ညီညွတ်ရေးသည် ကျွန်ုပ်တို့ ပါတီနှင့် ပြည်သူတို့၏ အလွန် အဖိုးတိုက်တန် လှသည့် အစဉ်းအလာတစ်ရပ် ဖြစ်ခဲ့၏။ ဗဟို ကော်မတီမှ အောက်ဆုံး ကလာပ်စည်းအထိ ရဲဘော် အားလုံးတို့သည် ပါတီအတွင်း၌ ညီညွတ်ရေးကို မိမိတို့၏ မျက်လုံးအိမ်သဖွယ် ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ပါတီအတွင်း၌ ကျယ်ပြန့်သော ဒီမိုကရေစီ ကျင့်သုံးခြင်း၊ ဝေဖန်ရေးနှင့် ကိုယ်ကိုယ်ကို ဝေဖန်ရေးများကို မှန်ကန်စွာနှင့် လေးနက်စွာ လုပ်ဆောင်ခြင်းတို့သည် သွေးစည်းမှုနှင့် ညီညွတ်မှုတို့ ခိုင်မာကြီးထွားရေးအတွက် အကောင်းဆုံး နည်းလမ်း ဖြစ်ပါသည်။ ရဲဘော်ပီသစွာ ဆက်ဆံရေးကို အစွန်းကုန် ကျင့်သုံးကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ပါတီသည် အာဏာရပါတီ ဖြစ်၏။ ပါတီဝင်တိုင်း ကေဒါတိုင်းသည် တော်လှန်ရေး စိတ်ဓာတ် အပြည့်အဝ ရှိကြရမည် ဖြစ်၏။ ထို့ပြင် ကြီးပမ်း အားထုတ်မှု၊ မြီးခြံချွေတာမှု၊ ရိုးသားဖြောင့်မတ်မှု၊ ပြည့်သူ့အကျိုး စီးပွားအတွက် လုံးဝ ဦးတည်မှုနှင့် အဖက်ဖက်မှ ကိုယ်ကျိုးစွန့်လွှတ်မှုများကို ပြသကြရမည် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ ပါတီသည် အစစအရာရာ သန့်ရှင်းစင်ကြယ်မှုကို ထိန်းသိမ်း၍ ထိုက်တန်သော ခေါင်းဆောင် အဖြစ်ကို လည်းကောင်း၊ ပြည်သူလူထု၏ အလွန်ကျိုးနွံသော အစေအပါးအဖြစ်ကို လည်းကောင်း သက်သေပြကြရမည် ဖြစ်၏။

လုပ်သားလူငယ် သမဂ္ဂဝင်များနှင့် ကျွန်ုပ်တို့၏ လူငယ်လူရွယ်များမှာ များသောအားဖြင့် တော်ကြပါ၏။ သူတို့သည် အမြဲတစေ ရှေ့တန်းသို့ ထွက်လာရန် အသင့်ရှိနေကြ၍ အခက်အခဲကိုလည်း မကြာမရွံ့ဘဲ တိုးတက်မှုအတွက် စိတ်အား ထက်သန်လျက် ရှိကြပေသည်။ ပါတီသည် သူတို့၏ တော်လှန်သော တက်ကြွမှုကို မြှင့်တင်၍ ကျွန်ုပ်တို့အား ဆက်ခံသူများ အဖြစ် ဆိုရှယ်လစ် တည်ဆောက်မှုတွင် “ရဲရဲတောက်များနှင့် ကျွမ်းကျင်သူများ” ဖြစ်လာစေရန် လေ့ကျင့်သင်ကြားပေးကြရမည်။

အနာဂတ် တော်လှန်ရေး၏ သားစဉ် မြေးဆက်များအား လေ့ကျင့် သင်ကြားခြင်းနှင့် ပညာပေးခြင်းတို့သည် အလွန်အရေးကြီး၍ လိုလည်း လိုအပ်ပေသည်။

ကျွန်ုပ်တို့၏ လုပ်သားပြည်သူများမှာ မြေပြန့်ဒေသတွင် လည်းကောင်း၊ တောင်ပေါ်ဒေသတွင် လည်းကောင်း၊ ဆွေစဉ်မျိုးဆက် ခေတ်အဆက်ဆက်ကပင် အကျပ်အတည်းများကို ကြုံတွေ့ခဲ့ကြရ၍ မြေရှင်နှင့် ကိုလိုနီဖိနှိပ်မှုများ သွေးစုတ် ခြယ်လှယ်မှုများကို ခံခဲ့ကြရသည်။ ထိုမှတစ်ပါး သူတို့ ခမာများသည် နှစ်ပေါင်းများစွာ စစ်ဒဏ်ကို ခံကြရသေးသည်။

သို့ပါလျက် ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်သူများသည် ကြီးမားသော သူရဲကောင်း ပီသမှု၊ ရဲရင့်မှု၊ စိတ်အား ထက်သန်မှုနှင့် ကြိုးစားအားထုတ်မှုများကို ပြသခဲ့ကြပေသည်။ သူတို့သည် ပါတီ စတင် တည်ထောင်ခဲ့သည့် အချိန်မှစ၍ အစွမ်းကုန် သစ္စာ ရှိစွာဖြင့် လိုက်နာ လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်သူများ၏ နေထိုင်မှု အစဉ်ထာဝရ တိုးတက် ကောင်းမွန်ရန် အတွက် စီးပွားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှု ဆိုင်ရာ ဖွံ့ဖြိုးရေး စီမံကိန်းများကို ပါတီက ထိရောက်စွာ လုပ်ဆောင်ရမည် ဖြစ်သည်။

အမေရိကန် ကျူးကျော်မှု ခုခံဆန့်ကျင်ရေး စစ်ပွဲသည် ဆက်လက်ဖြစ်ပွား နေဦးမည် ဖြစ်သည်။ ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်သူများသည် အသက်စဉ်းစိမ် အိုးအိမ်များကို သည့်ထက် ပိုမိုစွန့်လွှတ် ကြရပေဦးမည်။ မည်သို့ပင် ဖြစ်စေ ကျွန်ုပ်တို့သည် အမေရိကန် ကျူးကျော်မှုများအား လုံးဝအောင်ပွဲရသည်အထိ တိုက်ခိုက်သားကြရန် သန္နိဋ္ဌာန်ချထားကြ ရမည် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့၏ တောင်တန်းများသည် ထာဝစဉ် တည်ရှိနေကြပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပြည်သူများသည် ထာဝစဉ် တည်ရှိနေကြ ပေလိမ့်မည်။ ကျွန်ုပ်တို့၏ ပြည်သူများသည် ထာဝစဉ် တည်ရှိနေကြပေလိမ့်မည်။

အမေရိကန် ကျူးကျော်သူများအား အောင်နိုင်ပြီးသောအခါ ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံကို သည့်ထက် ဆယ်ဆမျှ လှပအောင် တည်ဆောက်ကြကုန်အံ့။

ကျွန်ုပ်တို့ ရှေ့မှောက်တွင် မည်သို့သော အခက်အခဲနှင့် မည်သို့သော အကျပ်အတည်းများ ရှိနေစေကာမူ ကျွန်ုပ်တို့ ပြည်သူများ လုံးဝ အောင်ပွဲ ရရှိမည်မှာ အသေအချာပင် ဖြစ်၏။ အမေရိကန် နယ်ချဲ့သမားများသည် မုချ ထွက်ခွာသွားကြမည် ဖြစ်၏။ ကျွန်ုပ်တို့ အဖနိုင်ငံသည် မုချ ပြန်လည် ပေါင်းစည်းနိုင်ကြမည် ဖြစ်၏။ တောင်ပိုင်းနှင့် မြောက်ပိုင်းမှ ကျွန်ုပ်တို့ တိုင်းသူ ပြည်သားများသည် အမိုးတစ်ခုတည်း အောက်တွင် မုချပြန်လည် ဆုံတွေ့ ကြရမည် ဖြစ်၏။

ကျွန်ုပ်တို့ နိုင်ငံကလေးသည် သူရဲကောင်း ပီသသော တိုက်ပွဲများဖြင့် နယ်ချဲ့သမား အင်အားကြီးနိုင်ငံ နှစ်နိုင်ငံ ဖြစ်သည့် ပြင်သစ်နှင့် အမေရိကန်တို့အား အနိုင် ရရှိ၍ မြင့်မြတ်သော ဂုဏ်ရောင်ကို ဆောင်ကျဉ်းနိုင်ကြမည် ဖြစ်သည့်ပြင် ကမ္ဘာ့အမျိုးသား လွတ်မြောက်ရေး လှုပ်ရှားမှုကြီးအတွက်လည်း ကြီးမားစွာ အထောက်အကူ ပြုနိုင်ကြဦးမည် ဖြစ်ပေသည်။

ကမ္ဘာ့ကွန်မြူနစ် လှုပ်ရှားမှုနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ပြောရလျှင်ကား ကျွန်ုပ်သည် တော်လှန်ရေးအတွက် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝ တစ်ခုလုံးကို မြှုပ်နှံခဲ့သူ တစ်ဦးဖြစ်သည့် အလျောက် နိုင်ငံတကာ ကွန်မြူနစ်နှင့် အလုပ်သမား လှုပ်ရှားမှုများ ကြီးထွားလာသည်ကို အခြားသူများထက် ပိုမို ဂုဏ်ယူမိသည်နှင့် အမျှ လောလောဆယ် ညီအစ်ကိုတော်ပါတီများ အတွင်း သဘောကွဲလွဲမှုများ ဖြစ်ပွားနေခြင်းကို အခြားသူများထက် ပို၍ စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်မိပါသည်။

ကျွန်ုပ်တို့ ပါတီသည် မှာက်ဝါဒ၊ လီနင်ဝါဒနှင့် ပစ္စည်းမဲ့ လူမျိုးစုံ သွေးစည်းရေး ဝါဒများကို အခြေခံ၍ ညီအစ်ကိုတော်ပါတီများ အချင်းချင်း ညီညွတ်မှု ပြန်လည် တည်ဆောက်ရေး အတွက် အစွမ်းကုန် ထိရောက်စွာ ဆောင်ရွက်လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။ သို့ ဆောင်ရွက်ရာ၌ အကျိုးအကြောင်း ဆီလျော်မှုနှင့် သိမ်မွေ့မှု နှစ်ခုစလုံးကို မျှတစွာ အသုံးပြု လုပ်ဆောင်သွား လိမ့်မည်ဟု မျှော်လင့်ပါသည်။

ညီ အစ်ကိုတော် ပါတီများနှင့် တိုင်းပြည်များ ပြန်လည် ညီညွတ်ကြလိမ့်မည်ဟု ကျွန်ုပ် အခိုင်အမာ ယုံကြည်လျက် ရှိပါသည်။

ကိုယ်ရေးကိုယ်တာ ပြဿနာများနှင့် ပတ်သက်၍မူ ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ ဘဝတစ်လျှောက်လုံး စိတ်ရောကိုယ်ပါ အဖန်ငင်အတွက် လည်းကောင်း၊ တော်လှန်ရေးနှင့် ပြည်သူ့အတွက် လည်းကောင်း အစွမ်းကုန် အလုပ်အကျွေးပြုခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။ အကယ်၍ လူ့လောကမှ ထွက်ခွာသွားရမည် ဆိုပါက ကျွန်ုပ်အတွက် ဝမ်းနည်းစရာ ဘာတစ်ခုမှ မရှိ၊ အချိန်ကြာကြာနှင့် သည့်ထက်သည် ပို၍ အလုပ်အကျွေး မပြုနိုင်သည့်အတွက်သာလျှင် ဝမ်းနည်းစရာ ဖြစ်နေ ပေလိမ့်မည်။

ကျွန်ုပ် ကွယ်လွန်ပြီးနောက် ပြည်သူ့လူထုအတွက် အချိန်ကုန် ငွေခန်း မဖြစ်ရလေအောင် ပကာသန ဈာပန အခမ်းအနား အဖြစ် မလုပ်ရစ်ကြပါလေနှင့်။

နိဂုံးချုပ်အနေဖြင့် ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး၊ ပါတီတစ်ခုလုံး၊ တပ်မတော် တစ်ခုလုံးအား လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ တူ တူမလေးများ၊ လူငယ်၊ လူရွယ်များနှင့် ကလေးသူငယ်များအား လည်းကောင်း၊ ကျွန်ုပ်၏ အတိုင်းမသိ ကြီးမားလှသည့် ချစ်ခင်မှုဖြင့် နောက်ဆုံး နှုတ်ဆက်ခဲ့ပါ၏။

ကမ္ဘာတစ်ဝန်းလုံးရှိ ကျွန်ုပ်၏ ရဲဘော်များ၊ မိတ်ဆွေများနှင့် လူငယ်လူရွယ် ကလေးသူငယ်များ အတွက်လည်း လှိုက်လှဲစွာ ဆုမွန်ကောင်း တောင်းခဲ့ပါ၏။

ကျွန်ုပ်၏ အဆုံးစွန်သော လိုအင်ဆန္ဒမှာ ကျွန်ုပ်တို့ ပါတီနှင့် ပြည်သူတစ်ရပ်လုံး နီးကပ်စွာ ပေါင်းစပ်စုရုံး၍ ငြိမ်းချမ်းသော၊ ပြန်လည် ပေါင်းစီးသော၊ လွတ်လပ်သော၊ ဒီမိုကရေစီကျသော၊ သာယာဝပြောသော ဝိယက်နမ် နိုင်ငံကို ကြိုးပမ်း တည်ဆောက်၍ ကမ္ဘာတော်လှန်ရေးအတွက် ထိရောက်စွာ အထောက်အကူ ပေးနိုင်ရန်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဟန့်ဇိုင်း၊ မေလ၊ ၁၀ ရက်၊ ၁၉၆၉

ဟိုချီမင်း